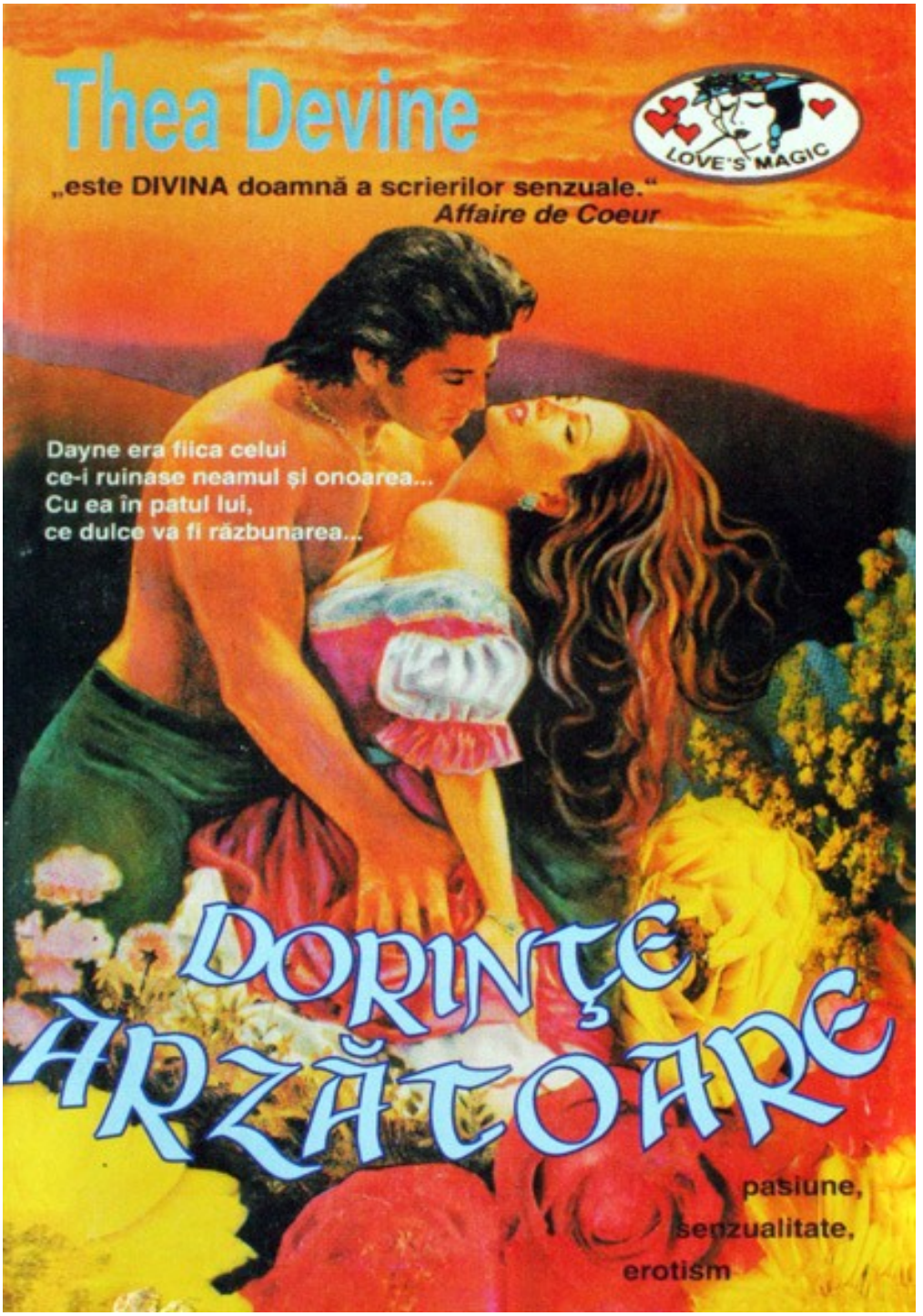
Thea Devine
„este DIVINA doamnă a scrierilor senzuale."
Affaire de Coeur
LOVE'S MAGIC
Dayne era fiica celui
ce-i ruinase neamul și onoarea...
Cu ea în patul lui,
ce dulce va fi răzbunarea...
DORINȚE ARZĂTOARE
pasiune,
senzualitate,
erotism

O vreau!

Dorinţa lui era atât de puternică, că aproape spusese cuvintele cu glas tare. Sau poate că nu era nevoie. Poate că era într-adevăr atât de experimentată în relațiile cu bărbaţii, încât nu era necesar să spună sau să facă ceva. În liniştea explozivă dintre ei, ea observă totul.

El o urmări cum se schimbă în faţa ochilor lui ca un cameleon; o căprioară speriată pentru o clipă, o leoaică perfidă pândindu-şi prada, în clipa următoare.

Cu privirea ei, acea strălucire sălbatică, periculoasă, dar plină de vrajă, credea că o să-l sfâşie în bucăţi.

Îşi închipuia că înţelege perfect natura bărbaţilor, când de fapt tot ceea ce dorea era să manevreze în aşa fel încât să poată schimba totul în favoarea sa.

Dar nu ştia că va fi exact invers. El o va devora şi o va face să-i placă asta.

THEA DEVINE

Dorinţe arzătoare

Traducere: Gabriel Ana

EDITURA ELIS
BUCUREŞTI

1997

Grafică copertă: Adriana Ioniţă

Tehnoredactare computerizată: Gabriel Ana

Thea Devine
Desired

ISBN: 973-9199-34-8

Prolog

Plantaţia Orinda, mlaştina La Touque, Parohul St. Foy, Louisiana Spring, 1854

Fata se ivise călare, ieşind din vârtejurile de pâclă ale dimineţii, prin cortina de muşchi agăţător ce împiedica vederea către coasta unde lacul LaTouque întâlnea întinsele pajişti parcelate ale Orindei.

Apariţia ei era atât de neaşteptată, încât căpătă pe dată inconsistenţa stranie a unui vis.

N-avea idee cine putea să fie, dar în ochii lui nu avea asemănare. Arăta exact ca femeia pe Care şi-o dorise întotdeauna.

Era frumoasă, cu trupul unduindu-se lin în pasul calului ce tocmai sărea pe micul ponton, cu o mână albă şi delicată pe frâu, cu părul auriu fluturându-i pe spate, strângând ferm cu picioarele lungi şi frumos modelate, coastele animalului rasat. Era genul de creatură din imaginaţia unui bărbat, capabilă să-i tulbure inima şi sufletul.

Nu putea fi reală.

El se furişă prin lăstărişul des, urmărindu-i fiecare mişcare cu o fascinaţie plină de veneraţie.

De îndată ce calul păşi pe iarba moale şi pârjolită a pajiştii, ea alunecă jos de pe şa, oprindu-se să privească faţada măcinată de vreme a Orindei.

Era atât de încântătoare, cu un profil atât de pur, cu pielea translucidă în lumina gri-rozalie a dimineţii, iar expresia de pe faţa ei era atât de perfectă... părea pătrunsă de inefabila tristeţe a cuiva care priveşte cum

cineva drag moare încet.

Nici nu putea fi altfel: – doar era visul lui şi femeia din vis trebuia să simtă tristeţea profundă pe care o simţise el când revenise la Orinda după douăzeci de ani de când îi întorsese spatele. Părea drept ca tocmai acesta să fie locul în care ea dorea să vină.

Femeia pomi pe panta domoală ce ducea spre coloanele crăpate şi jupuite din faţa verandei, care înconjurau clădirea ca o mulţime de gardieni tăcuţi ai trecutului.

Orinda nu era reşedinţa falnică a unui bărbat rafinat, dar sărăcit căsătorit bine şi mărind ulterior averea soţiei Nu, Orinda era concepută pentru confort şi traiul de zi cu zi. A fost primul loc la care s-a gândit în clipa în care şi-a pus problema întoarcerii acasă. De aceea, atunci când femeia visurilor lui urcă pe verandă, trase în faţă un balansoar de răchită şi se aşeză, privind pur şi simplu lumina dimineţii cum se înălţa deasupra apei, se gândi că şi acest lucru se potrivea de minune – faptul că ea alesese să-şi petreacă astfel dimineaţa.

O urma în tăcere, furişându-se cu pricepere tot mai aproape de locul unde ea stătea atât de liniştită – cu mâinile încrucişate în poală, cu corpul relaxat cu

faţa senină – dar cu ochii strălucitor de vii, de un albastru ca al cerului la răsăritul soarelui. Auzea nechezatul calului, ciripitul jucăuş al păsărilor şi inhala izul pământului năpădit de muşchi, savurând parfumul feminin, ademenitor, care emana dinspre misterioasa prezenţă. În visul lui, ar trebui doar să se apropie, să întindă mâna şi ea ar veni fără o vorbă, de bună voie; el ar cuprinde în braţe toată frumuseţea şi gingăşia ei şi ar fi a lui pentru totdeauna.

Nu se mişcă, nedorind să spulbere acest moment deosebit.

Multă vreme ea stătu neclintită, cu rochia umedă mulată pe corpul suplu ca de statuie, având pe chip o expresie imobilă, implacabilă, înviorată doar de albastrul viu al privirii.

Căldura se ridica odată cu soarele strălucitor şi imuabil, iar el continuă să o privească aşa cum stătea, înconjurată ca de o aură doar de tăcerea mată şi de bâzâitul şi zumzetul sălbatic al insectelor şi al naturii.

Nu ştia cât timp trecuse: încordarea ei îl umplea de curiozitate. De ce oare evident nu făcea nicio mişcare, nu explora peisajul? Cel mai probabil pentru că mai fusese aici şi înainte, poate de multe ori, poate în fiecare

zi.

El însuşi revenise acasă doar de o săptămână şi nu plecase nicăieri, decât în oraş după provizii şi bârfă, liniştit că nimeni nu-şi va aminti de Flint Rutledge, un paria. Dar ei încă vorbeau de Clay Rutledge, criminalul.

Tatăl lor era mort şi îngropat de numai şase luni, iar fratele său Clay dădea iama prin bani, de parcă aceştia ar fi curs dintr-un izvor nesecat, un adevărat şuvoi nesfârşit, fapt care dădea bârfei apă la moară.

Acum însă, după o sută de repovestiri ipocrite, moartea tatălui său, în timpul unei dispute cu Clay asupra sclavei Meline, luase o turnură insidioasă. Orice bărbat ar fi cedat acestui gen de provocare şi orice fiu onorabil ar fi apărat-o pe sclava Meline. Aşa încât Clay îşi omorâse tatăl, iar bărbaţii Sudului fuseseră răzbunaţi.

Flint era tentat să părăsească Orinda fără a mai arunca o privire înapoi, exact aşa cum făcuse acum douăzeci de ani. Însă nu se putea hotărî, şi în această dulce dimineaţă de primăvară, când visurile sale îl îmbiau cu posibilitatea de a-şi împlini alte dorinţe, părea ispitit a face orice.

Dar când mintea i se limpezi de mocirla trecutului şi reveni la realităţile prezentului, conştientiză singurul adevăr: imaginaţia îi jucase o festă. Femeia dispăruse şi doar briza tăioasă, care începuse dintr-o dată să bată, putea fi de vină că balansoarul încă se mişca.

Cineva o privea.

Stătea dureros de nemişcată şi ţeapănă de emoţie, ştiind că era Clay, sigură că acesta se va arăta din clipă în clipă.

Era întâlnirea lor obişnuită, Ia ora obişnuită, confirmată în secret şi consumată în cea mai strictă intimitate, pentru ca tatăl ei să nu afle. Avusese grijă să sosească la timp, iar acum era pierdută în momentele emoţionante ale aşteptării, întrerupte întotdeauna de vocea lui profundă, care-i şoptea numele în tăcerea desăvârşită.

Era încordată de dorinţa de-al vedea: corpul îi tremura sub pânza udă a rochiei.

Clay… se cunoşteau dintotdeauna, atraşi în secret unul de celălalt, într-o periculoasă revoltă împotriva istoriei comune a familiilor lor.

Trecutul, încurcăturile, scandalul recent, reputaţia lui – nimic din toate acestea nu contaseră vreodată. Nimic nu avusese

importanţă în afara faptului că el o dorea, că ea îl putea stăpâni şi că avusese ceea ce fiecare fetişcană frumuşică, plină de fasoane, şi-ar fi dat viaţa să aibă: pe Clay Rutledge la cheremul ei.

Agitaţia ei crescu. Cineva se furişă în umbră şi, brusc, nu mai fu atât de sigură că era Clay. Nu-i stătea lui în obicei să apară în felul ista. N-avea răbdare pentru aşa ceva: dorea totul pe loc, fără întârziere. Nu avea timp da pierdut.

Dar nici ea nu avea timp de pierdut.

Stătea complet imobilă, cu mâinile împreunate strâns în poală, umezeala materialului îngheţându-i pielea şi inima.

Cu siguranţă era Clay…

Simţi imperceptibila adiere a unei mişcări şi o distonanţă în aer, care o făcu să fie tot mai convinsă că nu va veni Clay.

Însă azi nu era dispusă să-i tolereze prostiile; lucrurile scăpau mult prea mult de sub control la; Montelette şi venise vremea să acţioneze. Avea de gând să-l determine pe Clay să descopere o soluţie.

Dar aşa era Clay: putea să simtă încurcăturile precum un câine vânatul şi putea să scape dintr-o capcană ca o pânză delicată de păianjen cu uşurinţa cu care

adie briza de dimineaţă. Aşa că o evita până când totul se va calma şi ea va renunţa să-l pună în asemenea situaţii neplăcute.

Era atât de abil… Putea să adulmece de la distanţe apreciabile situaţiile care nu-i conveneau. Şi era cumplit de răsfăţat… Dorea ca totul să fie numai cum vrea el. *Ei bine, este timpul ca domnul Clay Rutledge să se, maturizeze,* gândi ea încruntată. Venise vremea să i-o plătească cu propria lui monedă, ea pricepându-se destul de bine să urmărească o vulpe vicleană.

Se ridică din scaunul de împletituri şi se furişă în casă, ocolind colţul verandei.

Cineva locuia în casă. Pe hol, în faţa căminului, era întinsă o pătură, cu o şa drept pernă. Pe vatră se aflau un ibric, o cratiţă de tablă, un ulcior, o farfurie şi câteva tacâmuri, iar pe canapeaua acoperită cu muselină era un rând de haine împăturite.

Nu-şi dădea seama dacă era Clay. Oricine putea locui la Orinda: nimic nu era încuiat sau închiriat. Dar Orinda le aparţinea lor; iar prin holurile mucezite şi prin dormitoare, Clay o purtase într-o călătorie plină de descoperiri care curând trebuia să atingă un punct culminant – *azi,* gândi ea,

furioasă pentru că nu-l putea forţa să facă ceea ce dorea ea şi poate – doar poate – ea nu era suficientă pentru el.

Nu era suficientă? Ea, Dyane Templeton să nu fie îndeajuns pentru el?

Lovi cu furie pătura, simţindu-se jignită.

Nu îndeajuns? Ar prefera el pe una din acele uşuratice de seră cari spun întotdeauna altceva decât gândesc?

Un obiect înfăşurat în pături căzu pe jos şi ea se aplecă să-l ridice… o puşcă…

O puşcă? Ce ar putea face Clay cu o puşcă? se întrebă ea punându-şi arma pe umăr. *Nu îndeajuns?* Dacă ar pune mâna pe el, ea ar şti exact ceea ce ar face cu o puşcă. *Mai mult decât de-ajuns.* Verifică muniţia, încărcată. Bine încărcată şi echilibrată, iar ea era gata să plece la vânarea unui anumit taur nărăvaş.

Se duse la fereastră şi dădu perdeaua la o parte. Nu putea să vadă nimic spre partea din faţă a casei, cu excepţia peticului de pajişte uscată care se întindea până la mlaştină.

Dar Clay era acolo, afară, putea fi sigură de asta, şi ştia cum să prindă vânatul sălbatic. Trebuia să fii mai deştept şi mai iute – să bagi primul, punând întrebările

abia după aceea.

Era modul ideal de a trata cu Clay.

În apropierea casei creştea un pâlc de copaci şi ea, fiind atât de subţire, putea să se ascundă după câte un trunchi, înaintând astfel încet în jurul Orindei, tăcută şi nevăzută, urmărindu-şi prada secretă.

Blestematul de Clay, lua-l-ar naiba…

Ocoli marginea fostei livezi, ascultând cu atenţie. Căldura creştea în valuri vibrante, fără ca vreo boare de aer să împrospăteze atmosfera înăbuşitoare.

Deja rochia era vâscoasă şi se lipea de piele, iar puşca părea să cântărească o sută de livre[1] şi era sigură că ar fi aproape peste puterile ei să o ridice în aerul umed. Dar o să aibă ea grijă de Clay Rutledge şi de activităţile lui secrete; îi va arunca sufletul perfid în iad şi atunci *una* din problemele ei va fi rezolvată.

Liniştea era descurajantă. Totul se scufunda în ceaţă, pe măsură ce soarele arzător se ridica deasupra smârcurilor. Iar ea trebuia să se întoarcă la Montelette…

Se mişcă din nou uşor, dar hotărât, spre partea din spate a casei, cea orientată spre hambar… iar acolo îl văzu pe el, stând cu

1 *Livră:* veche unitate britanică de măsurâ perrtru greutate, egalâ cu 0,4536 Kg (n.t.)

spatele gol spre ea, scufundându-şi capul într-un butoi cu apă. Perfect. Putea să-i tragă una în fund – doar ca avertisment.

Clay? Dar Clay nu era aşa de înalt, atât de musculos…

Când el îşi ridică în sus capul, îndreptându-şi curba lungă, bronzată a spatelui, scuturându-se de apă ca o pisică mulţumită, ea îşi muşcă buzele.

Deodată personajul se întoarse, părând aproape că a văzut-o cum se ascundea în desişul din spatele lui. Ea se retrase după trunchiul unui copac, cu inima bătând nebuneşte.

Doamne, nu-i Clay… Dar cine…?

Stătea ca pe ace. El putea fi la un metru distanţă, gata să o înhaţe… încercă să arunce discret o privire, pe partea cealaltă a copacului.

Era în siguranţă…

Dar se înşelase pentru că el, dezbrăcându-se de estul hainelor, acum se spăla viguros pe corp…

Dumnezeule, trupul lui…

Era atât de înalt şi suplu, atât de viril şi bronzat… nu semăna deloc cu Clay – Clay care se îmbăia în intimitate, în camera lui, şi care niciodată, nici chiar în momentele

celor mai înflăcărate jocuri dintre ei, nu şi-ar fi scos un anumit articol vestimentar…

Atât de mult păr – pe tot pieptul, pe braţe şi picioare, în jurul liniei ferme a feselor… Şi ce fascinant era, cât de diferit… Avea braţe lungi, cu palme mari, pe care şi ie trecea apăsat de-a lungul corpului…

De s-ar întoarce…

Asta, asta trebuia s-o afle. Era promisiunea bărbatului şi teama femeii. Lucrul pe care Clay refuzase să i-l arate. Era, după cum spunea Clay, rezervat soţiei sau unei desfrânate, iar el nu era dispus să o considere niciuna, nici alta.

Însă ea simţea nevoia să înţeleagă ce era atât de sacru şi atât de profan în acelaşi timp.

De s-ar întoarce…

Rămase cu respiraţia oprită când el se mişcă încet într-o parte, astfel încât se putea vedea conturul coapsei acolo unde se unea cu bazinul musculos, şi începu să se frece apăsat pe pieptul păros şi în jos spre pântec, tot mai jos… Ea-şi muşcă buzele, cu gura uscată, arzând de nevoia de-a cunoaşte ultimul secret al corpului bărbătesc, ultimul mister despre ea însăşi.

De s-ar întoarce…

El îşi strecură între picioare cârpa proaspăt înmuiată, spălând cu delicateţe cea mai inviolabilă parte a lui, ia ea îşi simţi trupul străbătut de un fior de plăcere. Apoi se întoarse şi ea crezu că i se va opri inima în loc. Era de-a dreptul frumos, cu corpul conturat perfect, cu linia triunghiulară a bustului, coborând de la umerii largi spre şoldurile înguste, cu părul sârmos de la baza pântecului Iscare adăpostea… *partea misterioasă.* Aşa cum arăta, cuminte şi potolită, nu lăsa să se ghicească faptul că, la simpla adiere a unui gând al bărbatului sau la anumite acţiuni ale lui, s-ar putea înălţa, căpătând fermitatea unui turn. Ştia totul despre acea parte – care penetrează – ştia cum emoţiile unui bărbat scapă de sub control în faţa tentaţiei de neatins care era chiar trupul *ei.* Eva, distrugătoarea, ispita – aşa o numise Clay, pe care-l făcea să uite de maniere, morală şi cumpătare.

Cum se putea ca doar o privire aruncată asupra corpului gol al unui străin să îi provoace o asemenea reacţie că deja îl compara cu Clay? Era o nebunie. El era un intrus care poposise ilegal la Orinda şi ar trebui să-l împuşte în cea mai delicată parte a sa, nu să se holbeze la el şi să-şi

imagineze tot felul de… chestii.

Trase adânc aer în piept, încercând să-şi revină. Sigur i-ar face un serviciu lui Clay dacă l-ar lua la întrebări pe străin. *Sau mie?*

Se agăţă de acest gând războinic, deşi nu-şi putea desprinde privirea de pe bărbăţia goală care o fascina. Sau dorea să o vadă mişcându-se? Dorea asta pentru că nu era nimic între ea şi acel lucru, şi astfel ar fi putut cuprinde ca în palmă toate cunoştinţele interzise, sau voia doar să-l sperie de moarte prinzându-l în postura cea mai vulnerabilă?

La naiba, la naiba, la naiba…

Oare el ştia că ea se găsea acolo? Lua găleţi de apă şi le turnă pe el, iar şiroaiele se scurgeau pe fiecare adâncitură a muşchilor, peste fiecare linie a trupului, prin părul aspru, tot mai jos, spre adâncimile întunecate ale misterului său, mângâindu-l în toate acele locuri pe care ea se imagina atingându-le cu degetele, mâinile, buzele, limba…

Nu! La naiba, la naiba, la naiba – doar era dăruită trup şi suflet lui Clay, fie că el era sau nu pregătit pentru asta. Dar va fi… curând, va fi…

— Cine-i acolo? tună vocea, speriind-o.

Cu un gest reflex, apucă puşca şi o ridică la şold.

— La naiba, cine-i acolo?

Vocea lui era ca a unui zeu – profundă, amplă, poruncitoare, dură şi inflexibilă ca mahonul.

Dar de unde ştia? De unde ştia?

Putea să vadă cum el îşi înfăşurase un prosop în jurul şoldurilor şi că ţinea hainele pe braţ, dar nu cuteza să încerce a zări mai mult.

Văzuse destul...

Nu-şi permitea să se mişte, neştiind dacă el se îndrepta spre ea sau o luase spre casă... nu putea să-şi dea seama după sunete – era desculţ, deci nu avea ce să se audă şi se putea furişa chiar până la ea...

— Cine dracu' eşti?

Se dădu înapoi, auzind vocea lui atât de aproape, la numai câţiva paşi de copacul în spatele căruia se ascundea. Ochilor lui negri, pătrunzători, nu le scăpase nici prezenţa puştii. Ea o propti de şold, simţindu-i greutatea, în contrast cu sentimentul de neajutorare ce o cuprindea.

— Eu sunt cea cu puşca, spuse încet. Da' cine dracu' eşti tu?

Atunci el zâmbi alene, surâsul curbându-i

în sus marginile gurii, fără însă a-i cuprinde privirea opacă.

— Sunt fie cel mai răscolitor vis al tău, fie cel mai rău coşmar.

Nu putea să sufere privirea impertinentă, de om satisfăcut de sine însuşi, pe care o afişa el. Mâinile îi tremurau uşor în timp ce se forţa să-l privească în faţă şi să-şi înăbuşe reacţia ce i-o provocau atributele sale masculine atât de evidente.

— Ei, nu cred că n-aş mai putea dormi din cauza ta, răspunse ea cu insolenţă.

Ia te uită. Gândi el, *un om îşi face un vis despre Eden şi sfârşeşte având o viperă în grădină. Grozav!*

— Cred că o să-ţi tulbur somnul, mai ales dacă o să mă ucizi.

Sau voi muri pe loc de muşcătură de şarpe…

Să-l ia naiba, este prea sigur de el, cu aerul lui de atotştiutor şi ochii ăştia… şi tot restul…

Scrâşni din dinţi:

— Cine eşti?

Pentru o clipă, tensiunea dintre ei crescu brusc.

— Eu sunt bărbatul cu care doreşti să te culci, dulceaţo. Şi poate asta este tot ceea

ce ai nevoie să ştii.

Ea scoase un mârâit gutural.

— În locul tău n-aş fi atât de sigură de asta, străine. *Eu* sunt cea care are arma.

Ochii de culoarea obsidianului o dezbrăcau din priviri, iscodind-o în locurile cele mai intime.

— Dă-mi voie, te rog, să am altă părere, dulceaţo… *Doamne!*

Ochii ei se opriră doar pentru o fracţiune de secundă pe şoldurile lui înfăşurate în prosop – ar fi nevoie doar ca vârful ţevii puştii să ridice prosopul, pentru a-i revela toate secretele.

— E atât de uşor să apeşi pe trăgaci… murmură el urmărindu-i privirea avidă, aşteptând, doar aşteptând momentul potrivit pentru a pune mâna pe puşcă şi…

Bum! împuşcătura tăie o dâră de cincisprezece centimetri în pământul de lângă el.

— Cum spuneai, e atât de uşor să apeşi pe trăgaci, spuse ea plină de satisfacţie, reîncărcând arma. Acum putem vorbi – sau poate vorbi arma…

El zâmbi din nou, rezemându-se de copac, neluând în seamă că scoarţa aspră îi zgâria pielea braţului.

— Ştiu totul despre cât de bine poate *altceva* să-ţi vorbească, dulceaţo. Mai degrabă aş avea asta între noi, decât o încărcătură de alice.

— Ei bine, străine, muniţia ta te poate băga într-o încurcătură mai mare decât a mea şi permite-mi să te avertizez că nimeni nu se învredniceşte să-şi bată capul cu o crimă, când este vorba de apărarea dreptului de proprietate.

— Chiar aşa, dulceaţo? îţi aparţine terenul şi casa?

— Dar ţie?

— Eu sunt doar în trecere, dulceaţo, locul este abandonat şi nu voi deranja pe nimeni.

— Pe mine mă deranjezi. Şi pe proprietar.

— Atunci lasă să vină el să pună mâna pe mine, dulceaţo. Sau poate o să vin eu să pun mâna pe tine. Făcu o mişcare şi ea trase din nou – *bum!* — La câţiva centimetri de picioarele lui, la rădăcina copacului.

— Se pare că ai omorât copacul, spuse el calm.

— Se pare că o să dobor un altfel de copac dacă nu începi să-mi răspunzi la întrebări, spuse ea încruntată, vânturând arma prin faţa lui.

El o privi atunci ca şi cum aşteptase ca ea

să facă această mică greşeală, să aibă acea mică ezitare, acea mică mişcare ce avea să o coste secunda preţioasă de care ar fi avut nevoie pentru a-şi recâştiga echilibrul şi controlul. Apucă ţeava puştii, o răsuci în sus şi o trase spre el până când trupul femeii se lipi de corpul lui dur şi ud, exact în clipa în care ea, fără să vrea, „păsa din nou pe trăgaci.

Bum! în aer, iar în clipa următoare ea se afla în braţele lui, simţindu-i privirea arzătoare din ochii negri precum cărbunele, având trupul strâns lipit de vătraiul tare ca fierul care înteţea focul din ea.

— Ai adormit, dulceaţo? murmură el şi apoi îşi împreună gura cu a ei, fără preliminarii sau scuze.

Ea căzu în acel vârtej ameţitor, fierbinte şi umed, ca şi cum aşteptase acest sărut toată viaţa. Simţi cum îi slăbeşte forţa în mâna ce ţinea arma, apoi jocul muşchilor din braţul lui, când i-o luă de la şold. Simţi, de asemenea, cum intră în posesia unui bărbat hotărât, de care o despărţeau doar veşmintele ei. Simţi prezenţa fierbinte a unui bărbat plin de o dorinţă ţinută în frâu doar de propria-i voinţă.

Şi, pe deasupra, simţea o teamă

copleşitoare că va ceda cu mult prea mare uşurinţă acestui univers al trăirilor, îmbătător şi irezistibil. Era pe jumătate în ea şi îi topea tot efortul de care putea da dovadă pentru a opri dorinţa de a ajunge până la capăt, să *simtă* efectiv acea proeminenţă masivă, goală, dar nu aşa, de departe, prin materialul rochiei.

Clay nu o excitase niciodată a în clipa în care acest gând trecu prin mintea ei ameţită se smulse violent din braţele lui.

— Trăiri dulci… murmură el, trăgând-o din nou spre el Fierbinţi… dulci… lipicioase…

— O, Doamne! gemu ea.

Nu putea, pur şi simplu nu putea să-l lase s-o seducă cu asemenea vorbe.

Clay… Clay… Clay… îngâna ea numele ca pe un descânt, respingându-l, iar el îi dădu drumul. Îi dădu drumul exact când ar fi putut să o domine şi să o facă să cedeze dorinţei lui; şi cum ea îl privea, gâfâind, de la mai puţin de jumătate de metru distanţi, lipsită de orice apărare, înţelese pentru prima oară ce poate însemna onoarea unui bărbat.

— Somn uşor, dulceaţo, murmură el, ghicindu-i fiecare gând. Vise plăcute!

Ea se răsuci pe loc şi o luă la fugă. Fugea

de ochii lui şi de gura lui devoratoare; fugea de trupul lui ferm ca oţelul ţi de hotărârea lui la fel de fermă. Şi fugea, mai presus de orice, de ea însăşi.

Capitolul 1
Plantaţia Montelette

Dayne Templeton stătea sprijinită de una dintre coloanele subţiri, ornamentale, care dominau veranda, ţinându-şi braţele încrucişate peste piept, ca şi cum ar fi vrut să se protejeze.

Să mă protejez de ce anume? De un străin fugar? Un desfrânat care se distrează cu mine? Sau de Nyreen – care este mai periculoasă decât amândoi la un loc?

Cu greu se putea gândi la ce se întâmplase după-amiază şi se părea că singurul mod în care reuşea să ţină la distanţă gândul la cele două umilinţe era să pretindă că nu ei i se întâmplaseră toate astea.

Aşa că acum era îmbrăcată decent, într-o greoaie şi nesuferită rochie de muselină, lungă până în pământ, Har braţele îi erau acoperite de două volane brodate ieşind de sub două mâneci în formă de pâlnie.

Toate bune şi frumoase, îşi spuse ea cu

ironie, gândindu-se la faptul că arăta, din cap până în picioare, ca o tânără domnişoară cuminte, când de fapt nu era nimic cuminte în ea, ci era gata să meargă la luptă, deşi trebuia să joace după regulile inamicilor.

Inamici care îl includeau acum şi pe Clay…

— Ia uită-te la tine, domnişoară, stând acolo ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, pregătită să arăţi sfioasă şi inocentă. Păi dacă tăticul tău ar auzi de pozna de ieri, de la petrecerea lui Purdy, jur că te-ar mărita cu primul comis-voiajor care ar apărea la Montelette.

— Păi atunci trebuie să-i spui neapărat, Nyreen. Oricum, de abia aştepţi să scapi de mine, nu-i aşa?

Nyreen preferă să o ignore.

— Pur şi simplu nu înţeleg felul tău de-a gândi, Dayne – să călăreşti ca un cowboy calul ăla bătrân, până la petrecerea lui Purdy şi apoi să sari jos de pe el în aşa fel încât toţi să-ţi poată vedea pantalonaşii, *ştiind* că nu porţi crinolină sau *altceva…* Dacă mama ta ar mai trăi…

— Dar nu trăieşte – o întrerupse Dayne brusc – şi tu nu ai niciun drept să mă certi

în legătură cu nimic. Pe lângă asta, erai doar geloasă pe toţi acei bărbaţi frumoşi care-mi stăteau la picioare şi se buluceau să audă de Boy şi de şansele lui la următoarea cursă de cai. Asta pur şi simplu dovedeşte că bărbaţilor chiar le plac femeile îndrăzneţe.

Dar ceea ce voia să spună era că lui Clay îi plăceau femeile îndrăzneţe, lucru pe care acesta îl afirmase destul de des.

— Numai că ei nu se însoară cu femei îndrăzneţe, replică Nyreen, sau mama ta nu te-a învăţat asta?

— Dar a ta te-a învăţat? strigă Dayne fără să rateze ocazia de a o înţepa, şi fu răsplătită pe dată de imaginea Nyreenei strângând din buze.

— Ştii, decât să alerg după puştanii ăia care umblă prin mlaştina River County şi care sunt atât de neciopliţi că nu ştiu nici la ce capăt sunt zbaturile care mişcă vasul, prefer oricum un bărbat mai matur, cu experienţă.

— Da, spuse Dayne sec, e cât se poate de clar că asta preferi.

Nyreen nu înghiţi momeala.

— Tu vorbeşti! Tu, care salivezi într-una după Clay Rutledge. Taică-tu ar muri dacă…

— Taică-meu nu vede în ultima vreme nimic altceva decât afacerile de care se ocupă, spuse Dayne acid. Şi oricum, râca aia stupidă nu mai are nicio importanţă după atâţia ani.

Dar ea ştia că nu era adevărat şi că se juca cu focul încurajându-l *în public* pe dezmăţatul, dar extraordinar de frumosul Clay, care de-abia mai era acceptat în societate după *incidentul* care dusese la moartea tatălui său. Cât de greu i-a fost să-l urmărească la petrecere flirtând şi vorbind cu alte femei, când buzele ei erau încă încălzite de fierbinţeala sărutărilor lui… Dar Clay nu putea da impresia că i-ar acorda prea multă atenţie, mai ales în faţa prietenilor tatălui ei şi a vecinilor care erau încă suspicioşi faţă de el şi de circumstanţele morţii tatălui său. Tocmai din cauza asta se purtase pe cât de bine putea şi flirtase atât de copios, pentru a strânge doamnele în jurul lui.

— Doamnele iubesc un ticălos, îi spusese el încet, ferecându-și buzele de ale ei, atunci când îşi luase la revedere, dar eu te iubesc numai pe tine.

Ea-şi făcea un titlu de glorie din faptul că el o doreşte şi ştia că la vremea potrivită vor

spune tuturor, se vor logodi şi nici chiar tatăl ei sau acea veche şi ridicolă ceartă dintre familii nu-i va mai putea opri. De fiecare dată când se întâlnise cu el în secret, ea hrănise această speranţă ca pe un vlăstar preţios.

— Cum? N-aş numi-o *neînsemnată,* spuse Nyreen gânditoare. Eşti aşa o copilă, Dayne. Uneori mă întreb cum de putem fi de aceeaşi vârstă.

— Evident că nu suntem, îi replică mieros Dayne.

E cât se poate de clar că tu eşti mult mai *experimentală,* datorită anturajului pe care îl frecventezi.

Nyreen inspiră adânc, cântărind insinuarea.

— Ei bine, vom vedea repercusiunile, când se va întoarce tatăl tău din oraş.

— Probabil, mormăi Dayne. Te vei repezi să fii prima care îl va anunţa de purtarea mea necorespunzătoare şi aşa mai departe…

— Eşti imposibilă.

— Tu nu eşti mama mea.

— Ai avea nevoie de una!

— N-o să-ţi amintesc de ce ai tu nevoie, spuse Dayne încruntată.

— Nu păcăleşti pe nimeni.
— Nici tu.
— N-o să ascult asta.
— Perfect, atunci *pleacă.*
O auzi pe Nyreen inspirând adânc de mai multe ori, luptându-se pentru a-şi controla nervii.
— Poate ar fi mai bine dacă ai pleca *tu,* spuse ea maliţios, iar Dayne simţi cum i se urcă sângele la cap.
Era în stare s-o facă, ştia că era în stare s-o facă. Putea să-l convingă pe tatăl ei – şi atunci… Tatăl ei – despre care ai fi putut jura că nu-i un fraier – chiar şi el se lăsase dus de linguşelile prefăcute, de dulcea, tânăra fată nevinovată, oropsită de realităţile crude ale vieţii.
„Nyreen nu este rudă", spunea el, dar nu era rudă de sânge, şi nici ea, nici Dayne nu uitau asta vreodată. Nyreen era doar fiica celei de-a doua soţii a fratelui tatălui său, şi părinţii ei o trimiseseră la Montelette, cât timp ei doi se duseseră spre vest, să-şi clădească visele lor.
Iar acum Nyreen distrugea cu răutate *visele ei.*
Nimic nu mai fusese la fel din clipa în care Nyreen se stabilise la Montelette. Iar

părinţii ei, de patru ani lungi, nu veniseră şi nici nu trimiseseră vreo vorbă. Dayne fusese ocupată veghind-o pe mama ei bolnavă, până când aceasta murise, timp în care Nyreen, care ar fi trebuit să o ajute – măcar din recunoştinţă pentru faptul că o găzduiau – se făcuse indispensabilă tatălui ei, în feluri pe care Dayne nici nu voia să şi le închipuie. Se simţea jignită şi abandonată.

Îşi amintea exact ziua în care tatăl ei o absolvise pe Nyreen de toate responsabilităţile legate de îngrijirea mamei.

— Draga mea Dayne, îi spusese tatăl ei pe acel ton atât de enervant, de „aşa-este-mai-bine-pentru-toţi” ştiu că tu eşti mult mai pricepută la îngrijirea bolnavilor. Nu uita câte ore ai petrecut în grajduri cu un cal bolnav sau cu o iapă pe cale să fete. Ai mult mai multă răbdare şi tărie. Este logic, Dayne, zău că da…

Pentru ea nu avea nicio logică faptul că el îşi e ferise plăcerea companiei lui Nyreen în timp ce Dayne se ocupa de bolnavă, ţinându-i mâna descărnată şi asigurând-o că toate sunt aşa cum trebuie, când în realitate totul se destrăma. Adevărul dureros era că tatăl său – atras de tinereţea Nyreenei, de

aerul ei exotic şi voluptuos, simţindu-se încurajat şi ispitit – se îndepărta de fiica lui, încet, dar inexorabil.

„... ar fi mai bine dacă ai pleca tu... ai pleca tu...”

Nyreen era atât de sigură de puterea ei…

Dayne simţi modificarea din glasul lui Nyreen pe măsură ce-i trecea furia şi *eul* ei se transformă în mentor şi sfătuitor.

— Draga mea verişoară, destul cu prostiile. Vreau doar să înţelegi că nu-ţi mai poţi ţine nebuniile ascunse multă vreme. Neglijezi mereu codul manierelor elegante: domnul Purdy sau altcineva care a fost la petrecere, sigur îi va spune tatălui tău tot ce s-a întâmplat. Bărbaţii vor vorbi; ei bârfesc mai rău decât femeile atunci când se strâng împreună la întâlniri şi în alte asemenea ocazii. Una îţi vor spune ţie în faţă şi alta pe la spate. Şi unde vei ajunge astfel?

— Păi exact unde mă vrei tu, *drugă* verişoară, în dizgraţie, în aşa fel încât tatăl meu să nu vrea nici măcar să mă vacă în faţa ochilor.

— Mă predau.

— N-ar fi trebuit să încerci niciodată.

Nyreen o privi cu ură.

— Şi nici tu, aruncă ea, după care plecă.

La două săptămâni după ce a revenit în St. Foy, Mint Rutledge s-a întors la Bonneterre. Plantaţia era exact aşa cum şi-o amintea, ca şi cum timpul ar fi rămas în loc şi Bonneterre l-ar fi aşteptat.

Neaşteptată era atracţia pământului, senzaţia de mândră posesiune şi de înfrăţire cu pământul pe care călca; niciodată nu se gândise că va simţi asta.

— Ai întârziat, îi spuse mama sa, ea fiind singurul lucru de la Bonneterre care purta amprenta trecerii anilor.

Apariţia lui neprevăzută nu o tulbura. Se împăcase de mult cu firea distructivă a fiului său şi lipsa de respect a celorlalţi. După douăzeci de ani nu mai avea pentru el cuvinte de bun-venit; nu fusese niciodată caldă şi grijulie, dimpotrivă, fusese întotdeauna reţinută.

Dar întotdeauna îl iubise mai mult pe Clay.

— Ia să te văd, îi ordonă ea, când el nu dădu niciun răspuns cuvintelor ei.

— Nu m-ai văzut? întrebă el încet, şi ea simţi imediat aceeaşi veche încăpăţânare care-l făcea să nu accepte primirea ordinelor, în special venite din partea ei.

La fel ca Verne. Şi deloc ca Verne – mai degrabă o replică a propriului ei tată; înalt şi slab, cu aceleaşi trăsături de familie: omoplaţi înalţi şi proeminenţi, cutele din jurul ochilor şi ale gurii senzuale, sclipirile din privirea pătrunzătoare, de om căruia nu-i scapă nimic şi înţeapă pe toată lumea, sprâncenele bine desenate, singurele ce arătau starea sa sufletească. Avea şi ţinuta lui – tatăl lui în carne şi oase. Şi mâinile, părul atât de fin şi înspicat acum cu şuviţe cenuşii.

— Unde ai fost, băiete? spuse ea, ignorând că el era conştient de fericirea ce i-o provoca apariţia lui. Nu că ar avea importanţă, este prea târziu; nu mai poţi face nimic. Nu am nevoie de ajutorul nimănui. *De al nimănui,* adăugă ea mândră. Tuli, adu un scaun pentru domnul Rutledge.

Ea îl privi îndelung în timp ce se aşeza.

— N-ar fi trebuit să pleci.

— N-aş fi putut rămâne.

— M-a omorât treaba asta.

— Eram destul de mare. verne nu dorea să-i mai stau în cale şi avea dreptate. Nici tu, nici eu, n-am putut să-l oprim. Cel mai uşor a fost ca eu să plec.

Faţa ei se schimonosi o clipă şi reuşi să se

adune doar datorită stoicismului cu greu dobândit, pe care-l cultivase în toţi aceşti ani. Olivia plângea numai în intimitate.

— Ciclul nu se schimbă niciodată, spuse ea enigmatic. Tatăl tău este mort, Clay este un risipitor şi tu ai pribegit douăzeci de ani pe care i-ai fi putut petrece la Bonneterre. Aş fi vrut să se piardă scrisoarea mea. Aş fi vrut să nu te fi întors niciodată.

— Pot foarte uşor să plec, mamă. Aici, evident, nu mai este nimic.

Dar acum acest adevăr nu-i mai părea atât de evident Oricum, după atâta vreme, săgeţile şi dezaprobarea afişată nu-l mai puteau impresiona. Era imun la ea şi se întreba de ce, în tinereţea lui, cel mai mic reproş al mamei sale avea forţa să-l reducă la tăcere.

— *Nu pleca!*

Cuvintele îi ţâşniseră de pe buze şi ea părea copleşită, ca şi cum ar fi dorit să le cheme înapoi.

— Nu pleca, repetă ea, ca şi cum în acea fracţiune de secundă măsurase valoarea lor şi decisese că avea un motiv să-l reţină.

— Cum doreşti, răspunse el glacial.

— Vreau să ştiu… începu Olivia, apoi iar se opri.

Nu era niciodată în stare să ceară ceva, nici măcar cea mai elementară informaţie; nici nu părea capabilă să arate că se bucură de întoarcerea fiului cel mare.

— Trebuie să vorbim, spuse ea cu greu. Trebuie să discutăm, ai putea să mai stai o zi sau două… poate o săptămână?

Deveni pe dată doamna cea ospitalieră, pe care niciun musafir nu o putea refuza vreodată. Manierele rămâneau aceleaşi: musafirul trebuia distrat Va fi mâncare şi băutură şi conversaţia va curge. verne nu mai era, iar Clay s-ar putea să nu se simtă în largul lui, dar aparenţa de generozitate şi ospitalitate trebuia păstrată în orice situaţie.

O cuprinse o uşoară undă de milă, o emoţie pe care ea ar fi strivit-o într-o clipă. Îmbătrânise atât de mult, dar era încă cea din amintirile lui. N-o putea refuza.

De la fereastra etajului al treilea, care dădea spre grădinile din spatele conacului Montelette, Nyreen urmărea cu satisfacţie cum Dayne se îndrepta spre grajduri. Dayne făcea asta în fiecare dimineaţă şi ei îi plăcea faptul că putea conta pe această rutină. Era ceva foarte plăcut – faptul că oamenii sunt exact acolo unde se presupune că trebuie să

fie într-un anumit moment. Şi era încântată că ea nu trebuia să fie nicăieri.

Acum un an nici nu i-ar fi trecut prin cap că va duce o viaţă atât de luxoasă. Câteodată blândeţea vieţii de aici o călca pe nervi şi singura distracţie pe care şi o dorea, era să-l necăjească şi să-l chinuie pe Harry.

Tot ce avea de făcut era să găsească o cale de-a o înlătura pe această fiică înfierbântată, înainte ca Harry să se dezmeticească. Trebuia să-l lege pe harry de ea fără milă, astfel încât, dacă va trebui vreodată să ia o decizie, să nu fie nicio îndoială pe cine va alege. Atmosfera devenea explozivă între ele. Aerul ora încărcat de tensiunea pasiunilor şi resentimentele lui Harry legate de prezenţa Daynei, care nu le permitea să aibă nicio clipă de intimitate.

Iar acum Dayne îi picase în mână, cu trucurile ei ridicole de la petrecerea lui Purdy. Momentul era potrivit: nu mai rămânea decât să-l încurajeze pe Harry.

Întotdeauna îi plăcuse să rişte. Venise timpul ca în sfârşit să-şi primească răsplata.

Tatăl ei se întorsese prea târziu din oraş, aşa că Dayne nu ştiu până a doua zi ce sau

dacă auzise de cele întâmplate la Purdy. Şi nu primise nimic de la Clay – niciun cuvânt, nicio scuză – iar asta o enerva.

— Do'nşoară Dayne? 'Neaţa, do'nşoară Dayne! Stătea singură, ca de obicei, la un capăt al mesei, după ce trebăluise pe la grajduri, în timp ce Zenona îi servea ouă, fulgi de ovăz, fructe şi biscuiţi.

— Domnul Harry doreşte să vă vadă imediat după micul dejun, do'nşoară Dayne.

— Mulţumesc, Zenona, răspunse Dayne iritată. Deci auzise, sau Nyreen se grăbise să-i spună de cum intrase pe uşă. Până când l-o fi aşteptat? Şi presupunea cam ce urmase după ce Nyreen i-a spus poveştile alea despre ea.

O *ura,* pur şi simplu *o dispreţuia.*

Mâncă încet, fierbând de furie împotriva lui Clay şi Nyreen la un loc. *Clay era prea sigur în ce-o privea,* gândi furioasă. Poate că în cele din urmă apăruse ieri, şi străinul cel arogant îl omorâse.

O, da, îi plăcea scena, pentru că îi alunga din minte celelalte imagini care o făceau să se simtă vinovată: ea în braţele unui străin, acceptându-i sărutul. Noaptea trecută, fiind atât de furioasă, nu se gândise la aşa ceva. Iar acum trebuia să-şi înfrunte tatăl, înainte

de a se putea socoti cu Clay şi cu perfidia lui.

Ei bine, tatăl său probabil că este deja în birou, deşi nu are treburi presante. Toate mergeau fără efort datorită administratorului, Bastien, care aplica pedepse şi îi conducea pe oameni cu fermitate; dacă cineva făcea o boacănă, Bastien era cel care se ocupa de asta, nu Harry Templeton. De fapt, tatăl ei nu avea nevoie de un birou. II suspecta uneori că-l foloseşte ca loc de refugiu, când îl depăşesc treburile casei. Dar dacă el se ascundea acolo, în această dimineaţă, nu prea îşi dădea seama de ce dorea s-o vadă în mod deosebit. Doar dacă voia să o ferească de privirea Nyreenei, iar asta ar fi prima oară după multă vreme când tatălui său ar fi părut să-i pese de sentimentele ei.

Biroul era situat într-o clădire separată, departe de casă şi ferit de priviri indiscrete. Şi totuşi era uşor de observat din camera mamei sale. Îşi amintea cum, în fiecare dimineaţă, mama îşi privea soţul, ca şi cum simpla lui vedere îi era de ajuns pentru a simţi că totul ora neschimbat. Dar nimic nu va mai fi vreodată la fel, iar Dayne nu se putea resemna cu gândul ăsta.

Urcă pe veranda care dădea spre una din clădirile principale. Uşa era încuiată, dar asta nu se întâmpla niciodată… şi mai ales acum, când el o aştepta, ce rost ar fi avut? Oricum, ea avea cheia.

Băgă mâna în buzunar, dar apoi ceva o făcu să se oprească. O trecea un fior de teamă, lăsând-o cu obrajii împurpuraţi şi zdruncinându-i hotărârea. Goni din minte gândul interzis care i se născuse imediat în minte: *dacă era altcineva acolo?* Trase adânc aer în piept şi apăsă clanţa. Uşa se deschise fără zgomot, oferindu-i imaginea din coşmarele cele mai negre: tatăl ei şi Nyreen, împreună. Nyreen goală, oferindu-şi sânii, gura, trupul, misterul ei întunecat şi păcătos bărbatului care accepta cu lăcomia sexul ei fierbinte.

Capitolul 2

— Bonneterre este plină de datorii, spuse Olivia cu un glas lipsit de emoţie. De la un sezon la altul trăim din credite, sperând că următorul ne va permite să plătim datoriile din cel precedent. Avem foarte puţini bani lichizi, pe care Clay îi risipeşte pe nesfârşitele lui datorii de onoare. Anul ăsta

sau la anul, Harry Templeton o să obţină ce vrea: voi accepta oferta lui de a cumpăra plantaţia, dacă nu se va ivi nicio altă cale de scăpare.

Dar bineînţeles că va apărea: ea pregătea terenul pentru asta, dorind ca încăpăţânatul ei fiu mai mare să aibă o idee despre situaţia în care i-a adus plecarea lui şi moartea lui Verne. În adâncul sufletului său dorea ca Flint să rămână, dar nu i-ar fi cerut-o niciodată.

— Înţeleg, spuse acesta cu o expresie impasibilă.

Era cu adevărat fiul mamei lui, o înţelegea, şi îi văzu descurajarea din ochi într-un moment de slăbiciune.

Apoi ea continuă:

— Clay este la New Orleans, să plătească ipoteca Orindei de la ultimul său joc de cărţi.

O, asta îl afectase – văzu în ochii negri, adânci şi pătrunzători, strălfulgerarea de furie care însemna că, în sfârşit, are un sentiment faţă de ceea ce-i aparţine.

— Sper doar să nu se ducă pe apa sâmbetei la alt joc, continuă ea insinuant. Dar asta nu te priveşte pe line; nu-i aşa, Flint, băiete?

— Absolut deloc, spuse el politicos. Mai este şi altceva, mamă?

— Să ne rugăm ca Orinda să fie cel mai mărunt lucru ce l-ar putea pierde Clay la jocurile de noroc, spuse ea glacial. Sau poate ar lămuri lucrurile mai repede semnătura mea pe actul de vânzare al plantaţiei Bonneterre către Harry Templeton. Poate că n-ar mai trebui să lupt din greu pentru a rezista, acum când este evident că lui Clay nu-i pasă, iar tu eşti pregătit să ne întorci din nou spatele.

— Poate, răspunse el pe un ton neutru.

Ea simţea o dezamăgire explozivă din cauza lipsei lui de reacţie şi, mai ales, a dorinţei lui clare de a nu se implic; deloc. Era acasă abia de două zile, se plimbase prin cameră ca un străin care le vede pentru prima dată şi ea nu-şi putea da seama ce-i trece lui prin cap la un moment dat. Părea atât de schimbat şi totuşi era neschimbat. *Ce gândea? Ce simţea?*

— *Flint,* spuse ea pe un ton care nici nu poruncea, nici nu cerşea, dar totuşi era o cerere ce sublinia refuzul ei absolut de a mai rosti altceva în afară de numele lui.

Cuvântul acesta spunea totul: îl numise astfel din dorinţa de a-şi onora tatăl, familia,

iar numele lui ajunsese să-l reprezinte, aşa cum era el acum[2]. Era fiul ei, simţea asia, negând-o în acelaşi timp. Nu fusese niciodată demn de dragoste şi continua să nu fie. În schimb era puternic, iar acum ea avea nevoie de această trăsătură de caracter a lui. Nici măcar nu voia explicaţii. Dorea doar să se sprijine şi să se bazeze pe puterea lui, dar era singurul lucru pe care nu-l putea cere. Pufni, punându-şi întrebări legate de ceea ce gândeşte el. Nimic din familie nu-l interesa, iar ea nu trebuia să-şi mai facă griji sau iluzii despre posibilităţile pe care absenţa lui de douăzeci de ani le crea.

Acum ştia: el va continua ca înainte. Prezenţa lui nu schimba nimic, iar în cele din urmă rezultatul va fi acelaşi ca şi cum n-ar fi revenit niciodată.

Era picătura care face să se verse paharul; după ce Dayne trântise uşa, iar Nyreen se străduise să gonească imaginea feţei oripilate a fiicei lui, readucându-l la călătoria sa spre extaz şi după ce reuşise să obţină acel mult aşteptat moment culminant de plăcere, Harry Templeton ştiu exact ce trebuie să facă. Amânase prea mult;

2 Joc de cuvinte bazat pe sensul cuvantului *flint* (cremene).

prietenii lui îl preveniseră şi se săturase în sfârşit de încercările patetice ale lui Dayne de a-i atrage atenţia. Era o femeie în toată firea, pentru numele lui Dumnezeu, şi ar fi trebuit să o mărite cu ani în urmă. Ar fi făcut-o, dar, desigur, mama ei... Dayne fusese deosebit de utilă în a se ocupa de asta, în special după ce Nyreen venise la ei.

Nu putea nega devotamentul lui Dayne, dar faptul că era copilăroasă şi că-şi băga nasul unde nu-i fierbea oala îl înfuria. Şi, mai ales, se încăpăţâna să nu o placă pe Nyreen.

Simţi un fior de plăcere la ideea că Dayne părăseşte Montelette. Nu va mai trebui să-şi facă griji că îi aude sau dă buzna peste ei. Va fi singur cu Nyreen pe veci.

— Nesuferita a plecat, şopti Nyreen.

— O să ne descotorosim de ea.

— Mi-a venit o idee minunată.

El încercă să o sărute:

— Spune-mi!

Ea îi evită buzele lacome.

— Este soluţia ideală, Harry. Îţi va oferi exact ceea ce ţi-ai dorit dintotdeauna.

— De-abia aştept să o aud, murmură Harry, tulburat de formele voluptuoase şi gura lacomă ce i se dăruiau.

— Clay Rutledge.

— *Ai înnebunit?*

Nyreen se ridica şi se îndepărtă de el.

— *Gândeşte-te* la asta o clipă, Harry. Este moştenitorul probabil; tu urmăreşti să pui mâna pe Bonneterre de ani de zile, aşa mi-ai spus. Ea îl place – o, da, nu mă privi şocat. Eu *ştiu*.

Îl urmări cum se luptă cu ideea, rezistând, urând-o şi apoi înţelegând încet cât de potrivită era. Putea vedea întregul tablou: Dayne plecată, Clay fără valoare, Olivia furibundă, Bonneterre având nevoie de o conducere abilă, iar el posedând tot ce şi-a dorit dintotdeauna, cum spusese şi ea. Nyreen zâmbi maliţios şi se îndreptă spre el cu un aer seducător, descheindu-se la rochie:

— Dar ascultă, Harry, care-i partea cea mai bună…

Şi atunci ea ştiu că Harry înţelesese totul imediat şi era încântat de ideea pe care o va duce la îndeplinire, ştiind că asta o va omorî pe Olivia Rutledge.

În timp ce se îndrepta spre grajduri, Dayne avea mintea limpede şi era la fel de calmă ca apa mlaştinii. Puse şaua pe Boy, îl încălecă şi-l mână încet afară pe păşunea

întinsă, spre Bonneterre. N-o să mai stea niciun moment la Montelette, iar Clay trebuie să facă bine şi să-şi ţină *acum* promisiunea de-a se căsători cu ea. *Pe lângă asta, nu avea nimic de pierdut.* Montelette era propunerea rentabilă, nu Bonneterre, dar mai presus de asta îl va înfuria pe tatăl ei, îl va înnebuni. Dar nu avea importanţă; el nu conta. În clipa în care deschisese uşa biroului izgonise din inima ei fărâma de dragoste pe care o mai avusese pentru el. Nu rămăsese nimic. Se simţea atât de rece şi calmă… Totul era perfect logic. Clay o dorea, ea îl dorea pe el şi tatăl ei o dorea pe Nyreen. Soluţia era simplă şi la îndemână. Clay nu putea s-o refuze.

Călări peste poienile însorite apoi în sus, pe dealul dincolo de care erau câmpurile de trestie de zahăr, care se întindeau în ambele direcţii, cât vedeai cu ochii. Recolta de Ia Montelette, bogăţia sa, sursa ei de viaţă! Simţi pentru o clipă un fior de teroare la gândul de-a părăsi plantaţia. Dar nu o părăsea; va fi alături de Clay, peste drum, exact aşa cum visase întotdeauna şi cum plănuiseră împreună.

Când Clay reveni din oraş, o găsi pe Olivia aşteptându-l.

— Avem un musafir.

— Păi, asta-i foarte bine, mamă, spuse el nepăsător aruncându-i pălăria lui Tull şi păşind în camera de zi. Îmi amintesc că tatei îi plăcea să aibă oaspeţi.

— Tatei îi plăcea să se dea mare, răspunse Olivia cu acreală. Mie nu-mi plăcea să fac nimic de genul ăsta.

— Nu că asta te-ar interesa. Sper că Dupin ţi-a plătit datoria.

— Păi, mamă…

— Bineînţeles că acum o să îmi dai mie banii, să-i păstrez în siguranţă.

— Păi, nu… Nu prea pot să fac asta, mamă. I-am lăsat bancherului meu din New Orleans.

— I-auzi? Ce convenabil! Domnului Bertrand? Mda, m-am gândit eu. I-a făcut tatălui tău multe favoruri de-a lungul anilor; bineînţeles că o să-ţi ţină partea şi o să presupună că lucrurile vor continua la fel. Ce recoltă i-am băgat în buzunare de data asta? N-ai nimic de spus? îl întrebă ea, în timp ce Clay, întors cu spatele, privea pe fereastră.

— De fapt, nu-mi închipuiam că vei spune ceva!

Clay se răsuci pe loc.

— Orinda este în siguranţă, mamă. Oricum, de data asta pot să te *asigur* că-i aşa.

Olivia se ridică în picioare:

— Şi dacă am putea obţine o recoltă mai bună la Bonneterre? Dacă există o şansă de a reduce datoriile şi de a ne îmbunătăţi reputaţia în St. Foy?

— Am mai vorbit despre asta, mamă. Nu se poate face nimic.

— Asta-i foarte interesant, Clay, pentru că eu am vorbit cu cineva care spune că se poate face, cineva care chiar *vrea* s-o facă.

— Aiureli! spuse Clay tăios. Nu este nimeni pe o rază de două sute de mile care să aibă timpul şi energia de-a se ocupa de o altă recoltă.

— O, dar musafirul meu…

— Cine-i acest nebun? mormăi Clay în derâdere, ajuns deja la capătul răbdării în această stupidă joacă de-a şoarecele şi pisica.

— Eu! auzi o voce hotărâtă din spatele lui.

Se răsuci în loc, pentru a înfrunta viziunea celor mai negre coşmaruri ale sale: fratele lui mai mare, reîncarnat Dumnezeu ştie de unde, cel care o ştersese, şi care acum stătea acolo, ca un fel de patriarh biblic ce

venise să-şi ceară drepturile de prim-născut şi să-i mături din calea sa pe toţi muritorii care i s-ar opune.

— Ori pleacă el, ori plec eu!

Clay lansă plin de încredere acest ultimatum, ştiind foarte bine că Olivia nu ar putea suporta să-l piardă, bazându-se pe faptul că ea îl adorase întotdeauna şi avusese numai cuvinte de ocară pentru iubitul ei fiu mai mare, care îi părăsise fără să arunce o privire înapoi.

Evadarea lui Flint aproape că o dărâmase; contase pe el să domolească comportamentul înfierbântat al lui verne, conştientă că şi Clay este asemeni tatălui său.

Dar Clay mai ştia, de asemenea, că avea în continuare acel magnetism seducător datorită căruia se descurcase atâţia ani, la care mama lui nu era imună, şi nu-i păsa deloc de Bonneterre, cu excepţia faptului că până acum îi furnizase destui bani ca să se descurce. Oare acum, în ultimii ei ani, bătrâna zgripţuroiacă va pune moştenirea înaintea inimii şi va da totul pe mâna acestui frate care venise să-i facă concurenţă? *Niciodată!* EI va pleca primul. Va transforma Orinda în bani lichizi şi îi va

arăta bătrânei cotoroanţe cine a avut în lot acest timp puterea. Ştia chiar şi faptul că ea îi putea citi expresia feţei: faptul că lua în derâdere, cu insolenţă, prostia ei. Ea nu va dori ca el să vândă Orinda.

Clay văzu umbra de îngrijorare de pe faţa ei, în timp ce trecea în revistă toate posibilităţile, şi fu sigur că acum va face alegerea corectă.

Arăta brusc atât de bătrână, atât de înfrântă; ar fi vrut ca Lydia să fi fost aici, să-i vadă triumful în faţa celor mai amare instincte ale mamei sale. I-ar fi plăcut să o vadă pe Olivia pusă la colţ şi dărâmată de decizia pe care trebuia să o ia.

La rândul ei, Olivia ştia că el nu va da înapoi. Şi îl îşi făcuse alegerea. Deci tot ce trebuia făcut era să-i spună acelui uzurpator că nu era binevenit aici şi că el, Clay, va conduce Bonneterre aşa cum o făcuse întotdeauna.

— Ei bine… spuse Olivia repezit, rostind cuvintele cu greutate. Ei bine…

Suporta cu greu să continue. Clay o să scoată viaţa din ea fără să-i pese deloc că o face. Nepăsătorul Clay, bazându-se întotdeauna pe lucrurile despre care ştia că rămân neschimbate, negândindu-se la

consecinţe sau complicaţii, văzând întotdeauna în ea un zid de apărare al averii familiei, care-l menţine pe linia de plutire. *El nu înţelegea niciodată,* gândi ea fără să aibă remuşcări, simţindu-şi şubrezenia datorată vârstei, dar şi hotărâtoarei decizii ce urma s-o ia.

— Ei bine! spuse ea din nou, conştientă de ameninţarea ce se prefigura. Clay, inima şi sufletul tău au fost întotdeauna în New Orleans. Presupun că o să-ţi placă să trăieşti acolo tot timpul.

— Presupun că da, răspunse el calm, înfruntându-i privirea dură şi impasibilă. Presupun că da, odată ce mă instalez corespunzător. Înţelegi ce vreau să spun…

— Cât se poate de clar, zise ea, constatând că nu o durea nici a zecea parte din cât îşi închipuise că o va durea. Dar, bineînţeles, am fost destul de slabă la minte să întocmesc actele pe numele tău. Deci nu este de mirare că vei face ce vei dori.

— Mamă… începu Clay.

Nu va cerşi, nu o va face… Dar într-o străfulgerare de o clipă văzu tot ce pierdea adoptând această atitudine încăpăţânată: puterea – dulcea putere nelimitată pe care o avea asupra unor vieţi cu care putea să facă

ce pofteşte. Nu va mai avea nimic din toate acestea în New Orleans, decât dacă va fi dispus să plătească pentru ele.

Dar de ce nu? gândi el ridicând bărbia. Provocarea ticălosului va face ca odată pus pe picioare, să iasă bani din acest loc şi apoi… şi apoi, se pot întâmpla accidente, între timp, putea să vândă Orinda pentru nevoile lui imediate şi poate lucrurile vor fi cum trebuie, până la urmă. Şi dacă nu… *dacă…* oricum mai rămânea ca un colac de salvare acea miorlăită de Dayne Templeton: acolo erau bani, o grămadă, şi era cât se poate de dispus să o ia de nevastă, ca să pună mâna pe ei – cu condiţia ca Harry să facă înţelegerile corespunzătoare de mariaj. Iar dacă nu o făcea, ei bine… timpul va rezolva şi acele impedimente; cu siguranţă că Dayne nu se aştepta ca tatăl ei să trăiască veşnic…

Aşa că totul va ieşi bine până la urmă; mama lui putea să-l păstreze pe trădătorul familiei. Realitatea trebuia oricum acceptată: Flint era probabil bun doar pentru un singur lucru: să pună la loc pe picioare, plantaţia Bonneterre, făcând-o din nou productivă. Şi când banii vor curge, iar Oliviei îi va fi dor de el i îi disperare, va

putea reveni în vieţile lor în pas de vals, în buzunarele umplute cu aur de la adevărata afacere de la mesele de joc. Trebuia doar să aibă puţină răbdare, ca Bonneterre şi bogăţiile ei să fie ale lui din nou.

— Îmi voi face bagajele şi voi pleca de aici cât de repede posibil, spuse el băţos.

— Nici nu mă aştept la altceva, răspunse Olivia.

Clay dădu să iasă din încăpere, dar se întoarse:

— Este atât de stupid, mamă – să-l laşi aici înapoi şi să-i dai pe mână plantaţia, când tu nici măcar nu ştii ce poate să facă…

— În schimb, ştiu ce poţi să faci *tu,* Clay, spuse ea. EI nu are cum să facă mai mult rău, iar tu ai fi putut tace mai mult bine.

— Lydia va avea un acces de furie.

— Atunci voi fi mulţumită dacă o vei invita să stea cu tine în New Orleans.

— Mamă…

— Gata cu ameninţările, Clay. O să mă socotesc cu Lydia când se va întoarce din St. Francisville. Trimite-mi adresa, după ce te instalezi. În rest, nu mai am nimic de spus.

— Nici eu, mamă, replică el plin de resentimente, urcând scările. Ţine minte: a

fost alegerea *ta,* nu a mea.

— O, nu, murmură Olivia, urmărindu-l cum dispare. O, nu, a fost alegerea ta, băiete, şi ai făcut-o cu multă, multă vreme în urmă…

Ea nu mai fusese niciodată atât de aproape de Bonneterre. Se întâlniseră întotdeauna pe câmpurile de la Montelette sau jos, la Orinda, unde nu venea niciodată nimeni, dar nu se apropiase la o distanţă atât de mică de coloanele albe ale conacului de la Bonneterre.

Zărind aleea umbrită de copaci, simţi cum i se înmoaie genunchii şi îl trase de hăţuri pe Boy. Perspectiva era descurajantă; nu se gândise nicio clipă cum o să ajungă să-l vadă pe Clay, dar dacă trebuia, va merge pur şi simplu până la uşa aceea interzisă, dublă şi înaltă de trei metri şi va aborda un servitor.

Era o nebunie că venise. Dacă din întâmplare s-ar afla pe verandă şi Olivia Rutledge ar vedea-o? Dacă tatăl ei pusese pe cineva s-o urmărească? Dacă el nici nu era acolo…?

Cu calm, se gândi ce să facă, în timp ce Boy dădea din copite şi dansa pe loc, nerăbdător, aşteptând ca ea să ia o decizie.

Nu putea să se ducă spre casă – cel puţin nu de la început. O punea în încurcătură situaţia de-a da ochii cu Olivia Rutledge, care era cu certitudine o persoană enervantă.

Îşi muşcă buzele. Nu ştia de ce era atât de intimidată: casa de la Bonneterre nu era diferită de a ei, cu veranda înaltă de două etaje ce o înconjura şi cu camerele ascunse Ia umbra ei. Iar bărbatul care locuise acolo, cel mai mare duşman al tatălui ei, era mort, aşa că ce putea să-i facă Olivia Rutledge dacă o găsea pe proprietatea ei?

Putea să o gonească, presupuse Dayne; ar fi chiar o privelişte amuzantă. Olivia cu o mătură, vânturând-o pentru a-l goni pe Boy şi strigând la *ea. Nu, Olivia nu s-ar cobori niciodată să facă aşa ceva. M-ar invita probabil la un ceai. Aparenţele trebuie întotdeauna păstrate.*

Învăţase această lecţie de când era de-o şchioapă şi probabil de asta nu se putea înjosi provocând un scandai cu tatăl ei şi cu Nyreen.

Şi cu siguranţă că n-ar trebui să fie la Bonneterre în căutarea lui Clay, înainte de-a fi el gata s-o cheme. Dar acum, că era aici, nu se putea gândi la asta. Dacă tot venise,

nu putea să plece fără să-l vadă. Pur şi simplu nu putea să renunţe la imboldul de-a se duce până în faţa clădirii. Dacă el era acasă, probabil că nu se afla înăuntru, grajdurile fiind a doua locuinţă a lui Clay, şi ar fi mult mai uşor să ceară cuiva de acolo să-l cheme afară, tar dacă asta nu mergea, ar putea recurge la măsuri mai disperate pentru a atrage atenţia, cum ar li trântirea de perete a uşii din faţă.

Lăsă frâul lejer ca Boy să-şi încetinească pasul şi privi spre câmpurile din spatele hambarului ce mărginea clădirea. Era destul de uşor să treacă prin spatele caselor şi pe lângă cabana supraveghetorului, apoi pe lângă lăptărie, să taie marginile câmpului şi grădinilor de zarzavaturi spre şopronul cu trăsuri şi grajdurile care erau la marginea proprietăţii. Nu trecu neobservată. Ici şi colo, unul sau altul din servitori şi muncitori se uitau lung după ea, oprindu-se din muncile pe care le făceau şi discutând probabil dacă să-i spună supraveghetorului că o străină se vântura prin Bonneterre.

Dar o anumită persoană va afla cât de curând, gândi ea, intrând în grajd şi strigându-l pe Clay.

Imediat, cel mai mătăhălos negru pe care-l văzuse vreodată îşi făcu apariţia, iar ea tresări speriată.

— Ce doriţi, domnişoară?

Vocea lui era atât de profundă, încât părea să se rostogolească de undeva din adânc.

— Îl caut pe Domnul Clay, spuse ea plat.

— Da, domnişoară. Îşi încarcă bagajele în şopronul cu trăsuri.

„Încarcă bagajele?” „Încarcă bagajele?”

Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă de grajduri, oprindu-se doar să lege frâiele lui Boy de o bârnă, după care intră pe uşile deschise ale şopronului cu trăsuri.

— Clay! Clay!

Lămpi cu petrol erau aprinse, ca să completeze lumina naturală. Clay tresări puternic la sunetul vocii ei şi cufărul pe care-l ţinea într-o mână alunecă în braţele unui servitor ce-l asista.

— Iisuse… murmură el încet, cu o figură perplexă, răsucindu-se pe călcâie lângă trăsura încărcată ochi cu bagajul format din cutii şi cufere.

Ea nu văzu nimic şi se aruncă în braţele lui.

— Ce dracu’ faci aici? Ai înnebunit?

— Clay… şopti ea îmbrăţişându-l; îl simţea atât de solid şi de sigur.

— Dayne…

Cu tot tactul de care putea da dovadă, o îndepărtă din braţele sale şi, văzându-i lacrimile din ochi, îi ridică bărbia pentru a-i examina faţa.

— Ceva nu este în regulă, altfel nu ai fi venit tu aici niciodată. Dayne… tatăl tău?

Se citea oare în tonul vocii sale prea multă siguranţă? Dar totuşi, dacă se întâmplase ceva cu Harry, ar fi un motiv care i-ar salva onoarea.

— O, da, suspină ea, tatăl meu, tatăl meu prost, Iară minte, nepăsător…

Nu putea să-şi stăpânească lacrimile.

— … şi acea… acea… Nyreen, ei… ei doi…

Trase adânc aer în piept şi el îi simţi nerăbdarea.

— Am dat peste ei. Erau împreună, singuri… animale în călduri… şi mama a murit abia de un an… Se va însura cu ea, Clay, ştiu asta şi nu mai pot să stau o clipă la Montelette. *Nu pot.*

Rahat. Simţi cuvântul pe buze şi se strădui să-şi stăpânească nervii şi sentimentul care brusc îl invadase: că totul se destrăma înainte de-a apuca să-şi facă un plan

raţional.

— Asta n-are sens, Dayne. Tatăl tău şi *Nyreen*?

Era stupefiat de acest gând – Nyreen era atât de tânără… şi atât de apetisantă… şi de disponibilă. Singură cu Harry la Montelette… Apoi simţi un junghi de invidie că Harry va câştiga iar şi-l va lăsa pe el, Clay, Iară nimic.

Dayne sesiză foarte clar tonul din vocea lui – tonul rece, care o acuza că inventează poveşti, deşi ar fi trebuit să ştie că aceste trucuri feminine nu ţin la el şi că ea era ultima persoană de la care se aştepta la aşa ceva. Lacrimile i se uscară, iar hotărârea ei se întări, devenind dură ca oţelul.

— Erau împreună, în biroul lui. I-am *văzut.* N-o să mă mai uit la ea fără să-i văd împreună… *aşa.*

Nu era nevoie să spună mai mult. Imaginea era cât se poate de clară: Harry şi nimfa aia cu vino-ncoace în priviri… o imagine care l-ar putea excita chiar descrisă cu cele mai sărace cuvinte.

La naiba, la naiba, la naiba… Nu voia s-o spună, dar, nu-i plăcea să fie strâns cu uşa, în special nu de *ea.* Planurile lui nu o includeau – nu încă; de fapt, poate

niciodată. Deoarece voia să definească soluţia spuse:

— Şi ce vrei să fac eu, Dayne?

Fra atât de frumoasă, cu ochii albaştri, strălucitori, care-l priveau prea intens ca să se poată simţi în largul lui, şi gura atât de minunat conturată. Urmări buzele ei perfecte formând cuvinte pe care nicio doamnă nu le-ar spune cu voce tare unui bărbat:

— Vreau să te căsătoreşti cu mine.

Ştia că auzise bine aceste cuvinte şi mai ştia că, fiind un gentleman – cum se presupunea că este – ar fi trebuit să se ofere să o ia de nevastă chiar în clipa în care o auzise povestind sursa supărării ei. Dar, totuşi, trecură o clipă, două, trei şi el nu spuse nimic, iar ea crezu că va muri. Ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva, doar ăsta era stilul lui Clay.

— Plec la New Orleans, spuse el în cele din urmă, pentru că trebuia să spună ceva. Ascultă-mă, Dayne, trebuie să părăsesc plantaţia Bonneterre. E o chestiune de onoare…

— Întotdeauna este, spuse ea cu amărăciune.

— Te-aş fi luat de soţie cât ai clipi,

protestă el, ambalându-se pe măsură ce vorbea, dar s-a întâmplat ceva pe care niciunul din noi nu l-am fi putut prevedea. Fratele meu a venit acasă şi mama a făcut o alegere, iar acum eu nu am altă opţiune decât să plec. Trebuie să înţelegi, Dayne! îi dă totul pe mână, peste capul meu şi pe la spatele meu şi nu pot – nu vreau să-l las pe ticălos să-mi ia dreptul de moştenire de sub nas. Am nevoie de timp. Tu trebuie să-mi laşi timp. De asta trebuie să plec…

— Nu, nu trebuie, spuse Dayne cu acreală şi fără convingere.

— Trebuie să plec, repetă Clay, dar voi trimite după line în clipa când m-am instalat, Dayne. Jur! Nimic nu se va schimba între noi. Vom trăi în New Orleans ca nişte regi. Totul va fi cum am plănuit, Dayne, îţi promit.

Fa ridică mândră bărbia. Ăsta va fi cel mai greu lucru pe care îl avusese vreodată de făcut. Dar ticălosul o merita. Era clar că o părăsea atât pe ea, cât şi plantaţia Bonneterre şi venise vremea să i-o spună pe şleau.

— Am nevoie de asta acum, Clay. Trebuie să mă întorc în acea casă şi trebuie să trăiesc acolo conştientă de ceea ce-am văzut

şi ce este cu adevărat în mintea tatălui meu. S-ar putea să-ţi ia luni de zile până să-ţi faci un rost în New Orleans. Eu nu pot să aştept atât.

— Nici măcar pentru mine? întrebă el, gândindu-se s-o flateze un pic, astfel încât să nu piardă brusc una din opţiunile pe care conta.

— Tocmai pentru că este vorba de tine, sublinie Dayne îndepărtându-se de el, ca să nu poată fi martorul umilinţei la care o supunea, care i-ar fi dat mai multă putere asupra ei.

Ei, o terminase cu el; nu mai conta nici cât un fulg de nea în ochii ei.

— Dayne, aşteaptă! Ce-o să faci?

— O să găsesc pe cineva care să mă ia de nevastă, spuse ea cu tărie de lângă uşa hambarului, cu un glas sigur şi pătrunzător ca o săgeată. Şi asta cât de curând!

Doamne, îi ura pe toţi; mama lui stupidă, ticălosul de frate-su şi acea insipidă de Dayne, care nu putea nici măcar să aştepte o lună ca planurile lui să dea roade. O împuţită de lună. Ştia jumătate de duzină de femei care ar fi aşteptat şi un an, darmite o lună – nu ca proasta aia mică – după toată răbdarea de care dăduse dovadă făcându-i

curte! O ademenise cu măiestrie, ba atrăgând-o, ba respingând-o… Era atât de bun la asta… şi acum toată munca lui se irosise.

Termină de legat ultimul cufăr în căruţă şi îi dădu drumul servitorului. În câteva clipe urma să părăsească Bonneterre, şi spumega de furie împotriva lui Dayne, care-i dăduse planurile peste cap cu această nouă complicaţie. Numai de-ar fi tăcut din gură şi-ar fi stat la locul ei timp de o lună, timp de-o afurisită de lună. Harry n-ar fi făcut nimic în ceea ce-o priveşte pe Nyreen şi în această perioadă ar fi ajuns ei la o înţelegere. Ar fi venit la Orinda la fiecare sfârşit de săptămână şi ar fi putut pune ceva la cale… Ia naiba, îl luase prin surprindere – nu poţi pretinde de la un bărbat să spună *da* unei propuneri atât de neaşteptate, cu un caracter atât de definitiv, când toate se spărseseră în capul lui dintr-o dată.

Drace! Montelette ar fi rezolvat toate problemele, doar Dayne Templeton era precum aluatul în mâinile lui. Tot ce ar fi avut de făcut era să spună *da…*

— Domnul Clay…

Tresări auzindu-şi pronunţat numele.

— Domnu’ Clay…

— Cine-i acolo? întrebă el aspru.

— Eu, domnu’ Clay, şopti încet vocea. Îs doar eu…

— Meline…?

— Nu-l pot păcăli deloc pe domnu’ Clay, nu-i aşa? murmură ea mieros, ieşind cu un pas lent din locul unde şi ţineau trăsurile.

— N-ar trebui să fii aici.

— Trebuie să vorbesc cu mata’, domnu’ Clay.

— Am vorbit deja de asta, sublinie Clay.

— Nu puteţi face nimica, ştiu asta. Dar mai este altceva, domnu’ Clay, şi poate aţi dori să auziţi înainte de-a pleca şi-a mă lăsa în locul nepotrivit.

Îi venea s-o scuture zdravăn. Ultimul lucru de care avea nevoie înainte de-a ieşi pe uşă, era o servitoare pusă pe şmecherii, care nu era cu nimic mai bună decât oricare alta. Tatăl îi era mort din cauza ei şi mama lui bănuia deja cea mai rea explicaţie posibilă, adevăr pe care însă mi l-ar fi admis niciodată. Peste tot îl pândeau ochi. Chiar şi acum.

— Trebuie să rămâi, domnu’ Clay. Eu şi copilu’. avem un secret…

— Vrăjitorii prosteşti, aruncă Clay, apucându-şi haina. Despre ce vorbeşti?

Se simţi biciuită de furia şi refuzul din vocea lui. Se dădu înapoi şi ochii i se îngustară. Aşa se întâmpla întotdeauna, relaţia lor era cea dintre stăpân şi sclav, cu excepţia momentelor când *el* voia ceva. Şi acum nu voia nimic pentru că luase tot ce putea fi luat. Dar ea continua să spere. Mama ei o învăţase să spere şi să găsească o cale de a obţine putere pentru ce avea de făcut. Ei bine, dobândise puterea şi acum voia să aibă şi bărbatul; îşi temperă furia luând un ton mai conciliant.

— Vino s-o vezi pe Meline, domnu' Clay, aşa cum ai mai făcut-o; apoi poate c-o să-ţi spun.

El îşi pierdea răbdarea. Nu-şi putea permite riscul să fie surprinşi împreună, acum când ea nu mai avea nimic să-i ofere. Cu toate astea, ştia că refuzul său brutal n-o va descuraja. Cu Meline nu se rezolvau lucrurile aşa. Trebuia să fie mai drăguţ, să-i menajeze mândria.

— *Ce* să-mi spui? întrebă nerăbdător.

— Am un secret, domnul Clay; l-am păstrat pentru momentul în care cuiva o să-i fie de folos.

— Ştim amândoi secretul tău, Meline.

— Nu, nu, nu, domnu' Clay, nu de aia

vorbesc spuse ea?

Cu cochetărie. Vino s-o vezi pe Meline şi poate o să-ţi spun. Ăsta-i un secret pentru un bărbat; o femeie nu poate face nimic cu el, în special *eu.* Dar un bărbat deştept, un bărbat care ştie să-şi ţină o promisiune…

— Eu mi-am ţinut promisiunile, spuse Clay blând.

— Pe cât ai putut, îl contrazise Meline. Dar astfel îţi vei ţine toate promisiunile, domnu' Clay. Vei găsi calea şi tot ce trebuie să fad este să vii s-o găseşti pe Meline când te-ai instalat în locul ăla dichisit New Orleans. O vei găsi pe Meline şi vom schimba vorbe dulci, domnul Clay, despre promisiuni şi despre ce mi-a spus mama mea. Brusc ochii îi scăpărară.

— Bijuteriile…

— Dar, domnu' Clay, cum ar fi să-ţi spun totul chiar acum? Ai face ce ai de făcut şi apoi n-ai mai veni s-o cauţi pe Meline când eşti gata.

Se repezi după ea, când deja dispăruse în umbră.

Bijuteriile! Ah, Doamne, nu se gândise la acea veche poveste de ani de zile… *bijuteriile…* Dumnezeule, ce idee… Dar cum ar putea fi aşa? Mama Melinei murise şi ele

arseseră. Olivia aşa spusese... Iar el era un prost să creadă măcar pe sfert minciunile unei sclave disperate. Ce dacă-i purta în pântece copilul... Sau era el suficient de disperat să creadă *orice?* Muiere proastă...!

— *George! George!* strigă el sărind în trăsură în timp ce birjarul veni în fugă.

— La naiba, omule, unde ai fost? E timpul, hai sa plecam dracului de aici!

Cunoaşte-ţi duşmanul...

Adâncit în umbrele şopronului cu trăsuri, Flint Rutledge pândea tăcut ca un sioux[3], urmărind cu ochii săi strălucitori deplasarea trăsurii care ieşea în lumina limpede a zilei. *Un om nu poate avea încredere în nimic, g*ândi el, *nici în familia sa, nici în visele sale, nici măcar în propriile instincte. Nu putea avea încredere nici în sine însuşi.*

Nu se mişcă până când zdrăngăni tul trăsurii nu se stinse în depărtare. Chiar şi atunci se ridică cu precauţie şi, îndreptându-se încet din mijloc, sări uşor şi tăcut de pe marginea podului pe podeaua hambarului.

Prin uşile duble, deschise, se vedeau drumul şerpuitor şi copacii înalţi ce-l mărgineau de o parte şi de alta.

---

3 Sioux: trib indian răspândit in secolul trecut in zona actualului stat Dakota de Nord. (n.t.)

Cu ochii minţii putea să vadă întreaga hartă a plantaţiei Bonneterre, fiecare dependinţă, fiecare câmp, fiecare drumeag şi tufiş, casa cea mare cu coloanele ei subţiri şi veranda umbroasă, iar intuiţia lui funcţiona, depăşind orice alt sentiment.

Al meu…

Strânse plicul subţire pe care îl ţinea în mână. Cât de repede ajunsese la asta…

Al meu!

Trăise douăzeci de ani ca să descopere că dorea doar ceea ce fusese al lui de la început.

Al meu!

Totul – Bonneterre, femeia, gonirea lui Clay, tot ce dorise îi stătea în palmă. Îndreptă încet plicul mototolit, pe care Tull i-l dăduse cu o clipă înainte de-al urmări pe Clay până în hambar.

Al meu!

Era adresat Oliviei, cu un scris care nu îi era cunoscut. Dar când îl întoarse pe partea cealaltă văzu gravat numele lui Harry Templeton.

Al meu!

Deschise plicul cu brutalitate şi trecu cu privirea peste conţinutul său.

Draga mea Olivia,

Îmi iau libertatea de a-ţi scrie pentru a te întreba dacă pot să iau legătura cu tine mâine seară, pentru a discuta o problemă care ne-ar fi de folos amândurora.

Al meu!

Totul. Dar Harry nu era aşa de uşor de păcălit ca Olivia. El îşi făcuse alegerea şi moartea era prevăzută în planurile lui. Împături scrisoarea şi se îndreptă înapoi spre casă.

Capitolul 3
Plantaţia Montelette

— Cum îndrăzneşti, cum naiba *îndrăzneşti* să-ţi bagi nasul în treburi care nu te privesc? Ce naiba este în neregulă cu tine?

Ridică ochii spre tatăl ei şi îi aruncă o privire rebelă. *Dar cineva voia ca eu să văd, dragă tată, cineva a aranjat asta foarte bine...*

— Când mă gândesc, continuă nervos tatăl ei, înfuriindu-se când observă că ea nu răspunde, că ultimul lucru pe care l-am promis mamei tale, ultimul lucru pe care mi l-a cerut, a fost să am grijă să fii măritată corespunzător.

Dayne reacţionă instantaneu.

— *Niciodată!* Nu o să mă mărit *niciodată!*

— Dacă ar mai fi trăit mama ta…

— Acea felină n-ar fi pus piciorul în biroul sau patul tău, şuieră Dayne. Sau codul onoarei include şi seducerea musafirilor şi a servitorilor?

— Greşeşti…

— Nu greşesc deloc. Vrei să scapi de mine ca să-ţi. Petreci tot timpul seducând-o pe ea. Nu nega, tată, nu adăuga minciuni peste alte minciuni.

I se citea hotărârea pe faţă; ea îşi cunoştea de acum soarta, era întipărită pe expresia figurii lui. Nici măcar nu trebuia să pronunţe cuvintele.

— Vreau să te mărit, fata mea, şi asta curând. Şi cu asta basta! Voi face toate aranjamentele.

— Mai bine trimite-mă de aici, ca pe Peter.

— Ah, Peter. Da… Peter se va întoarce curând acasă şi îţi garantez, fata mea, că va fi foarte dornic să accepte voinţa mea în această problemă.

Peter este un papă-lapte, gândi ea revoltată.

— El nu va dori să te vadă vânzându-mă celui care oferă mai mult. Şi exact aşa va fi: vei trimite invitaţii şi cineva va veni şi va

face o ofertă.

— Mai închide gura aia bogată a ta, Dayne, şi Iasă totul pe seama mea. O fiică ascultătoare ar fi fericită să facă acest lucru.

— Perfect, aruncă ea, refuzând să se arate supusă, urând din suflet puterea ce o avea asupra ei.

Era tipic pentru un bărbat: dacă lucrurile nu merg cum vrea el, imediat începe să profereze ameninţări. Dar ce putea fi mai rău decât refuzul lui Clay şi faptul că tatăl ei deja face aranjamente matrimoniale cu cine ştie ce fiu nenorocit de plantator?

— De ce nu organizezi pur şi simplu o licitaţie? adăugă ea obraznic. De ce nu pui o platformă pe iarba din faţă de la Montelette şi să-i chemi pe toţi s-o liciteze pe fiica ta. Invită lumea să vină să examineze marfa: „E zdravănă şi tânără. Uitaţi-vă la musculatură, la dinţi, la părul bogat, la şoldurile largi, domnilor…”

Pleosc! El o plesni, tare, usturător.

Torentul ei de vorbe se opri doar pentru o clipă – cât îşi atinse, şocată, obrazul. Apoi îşi înghiţi lacrimile şi zâmbi:

— Care este diferenţa, tată? Nu însemn mai mult decât o sclavă cu care poţi face

orice vrei!

În mod curios, nu simţea nici un regret: *merită tot ce i se va întâmpla de acum încolo,* gândi el furios. Nu avea niciun drept să se amestece în viaţa lui, în schimb el avea toate drepturile să o hotărască pe a ei. O ura pentru că ştia şi îi spunea în faţă totul, cu tonul acela de om atotştiutor. Dar important era să nu dea înapoi şi să na se arate impresionat.

— Exact aşa va fi, Dayne. Şi cu cât te împaci mai curând cu ideea asta, cu atât va fi mai bine pentru tine.

— Perfect. Să-ţi spun şi eu ceva, tată. Nu are nicio importanţă pentru mine. O să mă mărit cu primul venit ea re intră pe uşa asta.

El o privi, nevenindu-i să creadă. Bineînţeles că făcuse oferta asta linguşitoare fără să ştie că, exact în clipa în care vorbea, un străin chiar intrase pe uşă şi o urmărea cu un amestec de respect şi amuzament.

— O ofertă tentantă, dulceaţo, se auzi vocea lui, venind din spatele ei, dar nu te-aş lua niciodată de soţie în urma unui pariu.

Dayne îngheţă. *Sfinte Sisoe, el chiar exista!*

— Nu te condamn, spuse Harry cordial, deloc derutat de venirea străinului, pentru că nu credea ca Dayne să fi aranjat sosirea lui. Cu certitudine o hotărâre înţeleaptă, în ciuda declaraţiei necugetate a fiicei mele. Dar poate nu ştii exact ce refuzi.

— Crede-mă, ştiu.

Dayne simţi cum i se înroşesc obrajii. *Măgarul...*

Harry aplaudă.

— Bună treabă, Dayne. Foarte bună. Ai calculat totul la marele fix; doar că nu l-ai pus să-şi citească rolul. Unde l-ai găsit?

Se îndreptă spre străin să-i strângă mâna:

— Te-ai răzgândit la timp. O alegere înţeleaptă – o alegere foarte înţeleaptă. Ar fi trebuit să spui „Accept”.

— Nu, cred că asta este în piesa dumneavoastră, spuse străinul bine-dispus. Dar bineînţeles că actorul pe care l-ai distribuit în rolul de salvator nu reuşea nici el să spună replicile, aşa că iată-mă aici în locul lui.

Harry îşi trase mâna înapoi.

— Cine dracu’ eşti?

— Păi sunt cel mai apropiat şi devotat vecin al tău, spuse el. Nu m-am prezentat? Flint Rutledge, noul şef al plantaţiei

Bonneterre.

Dayne, de disperare, închise ochii. Fratele lui, de mult dispărut şi atât de temut. Cel care tocmai sosise şi îi luase totul lui Clay. Chiar şi pe ea. Cel mai rău coşmar al lui, şi acum al ei.

Se întoarse încet, încercând să-şi revină, neafectată de şocul evident al tatălui ei. Cerule, era exact aşa cum şi-l amintea. Hainele doar îi subliniau linia trupului şi tot ceea ce ştia ea că se află dedesubt.

Ridică privirea şi întâlni strălucirea din ochii negri, Nu-l va lăsa s-o impresioneze, chiar dacă tremura, ca în aşteptarea unui sărut.

Nu-şi va aminti nici de sărut.

— Ei bine, tată, acum pot să mă simt în siguranţă: domnul Rutledge nu va ine cont de cele spuse mai înainte de mine. Sunt recunoscătoare pe vecie.

Ea îi zâmbi, cu surâsul cel mai ademenitor, în timp ci fierbea în sinea ei de furie, pentru că privirea complice din ochii lui nu o părăsea nicio clipă.

— Oh, nu cred, spuse el leneş. Cred că tatăl tău vrea să aleagă la întâmplare, nu eu.

Ea se răsuci spre el.

— Tată?

Tatăl ei îi aruncă o privire de genul: vezi-ţi de treburile tale.

— Unde-i Olivia?

— Am venit în locul ei, bineînţeles, din moment ce orice treabă referitoare la Bonneterre depinde acum de mine. Voiai să discutăm afaceri, nu? întrebă el ironic.

— Nu este treaba *ta* ce doream să discut cu Olivia, spuse Harry aspru, ascunzându-şi consternarea în spatele bădărăniei… Şi *voi* discuta cu Olivia şi nu cu *tine,* aşa că-ţi spun „La revedere”, domnule Rutledge. Cred că găseşti singur drumul spre ieşire.

Harry părăsi încăperea, fără să-i pese că o lasă pe Dayne cu acel monstru de Rutledge. *Aşa îi trebuia,* gândi el răzbunător, *chiar dacă vagabondul de la Bonneterre ar face-o bucăţi. Poate aşa, umilită, ştiind că nu orice bărbat sucombă în faţa farmecului ei, ar fi mai uşor de suportat. La naiba, ticălosul ar putea fi şi el de folos până la urmă.*

Dayne se simţea prinsă într-o cursă, ca un fluture ţintuit cu un ac într-un insectar. Cum ar putea să-şi facă o ieşire graţioasă, după spectacolul oferit de tatăl ei? Pe Flint, evident, îl amuza din cale afară situaţia jenantă în care se afla ea. Ar fi trebuit să-l

împuşte şi să suporte apoi consecinţele. Se holba pur şi simplu la ea, cu acel amuzament plin de fascinaţie de parcă ar fi văzut-o acum pentru prima oară.

Dar bineînţeles că ea arăta atât de diferit azi – arăta ca fiica tatălui ei, cea pe care acesta voia s-o dea pe mâna primului bărbat disponibil – care, Slavă Domnului! *nu* va fi arogantul domn Flint Rutledge. Ea-şi îndreptă, demnă, umerii. *Domnul Rutledge a refuzat, mulţumesc, ca şi cum Bonneterre ar fi cine ştie ce mare comoară pe care el va alege* s-o *împartă cu vreo fată de măritai sclifosită şi mieroasă cândva, în viitor…*

Doamne, cât îl ura!

— E atât de tentant să fiu nepoliticoasă, domnule Rutledge, dar am fost educată să mă port elegant. Cred că afacerile *dumneavoastră* aici s-au încheiat.

— Dar afacerile dintre noi…? murmură el, plăcut impresionat de aerul ei de stăpână-a-conacului.

Ea se stăpâni să nu-i dea o replică dură. Totuşi era cazul să-l pună la punct.

— Afacerile dintre noi, domnule Rutledge? Cu siguranţă că vă înşelaţi. Noi nu avem nicio afacere împreună. Nu te-am văzut niciodată, înainte de noaptea asta. Şi sper

să nu te mai întâlnesc niciodată.

Se răsuci pe călcâie, ieşind din cameră exact aşa cum o învăţase mama sa pe vremuri – mişcându-şi lent şoldurile, cu spatele drept şi bărbia ridicată. O să vadă el! Putea să joace mai bine ca oricine rolul unei doamne arogante din Sud.

Bărbaţi proşti; asta este tot ceea ce voiau: o femeie stupidă pe care s-o pună pe un piedestal, unde s-o poată admira în timp ce ei umblă, ca nişte animale în călduri, după alte prăzi.

Dar ea era fiica plantaţiei Montelette. Iar el nu era decât un nimeni şi, ia o adică, îi va arăta ea până la urmă cine pe cine va refuza.

Câteva zile stătu ca pe jar, timp în care tatăl ei lansa subtile invitaţii potenţialilor pretendenţi şi îşi petrecea dimineţile în braţele fierbinţi ale Nyreenei. Nu îi văzuse, dar era aproape sigură. În casă domnea o linişte plină de încordare, o linişte înăbuşitoare care aproape o sufoca. Chiar şi Boy, pe care îl îngrijea zilnic, simţea tensiunea din aer şi din sufletul ei.

Era ca şi cum timpul s-ar fi oprit în loc şi ea aştepta, aştepta, neştiind ce anume. Cât de discret făcea tatăl ei totul... Dacă n-ar fi

ştiut, nu ar fi ghicit niciodată că acesta deţinea o lungă listă cu fii de plantatori care întruneau cerinţele necesare pentru a se însura cu ea.

„… o ofertă tentantă…” „… nu te-aş lua în urma unui pariu…”

Cuvintele lui îi reveneau în minte iar şi iar, la fel ca şi sărutul. Cât de perfizi erau bărbaţii! *El* era perfid; şi tatăl ei la fel. Şi Nyreen, cu zâmbetul ei misterios şi plin de promisiuni, cu privirea ei de om care ştie, dar nu spune, că Harry va avea grijă ca Dayne să dispară din viaţa lor definitiv şi *cât mai curând.*

Îi ura pe toţi: tatăl ei o va izgoni pentru Nyreen, care nu făcea doi bani. Şi odiosul frate al lui Clay, care o refuzase încă înainte de-a-l întreba cineva dacă o vrea… Voia să-l facă să plătească pentru asta. Voia ca el să se târască la picioarele ei. Voia să aibă aceeaşi putere senzuală, fierbinte, pe care o avea Nyreen asupra tatălui ei. Şi când el va capitula, avea să-l izgonească…

Nu te vreau, Flint Rutledge, nici dacă m-ar plăti…!

Ce vis minunat! Medită asupra lui în următoarele zile, în timp ce-l antrena pe Boy, plimbându-se peste câmpurile

copilăriei sale. Cunoştea fiecare acru[4] de pământ, fiecare rând fragil de trestie de zahăr care creştea miraculos an după an, din sămânţa plantată sau din rămăşiţele recoltei trecute. Araseră şi grăpaseră în februarie, iar acum muncitorii îngrijeau plantele apărute, săpând canale de scurgere şi făcând pregătirile necesare pentru strânsul recoltei. Cei care nu erau pe câmp adunau lemnele ce urmau să alimenteze prelucrarea trestiei de zahăr, sau construiau butoaiele în care urmau să pună zahărul şi melasa.

Câmpurile de la Montelette roiau de lucrători în plină activitate, fiecare ştiind ce are de făcut şi unde trebuie să fie. Dintre toţi, ea era singura care nu-şi găsea rostul.

Deci, la urma urmei, am ceva în comun cu fratele lui Clay, gândi ea cu asprime... Şi sărutările care se topeau pe limbă ca bomboanele – dulci, senzuale, dispărând într-o clipă...

Doamne Dumnezeule, dorea să-l facă să regrete...

Coti pe o potecă îngustă dintre două câmpuri şi îl mână pe Boy în sus, pe movila de unde se putea vedea întreaga plantaţie

4 *Acru:* imitate anglo-soxono de masuro pentru suprafeţ egală cu aproximativ 4000 m2 (n.t.)

Montelette şi câteva din parcelele de la Bonneterre. Moştenirea lui Clay până acum două zile... Cum putea un om să-şi facă reapariţia în viaţa familiei sale după ce dispăruse timp de douăzeci de ani? Cum de putea Olivia să-l lase să facă asta?

Dar răspunsul stătea întins în faţa ei pe câmpurile pârlite şi neproductive ale plantaţiei Bonneterre: Clay nu făcuse nimic, lăsase totul pe seama unui şir întreg de supraveghetori cărora nu le păsase de Bonneterre sau de moştenirea pe care aceasta o reprezenta. Clay plecase la New Orleans şi, chiar dacă fratele său nu s-ar fi întors, tot acolo ar fi fost acum. Chiar dacă accepta să se însoare cu ea, era sigură că ar fi părăsit-o destul de repede pentru seducţia ce o reprezenta oraşul.

Aşa stăteau lucrurile cu Clay şi, în adâncul sufletului ei, o ştiuse tot timpul. Dar măcar ar fi avut plantaţia Bonneterre şi ar fi condus-o ea. Da, ar fi preluat hăţurile, ar fi făcut lucrurile să meargă şi l-ar fi stăpânit atât pe Clay, cât şi plantaţia Bonneterre în loc să fie stăpânită de această dorinţă insidioasă de-a lovi şi de-a se răzbuna.

Bonneterre murea – exact cum dorise întotdeauna Harry. După ce o mărita îi mai

rămânea să pândească plantaţia Bonneterre, fără a ţine cont de reîntoarcerea lui Flint Rutledge, convins că un fiu pribeag nu va putea să facă mare lucru cu recolta de anul ăsta. Îi va oferi Oliviei bani pentru pământ şi ea va accepta, învinsă până la urmă de incapacitatea fiilor ei de-a face *ceva* ca lumea şi apoi Harry şi Nyreen vor domni tot restul vieţii lor peste întregul St Foy. Singurul lucru pe care Dayne nu-l înţelegea era de ce se întorsese Flint Rutledge în seara aceea la Monntelette.

Afacerii, spusese el. *Ce* afaceri? între Harry şi *Olivia?* Plănuise Harry să facă o ofertă pentru Bonneterre *acum?* Dar bineînţeles că nu ştiuse de revenirea lui Flint Rutledge. Şi trebuia să se ocupe în continuare de eu, aşa că despre ce oare ar fi dorit el să vorbească cu Olivia? Nu vorbiseră de douăzeci şi cinci de ani şi brusc dorea să discute afaceri? Ce fel de afaceri?

Afaceri legate de familie, îi şopti insinuant o mică voce din mintea ei. *Genul de afaceri în care se spală pe mâini de tine şi se asigură că Bonneterre va deveni în acelaşi timp a lui…*

NU!

Nu putea să se gândească la asta, refuza să facă legătura, tatăl ei oferind-o pe ea lui Clay pentru a pune mâna pe Bonneterre, folosindu-se de *ea* ca de un pion ca să-şi ducă la îndeplinire planurile, mânat de patima lui neruşinată pentru Nyreen… Era prea cumplit şi, oricum, de unde ar putea el să ştie?

Dar bineînţeles că ştia – i-a spus Nyreen, cum i-a spus şi toate celelalte lucruri. Dayne nu mai putuse avea niciun secret, de când sosise Nyreen la Montelette. Îi era silă. Simţea că i se întorc maţele pe dos.

Ar fi acceptat Clay…? Nu… nu! Ar fi jubilat că Harry este *pentru un moment la cheremul lui. Şi, de asemenea, nu ar fi plecat… Dacă ar şti Clay că Montelette se profila la orizont, ar fi pregătit nunta chiar azi… Iar ea ar fi fost încântată de asta, pentru că nu ar fi aflat niciodată de maşinaţiile făcute pe la spate de tatăl ei…*

Aproape că era de admirat scenariul: ce altă schemă putea fi mai bună decât aceasta, în care urma să i-o strecoare *pe ea* în pat fiului risipitor al omului pe care îl ura cel mai mult şi apoi să culeagă, ca recompensă finală, plantaţia pentru care şi-

ar fi dat şi viaţa. Prin simpla împerechere a împielițatei lui fiice cu fiul afurisit al lui verne Rutledge, urma să-şi ducă la îndeplinire ambele scopuri propuse. Era cu adevărat magistral.

Părea a fi singurul răspuns la întrebarea „de ce apăruse Flint Rutledge la Montelette” acum patru zile. Harry trimisese după Olivia ca s-o vândă pe ea lui Clay.

Şi ea s-ar fi comportat exact cum era prevăzut în schema tatălui ei: dacă Clay ar fi fost de acord să se însoare, Harry n-ar fi trebuit să-i ofere absolut nimic.

Dayne ar fi făcut toată treaba pentru el.

Aşa că Harry trebuie să fi intrat în panică la apariţia unui străin, chiar dacă acesta era un Rutledge. Nu avusese cum să fie pregătit pentru situaţia asta. Simţi un scurt fior de plăcere, la gândul că planurile pregătite cu grijă fuseseră date peste cap de plecarea lui Clay şi sosirea lui Flint Rutledge. Era perfect, pur şi simplu perfect Părea a fi un Rutledge *util,* unul care nu era sensibil la maşinaţiile lui Harry. Nu că i-ar păsa… oricum nu va fi a lui – cel puţin nu „în urma unui pariu”. Tot ceea ce dorea era dulcea plăcere de a-l avea şi apoi de a-l arunca.

De ce nu...? se gândea la asta, când observă cu coada ochiului imaginea unui călăreţ care venea pe drumeagul de pe câmpul desecat din spatele plantaţiei Bonneterre. Nu putea să-l vadă, dar trebuia să fie el. Cine altcineva ar putea umbla pe câmpurile din spate? ÎI mână pe Boy într-un loc mai puţin vizibil – după un copac, în spatele unui lăstăriş.

De ce nu?

Ce avea de pierdut? Riscase totul şi pierduse. Cărţile fuseseră măsluite: bărbaţii obţinuseră ceea ce plănuiseră, ta nu reuşise să-l oprească pe Clay şi nu fusese în stare să înfrângă hotărârile tatălui ei. Putea oare să-l determine măcar pe un bărbat să se supună voinţei sale? Un singur bărbat, cel care o refuzase, deşi fusese în mâna lui. Putea ea oare să-l îmbrobodească astfel încât acesta s-o dorească atât de mult, lăsându-i plăcerea de a da cu el de pământ şi de a-l azvârli pe urmă cât colo?

Dorea ea cu adevărat să joace un joc periculos cu Flint Rutledge...? Dar ce pericol ar mai putea fi, când Harry se pregătea oricum s-o vândă primului doritor? Presupusul ei soţ nici măcar nu ar cumpăra-o pe ea, ci ar cumpăra Montelette şi toate

bogăţiile ei.

Vor fi hârtii şi promisiuni: orice pretendent, demn de a fi viitor soţ, ar insista pe tema asta. Ta nu ar avea de ales şi niciun cuvânt de spus. *„... sărutări dulci...”* Şi cuvinte mieroase – o femeie n-avea încotro, orice ar face. Urmări gânditoare cum călăreţul se îndepărtează încet, preocupat, prin câmpurile din spatele plantaţiei Bonneterre şi dispare apoi cu totul din vedere.

El călărea peste câmpurile pârjolite ale plantaţiei Bonneterre ascunzându-şi furia sub masca impasibilităţii. Nimic nu se schimba vreodată. Toată agitaţia, gălăgia din Charleston şi Washington nu vor avea nicio importanţă când va veni vremea recoltatului, iar mâna de lucru de la Bonneterre va refuza să muncească.

De trei zile bătea în lung şi-n lat câmpurile, pe jumătate însămânţate, iar restul pe cale de a fi. Terenurile erau o masă de buruieni. Olivia le lăsase aşa, iar el nu ştia exact ce-o să se facă cu toate astea. Nu se mai simţea deloc mâna tatălui său pe câmpurile de la Bonneterre şi, cu certitudine, nu se simţea nici mâna lui Clay. Părea că de la facerea lumii totul îi

aparţinea lui şi că pământul aşteptase, adormit, întoarcerea sa.

Era al lui, fusese şi va fi întotdeauna. Restul va veni de la sine – într-un an, doi sau trei… Nici măcar nu-l mira faptul că gândea într-o atât de îndelungată perspectivă, care nu-l caracteriza – dimpotrivă, urâse întotdeauna stabilitatea. Dar acum pământul era al lui, îl va înfrunta şi-l va face să rodească.

Nimic nu-l va putea opri, nici măcar grosolănia lui Harry Templeton şi planul său vicios de a pune mâna pe Bonneterre folosindu-se de grămezile sale de bani şi de trupul fiicei lui.

Harry intenţionase să se târguiască folosind-o pe Olivia ca agent de schimb şi oferind bogăţiile de la Montelette ca argument, iar Clay ar fi picat în capcană cât ai clipi. Supraveghetorul lui Harry l-ar fi absolvit de orice grijă pentru Bonneterre şi Clay ar fi fost în stare să prăduiască toţi banii de-a gata pe care Harry i-ar fi oferit fetei lui ca zestre. O afacere bună pentru Clay – păcat că pierde-vară de frate-su plecase şi stricase totul.

Acum fata lui Harry trecuse de graniţele formale dintre plantaţiile lor căutând… ce?

Răzbunare pentru grosolănia lui? Ea nu scăpase plivirii lui agere, atât de obişnuită cu căutarea inamicului pe câmpuri: imposibil de ratat, chiar dacă se ascunsese repede după nişte copaci şi tufişuri.

Fusese iar acolo a doua zi, apoi a treia. Complotând ce? înarmată cu ce? Ce ar fi în stare să facă când este furioasă? Ar avea mai multă încredere într-un şarpe cu clopoţei decât într-o femeie furioasă.

În a patra zi se urcă pe culme şi se aşează sus, pe ramura subţire a unui copac, aşteptând. Era o perspectivă interesantă, un om putea să aibă o imagine total diferită a lucrurilor când se afla la trei metri de pământ.

La mile distanţă de jur împrejur şi în jos până la mlaştină se vedeau câmpurile fertile ale plantaţiei Montelette şi mişcările lucrătorilor care-şi croiau drum printre şirurile de trestie, cu sape, greble şi căruţe. Putea să vadă acoperişul conacului Montelette şi pajiştile de un verde intens de dincolo de el. Dar când se întoarse, în direcţia opusă văzu o imagine descurajantă, o risipă a bogăţiei de la Bonneterre şi sfârşitul sezonului, încă înainte de-a fi început. Moştenirea lui Clay şi, în

perspectivă, a lui Harry Templeton, pentru că acesta şi-ar fi însuşit-o fără ezitare.

Dar acum nu... acum nu...

Se întreba dacă Harry ştia că Clay spălase putina când fusese pus în faţa fratelui mai mare, pe care-l ura.

Apoi o văzu venind, şi era la fel ca atunci când o zărise pentru prima oară. Se apropia călare peste deal, ieşind din lumină şi trecând în zona umbrită de copacii ce creşteau pe coama colinei, atât de încet încât părea ieşită dintr-un vis.

Era îmbrăcată Ia fel ca atunci, într-o rochie largă şi vaporoasă din material subţire, care îi permitea să stea călare, cu părul auriu strâns şi prins în sus de data asta, probabil ca să-i fie mai comod în căldura înăbuşitoare a după-amiezii.

Ea sări de pe cal şi îl legă de un copac, apoi se rezemă de un trunchi privind lung aceleaşi locuri prin care trecuse cu câteva clipe mai devreme. N-ar fi putut să ascundă nimic sub acea rochie, decât poate visele ei şi hotărârea pe care o luase. Dar nici nu putea să-şi ascundă furia care-i iradia din linia fermă a trupului sau inefabila amărăciune ce i se citea în priviri.

Era din nou cuprinsă de mânie privind

câmpurile de la Montelette. *Îl dorise ea pe Clay?* Gândul la el o lovi ca un trăsnet.

Este frumoasă…

Dar asta era femeia din imaginaţia *lui.* De fapt, el nu av a idee cum era ea într-adevăr, cu excepţia faptului că-i cunoştea limba ascuţită cu care nu rata nicio replică şi ştia că Harry era gata s-o vândă oricui putea să o ia mai repede.

El n-o poate avea…

Ca şi cum ea aproape-i auzise gândul, se răsuci brusc spre locul unde se afla Bonneterre şi şopti rănită în mândria ei:

— Să te ia naiba Clay! Fii blestemat pentru toate minciunile şi trădarea ta!

Abătută, lăsă umerii în jos.

— Doamne, arată-mi ce să fac, arată-mi calea… Momentul ales de el fusese perfect; coborî încet de pe ramura copacului şi se lăsă să cadă cu grijă peste ea trântind-o la pământ.

Era delicată, atât de delicată… Avea senzaţia că s-a topit în ea, ca şi cum corpul său dur ar fi găsit un cămin moale şi primitor. Visul lui… realitatea lui…

Simţi pământul învârtindu-se cu el când îi privi ochii strălucitori, în care se citea animozitatea. Dar nu conta: dorea acele

buze şi gustul lor dulce.

Se aplecă asupra ei, savură… *A mea.*

O dorea atât de puternic… tot la fel cum simţea chemarea pentru pământul moale şi părintesc de la Bonneterre.

A nimănui altcuiva, a nimănui…

Ea se zvârcolea cu furie sub greutatea, puterea şi posesia seducătoare a gurii lui.

„Sărutări dulci…” Cum ar fi putut să uite?

El o acoperea, o înconjura cu intensitatea dorinţei lui; era acolo totul, pur, viril, latent, aşteptând să fie eliberat. Îi simţea tremurul slab al emoţiilor, nu era invulnerabilă. Puterea ei consta în faptul că prefera mai degrabă să moară decât s-o recunoască.

O asemenea putere… cu trupul fremătând, gura sfidătoare, curioasă, împingându-l cu mâinile de parcă ar fi putut să-l îndepărteze.

Dar nu avea nicio şansă de scăpare. Trupul ei se zbătea şi credea că se va topi sub tăria şi moliciunea pe care le simţea simultan; buzele lui minunate şi forţa cu care îşi apăsa corpul de al ei…

La fel ca data trecută – Dumnezeule, nu era deloc imună Ia apăsarea ispititoare a gurii lui, *absolut deloc.*

Sau ar fi putut s-o ia oricine, absolut oricine şi ea ar fi cedat pur şi simplu din

cauza inimii ei rănite?

Ah, dar nu el… *nu el!*

— Ticălosule, ce dracu’ crezi că faci, şuieră ea, respingându-l cu violenţă.

— Te sărut, murmură el cu blândeţe, cuprinzându-i chipul în mâinile-i mari. Aici nu sunt graniţe, dulceaţo, niciun petic de pământ care să aparţină familiei Templeton sau Rutledge. Nimic care să poată fi posedat cu excepţia mea şi a ta.

— *Niciodată!*

Îl Iovi peste mâini şi încercă să respingă pieptul lui de neclintit.

— *Niciodată!* Ia-ţi mâinile de pe mine, domnule Rutledge.

Era atât de furioasă tocmai pentru că-i plăcuseră atât de mult sărutările lui.

El se amuza de contradicţia din ea şi se ridică în mâini, eliberând-o de greutatea trupului său, dar o mânecă a rochiei uşoare de vară, rămase prinsă sub mâna pe care o avea sprijinită pe pământ.

Instantaneu, ea se răsuci, eliberându-se de sub el în sunetul oribil făcut de rochia care se rupsese de la umăr până la tiv, lăsând-o fără apărare, expusă.

N-avea mare lucru pe dedesubt: o cămaşă care se rupsese de la umăr şi care acum

atârna, nereuşind să acopere forma sânilor fermi, un petic sub care se putea vedea dantela chiloţilor, ciorapii ei negri şi picioarele încălţate în pantofi legaţi în jurul gleznelor.

Ochii lui străluciră, sorbind-o cu o privire în care strălucea patima.

O vreau!

Dorinţa lui era atât de puternică, că aproape spusese cuvintele cu voce tare. Sau poate că nu era nevoie. Poate că era într-adevăr atât de experimentată ’ în relaţiile cu bărbaţii, încât nu era necesar să spună sau să facă ceva. În liniştea explozivă dintre ei, ea observă totul.

El o urmări cum se schimbă în faţa ochilor lui ca un cameleon; o căprioară speriată pentru o clipă, o leoaică perfidă pândindu-şi prada, în clipa următoare. Dacă ea ar fi avut o puşcă în mână, ar fi fost fără îndoială un om mort.

Credea că o să-l sfâşie în bucăţi cu privirea, acea strălucire sălbatică, periculoasă, dar plină de vrajă.

Îşi închipuia că înţelege natura bărbaţilor, când de fapt tot ceea ce dorea era să urzească în aşa fel încât să poată schimba totul în favoarea sa.

Dar nu ştia că va fi exact invers.

El o va devora şi va face să-i placă asta.

Capitolul 4

Îşi amintea cu exactitate momentul în care şi-a dat seama de puterea pe care o avea. Fusese ca o revelaţie divină, o strălucire care îi oferise un caleidoscop nesfârşit de posibilităţi. Mai târziu, când a rămas singură, a avut un moment în care a examinat şi a savurat totul, bucurându-se de fiecare variantă în parte. Îi dădea senzaţia că este stăpână pe situaţie, o elibera de acceptarea pasivă şi fără nicio replică a hotărârilor tatălui său.

Îi înapoia propria feminitate, făcând-o să nu se mai simtă ca un bun ce va fi târguit şi oferit celui care dă mai mult. Dar aşa va fi, la fel de sigur cum ziua urmează după noapte; Harry era decis, ca să nu mai vorbim de Nyreen. Până atunci, însă – o, până atunci…

Era un gând absolut delicios – Flint Rutledge o dorea! Nu, nu chiar pe ea. El îi dorea doar trupul şi sărutările. Dorinţa lui era atât de evidentă după felul cum o privea…

Clay nu se uitase niciodată astfel la ea…

Niciun alt bărbat.

Era o privire potentă, clar direcţionată; cufundându-te în vise. Îi umplea imaginaţia de viziuni interzise: el aşa cum îl văzuse, dezbrăcat şi de o *virilitate* atât de primitivă şi plină de forţă; îi trezea toate gândurile desfrânate pe care şi le putea imagina, legate de ceea ce ar face cu el, doar cu el.

Şi apoi… şi apoi…

Când va fi total prins în mrejele ei, va da cu el de pământ la fel de zdravăn cum făcuse el cu ea. Îl va zdrobi sub călcâiul cizmei şi îl va lăsa apoi să cerşească milă.

Da, asta era, atât de minunată, dulce, şi crudă… muchia ascuţită a durerii ieşind la iveală de dincolo de miere. Va face asta cu siguranţă. Nimic nu va fi exagerat pentru cineva care trebuia să fie vândut ca sclav oricui avea bani de cheltuit.

Nimic.

Se privi în oglindă şi se văzu aşa cum trebuie să fi arătat ţi *în faţa lui:* şifonată, cu goliciunea oferită privirilor, cu buzele mototolite de forţa sărutărilor.

Asta era ceea ce dorea un bărbat – nu inteligenţă, nu un partener, nu un camarad care să-i fie alături. Un bărbat voia un trup cald, buze ispititoare şi acceptarea femeii

de a-i ceda.

Asta era singura parte dificilă, însă putea să joace şi rolul acesta pentru că părea a fi unica şansă de a-i face rău tatălui ei. Dar era mai mult decât atât: era singura cale de a afla şi înţelege ce-l făcea să se arunce în braţele lui Nyreen şi singurul mod de a-şi satisface propria-i curiozitate cu privire la ce s-ar fi întâmplat între ea şi javra aia de Clay dacă acesta nu ar fi fugit atât de precipitat.

Până la urmă, va fi o investiţie foarte interesantă – şi singurul preţ ce trebuia plătit era puritatea ei. Se întreba dacă tatăl său va fi garantul virginităţii ei.

— Sst, este în camera alăturată.

— Vai, Harry, nu mai suport, nu mai pot. Oriunde mă duc în casa asta mă simt de parcă cineva ar vrea să mă urmărească. Şi de fiecare dată când dorim să rămânem singuri mi-e teamă că va bate la uşă şi ne va întrerupe. Nu avem niciun loc în care să fim în intimitate, *nicăieri.*

— Doamne, ştiu, ştiu. Nyreen… te doresc…

— Nu pot. Nu aici. Cum aş putea? Ştii… ai idee cât de mult te doresc, chiar în clipa asta? Gândeşte-te la asta, Harry! Dacă ea n-

ar fi aici, în casă, m-aş dezbrăca chiar acum de haine şi ţi-aş da tot ce doreşti, chiar aici, chiar acum…

El gemu şi se îndreptă spre ea, dar Nyreen îi dădu peste mână.

— Dacă ea n-ar fi aici, Harry, am putea face dragoste oriunde în casă, oricând ai avea chef. Aş putea… pur şi simplu să intru într-o cameră – orice cameră!

— Şi tu să spui „Dezbracă-te!”

O, da, da, îl vedea deja salivând, cuvintele ei excitându-l peste măsură. Perfect. Ştia cum să-l joace pe degete, era atât de uşor. Se linse pe buze, plimbându-şi limba erotic de-a lungul lor.

— Îmi place grozav această idee, Harry. Aş putea să stau la tine în braţe, chiar acolo în salonul acela vechi, să fiu goală chiar în clipa asta… dacă ea n-ar fi în casă. Şi tu mi-ai simţi trupul, plin de dorinţă şi aşteptându-te pe tine.

Se îndepărtă brusc de braţele lui întinse:

— Dar, bineînţeles, ăsta este numai un vis al meu.

Ştii, îmi imaginez cum am fi noi împreună în casa asta, singuri şi dezbrăcaţi, fără ca cineva să ne deranjeze, şi toate lucrurile încântătoare pe care le-am putea face, dacă

am avea intimitatea ce ne lipseşte.

Harry înghiţi în sec, trăgând-o înapoi în braţele lui şi aşezând-o în poală, unde ea putea simţi nevoia feroce care îl stăpânea.

— Ce ai face, Nyreen?

Ea-şi presă corpul de al lui şi-l ciupi de ureche.

— Nu m-aş mai îmbrăca niciodată, Harry. Aş fi sclava dorinţelor tale. Este tot ce mi-am dorit de când am venit aici. Gândeşte-te la asta, Harry…

Se frecă provocatoare de el, simţind sub ea sexul lui proeminent.

— Ah, Doamne, de-abia aştept…

El îşi frecă gura de gâtul ei.

— Fac tot ce pot. Ticălosul ăla de Clay este la New Orleans şi blestematul de Flint Rutledge s-a întors la Bonneterre, aşa că nu este nicio speranţă în direcţia asta. Nici nu m-aş mai apropia din nou de Olivia.

Ea se crispă fi se feri de mâinile şi de gura lui.

— Dar era o soluţie atât de perfectă…

— Ei bine, ticălosul este bun-plecat şi cu asta basta, Nyreen. Data viitoare, o să mă pregătesc mai cu grijă, îţi promit.

— Of, Doamne, ar fi rezolvat totul. Şi acum va dura atât de mult…

Începu să-şi mângâie sânii cu mişcări languroase.

— Gândeşte-te cum ar fi fost dacă nu era aici…

— Hai să pretindem că nu este!

— Harry, este imposibil.

Îşi luă sânii în mâini, minunându-se de cum îi ies în evidenţă sfârcurile prin stofa subţire, ştiind că Harry nu va rezista dorinţei de-a o avea.

— Ne vom duce la etaj…

— Şi cât timp aezi că vom avea *astfel* la dispoziţie? întrebă ea tăios.

— Suficient timp ca să facem exact ce vrem, murmură Harry, aplecându-şi capul ca să vadă mai bine vârfurile tari ale sfârcurilor.

Ea se retrase, înainte ca limba lui să-i poată atinge.

— Am putea avea atât de mult timp…

— Vom avea, îţi promit. Mă ocup eu de asta.

Se întinse din nou după sânii ei.

— Lasă-mă, lasă-mă un pic. Totul va fi cum trebuie, mai devreme decât crezi.

— Îmi promiţi? şopti ea ţuguindu-şi buzele.

— Vreau să-mi dai ce mi-ai promis *tu,*

gemu Harry. Vreau *acum.*

Nu observă zâmbetul ei superior în timp ce-o trase afară din încăpere. Dar chiar şi aşa, nu mai avu răbdare să aştepte. O împinse în debaraua de lângă scări, smulse hainele de pe ea şi se înfruptă pe deplin din trupul ei plin de dorinţă.

Ea zâmbi mulţumită în întunericul protector, încolăcindu-se în jurul lui şi făcându-l să i se supună.

Colina era terenul neutru dintre Montelette şi Bonneterre; avea tot dreptul să călărească acolo, antren, indu-l pe Boy şi era firesc ca ea să se oprească acolo pentru a se odihni în umbra oferită de copaci.

Şi dacă se uita din întâmplare spre Bonneterre, ei bine, nu făcea decât să privească un peisaj pe care-l mai văzuse de sute de ori înainte. Doar că de data asta, el făcea parte din peisaj şi ăsta era un aspect care nu putea fi ignorat.

Părea un joc. Pe măsură ce Harry se apropia tot mai mult de completarea listei cu candidaţi la căsătorie, ea devenea din ce în ce mai îndrăzneaţă. Comentariile înţepătoare şi privirile cu subînţeles ale lui Nyreen o făceau să se grăbească. Îndura morala făcută de aceasta, despre cum

trebuie să se comporte o doamnă, dar făcea cum o tăia capul. În fiecare zi stătea mult timp departe de atmosfera plină de constrângeri de la Montelette, fapt care o determina pe Nyreen să-i aducă critici şi mai veninoase.

— Cine, te întreb eu, o va vrea când se aud vorbe despre comportamentul ei libertin, îl întrebă ea pe Harry. Petrece ore întregi în afara casei, nici n-ar fi de găsit dacă ar veni un pretendent la mâna ei.

— Înţeleg. Eu trebuie să-mi petrec timpul *aşteptând,* în caz că *se întâmplă* ca cineva să vină, asta în cazul că tatăl meu *ar reuşi* să aranjeze ceva, se amestecă Dayne cu grosolănie în discuţie.

— Chiar aşa, tânără domnişoară, se răsti Harry.

— Nu este acasă niciodată, continuă Nyreen şi nu s-a mai ocupat cu supravegherea servitorilor de săptămâni în şir, de au devenit delăsători şi leneşi, iar de mine nu ascultă…

— Vor trebui s-o facă, când eu nu voi mai fi aici, răspunse Dayne ironic.

Nyreen o ignoră.

— Se străduieşte să-şi ruineze şansele de a găsi pe cineva dispus să o ia de nevastă şi

m-am săturat să ignore regulile pe care i le-am impus. Ceea ce face nu poate fi acceptat, Harry, nici în casa ta şi nici de vreun pretendent. Deci, ce ai de gând să faci în privinţa asta?

— O s-o mărit dracului, cât mai curând posibil, spuse Harry. Ai auzit, domnişoară? O să găsesc un biet nebun care să se lege la cap cu aiureala asta şi pe urmă o să am fiice care vor şti să aprecieze ceea ce tu, acum, nu preţuieşti.

Nyreen îngheţă şi apoi văzu privirea speculativă din ochii albaştri ai lui Dayne.

Îşi reveni.

— Într-adevăr, aşa va fi, Harry. Îţi promit asta.

— Ei bine, *eu* nu o să stau aici aşteptând să se întâmple aşa ceva, tată drag. Vă rog să mă scuzaţi. Dacă apare pe uşa asta tânărul cavaler pe un cal alb care doreşte să mă salveze, vă promit că voi cădea în braţele lui. Dat până atunci, timpul pe care îl am la dispoziţie îmi aparţine şi din moment ce Nyreen urmăreşte să fie de acum stăpână la Montelette, mi se pare corect ca ea să facă treaba. Nu crezi, tată?

— Ce?

Fusese atât de absorbit de gândul că

Nyreen îi va purta în pântece copiii, că scăpase discursul lui Dayne şi acum se străduia să înţeleagă ce voise ea să spună.

— O vei ajuta pe Nyreen să supravegheze servitorii, domnişoară, cât îţi voi zice eu. Şi vei…

— Ba nu o voi face, îl contrazise Dayne. Mă întreb dacă n-ai cumva vreo rudă îndepărtată pe care s-o vizitez pentru următorii douăzeci şi cinci de ani, tată. Preferabil cineva care trăieşte în… Anglia sau Franţa? Canada, poate?

Harry se strădui să-şi stăpânească furia. Avea în sfârşit candidaţii şi nu mai era decât o chestiune de timp. Trebuia să-i atragă încet, expunându-i întâi şarmului exotic al Nyreenei şi apoi frumuseţii lui Dayne, şi nu avea decât să spere că aceasta din care el îi va oferi drept zestre. Părea chiar simplu. Chiar şi în eventualitatea în care ea ar fi fost cea mai rea scorpie, tot ar putea s-o mărite, dacă oferea suficienţi bani.

Era pur şi simplu imposibil de suportat. Nu-i dăduse timp pentru replică; deja ieşise pe uşă, neţinând cont de protestele lui Nyreen.

Dayne se întreba dacă nu fusese proastă că-i oferise lui Nyreen timpul şi terenul de

care aceasta avusese nevoie pentru a-şi întări controlul ce îl deţinea deja asupra tatălui ei. Dar nu, din momentul în care Nyreen intrase în casa lor şi îşi ondulase coapsele în direcţia tatălui ei hămesit după sex, fusese o cauză pierdută.

Deci acum era o chestiune numai de timp; văzuse privirea din ochii lui Harry. Drăguţ... O coloană de cavaleri mărşăluind în cadenţă cu intenţia de-a cuceri castelul.

Un cavaler, călare pe calul său, galopând hotărât peste câmpiile de la Bonneterre, se vedea cât se poate de viu şi clar, de pe colina din apropiere.

— Iată-l, Boy, şopti ea la urechea armăsarului, simţind un fior de emoţie.

Nu ştia exact ce face; senzaţia de putere care o stăpânise acum câteva zile se destrămase, iar acum nu mai rămăsese decât tentaţia de a se arunca cu capul înainte, în buclucul cel mai mare. Sau poate că dorea asta, aşteptând doar momentul potrivit, întâmplarea potrivită. Oare era din cauza lui şi a acelui refuz revoltător sau ea căuta cu lumânarea necazurile, încă de când se încurcase cu Clay?

Dar de ce să se gândească la aşa ceva? Clay plecase, iar fratele lui era aici şi

probabil că ea va cădea în braţele sale, cum o păţise şi cu celălalt. Nu acceptase sărutările lui? Nu voia mai mult de-atât? *Voia oare?*

Nu de-asta se afla acolo în fiecare zi, pândind şi aşteptând? Dar nu… El dispăruse, fusese acolo pentru o clipă şi în clipa următoare nu mai era, ca şi cum ar fi îndemnat-o să-l urmărească. *N-ar face asta…*

Îşi aminti ochii lui, negri şi impenetrabili, strălucind de o emoţie indescriptibilă atunci când o priveau. *Nu voia oare?* Se linse pe buze şi gustă: dulce… *Nu putea…*

Voia şi nu ştia cum era posibil ca fiica celor de la Montelette să-l îndemne pe Boy pentru a coborî repede panta, pe drumul care ducea la prăbuşirea ei.

Toate familiile la nord şi sud de Bayou LaTouque şi din parohiile înconjurătoare se cunoşteau între ele. Harry Templeton era sigur că nu exista un candidat la mâna lui Dayne pe care să nu-l cunoască, măcar după reputaţie, şi că trebuia plănuit cu foarte mare grijă pe cine invită în casă şi cine anume va fi până la urmă pretendentul ales.

Cheia erau banii, dar asta avea din belşug. Timpul era singurul lui inamic; dorinţa sa

de-a o avea pe Nyreen nu mai putea fi controlată. Cu cât ea îi oferea mai mult, cu atât mai mult îşi dorea el, iar ea îi hrănea cu viclenie patima descriindu-i în detalii picturale tot ce vor face după ce Dayne nu va mai fi în casă. Dacă ar fi putut să o omoare pe Dayne fără a fi prins, ar fi făcut-o. În fiecare clipă a zilei, gândurile îi erau populate de imagini cu Nyreen, provocându-l cu scene lascive pe care ea Ie crea când îl refuza cu atâta fermitate, ispitindu-l în acelaşi timp. Nu ştia cum de putea să mai reziste, zi după zi, fără a se cufunda în trupul păcătos şi plin de rotunjimi al lui Nyreen.

Înţelesese că nu mai are scăpare, dar nu-i păsa. O dorea cu atâta patimă că ar fi făcut orice ca să asigure intimitatea de care aveau nevoie pentru a o poseda în fiecare din felurile desfrânate şi exotice pe care ea i le descria. Ea reprezenta esenţa feminităţii, gata la un moment dat să se ofere, respingându-l şi retrăgându-se în clipa următoare, lăsându-l să-şi închipuie cum ar fi fost, doar dacă... Visa să-i creeze locul perfect, cel în care el să-i fie stăpân şi ea să devină în acelaşi timp regină şi sclavă supusă, dornică a-i face pe plac.

— Harry, iubitule…

Vocea ei, joasă şi seducătoare.

Stătea în dreptul uşii biroului şi, văzându-i privirea întunecată de dorinţă, închise uşa îndreptându-se spre el cu mersul acela lent, ademenitor. În acelaşi timp începu să-şi desfacă corsajul, până când acesta îi căzu de pe piept, lăsându-i sânii dezgoliţi.

Lui i se tăie brusc respiraţia. Contrastul dintre rochia decentă şi sânii ei dezveliţi, cu sfârcurile proeminente, îl excita, făcându-l să simtă o dorinţă aproape animalică.

Cu şiretenie, ea-l lăsă să se sature privind, ghicind în ochii lui că este la un pas de a-şi pierde controlul. De-abia se mai putea stăpâni; era clar că toate fanteziile ei ispititoare aveau efect asupra lui, aşa cum sperase, şi că-l putea şti ca pe o carte deschisă.

Ocoli cu paşi uşori biroul până în spatele lui şi se aplecă peste umărul său.

— Sper că lucrezi la ceva foarte profitabil, Harry, îi şopti ea, având grijă ca un sfârc tare ca piatra să se afle lângă urechea lui.

El înghiţi în sec simţindu-i atingerea.

— Chiar aici, şopti el. Chiar acum. Întoarse capul ca să ia în gură sfârcul invadator, dar ea îşi şi schimbase poziţia,

aplecându-se peste celălalt umăr al său.

— Spune-mi cine, spune-mi cum… şopti ea, frecându-şi sânii de gâtul lui.

— Lasă-mă să ating…

— Harry, iubitule… murmură ea pe ton dojenitor, îndepărtându-se din nou de el, ăsta este primul exemplu de cum lucrurile sunt pe dos de ci în ar trebui să fie. Iată-mă aici, tânjind să petrec o lungă după-amiază stând dezbrăcată în poala ta şi în schimb trebuie să-mi fac griji de cine ar putea să bată la uşa biroului tău. Te întreb, este asta cinstit faţă de mine? Este? Cât e ziua de lungă, nu ne putem propune să avem nici măcar zece minute împreună…

— Zău că zece *minute* ar fi posibil… gemu Harry, întinzându-se să apuce unul din sânii ei. Spune-mi că zece minute ar fi posibil, Nyreen, spune-mi că pot avea zece minute. Ştii ce pot să fac în zece minute.

Ea se aplecă peste el, lăsându-l să-i atingă unul din sânii dezveliţi.

— Ah, nimeni nu ştie mai bine ca mine, Harry, iubitule; dar un lucru duce la altul şi…

Vocea lui era deja gâtuită de dorinţă.

— Nu-mi pasă, Nyreen. Lasă-mă, lasă-mă…

— Promite-mi… şopti ea pe un ton persuasiv, proptindu-şi celălalt sân pe gâtul lui.

— Orice doreşti, spuse el răguşit, înnebunit de plăcere. Orice. Orice. Mâine! O să chem mâine pe cineva şi o să vedem ce… o să vedem ce se întâmplă…

— Mâine, Harry?

Era în mod clar stăpână pe situaţie. Un oftat ici, un geamăt colo şi apoi, strecurată magistral, întrebarea neiertătoare care presupunea o promisiune…

— Da, gemu el, iar ea îi oferi recompensa, venind din spatele său, astfel încât el să poată simţi între buze sânul mult dorit.

Era zăpuşeală – atât de cald, în Montelette şi în afara lui, iar Dayne dorea să scape de asta, de febra revărsată a resentimentelor lui Nyreen şi de fierbinţeala toridă a propriei imaginaţii. Cea mai grea era aşteptarea. Cât de curând, tatăl său va începe să o pună să defileze prin faţa celor mai dornici aspiranţi la mâna ei.

„Domnişoara Dayne Templeton, domnilor – cu educaţie, trup şi origine sănătoase; un bărbat nu are nevoie de o femeie dotată cu minte.”

Se vor uita probabil şi la dinţii ei, ca şi

cum ar cumpăra o blestemată de iapă de prăsilă.

La naiba! Chiar cumpărau o iapă de prăsilă, gândi ea furioasă, *şi singurul lucru care îi interesa era să aibă fii şi să fondeze o dinastie.*

Şi odată ce au rezolvat asta, îşi vor găsi plăcerile oricând şi oriunde doresc lăsând-o pe ea îngropată între patru pereţi la plantaţie, cu toate treburile pe cap.

La urma urmei, de-asta se născuse şi asta fusese educată să devină, nu-i aşa? Se simţi cuprinsă de o furie clocotitoare, contemplând planurile la care tatăl ei ajunsese din dorinţa de-a o avea pe Nyreen. În cele din urmă, el va avea ce-a năzuit ea nu va mai fi acolo, Nyreen va fi a lui şi totul va decurge ca şi cum nimeni altcineva n-ar mai fi existat. Iar dacă Peter îndrăznea să vină acasă şi să se amestece, tatăl ei îl va azvârli şi pe acesta afară din viaţa lui, fără scrupule, nepăsându-i de consecinţe.

Să fii o sirenă care poate inspira o asemenea dorinţă de posesie… Cum reuşea Nyreen? Ce avea ea de-l făcea pe tatăl ei să fie lipsit de voinţă? Dar Dayne ştia. Prinsese strălufgerarea unei asemenea dorinţe în ochii negri ai unui bărbat, simţise puterea

asta pentru o clipă. Trebuia să dea în schimb propria-i virtute. Însă ce conta asta pentru viitorul ei soţ care doar ar folosi-o, ar abuza de ea?

Aceşti mototoli fii de plantatori preţuiau modestia şi castitatea, dar cu toate astea ei puteau fi manipulaţi de o vrăjitoare a trupului, aşa cum fusese manipulat şi tatăl ei… Deci singura concluzie la care putea să ajungă era că părea *infinit* mai interesant să foloseşti pofta unui bărbat împotriva lui decât să-i fii o soţie servilă. De aceea, de ce n-ar face-o şi ea? Nu i-ar plăcea pur şi simplu să folosească dorinţa unui bărbat împotriva lui? Cineva nesuferit ca Flint Rutledge?

O, dar ea nu s-a gândit chiar la aşa ceva, n-ar face-o. Deşi o asemenea idee părea tentantă.

Şi era o zăpuşeală…

Călări în jos până la malul clipocitor al Orindei, singurul loc unde nimănui nu i-ar da prin cap s-o caute.

Avea senzaţia că nu mai fusese acolo de ani de zile, deşi nu trecuseră nici două săptămâni, dar între timp se întâmplaseră atât de multe… Prea multe! Şi preacurând va fi nevoită să plece. În timp ce Boy stătea

în apă, sări de pe spatele lui udându-şi deliberat marginile fustei şi picioarele desculţe. Aici, la Orinda, nu avea nevoie de corsete şi crinoline care să-i pună în evidenţă feminitatea. Putea fi eliberată de toate constrângerile sociale şi purtările manierate. Aici îndrăznea să se echipeze cum îi convenea – goală pe sub rochie, îmbrăcată doar pentru restul lumii. Se putea plimba prin iarba uscată, să-i simtă înţepăturile pe tălpi. Putea să se caţăre pe veranda părăginită şi să-l blesteme pe netrebnicul de Clay. Putea chiar şi să stea în umbra copacului înfăşurat în muşchi, lăsându-se pradă visurilor erotice. Era destul să se gândească la aşa ceva, suficient să-şi imagineze posibilităţile, acum că văzuse misterele unui bărbat dezbrăcat şi-i gustase sărutările.

Suficient…

— O bucăţică dulce de zahăr în iarba înaltă… murmură o voce în spatele ei.

Se încordă. Sau poate doar sperase…? Nu se întoarse. Îl lăsa să-i privească spatele: era tot ce merita.

— Doamne, apără-mă, spuse ea caustic, un şarpe în iarbă, şi asta aici la Orinda.

— Muşcătura ta este mai mortală decât a

mea, dulceaţo, murmură el aşezându-se jos lângă ea.

— Mi-ar place să-ţi trag o muşcătură, şuieră ea.

El o privi o clipă amuzat.

— Eşti otravă pură, dulceaţo; nu m-aş apropia la mai puţin de trei metri de limba aia a ta de viperă.

O, Doamne, simţea puterea chiar atunci, chiar acolo. El nu făcea absolut nimic, dar ea simţea totuşi ax: ea tensiune pură, lipsită de orice logică, a feminităţii ei provocând o vibraţie în cuvintele lui ironice. El o dorea. N-o să-l lase să-i atingă nici măcar un deget.

Şi o dorea atât de aprig…

— Chiar şi Adam a fost tentat de şarpe, şopti ea făcând un întreg spectacol din simplul gest de-a întinde pânza subţire a fustei peste picioarele strânse sub ea.

Chiar îi plăcu cum s-a mulat materialul pe forma coapsei, atât de subţire şi fragil de parcă-l putea face să se topească cu o simplă atingere.

— Îmi place să mă gândesc că bătrânul Adam era fascinat de toate acele mişcări şerpuitoare, în sus şi în jos, înăuntru şi afară, spuse el coborând vocea…

Ei i se opri respiraţia când el se apropie

din ce în ce mai mult, vorbind din ce în ce mai încet, dar cu o vagă răguşeală în glas, care-i dădea în vileag emoţia.

— … răsucindu-se de jur împrejur… înlănţuind, încolăcindu-se…

Buzele lui erau la numai un centimetru de ale ei.

— … atingând, gustând… sorbind…

Ea era fascinată de ochii lui – enigmatici, negri ca noaptea, la fel de impenetrabili ca cerul; ochii lui…

— Sorbind…? şopti ea cu respiraţia tăiată.

— Sorbind viaţa dintr-un bărbat care devine prea curios, spuse el plat, depărtându-se de ea cu o mişcare atât de bruscă încât aproape căzu pe spate.

Ei îi trebuiră câteva clipe ca să sesizeze distanţa pe care o luase. *Şarpele!*

Privirile li se intersectară; el avea o strălucire rece, clară, nemiloasă, lipsită de orice urmă de bunătate şi dorinţă de-a o proteja. Perfect. Oricum nu voia asta. Ea voia capul lui, pur şi simplu. Voia să-l facă sclavul ei în cel mai înrobitor, aşa cum Nyreen făcuse un sclav din tatăl ei.

Înfrunta acea privire de obsidian fără nicio ezitare. Îl va avea, orice ar presupune asta, orice va trebui să facă şi o să

pornească lupta chiar din clipa asta… acum, cât timp furia ei plină de mândrie îi întărea hotărârea.

— Sau insuflând viaţă bărbatului care cutează… să fie îndrăzneţ… şopti ea ridicându-şi un pic bărbia şi oferindu-i astfel gura, într-o mişcare extrem de îndrăzneaţă pentru ea.

— Măi să fie, dar ştiu că eşti foarte neruşinată!

Nu, nu sunt, dar voi fi acum…

Îşi întinse corpul încât stătea dreaptă, ţinându-şi genuchii îndoiţi şi cu picioarele goale pe pământ.

— Văd cum merg lucrurile, domnule Rutledge. Bărbaţii pot fi cât de îndrăzneţi vor, însă în clipa când o femeie cere ceva este o neruşinată.

Îi aruncă o privire şi îşi lăsă mâinile să alunece de-a lungul picioarelor până la tălpi.

El îi urmărea gesturile; pândea din ochi fiecare mişcare a degetelor ei, care mângâiau picioarele, până la gleznele dezvelite.

Puterea era acolo; o simţea, cu întregul corp plin de nectarul acestei noi descoperiri. Tot ceea ce doreau bărbaţii:

femei pline de dorinţă ascunsă în spatele unor proteste timide. Şi o urmărise îndeajuns pe Nyreen ca să ştie exact cum se joacă acest mic joc. Iar marele Flint Rutledge nu era nici el imun. Fierbinţeala din ochii aceia negri, scormonitori, îi ardea pielea.

— Drăguţ bluf, dulceaţo, dar eşti feciorelnică precum roua dimineţii.

Ea se încordă imediat de furie. Îl va face pe acest om să se încline în faţa ei. Şi va face orice va trebui pentru asta. *Orice!* îşi stăpâni furia, lăsând privirea în jos pentru ca el să nu-i poată citi hotărârea.

— Chiar este un bluf, domnule Rutledge? *Zău?*

Îşi mişcă mâinile în sus, spre tivul rochiei. O trase în sus dezgolindu-şi genuchii, cât de mult putu şi o lăsă să se muleze pe coapse. Nu avea nimic pe dedesubt. Niciun fel de pantalonaşi sau jupon. Nu aici, la Orinda, unde trebuia să joace un mare *love-story* cu acest frate al bărbatului iubit şi unde fusese forţată să simtă gustul dezamăgirii. Dar era mai bine aşa, era mult mai bine. Aerul fierbinte îşi făcea loc pe coapsele ei goale ca o grămadă de bumbac.

Se lăsă pe spate lipindu-şi torsul de

braţele tremurătoare şi îşi întinse piciorul lung, dezvelit. Simţi cum excitarea din ea creşte, ceva nou ce nu putea fi descris în termeni cunoscuţi. Încă o dată simţi puterea pe care o exercita trupul ei. El o dorea şi prin această dorinţa ea îl putea controla. Asta era ceea ce înţelesese Nyreen şi asta era ceea ce le era interzis femeilor să înţeleagă. Ce avea ea de pierdut în acest Eden fierbinte, unde nu o urmărea nimeni şi nimeni nu-i putea spune nimic? Erau singuri; el avea faţa împietrită, nelăsând să se vadă cât de mult o doreşte. Dar ea simţea. Rezistenţa lui era un perete de sticlă, transparent, uşor de spart dacă-i găseai o fisură.

Îşi îndreptă puţin trupul, ridicându-şi rochia o idee peste linia tentantă a feselor şi apoi îl privi provocator, ca să poată urmări cum i se mişcă muşchii feţei.

Da, aşa era bine.

— Sunt foarte *încinsă,* domnule Rutledge, murmură ea. Este foarte cald aici.

Îşi puse o mână pe coapsa dezvelită şi începu să se joace cu marginea rochiei. Stătea acum întinsă pe o parte, cu coapsa şi picioarele dezvelite, urmărindu-l, nedezlipindu-şi privirea de pe el, cântărind

cât de mult îi va lua şi cât de departe va trebui să împingă lucrurile – evitând să se vadă că-i urmăreşte dorinţa, ceea ce ar fi dezvăluit cedarea ei.

— Nu-i aşa, domnule Rutledge? întrebă ea cu glas leneş, ridicându-şi încă puţin rochia. La Montelette nu aş putea niciodată să stau atât de confortabil. Aveam cândva obiceiul să-mi scot rochia şi să mă plimb goală puşcă…

Nimic, încă nimic. Era nemişcat ca şi aerul, deşi rochia ei era din ce în ce mai sus, relevând centimetru cu centimetru acel loc tainic pe” care niciun bărbat nu avea dreptul să-l vadă până în ziua nunţii. *Niciun semn de cedare, niciunul.* Scrâşni din dinţi şi se ridică în genunchi.

— Îmi este atât de cald că s-ar putea s-o fac iarăşi.

El o apucă de gleznă, tocmai când se ridica în picioare. Mâna îi era fierbinte, uscată şi puternică şi o apucase atât de strâns încât părea c-o să-i comprime tot sângele. Crezu că o să-i stea inima în loc. Furia lui – fierbinte ca un şuvoi de metal topit – o lovi asemenea unei tornade.

— Căţea virgină, blestemată de căţea virgină, nu ştii cu ce fel de foc te joci,

dulceaţo şi tocmai aprinzi chibrituri peste tot.

Dar ea ştia, corpul ei se încordă la atingerea lui, în timp ce deschise gura aţâţându-l din nou, în ciuda avertismentului, în ciuda forţei pe care o opunea el forţă de femeie. Era ca şi cum nu se putea opri, acum că o stârnise.

— Sau poate ştiu doar cum să înfierbânt sângele unui bărbat, punctă ea, în timp ce încerca să-şi stăpânească frisonul de frică ce o cuprinsese. Şi îmi este atât de cald… Aşa că dă-mi drumul şi lasă-mă să mă simt în largul meu, domnule Rutledge. Nimeni nu te-a invitat să stai.

— Dă-mi voie să te contrazic, dulceaţo. Mă tot inviţi de când te-am cunoscut. Şi eşti doar furioasă că nu am acceptat.

— De ce nu începi acum? ripostă ea obraznic, privind patima mândră din ochii lui. Uite, domnule Flint nu ţi-aş aparţine în urma unui rămăşag.

Dar nu era sigură că era pregătită să-i aparţină.

— O nu, dulceaţo. Vreau ceva din fierbinţeala aia dulce pe care o oferi tu.

El mişcă mâna şi ea tresări. I se părea că mâna lui era lipită de piciorul ei, mişcându-

se tot mai sus, pe sub fusta ei, până la genunchi, şi mai sus pe coapsă, apoi aproape că leşină simţindu-se mângâiată delicat pe fesă.

Nu putea să se mişte. Ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat era că va răspunde atât de puternic mângâierii lui. Credea că se topeşte, că este gata să-i cadă în braţe doar din cauza senzaţiei interzise, hipnotice, pe care o provocau degetele lui, mângâind-o pe piciorul gol.

Cum de era posibil? Crezuse că era nevoie de mai mult, mult mai mult şi el întorsese deja lucrurile în favoarea lui…

Avea impresia că ar fi putut să stea acolo şi să-l lase să o atingă în felul ăsta o veşnicie. Dorea să se lase purtată de senzaţia provocată de degetele lui pricepute şi să-l lase să facă orice vrea. Îşi simţi deodată sânii umflându-se, sfârcurile întărindu-se până deveniră două vârfuri ascuţite, vizibile cu uşurinţă prin materialul subţire al bluzei. Simţea nevoia să i se dăruiască toată fie şi numai pentru această atingere delicată, ademenitoare şi excitantă a degetelor lui, însă, în acelaşi timp, dorea să fugă cât de repede şi de departe posibil de uimitoarea seducţie a mângâierilor lui

abile.

Cu toate astea, nu putea să se mişte.

Erau acum două mâini care alunecau uşor pe picioarele ei, în sus şi în jos, mângâind-o lent, pipăind, cuprinzându-i fesele pe sub pânza mototolită a fustei, explorând-o atât de intim, atât de precis, că aproape se pierdu în senzaţia de plăcere.

Asta… asta… asta era ce dorise el, această cedare era tot ce-şi doreau bărbaţii, abilitatea de a simţi, de-a mângâia, de-a poseda, asta conferea putere: dorinţa ei de-a se dărui acestui festin carnal, asta…

— Dulceaţă mică, murmură el, trăgând-o în jos peste genunchii lui.

Ea simţi atunci rădăcina puterii lui pulsând sub goliciunea ei; el o dorea.

— Sărută-mă, dulceaţo!

„Sărutări care te topesc, suculente şi dulci, care durează doar o clipă…” Ea îşi amintea acele sărutări, şi le amintea şi el; îl simţea lungit între picioarele ei depărtate.

Da, un bărbat era condus de patima lui – ea simţea asta acum; era ca o fiinţă vie care o dorea, încercând să o atragă, încercând cu disperare să spargă bariera ce o despărţea de ea…

Puterea, asta conta. Totul era să-l facă s-o

dorească, dar să nu cedeze niciodată potenţei lui virile.

Dar nu funcţiona; nu era posibil când el îi săltase rochia peste fund şi o mângâia, aducând-o în starea asta în care de-abia putea să gândească…

— O nu, n-aş vrea să te fac să fii mai înfierbântat decât eşti deja, domnule Rutledge, murmură ea cu greu, ferindu-şi fundul de mâinile lui rătăcitoare, ceea ce o făcu să fie şi mai excitată de puterea pe care o avea asupra ei.

Lui îi plăcu asta. Dacă ar fi curtat-o într-un mod cuviincios, n-ar fi putut s-o atingă nicăieri până în noaptea nun îi.

„Bărbaţilor le plac femeile care se oferă, doar că nu le place să se şi însoare cu ele…”

Nu voia să accepte mâinile lui pline de curiozitate, însă erau atât de convingătoare, şi plăcerea era atât de intensă… Oare când ar mai fi avut ea ocazia să înveţe această seducţie a cărnii? *Niciodată…*

Îl ura; voia să fugă. Lucrurile îi scăpaseră de sub control şi se simţea prinsă în capcana de senzualitate pe care i-o întinsese lui; era fină ca o pânză de păianjen – strălucitoare, foarte rezistentă, subţire ca mătasea şi la fel de indestructibilă ca o

împletitură de trestie. Nu mai vedea nicio scăpare, nici de intenţiile ei stupide şi nici de hotărârea lui îngrozitoare. Mâinile lui erau atât de puternice; o ridicau în fel şi chip astfel încât să nu poată ascunde nimic de el. Lucrau tainic pe sub rochie pipăind şi explorând fiecare centimetru din ea.

Nu l-ar fi putut opri şi, în ciuda panicii care creştea în ea, împinsă de dorinţa tot mai intensă, îl lăsă până când îi atinse despicătura luxuriantă dintre picioare, încercând să pătrundă în ea.

— Acum, târfă virgină aţâţătoare, *acum* vreau dulceaţa ta.

Ea avu un recul.

El zâmbi şi nu era un zâmbet plăcut.

— Acum vom afla cât de *înfierbântată* eşti de fapt, dulceaţo. *Acum* ajungem la acea parte după care orice bărbat tânjeşte…

Ajungem şi la secretul cu care femeile stăpânesc bărbaţii, acum…

Era ea îndeajuns de îndrăzneaţă, destul de furioasă, suficient de răvăşită să-l lase s-o înveţe secretul puterii unei femei asupra bărbaţilor…?

— O virgină cu suflet de Jezebel[5] şi zâmbetul perfid al unei putori; eşti o ispită,

5 Personaj biblic, soţia regelui evreu Ahab, model de femeie desfrânată, (n.t.)

dulceaţo! Îţi place să provoci un bărbat până când este îndeajuns de încins să te dorească, după care îl laşi cu buza umflată… ai da atât de mult şi nimic de fapt, nu-i aşa, dulceaţo? Doar ispiteşti cu dulceaţa ta goală, doar cât să deschizi pofta? Te fâţâi prin faţa unui bărbat şi pe urmă ai dispărut?

O, da, gândi ea, în timp ce el descria chiar scena pe care ea dorea cu disperare s-o joace. *O, da, exact aşa şi pe urmă dispar!*

— Ai perfectă dreptate, domnule Rutledge, spuse ea glacial, smulgându-se din strânsoarea mâinilor lui cu toată hotărârea şi voinţa de care era capabilă.

M-am distrat destul… pe ziua de azi.

Se vedea în privirea lui cât de furios este. Dar nu o va avea cu forţa. Flint Rutledge nu va fi niciodată nevoit să oblige pe cineva, cu atât mai mult pe *ea.*

— Târfă, şuieră el printre dinţi, ticăloasă virgină. Eşti speriată, dulceaţo, n-ai mai avut niciodată un bărbat.

Ea îl ura; chiar atunci, chiar acolo, îl ura pentru că înţelesese perfect jocul ei. Ar fi vrut să-l omoare pentru că avea perfectă dreptate. Îşi ridică fustele din ce în ce mai sus, ca să-i amintească ce i-ar fi putut oferi,

dacă ar fi vrut. Va juca jocul ăsta până la capăt.

— N-am avut acest bărbat până acum şi am avut destul pe ziua de azi, îl luă ea peste picior. Poate altă dată, *dulceaţă…* o să-ţi arăt ce face o femeie adevărată când doreşte un *bărbat.*

Suna bine – ca şi cum ea ar fi ştiut. Dar ea chiar ştia: avea exemplul viperei de Nyreen în propriul ei cuib. Doar că încă nu era pregătită… să cedeze total.

— Să nu vii să mă cauţi, dulceaţo. O stricată Jezebel ca tine n-ar putea să-mi satisfacă dorinţele.

O privea cu îngâmfare, stând nepăsător pe spate, şi ea tare i-ar fi tras un picior în faţă. La naiba, ar fi trebuit s-o facă… Dar apoi se gândi la ceva mai bun. Ridică un picior desculţ şi-l puse pe bărbăţia lui umflată. Dumnezeule, era imensă, mai mare decât îşi putuse imagina când *se* lipise tare de ea. Mişcă piciorul, plimbându-şi degetele pe toată lungimea, în sus şi în jos, simţind fiecare centimetru din el pulsând şi zvâcnind sub piciorul ei gol. Observă pe sub gene reacţia lui: o dorea cu disperare! Simţea în ea bucuria îmbătătoare a puterii. Va fi o altă dată, o altă întâlnire, o altă

şansă. Şi atunci îl va face să se târască în faţa ei.

— Nu, nu aş putea să-ţi satisfac dorinţele, scumpule. Da, spune-mi Jezebel, domnule Rutledge, spune-mi că sunt o stricată…

Lăsă jos piciorul de pe tăria lui fierbinte şi stătu deasupra lui ca o regină războinică triumfătoare.

— Şi atunci vei spera în visele tale că odată, când voi avea chef, o să-ţi mai dau o şansă.

După care îngenunche cu îndrăzneală pe pieptul lui, îl sărută cu patimă pe gură… şi sări în picioare, făcându-se nevăzută.

Capitolul 5

Simţea puterea, puterea cinică, neruşinată, insolentă pe care o avea asupra lui. Simţea chiar mai mult de-atât: simţea puterea pe care o reprezenta sexul ei. Îi plăcuse grozav să-l facă să-i cedeze, în ciuda slăbiciunii ei. Abia aştepta să încerce din nou.

Îl călări pe Boy peste câmpurile de la Montelette.

Data viitoare nu se va mai topi într-o masă de gelatină când el o va atinge. Data viitoare va şti ce să facă, pentru că acum

cunoştea atingerea bărbatului. Acum înţelegea emoţia în care te puteai cufunda şi care putea depăşi orice raţiune, orice scrupule; va şti cum s-o folosească şi va şti cum să-l controleze. Şi dorea asta atât de mult... Fiul celui mai rău duşman al tatălui ei, frământat ca aluatul în mâinile ei. Aşa cum Nyreen îi făcea tatălui său datorită obsesiei lui pentru sex. Voia să înţeleagă cum funcţionează asta şi deja învăţase că nu era îndeajuns să ispiteşti şi să tentezi un bărbat: o femeie trebuia să fie pregătită. Să-şi joace rolul până la capăt. Dacă îşi propusese să-l facă să cerşească şi să se târască la picioarele ei, trebuia să fie hotărâtă să culeagă fructul fără să ţină cont de preţ. Şi care ar fi preţul pentru ea? O durere de o clipă, în schimbul a ore de glorie, prin plăcerea de a-l face să se supună voinţei ei. Nu era un preţ meritat? Sau păşea ea cu capul înainte în nisipurile mişcătoare ale propriei furii şi înfrângeri?

Avea nevoie să-l vadă iar, voia să-l revadă ca să şteargă impresia jenantă de ezitare, care o dăduse de gol. Dar asta ar fi o prostie – cea mai mare prostie, curată prostie, reacţia unei virgine îmbătată de noile senzaţii descoperite, ori ea dorea să pară

experimentată la viitoarea întâlnire. Nu, data viitoare îi va veni de hac…

Avea nevoie de timp – timp să se gândească, să evalueze tot ce se întâmplase – şi voia să savureze aceste noi şi tulburi senzaţii pe care le trezise el în ea; voit să le înţeleagă şi, mai presus de orice, dorea să le folosească. Ele îi vor da puterea – dar asta numai dacă nu le va ceda.

Călări până pe o colină ce domina câmpurile.

La naiba, era târziu; lucrătorii se îndreptau prin câmpurile de trestie spre casele lor. În curând, cina va fi pregătită, iar ea va trebui să se schimbe şi să se facă prezentabilă. Dacă voia să-şi facă apariţia într-un timp rezonabil, avea nevoie să se strecoare în grajduri şi apoi, pe uşa din spate, să se ducă sus pe scara servitorilor.

Şi tot ce-şi dorea era să se lungească în pat şi să se gândească.

— Unde este? Unde este? O, Doamne! răcnea Nyreen cât o ţineau plămânii.

Dayne îşi făcu drum cu grijă pe scara servitorilor.

— Lucinda!

— Da, coniţă, nu, coniţă, n-am văzut-o pe duduia Dayne. Nu este pe nicăieri prin casă

de ore…

— Minţi!

Pleosc!

Dayne se făcu mică.

— Unde este?

— N-am văzut-o de azi-dimineaţă.

Pleosc!

— Îmi face silă modul cum îi ţii întotdeauna partea. *Întotdeauna.* Nimeni nu ştie nimic. Ei bine, vom vedea, vom vedea, Lucinda. Vom vedea cine nu mai ştie nimic când voi fi măritată cu domnul Harry. Piei din faţa ochilor mei, mă auzi? *Piei din faţa ochilor mei!*

— Da, coniţă…

— *Taci!* ţipă Nyreen şi Dayne auzi sunetul făcut de paşii mărunţi şi iuţi, iar apoi respiraţia agitată a lui Nyreen care încerca să-şi calmeze furia.

Deodată vocea i se schimbă într-un gângurit afectat.

— Harry, iubitule…

— Nu mă deranja cu nimicuri, mormăi Harry. Vino mai aproape, deranjează-mă cu altceva, Nyreen. Poţi să-mi trezeşti oricând atenţia.

— Aş vrea să se poată. Ai putea să faci tot ce vrei cu mine chiar acum, Harry iubitule,

ştii asta. Dar ai aranjat cina asta, iubitul meu şi insecta aia de fiică-ta este de negăsit. Şi, cum o ştiu eu, chiar acum trage cu urechea la ce facem noi. Mă simt atât de jenată, Harry… Tot ce ne rămâne este să aşteptăm şi eu trebuie să o găsesc pe licheaua aia înainte de-a ne sosi musafirii.

Se răsuci să plece, într-o învolburare de jupoane.

— Te sărut, iubitule. Sper ca musafirului nostru să-i placă ce vede.

Şi apoi linişte.

Deci el îşi ţinuse promisiunea, gândi Dayne, intrând pe vârfuri în hol, după ce se asigură că este gol. Nu-i venea să creadă. Harry o făcuse: invitase pe cineva la cină ca s-o vadă şi era gata să semneze contractul chiar acum. *Vum mai vedea noi…*

Asta însemna că trebuia să-şi schimbe planurile. Trecu agale prin hol, spre salon. Sosise la țanc – tocmai auzea hurducăielile unei trăsuri care venea pe aleea străjuită de copaci din faţa conacului Montelette. Pretendentului ei probabil că-i plăcea ceea ce vede: vechile coloane albe, abia zărindu-se de muşchiul căţărător şi apoi brusc, apariţia casei, neîmpovărată de vegetaţie, cu linia ascuţită a acoperişului îndreptată

ţeapăn spre cerul albastru, vorbind de la sine despre bogăţie şi privilegii, proprietate şi bani. Adică tot ce ar putea râvni un pretendent încă înainte de a o cunoaşte.

— Iată-te în fine!

Nyreen veni în fugă, apucând-o strâns de braţ.

— Doamne, uită-te la tine. Ei bine, n-ai timp să te schimbi, domnişoară. Domnul Etienne Bonfils trebuie să sosească din clipă în clipă. Fără îndoială că ar vrea să te vadă exact aşa cum eşti.

— Fără îndoială, spuse Dayne sec, smulgându-şi braţul din strânsoarea degetelor ca nişte gheare ale lui Nyreen. Adevărul este întotdeauna cel mai bun lucru, mai ales spus în faţă.

Nyreen se holbă la ea.

— Porţi măcar jupon? Mă rog, n-ai decât să nu răspunzi. Poate că ai nevoie de această lecţie sau poate că tatăl tău are nevoie, din moment ce crede– nu ştiu de ce – că mama ta te-a educat corespunzător. Ei bine, acum o să vadă şi pe urmă vom continua să-ţi căutăm un soţ. Păcat că domnul Bonfils este mielul sacrificat. Pe de altă parte… începu ea şi ezită când auzi sunând la uşă, s-ar putea să te placă aşa

cum eşti.

Dayne era prinsă în capcană: tatăl ei apăruse în uşa salonului, auzind soneria tocmai când Nyreen îi deschidea pretendentului uşa, şi i-a fost suficient să arunce o privire asupra lui ca să-şi spună că, până la urmă, faptul că fusese prinsă aşa era cel mai mic rău. Văzând dezgustul de pe faţa lui ştiu exact cum arată: ca o târfă de rând, roşie la faţă, cu părul încâlcit şi rochia murdară atârnându-i peste picioarele descălţate, pline de noroi.

Nicio sumă de bani nu l-ar convinge pe domnul Bonfils să cumpere *asta:* o femeie care-l privea plină de mândrie, în ciuda murdăriei, a rochiei nepotrivite şi a privirii lui.

Cina a fost un dezastru, exact aşa cum prevăzuse Nyreen, dar era mai furioasă că domnul Bonfils nu înghiţise nada: ea dorea un pretendent şi încă repede, iar Dayne îi tot zâmbise peste masă, sorbind zgomotos din supă şi urmărind cum domnul Bonfils se înverzeşte de dezgust.

Nyreen nu putea să salveze acest eşec: nu ştia cum şi Dayne care ştia, nu voia s-o ajute. Îl lăsă pe tatăl ei să facă conversaţie, pentru că Harry ştia tot ce trebuie să spună

unui *bărbat* ca să-l aducă în acea stare de amiciţie în care să manifeste indulgenţă faţă de o femeie îndărătnică.

Domnul Bonfils înţelegea asta foarte bine, dar era mai atras de Nyreen; avu chiar tupeul să-i spună lui Harry că ar fi foarte interesat de fiica *binecrescută.*

— Dar domnişoara Nyreen este deja logodită, spuse Harry, luând lucrurile foarte în serios.

— Îmi pare rău să aud asta. Mulţumesc de ospitalitate, domnule Templeton. A fost o seară foarte plăcută.

— Sper, spusese Harry, păstrându-şi furia crescândă pentru momentul când se va închide uşa şi domnul Bonfils nu va mai fi în casă.

— *Tu,* tânără domnişoară...

— Tată?

Afişa o inocenţă totală, pentru că nu-i păsa şi pentru că era foarte fericită că a făcut-o de râs pe Nyreen.

— Arăţi ca o destrăbălată!

— Eu, tată? Dar nu fac decât să copiez bunul exemplu dat de Nyreen, spuse ea cu inocenţă în priviri.

Harry aproape că explodă de furie; dorea s-o plesnească peste gura neruşinată, dar,

în acelaşi timp, voia s-o protejeze pe Nyreen.

— Două săptămâni, scrâşni el ameninţător, strângând din pumni ca să nu o lovească. Două săptămâni, Dayne şi vom avea un pretendent şi-ţi vei pregăti nunta. Va fi cineva pe care nu-l vor impresiona trucurile tale, îţi spun eu, aşa că joacă-ţi jocurile, dar fii pregătită; două săptămâni, tânără domnişoară – nici mai mult, nici mai puţin. Acum du-te în camera ta…

Bombănind, cu ochii înecaţi în lacrimi, Dayne plecă, pentru ca el să nu vadă cât de mult o afecta ura lui. *Două săptămâni,* era nebun; nu erau atât de mulţi bărbaţi în St. Foy şi cu atât mai puţini dispuşi s-o ia de nevastă pe *ea.* Era un bluf – trebuia să fie…

Urcă scările şi apoi întoarse capul. Nyreen era acolo, în braţele tatălui ei, folosindu-şi puterea, cu vocea ei plângăcioasă şi cu apăsarea trupului ei atât de râvnit. Hotărârea ei deveni şi mai fermă. Orice fi plănuit tatăl ei, tot mai avea două săptămâni ca să-l facă pe Flint Rutledge să se supună voinţei sale.

Clocoti de furie tot restul serii şi nu se calmă decât după ce făcu baie şi se întinse în pat, înfăşurată într-o rochie subţire,

uşoară şi vaporoasă ca fusta ce o purtase după-amiază. Apoi corpul ei îşi reaminti senzaţia provocată de mângâierile mâinilor unui bărbat şi de puterea sexului ei. Aici era un domeniu în care nu avea de dat nimănui socoteală şi unde era stăpână absolută. Data viitoare nu va lăsa niciun fel de ezitări virginale să o oprească. Va trebui să plănuiască cu grijă următorul asalt… Coborî din pat şi se strecură pe hol.

— Lucinda! Lucinda!

Lucinda veni în fugă.

— Ce doriţi, duduie Dayne?

— Am nevoie de un pic de ajutor. Vreau să fac câteva modificări hainelor mele.

Îi venise ideea cât ai clipi: mâine va juca cu el rolul de stăpână a conacului, aranjată şi pusă la punct, până când – şi dacă – îl va lăsa să se apropie de ea. Asta-i va da un ascendent moral şi mai mult timp ca să se lămurească care erau regulile jocului.

A doua zi se îmbrăcă cu mare grijă: corsetul ei uşor, fără balene, care îi punea în evidenţă sânii, şi cei mai eleganţi pantalonaşi, vechi de câţiva ani, ce stăteau acum strânşi pe ea, făcuţi din batist fin şi ornaţi cu dantelă la brâu, la genunchi şi la cusătura dintre picioare. Nu purta niciun

jupon; în schimb, puse un pieptar verde de mătase, peste care asorta o cămaşă de muselină, cu cordon.

— Unde-i şalul pe care-l veţi purta?

— Fără şal astăzi, spuse Dayne bine-dispusă, admirându-şi umerii goi şi panglicile de mătase verde care făceau ca pielea ei să pară şi mai albă. O să port o mantie – cea plisată, cu tiv verde – e mai răcoroasă.

— O să vă răcorească biciul tatălui dumneavoastră, dacă vă prinde aşa.

— N-are cum dacă tu nu-i spui. Apoi este firesc să port cât mai puţine lucruri pe o asemenea căldură. Nu o să-mi amintesc nici măcar că tu m-ai îmbrăcat în dimineaţa asta. Repede, du-te acum…

— O să ştie…

Lucinda dispăru şi Dayne se întoarse spre oglindă, aruncă de pe ea mantia în discuţie şi începu să tragă de şiretul de la gât al rochiei.

Dumnezeule, jupoanele! Dacă era să fie îmbrăcată corespunzător, ar fi trebuit să poarte o cămaşă pe sub corset, o bluză, apoi corsajul şi fusta, şi probabil că ar fi leşinat înainte de-a apuca să coboare scările. Astfel, oh, astfel, cu pielea dezvelită în faţa

căldurii fierbinţi de… acolo şi cu pieptul ţinut strâns în corsajul de mătase verde… era perfect, şi se minuna că nu se gândise mai devreme. Luă mantia şi şi-o aruncă pe umeri. Simţea puterea îmbătătoare a feminităţii ei, *dar n-ar fi stricat să ia un pistol.*

— Deci azi faci pe fiica stăpânului conacului, îi aruncă cu venin în voce Nyreen, privind-o pe Dayne cum cobora treptele cu aroganţă. Tocmai bine, că tatăl tău a aranjat o nouă cină – domnul Hanscombe din parohia St. Alberville. Presupun că îţi este cunoscut numele lui.

Dayne se opri în loc o clipă, stăpânindu-şi cu greu furia şi fiind la un pas de-a provoca o răfuială deschisă. Toată lumea auzise, bineînţeles, de familia Hanscombe. Dădu cu nepăsare din umeri.

— Cred că numele îmi este familiar.

— Tatăl tău a vrut să te previn să nu se repete scena umilitoare de ieri. Te vei îmbrăca corespunzător şi vei apărea la timp – cu rochie, pantofi şi părul aranjat.

— Nici nu m-aş gândi să fac altfel, spuse Dayne cu un aer semeţ şi o dădu la o parte pe Nyreen ca să deschidă uşa principală.

— Tatăl tău nu va mai tolera nicio aiureală

de-a ta, o ameninţă Nyreen.

— Doar pe ale tale, Nyreen, îi replică Dayne şi trânti uşa înainte ca aceasta să apuce a-i răspunde.

Harry îşi făcu apariţia din salon.

— Excelent, draga mea, excelent. Se va comporta cum nu se poate mai bine în seara asta.

— Poţi să garantezi, întrebă Nyreen cu amărăciune, respingând mâinile lui nerăbdătoare. Poţi să promiţi…?

— Pot să-ţi promit ceva minunat, draga mea, acum că suntem singuri, şopti el frecându-şi faţa de gâtul ei. Va lipsi cel puţin o oră. Poate chiar două ore…

Nyreen ezita. Făcuse deja destule fiţe din cauza lui Dayne şi în mod intenţionat îl respinsese în ultimele zile.

— Oh, Harry, iubitule… Totuşi, nu aici, nu aici.

— Unde? întrebă el aspru.

Ea zâmbi uşor, surâsul unei pisici triumfătoare. Dar Harry nu văzu decât ceea ce voia să posede.

— În biroul tău, iubite Harry, peste numai o clipă Aşteaptă-mă acolo, vreau să mă asigur că a plecat. Aşa o să mă simt foarte liberă şi o să-ţi arăt cum va fi după ce Dayne

va fi măritată şi plecată de aici…

Ea o apucă pe lungul drum spre Orinda, conducând trăsura cu un ponei, ce fusese mijlocul ei de transport încă de când purta codiţe.

Lai acum avea părul lung lăsat pe spate iar sânii îi umpleau decolteul şi în loc să fie în căutare de aventură, căuta buclucul. O ştia, acest sentiment mergând mână în mână cu furia pe care i-o provoca gândul la traiectoria pe care o va lua viaţa ei. Dar o femeie nu avea niciodată control asupra vieţii ei, *niciodată.*

Cât de clar putea să vadă totul acum! Şi asta numai pentru că nu mai exista mama sa, care să creeze iluzia că acolo nu existau reguli şi restricţii şi că totul va fi exact aşa cum va dori fiica ei. Fără îndoială că ea ar fi perpetuat minciuna pentru propria-i fiică – dar acum, ah, acum! — S-ar putea să aibă loc o parodie de nuntă, dar nu vor fi niciun fel de copii, decât dacă va putea mânui această mare putere pe care tocmai începea s-o înţeleagă, cu bărbatul care la urma urmei o va cumpăra.

Oricum nu-i păsa, *nu-i păsa…*

Emoţia ce i-o provoca faptul că pe de o parte îşi sfida tatăl şi pe de alta că lansa o

provocare inamicului era ca un drog. Se simţea îndrăzneaţă, senzuală, stăpână pe situ iţie. Va merge la Orinda cu un pistol în buzunar, îmbrăcată ispititor, sperând să ademenească un anumit bărbat, învăţând astfel secretele folosirii puterii sexuale înainte de-a se mărita cu un individ pe care nu-l dorea.

Ai fi putut, pur şi simplu, să înveţi o vrajă de la mama Dessie... Doar că Nyreen nu foloseşte vrăji. Vreau să am acest gen de putere asupra lui Flint Rutledge... asupra oricărui bărbat, în special asupra celui cu care voi fi forţată să mă mărit...

Îi trebuiră douăzeci de minute să ajungă la Orinda, în mersul lent al trăsurii, şi alte cinci minute de mers pe drumul spre grajd. Era în ruină, ca de altfel toate la Orinda, şi avea uşile deschise, ca şi cum ar fi aşteptat-o.

Conduse trăsura în aerul înăbuşitor dinăuntru şi apoi se duse în spatele clădirii, la jgheabul care era amplasat la umbra unor copaci şi era întotdeauna plin cu apă curată şi rece. Umplu găleata pe care o avea mereu în trăsură şi o duse înapoi credincioasei iepe. Îşi scosese mantia şi era tentată să-şi scoată mai multe, doar că asta

ar diminua din imaginea pe care dorea s-o ofere.

Dacă el era aici, *dacă* ea nu era nebună… Poate căldura o înnebunea… în fond stătea într-un grajd vechi, plin de mirosurile obişnuite unui asemenea loc fân putrezit, harnașamente şi biciuri atârnate la întâmplare de grinzi. N-avea niciun motiv să creadă că el era aici.

Se duse până la cârligele de lângă uşă şi pipăi unul din bice. *Putea fi un argument mai bun decât un pistol,* gândi ea, *dacă el ar fi fost acolo…* Îl luă de acolo şi şfichiui aerul cu el. Scotea un pocnet ascuţit, satisfăcător, aproape ca şi cum ar fi rupt aerul înăbuşit. Îi plăcea senzaţia – mânerul împletit era cam uzat, dar biciul în sine era moale, nu ţeapăn; vechi şi bine folosit.

Îl înfăşură în jurul încheieturii mâinii, plăcându-i supleţea pielii şi efectul creat: senzual şi neaşteptat de excitant. Îşi puse arma în trăsură şi ieşi încet din grajd.

Căldura o izbi ca suflarea unui cuptor; simţea razele soarelui pe umerii dezveliţi, pe cap, copleşind-o şi dându-i o stare de letargie. Ar fi vrut să-şi scoată imediat toate hainele; nu fusese niciodată o asemenea căldură. Venea în valuri, apăsând-o, în timp

ce se îndrepta spre veranda din spatele casei. Nimeni nu ar fi putut să reziste pe dogoarea asta; nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să vină la Orinda, cu excepţia cuiva ca ea, adică nesănătos la minte.

Intră în holul din spate: uşile de la Orinda nu erau niciodată încuiate. Era ceva mai răcoare aici, datorită verandei care înconjura casa cu două nivele; şi a foarte puţinelor ferestre deschise, nelăsând căldura să intre în interior. Jos erau patru camere: sufrageria, o cameră de lucru, o cameră unde se serveau băuturile şi o cameră de serviciu. De asemenea, era o scară interioară pe care ea urcă pentru a ajunge la etaj, în salonul în care se instalase foarte confortabil domnul Flint Rutledge în zilele de dinaintea reîntoarcerii sale la Bonneterre.

Fu şocată să constate că mai erau încă nişte haine acolo şi în imediata apropiere a căminului, un coş şi un ulcior de apă; diferite lucruri pentru o viat diferită de cea la care se gândise el când îl întâlnise ea în prima zi. Fără puşcă – învăţase lecţia asta. Iar ulciorul cu apă era pe jumătate plin, ceea ce însemna… ce?

Deschise una din ferestrele-uşă şi ieşi pe

balcon. Aerul fierbinte o asaltă din nou. Era atât de cald încât aproape fără să se gândească, începu să-şi desfacă legăturile de la piept şi, încet, îşi desfăcu rochia şi malacoful[6], ieşind din ele şi lăsându-le să cadă pur şi simplu pe jos. Iar apoi corsajul… îi desfăcu legăturile de sus şi jos şi acesta căzu, lăsând-o să simtă din nou aerul proaspăt şi uşor pe sânii parţial dezveliţi.

Se uită în jos, la ea însăşi. Era îmbrăcată în alb, de la pantofi până la corsetul remodelat, singurele lucruri în contrast fiind umbra închisă la culoare a părului de la deschizătura strâmtă a pantalonaşilor, rozul aprins al sfârcurilor proeminente şi biciul înfăşurat în jurul încheieturii mâinii.

Acum era gata, *acum…*

Domnul Hanscombe în seara asia…

Gând nedorit. Distrugea excitaţia, ca apa aruncată pe foc. Chiar credea că îngenunchindu-l pe Flint Rutledge îl va face pe Hanscombe mai uşor de suportat?

Cât de proastă era…

Şi apoi îl văzu pe el, cu pieptul gol şi asudat, venind dinspre grajduri şi turnându-şi o găleată de apă pe cap.

---

6 *Malacof :* fustă lunga şi foarte larga , susţinută în interior cu arcuri subţiri din oţel, la modă în prima parte a sec. XIX, cunoscută şi sub numele de *crinolina.* (n.t.)

El privi instinctiv în sus şi o văzu, iar ea ştiu că nu era surprins, că o aştepta, că era acolo doar pentru ea, şi într-un anume fel perceperea acestor lucruri o înfurie, pentru că motivele şi mişcările ei erau evidente pentru el şi nu l-ar fi putut niciodată prinde nepregătit. Se încordă şi îşi plimbă uşor degetele pe biciul de piele de la încheietură. *Vom mai vedea noi! Vom mai vedea noi.*

— A te uită, zău dacă asta nu este regina fecioară de la Montelette. Ai pierdut ceva, înălţimea Ta? Sau ţi-ar plăcea să pierzi?

Stetea la douăzeci de yarzi de ea, plin de apă şi sarcasm, iar ea tare ar fi vrut să-i smulgă de pe faţă zâmbetul impertinent.

— De ce nu, domnule Rutledge, spuse ea blând, ţinând cont de enervarea produsă şi de faptul că nu-şi putea! ua ochii de la pieptul lui dezvelit. *Nu-l va lăsa s-o intimideze. Nu-l va lăsa.*

— Nu am pierdut nimic, şi singurul lucru pe care se pare că l-am găsit este încă un şarpe prăpădit, care arde de nerăbdare să-i bage cineva limba la loc pe gât.

— O, dulceaţo, *cineva* arde într-adevăr de nerăbdare să aibă de-a face cu limba mea, şi aş fi încântat să-ţi arăt exact unde…

Simţi o furnicătură în corp gândindu-se

unde. Accentuată de faptul că privirea lui înfierbântată era fixată pe sânii ei.

— Nu sunt de loc tentată, domnule Rutledge.

— Nu eşti… îngână el blând, insinuant.

Îngâmfatul!

— Deloc, domnule Rutledge. Poate eşti dumneata…

— Categoric, o întrerupse el, făcând-o să-i fugă pământul de sub picioare. Aş fi încântat să pun mâna pe tine din nou.

I se tăie respiraţia când el mai făcu un pas. Dar râmase pe loc: se prezentase în faţa lui ca fiind gata şi plină de dorinţă, iar el o ştia.

— Te-ai îmbrăcat azi astfel încât să ispiteşti, dulceaţo. Ştii exact ce vrea să vadă un bărbat într-o zi toridă ca aceasta de azi.

Mai făcu un pas spre ea.

— Unui bărbat îi place să vadă o femeie care vine să primească ceea ce el îi poate oferi; să-i ofere un pic mai mult de data asta, împreună cu amintirea a ceea ce l-a lăsat să-i facă înainte.

Era vrăjită de vocea lui, de senzaţiile în care se cufunda, de amintirile pe care le trezeau în corpul ei mângâierile lui. El avea toată magia şi toată puterea; devenise brusc

o pradă uşor de cucerit şi îi veni în minte o singură cale de a redeveni stăpână pe situaţie.

Privirea ei rămăsese cu insolenţă fixată pe umflătura dintre picioarele lui şi se simţi încurajată când îi văzu reacţia. O*, da, da... asta era calea; ce prostie din partea ei că nu ştiuse...*

Încă un pas.

— Vrei ce-ţi ofer eu, dulceaţo?! Te-ai înţolit aşa ca să mă provoci, ca o Jezebel ce eşti, apoi te-ai dezbrăcat ca şi cum mi-ai oferi mie totul. Şi acum spui nu? Abia aşteptai... ai venit pentru asta... o doreşti!

Era la mai puţin de un metru de ea, hipnotizând-o cu forţa *lui* – forţa lui de mascul cu iz de mosc – şi făcând-o să-i cedeze atât de uşor. Şi *dacă* o făcea...

Ochii ei străluciră din nou şi începu distrată să desfacă biciul de la încheietura mâinii.

— O vrei *acum!*

Plici! îl biciuise cu o mişcare rapidă a mâinii.

— Aşa este mai bine, domnule Şarpe Rutledge. Cred că trebuie să te biciuim, să te punem la locul tău.

— Măi, măi, căţeaua virgină este plină de

surprize, murmură el nepierzând-o din ochi.

— Am venit ca să mă răcoresc, domnule Rutledge, nici mai mult, nici mai puţin.

— Bineînţeles, spuse el conciliant.

— Aşa că o să mă scuzi cât eu şi Domnul Bici ne facem confortabili. Vom presupune că nu eşti aici.

— Cum spui tu, târfă dulce, zise el încruntat.

Plici! Plesnise din bici la câţiva centimetri de el.

— O să-mi spui Domnişoară Târfă dulce, spuse ea cu insolenţă, apoi se întoarse cu spatele la el şi plecă unduindu-şi trupul – ei da, a fost singurul cuvânt, îşi balansă şoldurile şi îşi micşoră pasul sperând ca lui să-i lase gura apă la vederea feselor ei apetisante. Pentru că îşi mai amintea încă senzaţia simţită la atingerea mâinilor lui, şi mai bine ar fi murit decât să admită că dorea să-l simtă din nou mângâind-o acolo.

Îşi ridică părul în vârful capului, cu corpul întors în profil, numai pentru el.

— Dumnezeule, Jezebel, poţi băga în păcat…

El veni aproape, vocea lui îi răsuna blând în urechi, iar mâinile i se strecurau rapid în jos pe mătasea pantalonaşilor ei, să-i simtă

carnea arsă de patimă. Simţea căldura trupului lui, umezeala pieptului său gol pe spatele ei; împunsătura bărbăţiei lui rigide – misterul, taina, minunea…

— Nu te mai puteai abţine nici măcar o zi, nu-i aşa?

— *Tu* n-ai putut, şopti ea, ezitând doar o blestemată de clipă înainte de-a se lăsa cu totul în voia senzaţiilor provocate de mâinile lui atât de pricepute.

— Te-ai îmbrăcat pentru mine…

— Poate într-o zi, dacă ai noroc, o să mă dezbrac pentru tine…

— Eşti aproape de acea clipă, dulceaţo, murmură el strecurându-şi mâna liberă pe talia ei şi apoi mai sus, spre sânii dezveliţi.

Venise momentul; dacă o atingea avea să-şi piardă complet controlul; era deja aproape de acel punct, vrăjită de mâinile lui experte. Şi nu putea, pur şi simplu nu putea… O clipă de luciditate, înainte ca el să mângâie acel vârf proeminent, doar o clipă ca să întoarcă situaţia în favoarea ei…

— Ah!

Îl plesni puternic peste mână cu mânerul biciului.

— Nu cred, domnule Rutledge.

— Sfinte Sisoe, ticăloaso…

Bun, îl durea. Şi acum? Ea zâmbi dispreţuitor:

— Păstrează distanţa, domnule Rutledge.

Plesni din bici în direcţia lui.

— De acum încolo vom face cum vreau eu.

Cum vrea ea. Cum vrea ea!? se gândi flint *Dumnezeule, dacă ar fi după ea, m-ar lena fedeleş.*

— Da… ia-ţi mâinile alea criminale de pe mine.

— Şi ce dracu’ înseamnă asta?

Ea. Ştia exact ce însemna.

— Înseamnă că nu pot să am deloc încredere în tine şi că o să trebuiască să te leg ca să ştiu exact în orice clipă unde-ţi stau mâinile.

Da, perfect. Copacul…

— Deci, de ce nu stai tu acolo jos, lângă acel copac şi-ţi pui mâinile în jurul trunchiului din spatele tău.

Fă-o, Domnule Rutledge!

Plesni din nou din bici, atingându-i doar umărul. Momentan, el nu vedea nicio cale de-a pune mâna pe bici. Se pricepea al naibii de bine să-l folosească.

Se aşeză în silă, întrebându-se cum naiba ajunsese să-l mânuiască atât de bine. Ea îngenunche lângă el, înfăşurând strâns în

jurul încheieturilor lui puternice împletitura elastică de piele, apoi se ridică şi se duse în faţa lui ca să-l poată vedea.

O, Doamne, asta era minunat, gândi ea. El era acolo şi ea aici, iar el nu putea să facă nimic, în timp ce ea putea face orice dorea. Şi, mai mult decât orice, dorea să-l facă să fie nebun după ea. Era perfect: ea-l putea avea fără ca totuşi să-i cedeze.

— Aşa-i mult mai bine, murmură ea, aplecându-se şi oferindu-i o privelişte ispititoare asupra sânilor ei. Îmi place să am situaţia sub control. Îşi plimbă mâna conciliant pe pieptul lui transpirat şi el tresări.

— Ticăloaso! gemu el, cu privirea pe sfârcurile ei.

— Îmi place când îmi spui aşa, spuse ea cu un glas drăgăstos, îngenunchind lângă el şi jucându-se cu părul de pe pieptul lui.

— Nu pot să mă hotărăsc dacă eşti inocentă sau proastă, gemu el.

Ea-şi frecă degetele de sfârcurile lui, bărbăteşti, dure, şi el tresări din nou.

— Sunt exact aşa cum mi-ai spus, îi şopti, plimbându-şi acum amândouă mâinile pe pieptul lui păros şi transpirat, plăcându-i senzaţia de fierbinţeală umedă a lui.

Pe măsură ce îşi mişca mâinile din ce în ce mai jos, îi creştea excitarea. O îmbăta senzaţia pielii trupului lui musculos, înfierbântat, şi arsura ce o simţea sub privirea ochilor lui ce-i devorau pieptul dezgolit, în timp ce ea îi freca sfârcurile dure… şi acel iz puternic, şi dulce de sex dintre ei…

Neajutorat în mâinile ei…

Încalecă peste genuchii lui, lipindu-i palmele de piept, astfel încât să-i simtă sfârcurile în podul palmelor.

— Târfo… te doresc…

— Ştiu… Mă încântă să ştiu asta.

— Da, unei ticăloase ca tine îi place.

Ea zâmbi – un mic zâmbet enigmatic – şi se gândi că el arată de parcă ar vrea să o sfâşie.

Bun. Era exact ce aştepta.

Simţea vibrând între picioarele ei, împărţit între furie şi dorinţă.

— Sărutări dulci, dragule, şopti ea, aplecându-se spre el şi oferindu-şi buzele.

— Du-te dracului.

— O, nu, scumpule, sărutările tale sunt divine!

Îşi lipi gura de a lui, scormonind după dulceaţa fierbinte şi umedă dinăuntru. El nu

îi putea rezista şi trupul ei se lipi strâns de al lui. Mâinile ei îl simţeau şi-l pipăiau peste tot, excitându-l. Limba ei începu să se mişte sălbatic, înnebunită de dorinţă. Corpul i se arcui când îl sărută, sfârcurile ei pietroase devenind două puncte incandescente. El prelungi sărutul, iar mâinile ei o luară razna peste tot.

Şi apoi, încet, încet, se trase înapoi. Cât de perfect, cât de savuros... Acum, acum dorea mai mult.

— Delicios, şopti ea şi îşi schimbă poziţia, astfel încât mâinile ei frenetice să poată ajunge la bărbăţia lui încordată.

Acum venise momentul pentru partea cea mai grea.

El scoase un geamăt când ea-l eliberă, expunându-l aerului fierbinte şi dorinţei ei toride. Ştia la ce să se aştepte; îl mai văzuse înainte. Dar aşa de aproape, acest pilon de pură potenţă masculină, imens şi înălțându-se mândru, mişcându-se de parcă ar fi avut voinţă proprie... Voia să atingă, să simtă senzaţia galvanică a puterii sale.

El o urmărea, cu ochii negri de cărbune, arzând de o emoţie de nestăpânit.

Ea nu se opri; îi înfruntă privirea, îi înfruntă bărbăţia, întinse mâna – şi

descoperi că era făcută din piele şi muşchi şi că avea o vigoare a ei proprie. Interesant, doar cu o atingere şi putea să facă din el ce dorea?

Îl cuprinse cu palmele şi el zvâcni. Ce minunat! Ridică ochii şi întâlni din nou privirea lui pătrunzătoare.

El ura asta; ura ca ea să preia controlul. Dar mai presus de orice ura faptul că nu-şi putea folosi mâinile.

Se citea în ochii lui exact ce ar face dacă ar putea să pună mâna pe ea. Furia lui o excita; a mânui partea lui cea mai potentă o excita.

Simţi brusc o foame profundă pentru sărutările lui şi dorinţa de a-şi presa corpul ei inocent de goliciunea aceasta. Se ondulă ca o pisică, încălecând peste coapsele lui şi lăsându-şi corpul să alunece mai în faţă, pentru a-i captura bărbăţia între coapsele ei şi pântecul lui.

— Acum, dragule, alte sărutări… murmură ea.

Dar încă nu era de ajuns. Dorea să simtă goliciunea lui pe ea, dorea s-o posede.

Îşi răsuci coapsele şi mai strâns.

Acum, acum îl putea simţi, acum, sub carnea tandră a feminităţii ei catifelate…

Nu reuşea să se apropie suficient de el; era atât de înfierbântat, avea o strălucire în priviri şi era atât de lipsit de putere… şi totul era la îndemâna ei.

Cel mai şocant lucru era că atunci când se freca de sexul lui fierbinte, se scufunda în senzaţiile provocate de cea mai apărată comoară a ei.

— Ah, dulceaţă! Atât de dulce… şopti ea, mişcându-se în ritmul dictat de această senzaţie, ondulându-şi coapsele ca să capteze frisoanele intense; pe care i le provoca contactul dintre feminitatea ei moale şi goală şi bărbăţia lui pietroasă şi neiertătoare.

Nu se aşteptase la asta.

Şi ochii lui, strălucirea vicleană pe care o avea în priviri în timp ce începu acele mişcări scurte care presau strâns învelişul de mătase.

El ştia ce face, ce simte ea, dar ei nu-i păsa, dorea tot mai mult, dorea ca senzaţia ca o plesnitură din bici să se dilate şi să se contracte, ajungând *la* ceva, nu ştia la ce, doar o fuziune, o eliberare…

Se urcă mai sus pe el, astfel încât sânii îi erau aproape la nivelul gurii lui; el ar fi putut cu uşurinţă să-l prindă pe unul din ei.

Acest gând o făcu să simtă cum i se înfierbântă sângele prin vene.

O, da, dragule... ia-l, ia-l...

Dorea să-l simtă, dorea cu disperare să-l simtă; îşi freca corpul de el, sânii tresăltându-i în ritmul mişcărilor trupului.

Atât de aproape... Atât de aproape de ce anume?

Şi simţi, nu ştia ce, un cumul al tuturor senzaţiilor, toată fierbinţeala, toată mişcarea înfrigurată... o simţi şi el se aplecă asupra sânilor ei, înconjurând unul din sfârcuri cu căldura umedă a gurii lui... Iar ea căzu de pe culme într-o spirală stelară de senzaţii care o atrăgeau ca o radiaţie incandescentă şi în care se scufunda ca într-un curent submarin.

Capitolul 6

— A venit vremea să plec, iubitule. Condumă până în casă.

Îl plesni cu biciul pe fesa dreaptă, dezvelită şi el se mişcă, ca un leu furios, recalcitrant. Ia fel de satisfăcut ca şi ea, dar nefiind dispus s-o admită şi urând arma care îi dădea ei puterea.

Dar asta era perfect. Se gândi că fusese chiar foarte inventivă: îl dezbrăcase şi îi

aruncase toate hainele în mlaştină, şi numai după aceea îl dezlegase, fiind destul de îndemânatică să nu-l lase să o prindă de mână.

— Este vreo problemă, dragule? întrebă ea mieros când el se opri pentru o clipă.

Dumnezeule, cât de *mult* îi plăcea cum *arăta,* dezbrăcat şi cuminte, fără nici urmă de putere… Părea foarte vulnerabil şi era vizibil că ura situaţia în care se afla, chiar mai mult decât atunci când îi imobilizase mâinile. Dar ci nu-i păsa de asta. Nu-i păsa de niciunul din motivele pentru care el era furios:

Obţinuse acel lucru pentru care venise. Îl dominase şi, mai ales, trăise experienţa plăcerii.

Ajunseră pe verandă şi ea îi indică să urce pe scări până sus, unde zăceau aruncate hainele ei.

— Îmbracă-mă, iubitule.

Lui îi scăpărară ochii de furie.

— Ţine malacoful, iar eu o să păşesc în el, aşa, şi fără mişcări greşite pentru că ştii că mă pricep bine să mânuiesc ăsta, şi asta, spuse ea arătând înspre rădăcina masculinităţii lui. Acum corsajul verde de mătase…

Îşi strecură mâinile pe sub breteluţe şi îi plăcu să audă cum el închide copcile. Urmă fusta şi singura clipă în care nu putea fi cu ochii pe el şi nu avea cum să reacţioneze, în caz că el încearcă ceva. El era prea tăcut, la naiba! Stupidele cercuri… Nicio problemă: el nu părea că avea intenţia să încerce ceva. *De ce nu*? apoi eşarfa.

— Condu-mă acum până la grajd. Nu are cine să te vadă, domnule Rutledge şi astfel voi fi sigură că nu te îmbraci repede ca să vii după mine.

Scoase şareta din grajd şi se urcă în ea.

Şi atunci el o apucă de braţ, aproape trântind-o la pământ.

— Nu eşti chiar aşa de virgină, Jezebel. Ce grozavă performanţă actoricească, ce minunat ţi-ai jucat rolul.

Ea se înfurie instantaneu.

— Vei fi al naibii de norocos dacă vei mai primi atât de mult altă dată, domnule Rutledge. Dar îmi face o plăcere atât de mare să-mi folosesc biciul, încât s-ar putea să mă hotărăsc să-ţi mai fac o vizită.
— Lucrurile vor sta cu totul altfel dacă faci asta, Jezebel, pentru că o să te învăţ că singurul care are aici biciul în mână sunt eu.

Ea îi zâmbi insolent.

— Cât de îndrăzneţ eşti, domnule Rutledge.

— Ard de nerăbdare să-ţi dau bătaia pe care o meriţi u atâta prisosinţă, târfă provocatoare. Mai vino pe aici şi vom vedea cine va fi disciplinat data viitoare.

— O, da, scumpule, vom vedea cine este stăpânul. Ridică biciul, îl învârti deasupra capului şi plesni din el la câţiva centimetri de mândria lui masculină.

— Poate asta te va reţine, până data viitoare.

Demnul Hanscombe era la fel de interesant ca un bulgăre de pământ. Dayne nu reuşea să-şi ascundă plictiseala în timp ce pălăvrăgeala de la masă trecea pe lângă ea.

— Dayne dragă, trebuie să-ţi fie tare cald cu şalul ăla, nu înceta Nyreen să-i spună.

— Mă simt bine, mă simt bine.

— Mă faci să-mi fie mie cald, spuse Nyreen scoasă din sărite de aerul ei obosit şi apatic. Zenona! Ia te rog şalul domnişoarei Dayne.

— Nu face asta, îi spuse Dayne servitoarei.

— Domniţă Dayne…

Dayne privi spre tatăl ei care se uita la ea aprobator. Ei bine, asta se va schimba într-o clipă.

Desfăcu şalul şi-l lăsă să-i alunece de pe umerii goi, apoi aruncă o privire spre tatăl ei şi spre Nyreen, în timp ce domnul Hanscombe rămăsese cu gura căscată.

— Este foarte răcoare, spuse ea în tăcerea care se lăsase, deşi nu putea înţelege de ce Nyreen şi tatăl ei erau şocaţi.

Domnul Hanscombe nu spuse nimic. Era un gentleman şi gentlemanii nu criticau doamnele în propria lor casă. O, dar va avea o întreagă poveste de răspândit în lung şi în lat, după aceea.

Apoi nimic nu mai merse cum trebuie.

Domnul Hanscombe nu-şi putu lua ochii lui micuţi, ca de porc, de pe pielea ei dezvelită.

Nyreen era suficient de furioasă ca s-o fi pălmuit. Iar tatăl ei se uita în orice altă direcţie decât ta ea, ca să evite spectacolul oferit de goliciunea ei.

Seara nu se putea termina suficient de repede şi în acel moment Harry Templeton înţelese că nu avea suficienţi bani ca să compenseze gafele lui Dayne, era nevoie să ia măsuri mai radicale.

Un rebel are nevoie de un alt rebel, se gândi el. *Nu poate fi o doamnă curajoasă şi decentă ca Myreen.*

Venise vremea ca domnul Hanscombe să plece, şi în timp ce Harry se uită uşurat cum trăsura lui se îndepărtează ştiu, în sfârşit, exact ce avea de făcut.

Lasă-l să sufere, se gând: Dayne în dimineaţa următoare, stând întinsă goală în patul ei, după un somn tulburat de amintirea plăcerilor din ziua precedentă. *Lasă-l să ajungă să cerşească să mă vadă şi atunci poate – doar poate – s-ar putea să mă gândesc la…*

Dar deja se gândea la asta. La cum o să se îmbrace şi ce o să facă.

— Cât de proastă poţi să fii, i-o trânti Nyreen, dând buzna în încăpere, întrerupându-i visarea intimă. Chiar crezi că lui Harry nu-i este clar ce încerci să faci?

— De ce nu, răspunse Dayne glacial, trăgând cearşafurile peste corpul ei gol, ca Nyreen să nu aibă motiv să se ia şi de asta. Presupun că el ştie exact ce încerc să fac. Aşa că va trebui să plănuiască altceva.

— O, da, murmură Nyreen. Într-adevăr aşa va face. Vezi, Dayne dragă, te cunoaşte mai bine decât crezi tu.

După care plecă la fel de brusc pe cât venise, ceea ce o făcu pe Dayne să fie foarte suspicioasă.

O chemă pe Lucinda şi îi ceru să-i pregătească baia şi o rochie uşoară, pe care s-o poată purta fără nesuferitele malacofuri, care nu ar face decât să o împiedice să huzurească în noile senzaţii descoperite. Nu putea să facă un pas fără ca trupul ei să rememoreze senzaţia provocată de atingerea sexului lui – atât de fierbinte, atât de tare! — Pe virginitatea ei dezvelită. Şi se topea la flacăra dorinţei de-a avea mai mult.

Nu! Ba da… Oh, ha da! La urma urmei, nu avea prea mult timp la dispoziţie; de fapt n-avea aproape deloc, înainte ca altcineva să pretindă mângâierile ei. Trebuia să înveţe totul, şi *repede.*

Era permanent conştientă de acea goliciune, care nu o părăsea, erectată, şi de senzaţia dintre picioarele ei.

Se duse până la grajduri să vadă de Boy. Bietul Boy. Nici pentru el nimic nu mai fusese cum trebuie, de când venise Nyreen. Înainte de asta îşi făcuse planuri să-l înscrie la cursele din St. Francisville. Urma să-l antreneze şi să găsească pe cineva care să-l încalece, iar tatăl ei plănuise să parieze

serios pe el. Ei bine, acum… Nimănui nu-i mai păsa de niciunul dintre ei.

Îl mângâie pe nas şi îi dădu un morcov, lăsând mirosul fecund de grajd să-i satureze toate simţurile. Copt, bogat, fertil, primitiv… excitant. Venise în locul potrivit în care să se consoleze, dacă voia să se scufunde în senzaţii luxuriante. Cu toate acele minunate harnașamente de piele atârnând de jur împrejur, dădu ghes imaginaţiei. Şi-l închipui înhăma cu acea grozavă parte a lui prinsă în fâşii de piele, înfăşurată strâns, şi el legat în piele, prizonierul ei, incapabil să scape de niciuna din căile de a-l folosi… Ce drăguţ din partea lui Peter că o învăţase eleganţa mânuirii unui bici.

Luă unul şi apoi încă unul de unde erau atârnate şi le pipăi, simţindu-le supleţea, puterea.

Şi dacă el ar arăta provocator înfăşurat strâns în piele, ea cum ar arăta?

Apucă orice lucru de piele pe care-l putu găsi şi, într-o beţie de poftă carnală, le luă pe toate în camera ei, ca să se joace cu ele.

— *Nu mă atinge!*

— Nyreen, iubito… îţi jur…

— O, când mă gândesc, când mă *gândesc,*

Harry, toate lucrurile minunate pe care le-am putea face dacă în avea un pic de intimitate... mă îmbolnăveşte felul cum se comportă Dayne.

Îl privi în ochi şi se îndepărtă puţin, ca să poată arunca o noua salvă de reproşuri.

— Şi femeile au nevoi, Harry. Şi nu vreau cu niciun preţ să fiu prinsă într-o situaţie compromiţătoare, dar tot timpul sunt nevoită să mă tem de asta. Ţi-aş putea arăta cât de mult te doresc, dar ticăloasa aia de fiică-ta va da buzna peste noi şi ne va surprinde împreună. Uită-te la mine, Harry!

Se dădu în spate şi mai mult şi îşi ridică fustele.

— Uneori… ştii, sunt plină de speranţă şi alteori, gemu ea ridicându-şi fustele şi mai sus, dezvelindu-şi picioarele, alteori, când simt că te doresc atât, fac lucruri pe care nicio doamnă nu le-ar face vreodată…

Rochia se tot ridică până ce Nyreen ajunse să fie complet dezbrăcată până la piept, privindu-l pe Harry cum saliva privind-o.

Lăsă să cadă rochia, ca o cortină grea.

— Dar dacă…

Harry gemu.

— Dumnezeule, Nyreen, nu crezi că ştiu şi

eu asta? Nu crezi că ţes un plan? Nu mai suport să stau un mir ut fără tine.

— Dar n-ai încuiat-o toată ziua într-o cameră. Şi suntem de acord că face tot ce poate să gonească orice pretendent care păşeşte la noi în casă. Aşa că, ce plan ai, Harry? Ce plan?

Harry se apropie, cuprinzându-i mijlocul subţire.

— Un plan subtil, draga mea. Unul care va funcţiona, îţi garantez asta. Dacă nu funcţionează sunt gata să renunţ la tine; aşa de sigur sunt de el, Nyreen.

Mâinile lui începură să se plimbe, ridicându-i din ce în ce mai sus rochia.

Ea simţea cum sexul lui protuberant o împunge în timp ce-i ridica fusta deasupra feselor goale.

— *Harry!* protestă ea. Ea ar putea…

Degetele lui febrile găsiră calea între picioarele ei.

— Nu ne va găsi. La naiba, Nyreen! Lasă-mă doar să te simt, doar lasă-mă… o mică răsplată pentru planul meu strălucit…

Ea se uită prudent în jur.

— În spatele perdelei, Harry. Pur şi simplu nu vreau să ne vadă.

O împinse în spatele perdelei de brocart

aflată în dreptul ferestrei, atârnând de la tavan până în podea, şi o propti de perete. Nyreen îl ajută, ridicându-şi rochia şi făcându-i loc să se desfăşoare. Zâmbind în sinea ei, îl lăsă să ia tot ce doreşte.

A fost nevoie să facă uz de toată voinţa de care era capabilă ca să nu se ducă la Orinda în acea zi.

În schimb, a luat un cuţit şi a ciopâriţit toate pieile, răspândindu-le pe tot corpul ei dezbrăcat, încercând cele mai diverse şi erotice moduri de-a se îmbrăca în piele, răsucind şuviţe lungi în jurul braţelor, gâtului şi gleznelor, pieptului, sânilor, înfăşurându-se în fâşiile suple din cap până-n picioare şi privindu-şi cu nesaţ în oglindă sublima reflexie carnală a propriei imagini.

O, da…! Asta…

Dar deşi gândea aşa, îi simţi erecţia împungându-se între picioarele ei; nu va uita niciodată această senzaţie, niciodată. Chiar şi amintirea aceasta era o plăcere. Abia aştepta să o experimenteze din nou – curând – mâine… îl va cuceri din nou.

Doar se gândea la acel lucru sau îl şi dorea? Tot ce era capabilă să simtă era mângâierea fâşiilor de piele lipite pe corpul ei, dându-i senzaţii voluptoase. Tot ce vedea

era părul ei căzând în valuri, privirea insolentă din ochi şi podoabele exotice, care puneau în evidenţă goliciunea corpului ei.

Lasă-l să aştepte, vom vedea cine-i mai puternic, care are dorinţe mai irezistibile…

E şerpoaica ticăloasă din grădina Raiului şi orice bărbat ştia asta, dar cu toate acestea s-a dezbrăcat şi a invitai fiinţa blestemată să ia o muşcătură zdravănă…

Şi probabil o va face din nou, gândi el iritat în timp ce dădea la o parte tufişurile înalte, păşind pe iarba arsă de soare, pe drumul care ducea la Orinda.

La naiba! Un bărbat nu se lasă prins nepregătit de o târfă bogată şi răsfăţată ce vrea să i se bage pe sub piele. Mai e şi fiica lui Harry Templeton, pe deasupra. *Rahat…* Genul de frumuşică răzgâiată pe care nu o laşi niciodată din mână, pentru că ştie cum să plesnească din bici – şi ea se asigurase că el înţelesese asta. Dar era pentru ultima oară… Era ferm hotărât, de dat*a a* sta…

Îşi făcu *drum* prin vegetaţia abundentă, mergând pe jos azi în loc să vină călare, *deoarece* ştia că ea va fi acolo şi voia s-a surprindă pe nepregătite, ca Adam pe Eva, singuri cu taine pe care numai ui le puteau împărtăşi.

Căldura dimineţii pârjolea totul în jur, făcându-l să asude abundent. Îşi şterse cu mâna sudoarea de pe frunte, apoi îşi desfăcu cămaşa leoarcă şi o scutură ca să îşi facă vânt.

De data asta era absolut sigur că ea nu va lipsi. Mai mult decât atât, cu simţurile ei dezvoltate, va şti că el este acolo ori de câte ori va veni. Fusese ieri la Orinda şi – cea mai mare prostie din partea lui – sperase că frumuşica de târfă va fi în acel loc şi că-i va da o lecţie să se înveţe minte. Femeile de genul ăsta ardeau de dorinţa de-a fi subjugate. Cunoştea foarte bine genul. Fugise o mie de mile, timp de douăzeci de ani, ca să scape de constrângerile unei societăţi care-şi clădea bunăstarea pe spatele negrilor şi îşi dobândea patrimoniul din pântecele frumuşelelor sale, în timp ce sclavele negre dădeau naştere, la concurenţă, copiilor nelegitimi ai stăpânului.

Ea reprezenta chintesenţa a tot ce ura el, fiind pe deasupra insolentă şi arogantă, şi era, din cap până-n picioare, fiica lui Harry Templeton. Dumnezeule, abia aştepta să o dea jos de pe piedestalul ei, în parfumul bogat şi copt al excitaţiei şi să o facă să-i

cedeze.

Da, sub el, zbătându-se, zgâriind, milogindu-se.

Visul lui, fantezia lui… dincolo de cele mai sălbatice şi fierbinţi închipuiri, înfierbântată, dornică, înnebunită de dorinţa de a-l avea doar pe el…

Trebuia să ia totul cu ea; nu putea, pur şi simplu, să plece de la Montelette îmbrăcată practic în nimic, cu corpul înfăşurat în piele.

Gândul la Flint Rutledge, frecându-se de sexul ei, nu o părăsise toată noaptea şi dimineaţa.

Voia ca nimic să nu-i afecteze excitarea; dormise dezbrăcată în *acea noapte,* cu încheieturile înfăşurate în piele, ca să-i reamintească, în timp ce se frământa în pat, de plăcerile interzise care vor veni.

Şi le simţea; din când în când trupul ei perfid înţepenea într-o excitaţie chinuitoare, şi nu mai putea de dorul de a simţi erecţia unui bărbat alunecând pe carnea ei umedă, arzând de dorinţă.

În dimineaţa următoare se simţi de parcă niciodată nu va avea aceste senzaţii îndeajuns. Şi nu-i păsa de consecinţe; *era* o târfă şi nu dorea decât ca el să nu uite asta. Iar când Harry va fi găsit până la urmă un

fraier care s-o ia de nevastă, îl va face şi pe acesta să ţină minte.

Se dădu jos din pat. Ştia exact ce voia să ia cu ea în dimineața asta şi exact cum trebuia să arate când se va întâlni din nou cu el. Şi îl făcu să aştepte. Se gândea că era bine ca el să nu fie prea sigur că va veni. Îl voia înfierbântat şi înfometat după ea; voia să prelungească senzaţia insuportabilă de excitare.

Se pregăti încet; Lucinda o ajută să se spele şi să-şi găsească perechea lipsă de la cizmele cu toc înalt pe care dorea să le poarte. Tot ea îi pregăti ciorapi şi lenjerie de corp – un corset şi pantalonaşi – şi i le lăsă acolo. Putea să poarte ce dorea în Edenul ei privat, nu?

Iar dacă şarpele reuşea cumva astăzi să-i penetreze apărarea, ea va cunoaşte în sfârşit cel mai ascuns dintre tainele interzise. Dar nu se va lăsa cu uşurinţă.

Înfăşură cu grijă fiecare fâşie de piele într-un ghem şi le îndesă pe toate într-un săculeţ. Purta peste nuditatea ei plină de dorinţă o rochie uşoară de după-amiază, din bumbac, cu mâneci scurte, care nu-i strângea pieptul. Tivul îi atârna, pentru că nu avea malacof, şi călca pe el cu picioarele

încălţate în cizme; dar nu-i păsa – o va lepăda cât de curând şi se va simţi foarte, foarte confortabil.

Îşi luă biciul şi o pălărie care să-i ferească faţa de soare şi poate, iniţial, de el.

Îl călări pe Boy, care avea nevoie de exerciţiu, în jos, pe drumul din spate care ducea la Orinda, până ajunse la drumul unde se adânceau urmele. Acolo îl lăsă să meargă la pas şi începu, încet şi senzual, să se împodobească cu fâşiile lungi de piele.

Plici!

Stătea pe balconul de la etaj al Orindei şi plesnea din bici în aer, apoi în podeaua veche de lemn.

Plici!

Arăta ca întruchiparea unei desfrânate, o ştia, şi aştepta recunoaşterea acestui fapt în strălucirea din ochii lui, atunci când el se ivi din umbra verandei de jos, unde se refugiase de căldură, aşteptând, doar aşteptând.

Îşi puse mâna streaşină la ochi şi o privi cum îşi desface încet rochia lăsând-o să cadă la picioarele încălţate în cizme.

Iisuse…

Purta piele – brăţări de piele la încheieturi, un colier de piele în jurul

gâtului, de care erau atârnate două lungi fâşii legate în jurul sânilor, astfel încât aceştia erau săltaţi şi aţintiţi înainte, aproape invitând Na mângâiere… Şi în jurul coapsei drepte îşi legase altă fâşie subţire de piele, ca pe o jartieră, exact la despicătura picioarelor – numai ca să-i dirijeze privirea spre cârlionţa deşi ce-i acopereau sexul.

Pe urmă cizmele — cizme din piele de căprioară, moale şi suplă, care-i acopereau picioarele goale; şi biciul, atotputernicul bici, pe care ea îl mânuia ca o blestemată îmblânzitoare de lei. Poate chiar asta şi era…

Iar el, îmbrăcat numai în pantaloni de călărie şi nimic altceva, se zvârcolea în propria-i sudoare şi-n fierbinţeala poftei lui nepotolite.

Ea văzu totul dintr-o singură privire: umflătura dintre picioarele lui, năduşeala care se prelingea pe pieptul păros, aşa cum stătea într-o nemişcare impasibilă, excepţie făcând doar focul viu din ochi. El o privea. Simţi greutatea pielii de la gât şi încheieturi şi mai ales greutatea dorinţei ca de fruct copt, gata să cadă.

— Vino şi ia-mă, iubitule, gemu ea,

sprijinindu-se de balustrada balconului, pentru a-i oferi o imagine completă a sânilor.

— Şi dacă nu vreau, *dulceaţo?*

— Păi, în cazul ăsta o să-mi pun micuţa mea rochie, o să mă întorc acasă şi o să sper că este cineva acolo care nu pretinde că este imun la farmecul meu.

Dumnezeule, chiar spusese ea asta?

— Târfă! şuieră el privind-o, şi poza unui filfizon cu vorbă dulce se insinuă în imaginaţia lui.

Se îndreptă încet spre scările care duceau la balcon – încet, încet, ca s-o pedepsească deoarece crease un scenariu atât de venal, când ştia că-i aparţine numai lui.

Stătea cu coapsele goale sprijinite de balustradă când el apăru de pe scări.

— Asta-i ziua ta norocoasă, rosti ea suav.

— Cum aşa, Jezebel? M-ai făcut să aştept două zile şi pe urmă mă ameninţi că o să îi dai oricărui alt bărbat pe care-l găseşti o porţie din farmecul tău? Ce fel *de noroc e* ăsta?

Ea plesni din bici, la un fir de păr de picioarele lui descălţate.

— Dar n-am făcut-o, nu-i aşa, dragule? Sunt aici cu tine. Deci meriţi o mică

răsplată, dar trebuie să-ţi pui mâinile tale mari la spate, *acum!* Sau trebuie să te leg din nou?

La naiba…

Îşi puse încet mâinile la spate.

Ea zâmbi ca o pisică, evaziv, unui secret numai de ea ştiut şi se duse drept spre el.

Pe tocuri era destul de înaltă ca el să ajungă cu gura la fruntea ei, dar avea mai degrabă chef s-o plesnească. Stătea cu pieptul aproape lipit de al lui, forţându-l să privească în jos la sânii ei ispititori, cu sfârcuri tentante.

Ea-şi arcui spatele şi, cu deliberată încetineală, îşi cuprinse sânii în palme; apoi se lipi de pieptul lui, astfel încât doar sfârcurile tari ca piatra să-i atingă pielea transpirată. Şi stătu astfel, doar cu vârfurile ţepene ale sfârcurilor apăsând pe muşchii tari ca piatra ai pieptului viril şi umed, până când întregul lui corp fu străbătut de senzaţia erotică a celor două vârfuri care îi zgâriau pielea. Nu ştia cum şi-ar mai fi putut ţine mâinile departe de ei.

— Nu face asta, iubitule, şopti ea cu respiraţia tăiată. Simţi?

Ochii lui străluciră – ăsta era tot răspunsul de care avea nevoie.

Ea nu se mişca. Trupul lui era îmbibat de căldură şi de patimă, iar ea nu făcea nicio mişcare cu excepţia faptului că-şi freca mai tare sânii de pieptul lui. Doar sfârcurile. Şi acei ochi albaştri strălucitori, în care se citea că ştie exact ce face. Încă un minut, încă unul… O încânta să-l simtă lipit de sfârcurile ei; îşi admira sfârcurile, atât de lungi şi ascuţite şi ferme…

Întrerupse brusc contactul dinte ei şi îi zâmbi insolent, sfidător, ca şi cum nu ar fi simţit nimic şi nu ar fi dat doi bani pe dorinţa dureroasă ce o simţea el.

Se dădu înapoi, astfel încât el să o poată privi.

Îi plăcea grozav faza asta, felul în care o privea el şi puterea pe care o exercita trupul ei dezbrăcat.

O femeie nu-şi putea permite să-i pese de un bărbat, gândi ea dispreţuitor. Tot ce-i trebuia era să ştie cum să-l manipuleze cu ajutorul corpului ei şi vedea în ochii acestui bărbat cu cât succes putea să o facă.

— Îţi place ce vezi, domnule Rutledge?

— O căţea în călduri, dulceaţo.

Asta nu prea îi plăcea.

— Şi tu eşti un ogar pus pe adulmecat, domnule Rutledge, care, se poate

presupune fără nicio discuţie, reprezintă un mascul în călduri…

Se întoarse cu spatele la el şi îşi aruncă uşor biciul peste umăr astfel încât acesta doar îi atinse ispititoarea despicătură dintre fese. Aproape că simţi dorinţa lui explozivă.

— Ei bine, domnule Rutledge… murmură ea provocator.

El explodă. Făcu zece paşi – poate mai puţin – şi îi apucă trupul gol şi înfierbântat, aruncându-se asupra ei ca un animal întărâtat; o trase spre el şi – ţinându-i cu o mână corpul care se zbătea, îi răsuci încheieturile la spate cu cealaltă – îşi zdrobi gura de a ei, o copleşi, o devoră proptind-o de unul din stâlpii balustradei.

— Căţea, căţea, căţea… recită el ca pe o litanie, între fiecare repriză de sărutări brutale. Mai fă-mi asta încă o dată şi pun *eu* biciul pe tine…

— De-abia aştept, şuieră ea frecându-şi trupul de al lui, excitându-l şi mai mult, acumulând la rândul ei tot mai multă dorinţă.

— Taci!

— Fă-o…

El zdrobi buzele ei întredeschise, pline de patimă.

— Ai nevoie de o bătaie zdravănă.

— De-abia aştept să-ţi simt mâinile pe mine, scumpule.

— *Rahat…*

Se înfruptă din buzele ei din nou, înfierbântat, violent, ca şi cum acestea ar fi fost corpul ei, ca şi cum ar fi putut face trupului desfrânat tot ceea ce făcea gurii umede şi sălbatice.

Ea simţea nebunia ce-i cuprindea deopotrivă pe amândoi. Îşi apăsă cu sălbăticie coapsele de umflătura tare dintre picioarele lui, presându-se strâns de el, lăsându-l să o răvăşească cu sărutările lui.

Dorea totul, *totul…* nici chiar goliciunea ei nu era de ajuns dacă el nu făcea ceea ce părea predestinat.

— Căţea, căţea, căţea, horeai el. La dracu', nu te vreau, *nu te vreau…*

Cuvintele lui îi provocară un fior de teroare şi i se smulse din braţe. *Să-l ia naiba, ea nu va cerşi; ultimul lucru pe care l-ar face ar fi să cerşească. Dar îl dorea.*

— Atunci, lasă-mă să plec, dragule.

El o privi pătrunzător în ochii ei albaştri, răscolitori, şi încet îi dădu drumul. Stăteau acum lipiţi, fiecare parte a lui atingând fiecare parte a ei, înfierbântaţi şi uzi şi plini

de neîmpliniri.

Şi dacă ea nu-l putea face s-o dorească din nou, ce se va întâmpla atunci? Ce forţă va mai avea când nici măcar puterea corpului ei gol nu reuşea să-l mişte?

Ochii lui negri, strălucitori, sorbeau din priviri buzele ei, devoratoare de sărutări, atât de tentante…

— *La naiba,* mârâi el şi se repezi din nou să o sărute, intrând în gura ei de parcă intra în trupul ei.

Mâinile lui începură o orgie de mângâieri. Peste tot, pe fiecare parte a corpului ei unde puteau ajunge, de la gât până la sânii umflaţi, în jos şi în sus, degete e mâinii sale stângi pipăind fâşia de piele din jurul coapsei pentru ca apoi să-i cuprindă fesele şi să o ridice deasupra bărbăţiei sale ca de piatră.

— Ce căţea delicioasă eşti, şopti el, în timp ce degetele lui o explorau. Mă întreb dacă eşti virgină.

— De ce nu încerci să afli?

— Poţi să fii sigură că asta am de gând, Jezebel, şopti el mângâind-o până o făcu să i se supună orbeşte.

Se întrerupse din sărutări şi o răsuci atât de repede că ea abia îşi dădu seama ce se

întâmplă. Reuşise să îi imobilizeze mâinile şi o întoarse cu faţa la coloane.

— Acum, Jezebel…

Mâinile lui o mângâiară iar şi ea cedă senzaţiilor atât de seducătoare, arcuindu-se şi închizând ochii.

Şi apoi, dintr-o dată, *pleosc! pleosc!* Simţi arsura bruscă a loviturilor pe fese, înlocuind plăcerea.

Pleosc! Şi încă o dată: *pleosc!*

Îi va plăti cu vârf şi îndesat pentru asta. Se zbătu să-şi ferească fesele de fierbinţeala care le cuprinsese, tentându-l şi mai mult s-o lovească.

— Deci cine este stăpânul tău, jezebel dezbrăcată?

— Mă înclin în faţa puterii tale superioare, spuse ea gâfâind.

— Eşti încă novice în jocurile pe care le joacă bărbaţii şi femeile, îi spuse el plesnind-o late, din nou.

— O, dacă aş fi avut mâinile libere, gemu ea, trăgând inutil de legătura de piele.

O plesni din nou peste fese.

— Ce ai face, Jezebel dezbrăcată?

— Te-aş opri cât ai clipi din ochi, jură ea.

— Ce interesant; mă întreb cum, spune-mi cum.

— Mai degrabă ţi-aş arăta.

Trebuia să scape de loviturile care o usturau.

— Spune-mi, şi o să-ţi dau drumul. Dar dacă nu-mi spui… ei bine, ştii care este pedeapsa.

Lua-l-ar naiba.

— Mi-aş lăsa amândouă mâinile să alunece… – începu ea, apoi îşi înghiţi cuvintele, gândindu-se la senzaţia de usturime pe care i-o provocaseră palmele lui, după care continuă – … peste tot corpul tău, aş mângâia fiecare centimetru, până când… până când…

Simţi slăbind legăturile de la mâini.

— Fă-o, dulceaţo…

Trase adânc aer în piept şi se întoarse.

Stătea acolo dezbrăcat, ţinând în mână biciul ei, aşteptând.

O privea fix cu ochii lui strălucitori.

Apoi ea întinse mâna şi el se apropie ştiind că se va topi sub mângâierile ei. Dar aproape că se topi şi ea în acelaşi timp.

— Ridică-ţi piciorul, îi comandă el. Dreptul. Îmi place legătura dintre noi… ştii exact cum s-o faci, Jezebel. Jur că mi s-a părut că te-am visat.

El îngenunche pe podea în faţa ei.

— Plăcerea ta, Jezebel… de data asta, spuse el şi începu să o dezmierde cu gura în intimitatea ei. Ţine-te bine, dulceaţo…

Ea se ţinu – se apucă de balustrada balconului în clipa în care simţi primul fior provocat de limba lui udă pe goliciunea ei, împingându-se şi sorbind de parcă… de parcă voia s-o pătrundă, de parcă ar fi ştiut exact… Exact ce?

Dar era prea mult, prea mult… şi atunci… în adâncul umed al feminităţii sale, el găsi bobocul înmugurit care făcu tot corpul ei să cedeze.

— Ah, Doamne, ah, Doamne, ah, Doamne…!

Nu existau alte cuvinte, nicio altă senzaţie posibila… după asta tânjise, visase, era ceea ce trupul ei sperase din adâncul fiinţei sale… Şi el ştia. Acum putea cu certitudine să o facă sclava lui. O, Doamne, nu putea să cedeze, nu-i va ceda…

Dar el era un vrăjitor, iar trupul ei cuprins de convulsii o trăda, demolându-i voinţa, focalizând-o numai asupra acelui mic punct al plăcerii: exploziv, de necrezut, fără pic de ruşine.

— Vai, Dumnezeule, oh, Dumnezeule…

Nu existau cuvinte care să poată descrie

această plăcere, acest indescriptibil paroxism al eliberării…

Se lăsă să cadă pe podea lângă el.

Uşar, uşor o ridică şi o purtă în salon, unde o puse pe patul lui improvizat.

— Doar stai liniştită pe spate, dulceaţo, n-o să-mi ia decât o clipă…

Doar un minut – un infim minut ca să se potrivească între sânii ei şi încă o clipă ca să înceapă să alunece înainte şi înapoi: o dată, de două ori, de trei ori şi din nou şi din nou, apoi se încordă, împinse, se împinse cu frenezie, intens, primitiv şi, cu o ultimă zbatere sinuoasă, îşi dădu drumul, împrăștiindu-și sămânţa pe pieptul şi pe sânii ei încordaţi.

Ea îi atinse sexul, minunându-se şi apoi îl frecă de sânii ei şi de vârfurile ascuţite ale sfârcurilor.

— Perfect, murmură el aplecându-se s-o sărute. Perfect, pentru moment.

Capitolul 7

Se întinse lângă ea, cu un picior lung aşezat peste curba şoldurilor ei, apăsându-şi bărbăţia de pielea-i încă umedă şi fierbinte.

Se simţea mulţumită, satisfăcută şi liniștită – liniştită şi dorind mai mult, încă

mai mult şi ar fi vrut să rămână aşa, nemişcată.

Mâinile lui alunecau pe ea peste tot: pe fese, pe braţe, pe picioare, îi îndepărtară de pe frunte şuviţele ude de păr, evitând – *deliberat,* gândi ea – pieptul umflat, principalul loc unde dorea să simtă atingerea lui. Era atât de tăcut şi de fierbinte… închise ochii şi se lăsă pradă senzaţiilor pe care i le provocau rătăcirile mâinilor lui pe trupul ei gol.

Buzele lui o atinseră o dată; degetele lui despărţiră vâlceaua ispititoare dintre fesele ei şi merseră din ce în ce mai departe, în umezeala feminităţii ei pârguite.

— Da, acolo! gemu, simţind fiorul mângâierii lui.

Deja se simţea din nou excitată; cum de se putea atât de curând? îşi trecu mâna pe piciorul lui gol şi mai sus pe coapse, spre sexul lui ce pulsa, trezindu-se din nou la viaţă, viril, în timp ce el se juca alene cu trupul ei plin de dorinţă.

Ea închise ochii. Mai era, trebuia să mai fie şi altceva. Nu mai voia să vadă, dorea să *simtă…*

— Ah, Jezebel, îi şopti el la ureche. Perfect, Jezebel, dezbrăcată şi plină de

dorinţă în braţele mele, gata să accepţi un pic de pedeapsă pentru foarte multă plăcere. Nu te mişca, Jezebel dezbrăcată, nu te mişca…

Ar fi putut să jure că el îşi răspândise sămânţa încă şi mai tare pe pântecul ei ud. Şi atunci află de ce.

El întinse o mână până la sânul ei şi începu să-şi mişte uşor degetul pe sfârcul ei tare şi o trase mai aproape, ca să o poată mângâia din poziţia ideală.

Se simţea de parcă îi oferă lui sânii; corpul i se arcui spre noua senzație. Era aproape de nesuportat; se întinse spre el cu fiecare centimetru din corpul ei, din cauza acelui punct de plăcere din vârful sânului. Dorea mai mult, ceva mai mult, nu ştia ce… O presiune, asta dorea, simţea nevoia unei apăsări pe celălalt punct de plăcere din adâncitura tainică a trupului ei… dorea…

Mâna lui o atinse brusc acolo şi Dayne se încordă toată în sus, în întâmpinarea explorării degetelor lui.

Acolo, da, acolo… ah, acolo…

Şi apoi limba lui divină – fierbinte, umedă şi atât de dornică – doar pe vârful sfârcului ei aţintit în sus, apoi înconjurându-l cu buzele…

Ea gemu când el începu să-i tortureze simultan cele două focare de plăcere.

Şi apoi… apoi… din nou acel lucru, acelaşi vârtej de senzaţii, de parcă ar fi plutit pe melasă, din nou, trăgând de ea, sorbind, atât de minunat… atât de incredibil erotic concentrat în acel punct încărcat de tensiune…

Se apropia, simţea cum se apropie cedarea, ca într-o spirală orbitoare, în faţa mâinilor şi limbii lui. O cuprinde brusc, ţâşnind de nicăieri, din căldura gurii lui şi a degetelor lui experte, curgând prin trupul ei, o senzaţie ca un şuvoi ce o străbătea, răspândindu-se în valuri, până când nu mai rămase nimic.

Şi numai atunci el se opri, sprijinindu-şi încheietura mâinii pe pubisul ei, abandonându-i sfârcul umezit.

Tăcerea o uimi, şi senzaţia provocată de bărbăţia lui încordându-se şi scormonind în ea. Erau atât de singuri, de parcă ar fi fost Adam şi F.va, primii care au descoperit plăcerea… Deschise ochii şi întâlni privirea lui înflăcărată.

— Ce-i mai bun de-abia urmează, Jezebel.

— Ai sâni minunaţi, murmură el, plimbându-şi mâna pe pieptul ei. Trupul tău

gol este făcut pentru a fi mângâiat de mâna unui bărbat…

Corpul ei tresări la auzul cuvintelor lui; *chiar şi cuvintele erotice aveau potenţă,* gândi ea. Dar numai dacă o femeie era dornică să dea totul şi să nu păstreze nimic. Ea era dornică şi el încă nu ajunsese la capăt.

— Trupul meu îţi aparţine, şopti ea.

— Nici nu vreau să le iei, şopti Dayne, presându-şi buzele pe părul aspru de pe pieptul lui.

— Ispită virgină! Dumnezeule… nu-mi pot lua mâinii: de pe tine.

— Abia aştept, îi şopti ea alintat.

El se rostogoli pe ea şi se ridică în mâini şi genuchi.

— Poţi spune nu acum, dulceaţă, şi asta va fi totul…

— Spun da, şopti ea, simţind un uşor fior de teamă şi vinovăţie, pentru că-i era aşa de simplu s-o facă.

— Ştii ce înseamnă asta?

— Cred că ştiu…

Ştia ea oare, ştia ceva cu adevărat? Cum ar fi dacă s-ar vedea pe faţa ei sau pe corp? Şi-ar da seama Nyreen sau tatăl ei, ori bărbatul care s-ar putea s-o ia de nevastă?

apoi se uită la el şi nu-i mai păsă: asta însemna cedarea finală, lucrul pe care şi-l propusese.

El se aplecă şi îşi apropie bărbăţia de adâncimile ei ascunse. Dayne avu un fior. Era *atât* de mare... Apoi nu-şi mai dădu seama; sau poate că îşi dădu, sau poate era prea târziu. Îl simţi pătrunzând în acel loc magic de unde emanau toate senzaţiile, unde era înnebunită de dorinţa de-a avea ceva ce urma să vină...

El împinse, alunecând uşor, şi se opri. Împinse din nou şi atunci veni rezistenţa. Dar el se aşteptase la asta – şi ea nu – şi o duru că el ştia mai mult despre trupul ei decât ea însăşi.

— Ai încredere în mine, dulceaţo! şopti el apucând-o de coapse şi ducându-şi mâinile mai sus pe fese, ridicând-o.

O ridică tot mai mult, până ce fu nevoită să se sprijine de mâinile lui hotărâte... mâinile lui, întotdeauna mâinile lui... O trase şi mai strâns lângă el şi apoi pătrunse, învingând rezistenţa din ea şi, brusc, Dayne simţi o rupere uşor dureroasă, ca şi cum, într-un fel, o parte a ei fusese înlăturată de mişcările corpului lui.

Gemu. Instantaneu, mişcarea lui se opri.

— S-a terminat, dulceaţo, şopti el, împingându-se între coapsele ei tremurânde. Totul s-a terminat. De acum urmează partea plăcută, iubito. Spune-mi când, spune-mi când. N-o să mă mişc până nu-mi spui tu…

Partea plăcută? Partea plăcută? Care putea fi partea plăcută a acestei uşoare dureri, ca o ciupitură în cele mai intime părţi ale corpului ei? Cât de proastă era!

Nimic ca înainte, *nimic.* Cu excepţia… cu excepţia senzaţiei că el este acolo, în adâncul ei, rotindu-şi mijlocul, frecându-se de ea, pătrunzând tot mai adânc… Şi, brusc, îl simţi atât de *adânc* încât i se tăie respiraţia şi uită durerea, dominată de senzaţia prezenţei lui atât de profunde în acel loc al dorinţei, potolindu-i setea de el…

— Sunt acasă, dulceaţo…

— Mi-ai promis, îi şopti ea cu respiraţia aproape tăiată şi la fel de brusc avu sentimentul că vrea să scape de el, să iasă din posedarea carnală, neaşteptată, cuprinzătoare şi neruşinată, fugind cât o ţin picioarele.

— Gata acum. Nu va mai fi niciun fel de durere, dulceaţo.

Realiză brusc că era adevărat: durerea

practic se risipise, lăsând-o în schimb pradă cu totul senzaţiei extraordinare pe care i-o producea corpul dur şi fierbinte care o penetra şi care îi tăia respiraţia, făcând-o să se topească.

— Ah, Doamne…! gemu ea. Ah, Doamne!

Era destul; nu era asta îndeajuns? Dar ştia că nu este, nu şi pentru el: pulsa şi se mişca în ea cu o vitalitate şi o dorinţă proprie… Mai mult, mai mult…

— M-ai topit, murmură el, strângând-o mai tare lângă el, ademenind-o cu scurte mişcări din coapse. Hai odată cu mine, dulceaţo!

Da…

Corpul ei plin de dorinţă înţelese; din expresia de veneraţie din ochii lui, atunci când o posedă pe deplin, înţelese, deşi era inocentă ca zorile, că îi aparţinea în întregime, descoperindu-şi propria putere şi pasiune.

El se sprijini în mâini, ca să-i poată vedea fiecare expresie a feţei.

Da, nu se mai sătura de ea. Ar fi dorit să continue aşa la nesfârşit, cu sexul lui viril înfipt în fierbinţeala ei umedă veşnic… veşnic…

El o simţi, încercă să se reţină, să se

retragă din vârtejul plăcerii astfel încât ea s-o poată simţi de asemenea, dar nu reuşi… O singură privire în jos, la sânii ei cu vârfurile întărite, şi nu mai putu s-o aştepte.

Se mai avântă în ea o dată cu disperare, de două ori, şi plăcerea lui veni într-o ejaculare de spumă fierbinte, care parcă nu se mai termina, făcându-l să se zbată, să se zvârcolească, secându-l până când nu mai rămase nimic de oferit… Simţea că ar fi vrut să dea drumul la un urlet primitiv, de cucerire.

Apoi privi în ochii ei strălucitori şi, simţind rotaţia moale a coapselor ei se împinse mai adânc, ca să-i dea căldura şi tăria lui, şi îi ghidă coapsele, presând-o ferm şi direcţionând-o. Găsi din nou punctul plin de dorinţă care-i cerea prezenţa, iar ea simţi răspunsul lui la răsucirile sale frenetice şi gemu, agăţându-se de braţele puternice ca sa poată continua, auzind ca de departe cuvintele lui de încurajare.

— Hai, dulceaţo. Împinge mai tare, împinge mai tare, vino la mine, iubito, vino toată, dă-ţi diurnul, dă-ţi drumul, dulceaţă fierbinte, vino la mine…

Şi ea se lăsă în voia plăcerii, senzaţia veni, dând năvală ca un val de fierbinţeală ce-i

străbătu tot corpul, diferită de data asta – fără explozii, fără gheizere, doar o căldură care iradia din centrul fiinţei sale… *Da…*

Acum ştia. Acum ştia…

După aceea se simţi – şi se întrebă dacă toată lumea păţeşte la fel – un pic ridicolă să joace jocuri senzuale îmbrăcată. Şi totuşi îmbrăcămintea avea puterea de-a o transforma; în clipa în care sânii ei se aşezară în bariera de fâşii subţiri de piele ce-i ţinea în sus şi lipiţi unul de celălalt, se simţi din nou, Jezebel.

Iar el – deja – era într-o erecţie impresionantă.

— Am putea sta aici toată ziua, dulceaţo.

— Nu cred, domnule Rutledge. Cred că am făcut aproape destul.

— Ce vrei să spui cu *aproape* destul?

Ea îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— A fost de ajuns – pentru azi.

— La naiba, târfă virgină, nu aveai habar de nimic până azi şi ar fi bine dacă ai arăta ceva recunoştinţă că mi-am pierdut timpul cu tine.

— Pe dracu’. Orice bărbat care merită acest nume, *dacă* mă dorea – şi tu m-ai dorit – şi-ar fi pierdut timpul cu mine, pentru că *eu meritam,* iubitule.

— Poate, doar poate... căţea nerecunoscătoare.

— Scuteşte-mă, domnule Rutledge. Sunt recunoscătoare pentru că acum ştiu puterea sexului meu, admise ea îndepărtându-se de el aproape cu graţie, şi puterea dorinţei unui bărbat. Foarte interesant. Cred că aş putea spune că restul l-am prins singură.

Deschise uşa de la hol şi ieşi pe verandă. În colţul îndepărtat, unde el o iniţiase în plăcerile trupului, zăcea biciul ei. Cu spatele la el se aplecă să-l ridice, oferindu-i intenţionat încă o privelişte ispititoare.

— Pe curând, dragule.

— Poate, gemu el.

— Poate, dacă am chef, sau dacă plouă...

— Sau dacă vrei ceva fierbinte şi tare, Jezebel, ceva ce nu poţi obţine altundeva...

— Poate şi asta, murmură ea, dând colţul pe scară şi dispărând astfel din faţa ochilor lui.

— O, vei veni! ... şopti el pentru sine, rezemat de balustradă şi urmărind-o cum se îndepărtează, goală, pe aleea dinspre hambar. Acum că ştii, Jezebel, nimic nu te va putea opri să vii.

Harry o obligă să se ducă la St. Francisville să viziteze familia Pipes pe

proprietatea lor, La Broussard.

Era în realitate o lovitură de maestru; dacă nu era la ea acasă, nu putea – cu intenţie – să-l facă de râs pe Harry cu comportamentul ei. Şi pentru prima dată ar putea să facă o impresie bună unui pretendent.

Numele lui era Tevis Pipes; era înalt, negricios şi arăta distins într-un fel greoi, vulgar, cu buzele lui groase.

Bineînţeles, acum că ea ştia, se întreba ce senzaţie ar provoca buzele acelea pe… Dar erau atât de groase şi umede, cu o ţigară atârnând invariabil între ele, şi o trata ca pe o floare de seră, familia lui fiind veche prietenă cu mama ei.

Era bucuroasă să se întâlnească cu el.

Mai puţin bucuroasă să fie acolo, dar oricum curioasă de felul cum stau lucrurile între un bărbat şi o femeie, una despre care el credea că este inocentă, dar care poseda acum toate secretele Evei.

Lucinda îi făcuse bagajele şi o însoţise în această călătorie, aşa că nu avea în niciun fel cum să scape de ritualul etalării feminităţii.

Şi de rochiile uşoare ca fulgul sub care, însă, atât trupul cât şi sufletul ei erau în

fierbere.

Conversaţia era lejeră, fără o vorbă serioasă între tatăl ei, domnul şi doamna Pipes şi Tevis însuşi, despre posibilitatea ca el să aibă un viitor politic strălucit. Nu avea în cap nici o singură opinie clară şi stătea şi se holba li ea de parcă ar fi fost un înger din rai.

Derea să-i spună, dorea să… Nu, nu o făcu. Era o lady, juca un rol; chiar dacă era o Jezebel la Orinda, aici era Dayne Templeton – buna şi respectabila fetiţă, aşa cum îşi dorise mama ei să fie.

— Se poartă bine, Harry, şopti Nyreen bucuroasă, în spatele perdelelor camerei de oaspeţi, unde se giugiuleau, după ce se retrăseseră toţi.

— Să sperăm, mormăi Harry, înfometat de atingerea pielii ei dezvelite, după trei zile în care trebuise să pretindă că este păzitorul şi mentorul ei.

— Ah, Doamne, Harry, gemu ea, el o vrea?

— I-am convins, pe el şi pe părinţii lui, să se gândească la asta; ar fi încântaţi să aibă o bucată din Montelette, iar eu le-aş da-o cu dragă inimă, numai ca să nu trebuiască să-mi pun în aplicare planul final.

— Cum spui tu, Harry, spuse ea gâfâind.

— Cum… gemu el, după care urmă o lungă perioadă de tăcere.

Dayne se îndepărtă de fereastra prin care privise spre terasă. *Lua-l-ar naiba! „… planuri finale… bucată de Montelette”*

Nu era destul; tot ce învăţase nu era de ajuns. Şi nu putea fi evitat nimic din ceea ce Harry dorea să se întâmple. Nu avusese niciodată un asemenea sentiment de furie şi neputinţă.

Singurul lucru bun la malacof era că-l ţinea pe Tevis la distanţă de ea. Dar, oricum, o trata ca pe o floare fragilă.

La Broussard era un conac impozant, aflat la jumătate de milă de malul râului – „prea aproape, când râul îşi iese periodic din matcă”, recunoscuse jovial domnul Pipes. Dar era o casă unde el se aştepta ca fiul lui să se întoarcă, când şi dacă îşi alegea o mireasă. Fuseseră adăugate două aripi de clădire de fiecare parte, pentru a asigura intimitate unui cuplu proaspăt căsătorit, care erau ocupate între timp de musafiri ocazionali.

Erau nişte gazde ospitaliere şi generoase, deşi devenise destul de evident că mama lui Tevis se aşteptase ca mireasa în perspectivă să petreacă o grămadă de timp cu *ea,*

ocupându-se de lucrurile obişnuite pe care ar trebui să le facă o femeie măritată. Nyreen nu era, bineînţeles, deranjată de asemenea restricţii. Dar Harry dăduse încă o dată de înţeles foarte clar că mâna ei era deja promisă.

Dayne fierbea de resentimente, deşi îi permise lui Tevis s-o ducă în mici plimbări plictisitoare peste tot în împrejurimi, ascultând cu o ureche discursurile entuziaste despre planurile pe care le avea el cu privire la plantaţie, când tatăl său îi va preda controlul.

Trecuseră patru zile deja şi nu se întrevedea niciun sfârşit. Cu Lucinda în camera ei, supraveghindu-i fiecare mişcare, şi Harry urmărind-o ca un uliu, se simţea ca o marionetă mânuită cu sfori. „Ah, da, Tevis, ista ar fi minunat.” „Vai, nu, Tevis, este un pic cam prea cald să facem o plimbare, trebuie să fiu foarte grijulie să nu mă ard.” „Ah, mulţumesc, domnule Pipes. Limonadă, ce minunat!” Aproape căi stăteau în gât cuvintele.

— Când mergem acasă, tată?

— Ei, draga mea, nu te distrezi bine aici?

Ea îl privi drept în ochi:

Nu.

— Vom pleca atunci, când sau dacă Tevis îţi va face vreo declaraţie.

— Mă bucur să ştiu asta, tată, spuse ea caustic Deci acum putea complota să-l desfiinţeze pe Tevis şi să-i facă să plece de la la Broussard compromişi.

Nopţile erau cel mai greu de suportat. Atunci trupul ei era deschis şi plin de pasiune, nu-şi putea înfrâna senzaţiile, nevoia insidioasă, dorinţele şi poftele neîngăduite ce o cuprindeau. Doar noaptea, în adânca tăcere interzisă a întunericului, îşi putea elibera dorinţele pe care ziua şi le reprima doar printr-un efort de voinţă. Trebuia să-l forţeze pe Harry să plece înapoi la Montelette. Nu mai suporta aşteptarea. Avea nevoie de *el,* avea nevoie să fie ceea ce era de fapt – calul nărăvaş care se distra cu dragostea; ei şi îl primea pe el cu braţele deschise.

Dacă asta e adevărat – o contrazise vocea slabă din adâncul ei, a*tunci şi Tevis Pipes ar fi bun, nu-i aşa? Nu-i aşa?*

Stătea în pat, aşezată în fund. Va fi bun; *va fi bun.* Va aplica filosofia lui Harry noilor cunoștințe dobândite de ea. Orice bărbat era bun, iar Tevis Pipes şi bogata lui

plantaţie vor fi Ia fel de bune ca oricine altcineva. *Mai bune, oricum, decât fiul renegat al unei familii sărăcite, a cărei plantaţie se prăbuşea în ruină...*

Dimineaţa următoare, îmbrăcată cu mare grijă, coborî scările cu paşi mărunţi. Avea o ţinută corectă, cu toate articolele vestimentare pe care Lucinda găsise că este potrivit să le poarte. Când ea intră, Nyreen, doamna Pipes, Tevis şi Harry erau deja la micul dejun.

— Stai lângă mine, o invită Tevis cu căldură.

Ea îi zâmbi şi se aşeză cu mişcări lente pe scaunul oferit de el.

— Draga mea, ce doreşti în dimineaţa asta: cafea, biscuiţi, şuncă, ouă, fructe...?

Ca şi cum ar fi fost altfel decât în orice altă dimineaţă de când veniseră acolo...

Îi aruncă o privire calculată lui Tevis, întinzându-i majordomului farfuria pentru a fi servită.

Ce era atât de rău la Tevis Pipes? Era construit solid, se putea spune că-i plăcea foarte mult mâncarea. Dar în ciuda constituţiei lui masive, era îmbrăcat în cele mai elegante haine. Originea lui era ireproşabilă, iar aparenţa sa de bogăţie era

de neatacat. Avea maniere perfecte – o trata ca pe o prinţesă, iar pe tatăl ei şi pe Nyreen, ca pe membri de vază ai curţii. În acelaşi timp, ospitalitatea lui părea fără limite. Faţa lui era prea pătrată şi cu trăsături prea aspre ca să fie frumos, iar bubele îi erau atât de cărnoase, dar sărutările lui ar fi putut să fie minunate. Posibil ca atunci când era în ghearele pasiunii, în ochii lui spălăciţi să sclipească aceeaşi privire de cunoscător pe care o avea şi altcineva pe care ea îl cunoştea foarte bine. *Poate oare acest bărbat să fie pasional?*

Majordomul îi întinse farfuria plină cu şuncă, ouă şi biscuiţi, iar alt servitor îi turnă o ceaşcă de cafea.

— Ah, arată delicios, spuse ea, învârtind furculiţa prin ouă şi ducând o îmbucătură la gură.

Era de la sine înţeles că va mânca foarte puţin şi că va pretexta că nu-i este cine ştie ce foame, dar se decise chiar în acea clipă să-l testeze pe Tevis Pipes, forţându-l să arate cât de politicos poate fi.

Se repezi la mâncare şi dădu impresia că-i face plăcere, golind farfuria, spre nemulţumirea tatălui ei şi şocând-o pe mama lui Tevis.

— Îmi plac domnişoarele cu poftă de mâncare, spuse Tevis glumeţ şi plin de gentileţe, în legătură cu felul animalic în care ea se îndopa.

Dayne îi aruncă o ocheadă.

— Mă bucur, Tevis, răspunse ea ducând la gură ceaşca de cafea. Şi cafeaua este delicioasă. Vă spun că numai două sau trei ceşti de cafea băute dimineaţa fac ca lucrurile să-ţi meargă bine.

Ei o urmăreau cu oroare cum îi ţinea la masă, bând o ceaşcă după alta până când o termină pe a treia.

— Voi faceţi cea mai bună cafea aici, în La Broussard. Nyeer, dragă, trebuie sa afli exact reţeta, ca să-i spunem bucătarului nostru…

Nyreen roşi de furie.

Desigur, Dayne dragă. Ce altceva să mai aflu? Dayne se lumină la faţă.

— O, mi-ar plăcea să ştiu… începu ea, oprindu-se brusc din cauza privirilor dezaprobatoare din jurul ei. Dar, bineînţeles, altă dată. Hi bine, după toată această mâncare, sunt la fel de îndopată ca o curcă bătrână.

— Permite-mi să-ţi sugerez o mică plimbare liniştită, încercă Tevis.

— Dragă Tevis! Ce frumos din partea ta să-mi propui asta, se grăbi ea, întrerupând ceea ce promitea să fie un mic discurs pontifical despre cât de sănătos este să faci o plimbare după o masă bogată. Mi-ar place să o-ntind cu tine.

Acum el arăta de-a dreptul contrariat, dar bunele maniere îi interziceau să o refuze, iar ea ştia asta; nu putea evita s-o escorteze cu eleganţă şi, după expresia care se citea pe faţa lui, chiar îşi dorea s-o facă.

— Mulţumesc, Tevis. De-abia pot să mă mişc. O plimbare sună minunat — jos pe malul râului, poate?

— Asta-mi convine de minune, spuse el oarecum cu reţinere de data asta, fără buna-dispoziţie obişnuită.

Au mers un timp în tăcere şi Dayne îşi dădea seama că-l dezamăgise profund.

Bun, dar nu îndeajuns pentru ce sunt pe cale să…

— Este aşa de plăcut aici, în această perioadă a dimineţii, Tevis; acum văd de ce îţi place atât de mult.

— Într-adevăr, domnişoară Dayne…

Părea să fi vrut a spune mai mult, dar se întrerupse o clipă şi apoi continuă:

— Într-adevăr, aşa este.

Ea se întrebă ce ar fi vrut să spună. Probabil ceva despre trecerea plantaţiei în mâinile generaţiei viitoare şi despre o posibilă cerere în căsătorie, dacă ea ar fi fost genul de fată binecrescută din Sud aşa cum trebuia să fie. Dar ea nu era şi el nu va face o asemenea propunere, ceea ce părea perfect din punctul ei de vedere. Ei, acum venise şi momentul să puni capac la toate!

— Tevis, începu ea oarecum timid.

— Da, domnişoară Dayne?

Fata lui era total lipsită de expresie.

Din ce în ce mai bine…

— Tevis…

Vocea ei era mai puternică de data asta, sunând chiar ca o comandă.

El se opri şi o privi în faţă.

— Da?

— Oh, Tevis, spuse ea şi se aruncă de gâtul lui. Tevis, sărută-mă… te rog, sărută-mă. Nu m-am gândit la nimic altceva, zi şi noapte, decât cum mă îmbrăţişezi şi mă săruţi. Te rog, te rog, te rog Tevis!

— Domnişoară Dayne!

Era atât de şocat… Îl trase spre ea, în timp ce el încerca să-i desfacă braţele din jurul gâtului său.

— Te rog, Tevis…

Era vreo ezitare în vocea ei? Cât de oportun, cât de perfect suna, de parcă chiar n-ar mai fi putut trăi fără sărutul lui.

— Domnişoară Dayne…

— Cum poţi să mă refuzi? atacă ea scuzele lui. Am aşteptat zile întregi acest moment când putem fi singuri. Sigur că un sărut între… prieteni… nu este un lucru atât de şocant.

— Între… prieteni? bâigui el cu glasul sugrumat.

— Tânjesc să aflu cum săruţi, Tevis, murmură ea.

Nu ştia ea oare cum să manipuleze bărbatul pe care voia să-l conducă?

— Un mic sărut ispititor, pe care să-l iau cu mine la Montelette, un secret între noi doi.

— Un secret?

— Un mic şi drag secret, doar între noi doi, îi şopti ea. Nu vrei să mă săruţi, Tevis?

Doamne Dumnezeule, există oare un bărbat mai recalcitrant? Sau se gândeşte că mama copiilor lui nu-l va săruta niciodată?

— Sărută-mă, Tevis, cerşi ea, stând pe vârfuri şi întinzându-se să ajungă mai aproape de gura lui.

— Secretul nostru, murmură el derutat,

aproape atingându-i gura cu buzele.

— Pe veci, jură ea, şi-l sărută cu foc.

Era o sărutare umedă, onctuoasă, deplasată… Doamne, de ce, *de ce* se lăsase ea sedusă de această idee stupidă? Era tot ce putea face ca să rămână receptivă şi nu fu în stare să stea nemişcată mai mult de un minut, după care se retrase şi începu să-şi facă vânt cu putere, doar pentru a câştiga timp şi a nu lăsa să-i scape prima ofensă ce i-ar fi venit în minte.

— Ei, ei, sunt copleşită, şopti ea într-un târziu, pentru că asta era exact ceea ce aştepta el să-i spună.

Dar el stătea acolo, arătând ca un nor de furtună.

— Şi chiar ar trebui să fii, stricato, aruncă el. Asta nu a fost un sărut inocent, domnişoară Templeton.

Ăsta a fost sărutul unei… unei femei care are ceva experienţă…

Dayne lăsă ochii în jos.

— Ei bine… ei bine, da, am fost sărutată o dată sau de două ori, Tevis, dar ce importanţă are asta?

Dar ea ştia că avea o importanţă capitală.

— Vom merge imediat înapoi în casă, domnişoară Templeton. Nu cred că am mai

putea să ne spunem ceva unul celuilalt.

Dar mult mai multe au fost spuse între Harry şi doamna Pipes, pentru ca în final, într-un mod indirect şi politicos, specific plantatorului aristocrat, să li se ceară să plece, mulţumindu-li-se pentru compania lor plăcută. Şi nu, mulţumesc, Tevis nu dorea să o ia de nevastă pe domnişoara Templeton, cu sau fără Montelette.

Cinci zile, şase cu drumul înapoi la St. Foy – părea că trecuse o viaţă de când plecase de acasă.

Harry a stat încruntat tot drumul.

Căţeaua făcuse ceva, aş paria pe viaţa mea, pentru că mai înainte de ieri dimineaţă aş fi putut să jur că eu şi domnul Pipes vom discuta aranjamentele căsătoriei în următoarele douăzeci şi patru de ore.

Era evident că târfa de fiică-sa făcuse ceva de nedescris, ceva ce transformase interesul lui Tevis în dezgust.

Ei bine, la urma urmei nu conta, cu excepţia faptului că pierduse atâta timp şi energie cu ceva care ştiuse de la început că mai mult ca sigur nu va avea un final fericit.

Cele două săptămâni promise Nyreenei erau pe sfârşite Dar luase în calcul şi asta. Curând, cineva îi va face Daynei o ofertă pe

care nu o va putea refuza.

Nu rămăsese nimic la Orinda, cu excepţia mirosului înăbuşit de sex ce se impregnase în mobilierul din salon şi se simţea în aer.

Doar la Orinda, nicăieri altundeva nu o putea găsi, iar ea nu venise de aproape o săptămână. Era furios. Crezuse că putea fi ultimul om ce s-ar lăsa subjugat şi prins în capcană de o frumuşică neruşinată şi virgină din Louisiana.

Dar un bărbat nu ştia unde sau când se transformă visul în realitate; un bărbat nu este niciodată pregătit atunci când cea mai secretă fantezie a sa se trezeşte şi-l biciuieşte de la spate. Fugise prea mult de realitate şi schimbase o chilie cu alta având aceeaşi dorinţă: de a renunţa la toate lucrurile carnale şi plăcerile muritorilor.

Dar acum înţelegea, în sfârşit, că era cel mai carnal şi muritor dintre oameni şi că tânjise cu ardoare după tot ce visase şi îşi dorise dintotdeauna.

Cinci zile.

Cinci zile fără ea.

Cinci zile pe câmpurile mocirloase de la Bonneterre, păstrând pe palme parfumul şi senzaţia provocate de mângâierea ei, cu pasiune impregnate definitiv în trupul său.

Nu va uita niciodată.

Şi nu o va lăsa nici pe ea să uite.

Capitolul 8

— Te-ai distrat destul, spuse Harry în seara celei de-a şasea zile, când se pregăteau să se aşeze la masă, pentru cină. Acum poţi începe să te pregăteşti de nuntă.

— Ce vrei să spui? întrebă Dayne suspicioasă.

Călătoriseră toată noaptea şi ziua următoare, de parcă ar fi fost urmăriţi de vânătorii de sclavi fugiţi. Harry nu spusese niciun cuvânt în timpul drumului, iar Nyreen nu putuse decât să stea şi să clocotească, întrebându-se ce răsplată anume pregăteşte el pentru fiica îndărătnică şi cum va rezolva problema în cele câteva zile care mai rămăseseră din termenul promis.

— Exact ceea ce ani spus, tânără domnişoară. Ei bine, sfârşitul este aproape, o să am grijă să fii aranjată corespunzător, la casa ta, continuă el bătând-o pe umăr pe Nyreen, după care voi putea, în sfârşit, să-mi văd de viaţa mea.

Nyreen zâmbi încântată.

— De-abia aştept.

Dayne îi găsea pe amândoi dezgustători.

— Scuzaţi-mă, zise ea, aruncând şervetul pe masă. Mi-am pierdut pofta de mâncare.

— Sper să ai în schimb poftă de măritiş, îi strigă Harry în timp ce ieşea din cameră.

Ticălos nenorocit! gândi ea plină de dorinţa răzbunării, oprindu-se la marginea scărilor.

Propriul ei tată!

Dayne fusese serioasă în descurajarea pretendenţilor, dar nu crezuse, în adâncul sufletului său, că Harry era atât de hotărât să scape de ea. Sperase că va da înapoi când vor expira cele două săptămâni şi niciun pretendent convenabil nu va fi disponibil.

Ce putere avea acea Nyreen!

Încă nu-i venea să creadă. Tatăl ei abia aştepta s-o dea afară din propria lui casă, pentru a-şi vedea de relaţiile lui sexuale, obsedante, cu Nyreen.

Nyreen era perfectă şi ea, Dayne, nu. Nyreen ştia ce face, iar acum şi ea era în posesia câtorva din secretele care făceau ca un bărbat să se supună voinţei femeii. Da… era singura cale. Făceai fiţe, îi subjugai cu posesia interzisă a trupului tău, şi în final obţineai ce vroiai.

Nu putea să creadă că Nyreen *îl dorea* pe tatăl ei; Nyreen dorea Montelette şi tot ce venea odată cu asta: bogăţie, prestigiu, reputaţie, respect, puterea de stăpână pe plantaţie. Toate aceste lucruri meritau. Preţul pe care Nyreen ar trebui să-l plătească.

Şi tatăl ei, prostul, îi uşurase mult treaba.

Iar Flint Rutledge, refuzând-o plin de el, merita să fie subjugat şi prins *pe veci* în capcana dorinţei de-a o avea. Gândul ăsta o umplea de o poftă inconştientă de a-l vedea din nou, imediat.

Dar nu, era întotdeauna mai bine să-l faci pe bărbat să aştepte. Trecuseră deja şase zile. Urmărea această mică lecţie desfăşurându-se chiar sub ochii ei.

Şapte zile: va fi biciuit de frenezia aşteptării.

Din păcate, ea nu avea chiar aşa de mult timp să se bucure de acest triumf.

Era pe la mijlocul dimineţii zilei următoare.

Nyreen se trezise şi coborâse să ia singură un mic-dejun uşor, pentru că Harry plecase la câmpurile de trestie de zahăr, să discute cu supraveghetorul şi să se ocupe de câteva afaceri.

Zenona servi, cu mina ei obişnuită, impasibilă, biscuiţii, sosul de friptură şi cafeaua. Nyreen se gândi că a-i cere lui Harry să se descotorosească de această servitoare îndărătnică ar fi o lecţie pentru toţi ceilalţi, care ar învăţa astfel că vor trebui să i se supună atunci când va fi stăpână la Montelette.

Când era cuvântul-cheie. Doamne, se simţea atât de iritată; atâtea lucruri puteau să meargă prost şi cei mai important dintre ele era că Harry nu găsea mirele dispus s-o ia de nevastă pe Dayne. Pe urmă mai era şi fiul lui, plecat într-o călătorie uitată de Dumnezeu, din care se putea întoarce în orice clipă.

Balanța era într-un echilibru instabil. Simţea nevoia devastatoare de a-l scutura pe Harry, ca să-l facă să i se supună, dar totodată ştia că nu e în stare să-l grăbească. Putea doar să-i dea firimituri din sexualitatea ei plină de experienţă şi să-l facă şi mai înfometat.

Îi venea să dea de pământ cu farfuriile şi paharele; simţea că este pe cale să facă o criză de nervi şi se temea că va pierde controlul asupra situaţiei. Ştia însă că nu-şi putea permite acest lucru; trebuia să se

stăpânească cu orice preţ. Montelette merita asta.

De fiecare dată când ieşea pe verandă şi se uita la câmpurile fertile vedea verdele dolarilor, confortul, călătoriile şi toaletele făcute la cei mai buni croitori europeni. Lucruri pe care nu şi le-ar fi putut permite niciodată îi vor fi în curând la picioare, datorită abilităţii ei de a prinde ocaziile din zbor, aşa cum un cartofor ghiceşte cărţile adversarilor. Poate că în străfundul inimii ei era un jucător de cărţi, iar asta era o ocazie prea bună, aşa că nu va permite ca ceva să-i stea în cale şi va avea grijă de frăţior la vremea potrivită.

Se aşează într-un balansoar de pe verandă şi luă un goblen pe care îl ţinea întotdeauna la îndemână.

Era o şmecherie deşteaptă, se gândi ea. Nimănui nu-i dădea prin cap să se uite la el şi tot ce avea de făcut era să împungă materialul cu acul astfel încât să pară că ea ar fi fata cuminte şi binecrescută, preocupată doar de a-şi ocupa locul de drept când va veni vremea.

O dureau degetele; era de râs. Întotdeauna se amuza de imaginea derutantă a ceea ce părea să fie, în

comparaţie cu ce era de fapt. *Simplă chestiune de atitudine,* gândi ea. *Eşti ceea ce crezi tu însuţi că eşti.* Operase toată viaţa după această filosofie. Iar Harry era exemplul suprem al reuşitei.

Tocmai când se gândea la naivitatea lui, îi auzi vocea, de undeva din spatele ei.

— La naiba, Nyreen, unde este Dayne?

Cu calm şi stăpânire de sine, puse de-o parte lucrul de mână şi se întoarse spre el.

— N-am idee. Credeam că este la etaj.

— Pe dracu', nu este. Lucinda mi-a spus că a şters-o în fiecare după-amiază, încă de înainte de a merge la St. Francisville.

Nyreen dădu din cap.

— Nu ştiu nimic despre asta.

— La dracu'. Voiam să-i ofer o porţie din ce-o aşteaptă în viitorul apropiat. A venit s-o ceară de nevastă pretendentul la mâna ei.

El se dădu un pas înapoi şi Nyreen îşi înăbuşi o exclamaţie.

Bineînţeles, exact conform planului.

Harry bătu jovial pe umăr musafirul.

— Ei bine, fiule, dacă aş fi în locul tău m-aş duce să văd unde s-a ascuns viitoarea mea mireasă.

Ea se gândise că va fi uşor. Doar se va îmbrăca în stilul „dezbrăcat" şi se va furişa

prin Bayou La Touque la Orinda, unde se va lăsa pradă delicioasei capitulări.

Era atât de simplu…

Dar mâinile îi tremurau când scoase din şifonier, de unde le ascunsese, fâşiile subţiri de piele şi se simţi cuprinsă de o căldură voluptoasă ţinându-le în mână, amintindu-şi. *Da*, îşi amintea puterea, atracţia. Mâinile lui mari, mari şi… acea parte extraordinară a trupului bărbătesc…

Ridică bărbia şi se examină în oglindă, aşa cum făcuse cu o săptămână în urmă, când se întorsese de la Orinda.

Era la fel: nimic nu era diferit. Nu purta vreun semn al păcatului. Nu aveai cum să-ţi dai seama că nu mai era la fel de inocentă ca atunci când plecase de la Montelette, în acea dimineaţă. Acum se vedea doar acea împurpurare din obraji şi strălucirea din ochi în timp ce-şi înfăşură o fâşie subţire de piele în jurul gâtului şi pe sub sâni.

O încânta fiorul erotic fierbinte care o străbătu de îndată ce-şi legă fâşia de piele astfel încât să-i ridice şi să-i ţină împreunaţi sânii. Sfârcurile i se întăriră instantaneu. Prinse încă o fâşie în jurul coapselor, apoi a şoldurilor, punând astfel în evidenţă triunghiul de păr dintre picioarele ei, într-

un mod excitant.

Şi *ce* ar fi dacă ar tăia o fâşie de piele în bucăţi pe care le-ar lega în jurul gleznelor? îşi simţi trupul cuprins de o dorinţă explozivă la gândul că el o va descălţa de cizme şi va descoperi fâşiile de piele încercuindu-i gleznele goale. Apoi cizmele, mai sus de genunchi, un combinezon să completeze fusta simplă a costumului ei de plimbare şi peste asta jacheta cu mâneci scurte şi gulerul de dantelă, cu nasturi mici, greu de descheiat, care să-i mărească dorinţa de-a o vedea goală.

Era destul, chiar prea mult. Se fâţâia fără încetare înainte şi înapoi, jucându-se cu colierul ei de piele ca o lesă, pe care-l ascunse într-un şal negru, transparent.

După ce luă lungul şi frumosul ei bici, consideră că era gata. Îl va călări pe Boy în dimineaţa asta, ca să facă aşteptarea scurtă şi dulce.

Nimeni nu o opri; nimeni nu îi puse vreo întrebare. Ca de obicei. Boy era pregătit; îi puse şaua şi-l conduse prin spatele grajdului, pe unde nu-i putea vedea nimeni plecând.

Credea că va exploda de tensiune.

Înălţau totul, aceste fâşii de piele,

accentuând senzaţia ei de feminitate, definind şi punând în evidenţă focarele plăcerii, graba devoratoare spre recompensă… Şi el va fi acolo, *va fi* sigur…

Îl conduse cu fermitate pe Boy prin apele stătute ale mlaştinii, alergând, alergând, simţindu-şi forţa, vitalitatea, senzaţia că este stăpână pe situaţie. Şi în timp ce-l gonea pe Boy spre marginea mlaştinii, Orinda apăru brusc în faţa ochilor. Urcă în stufăriş, printre copaci, descălecă şi priponi calul, lăsându-l să se adape.

Apoi, încet, se plimbă în jurul casei – Eva în grădina extazului, în căutarea spectrului pasiunii.

Orinda era stăpânită de tăcere – tăcerea compactă şi mată, compusă din căldura înăbuşitoare, roiurile de insecte şi bătăile puternice ale inimii, care făceau ca sângele să-i curgă năvalnic prin vene.

Curând, curând…

Avea nevoie de el, îl dorea, ca să-i îmblânzească trupul şi să-i încălzească sufletul… Era pierdută exact când avea mai multă nevoie de a fi stăpână pe ea… Nu… nu, asta nu se va întâmpla. Era doar plăcerea de a-l subjuga şi felul în care o domina această senzaţie.

Deschise uşa holului central de la parter, parfumul copt al propriei ei dorinţe învăluindu-i simţurile.

Uşa dublă de la salon era închisă.

O deschise.

El stătea acolo, lungit pe patul lui improvizat din faţa căminului, complet dezbrăcat.

— Salut, căţea dulce, cât de drăguţ din partea ta să-ţi pui în gând să vii în dimineaţa asta! Dă-ţi jos hainele, *acum,* şi mişcă-ţi repede fundul tău de târfă încoace, că de nu jur s-o fac eu pentru tine.

Ea se opri brusc şi doar privindu-l i se înmuiară picioarele, întregul ei trup rămânând parcă fără aer. Dar nu-l va lăsa niciodată să vadă asta.

— Chiar ai face-o, scumpule? Atunci de ce n-o faci?

— Şi nu ţi-am lipsit? mormăi el, ridicându-se într-o clipă şi traversând camera din trei paşi. N-ai aşteptat cu sufletul la gură clipa asta?

Întinse mâna spre şirul de nasturi mici şi, trăgând cu o mişcare furioasă, deschise bluza, făcând să se vadă gulerul de piele şi sânii ei goi, frumoşi, cu vârfurile îndreptate înainte, şi remarcă privirea ei impertinentă

care îl enervă într-atât că îi trase mânecile în jos, imobilizându-i astfel mâinile.

Ea nu se aşteptase la asta. Reacţia lui explozivă o înfiora, neajutorarea ei o excita. Biciul îi căzu la pământ, dar nu-i păsă. El se dădu înapoi s-o privească, apoi întinse mâinile, punându-şi degetele pe sfârcurile ei tari.

Intenţionat ea-şi arcui spatele, împingându-şi sânii spre el în timp ce se topea în şuvoiul de senzaţii care i se scurgeau prin trup.

— Îmi place ceea ce îmi faci, şopti ea.

— Ştiu că-ţi place, dulceaţo, bombăni el grosolan şi îşi lipi gura de a ei într-un sărut violent. Ştiu că-ţi place.

Atacul gurii lui era paradisul cel mai pur, senzaţiile care ţâşneau şi i se răspândeau prin tot corpul, ca efect al mângâierilor lui experte, ameninţau să declanşeze o reacţie galvanică.

Dintr-o dată sărutările lui fierbinţi încetară şi el se aplecă, dezbrăcând-o de fustă cu violenţă.

— Măi, măi, ce avem noi aici?

Ea-şi ridică sfidător bărbia, teribil de dezamăgită că nu se mai ocupa de sânii ei şi că buzele-i tânjesc după mai mult.

— Evident, nimic care să te atragă.

— N-aş fi atât de sigur de asta, dulceaţo, murmură el sugestiv, plimbându-se în jurul ei şi privind modul în care erau înfăşurate în jurul coapselor şi feselor ei fâşiile de piele. De fapt este ceva care mă atrage foarte mult la o femeie ce are fesele înfăşurate în piei. Parcă ar cerşi… *ar cerşi* să primească o lecţie.

O apucă brusc de sub sâni şi o ridică în braţe.

— Hai! spuse el, purtând-o până la patul improvizat şi, aşezându-se în genunchi, o întinse cu faţa în jos.

— Pur şi simplu *cerşeşti* după mâna stăpânului tău, murmură el mustrător, plimbându-şi palmele lui mari pe curbura fermă a feselor şi pe fâşiile suple de piele care erau puse atât de provocator.

O pălmui uşor, continuând pe ton scăzut:

— … să te dojenească pentru absenţa ta revoltătoare, când el te aştepta să fii aici, ca să-i satisfaci nevoile.

Vorbind, îşi sublinia fiecare cuvânt cu o palmă uşoară peste fesele ei goale.

— Ţi-e clar, căţea dulce? De-acum înainte să vii aici în fiecare zi, cât timp te vreau.

Pleosc. Nu o lovea ca s-o doară, dar

umilinţa faptului că trebuia să se supună pretenţiilor lui o înfuria.

— O să vin în fiecare zi, atâta timp cât vreau *eu,* ripostă ea obraznic.

Pleosc.

Se zvârcoli sub senzaţia timidă de excitare care începea să se extindă în trupul ei.

— Eşti o bucăţică bună, dulceaţo. Dă-i puţină putere unei putori de fetişcană ca tine şi va crede că poate să-i spună oricui să se ducă la dracu'. Dar îţi spun eu *ţie,* dulceaţo: dacă nu eşti aici în fiecare zi, dezbrăcată şi pregătită să mă ocup de tine, dacă întârzii un minut peste ora la care te aştept, nu o să mă mai vezi niciodată. Acum ţi-e clar?

El aşteptă, plimbându-şi un deget explorator şi excitant în susul şi în josul fâşiei de piele care trecea de-a lungul feselor. Ea avu un fior de revoltă. Niciodată! Niciodată! Nu era sigură că mai poate suporta senzaţia, dar trebuia să-i reziste.

— Şi dacă nu eşti aici, dezbrăcat şi dornic de-a mă avea când doresc *eu* să te văd, dragule? răspunse ea cu insolenţă.

El o plesni din nou.

— Atunci va trebui pur şi simplu să aştepţi.

Ea scrâşni din dinţi.

— Ei bine, eşti aici şi eşti dezbrăcat şi înfierbântat după mine şi de-abia aştept, iubitule.

Ea auzi geamătul lui gutural, îl simţi apucând-o de sub şolduri şi trăgând-o în sus, spre el.

— Tu ai cerut-o, dulceaţo. Sunt dezbrăcat şi atât e întărâtat că de-abia aştept să pun mâna pe tine.

Ea se înfioră simţind cum îi desface picioarele, dezmierdând-o în acest fel nou, şi tresări la atingerea degetelor lui, care fu deodată înlocuită de împunsătura plină de forţă a sexului lui, tare şi puternic.

Pătrunse în ea tot mai adânc, până când fu găzduit complet în lăcaşul fierbinte, umed şi promiţător.

— Nu te întoarce, nu privi, dulceaţo. Ăsta-i motivul pentru care vii, asta-i ce doreşti…

Şi aşa era, Dumnezeule! aşa era – el, comportarea masculului primitiv din el, a bărbăţiei lui, o forţă de nestăvilit între picioarele ei, împingându-se şi avântându-se din nou cu ferocitate în ea, adânc în catifeaua fierbinte a trupului său.

Dacă ea-l putea aduce în starea asta, neajutorat în faţa fluxului sălbatic al

dorinţei lui nestăpânite; dacă ea-l putea face s-o ameninţe din cauza patimii lui toride pentru sexul ei voluptuos, câtă putere avea şi cât rău îi putea face?

Dar curând chiar şi ea, datorită felului năvalnic şi excesiv în care o poseda şi datorită mângâierilor experte ale mâinilor lui, va simţi spirala înşelătoare de senzaţii începându-şi traiectoria chinuitoare, din miezul feminităţii ei tot mai sus, aproape ca şi cum ar ţâşni să întâlnească esenţa lui şi să se unească într-o împletire de plăceri, ce veneau în valuri şi vârtejuri, trecându-i prin tot corpul şi crescând în intensitate, o cascadă, o avalanşă de trăiri ce o cutremurau, ajungând brusc la o culme, ca apoi să se desfacă într-o explozie de plăcere. Se auzi gemând adânc; nu se putea stăpâni, nu putea opri exprimarea a ceea ce simţea…

El se aplecă peste ea, acoperind-o cu trupul său, penetrând-o cu violenţă, de parcă n-ar fi avut îndeajuns şi nu putea lua mai mult, iar singurul lucru ce îi rămăsese de făcut era să se oprească. Numai la acest gând nu se mai putu reţine şi îşi împrăştie sămânţa în pântecul ei, violent, cu patimă.

Iar când trupul lui pustiit îşi încetă

interminabila risipă, se rostogoli pe o parte, încă adânc pătruns în ea, şi rămase aşa, lipit de trupul ei cuprins de spasme, ascultând tăcerea plină de o vibraţie tensionată.

— Unde ai fost?

— Am fost reţinută în mod inevitabil, iubitule.

— De cine?

Îi plăcea ameninţarea din vocea lui. Suna a scenă de gelozie. Dar asta şi voia, să-l facă nebun de gelozie, astfel încât să o aştepte întotdeauna.

— Nimeni important, aruncă ea nepăsător.

Cineva oribil de neimportant, un domn mieros şi prost care s-ar fi putut să vrea să mă ia de nevastă, doar că tu mai învăţat să sărut şi lui nu i-a plăcut asta, deloc…

— Interesant. Reţinută de „nimeni important”, dar cineva care, evident, s-a desfătat cu şarmul tău timp de şapte zile. Şapte zile în care te-am aşteptat, dulceaţă ispititoare. În timp ce tu te jucai de-a târfa cu nu ştiu ce papă-lapte, eu eram aici dezbrăcat, gata înfierbântat pentru tine, arzând de dorinţa de-a te avea, iar tu erai plecată să-ţi risipeşti sărutările pe vreun mucos speriat. Spune-mi, dulceaţo, cum erau sărutările lui?

Ea ar fi vrut să-l chinuie, înfuriindu-l, pentru că era atât de aproape de adevăr. Trebuise să îndure cele şapte Vile fără sărutările *lui* şi fără ca mâinile lui s-o mângâie.

— Dulci şi răscolitoare, răspunse cu glas sugrumat. El gemu.

— Ţi-a atins sânii?

— Nu l-am *lăsat,* dar era atât de… copleşitor, răspunse ea ezitant.

Îl simţi mişcându-se şi retrăgându-se.

— Ce ticăloasă eşti, mârâi el îndepărtându-se de ea, după care se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere.

— Unde ai fost? întrebă el din nou.

Ea se rostogoli leneş pe spate.

— Nu-i treaba ta, scumpule.

— Cum să nu fie treaba mea dacă tu nu eşti aici când te doresc?

— A fost inevitabil, asta-i tot ce trebuie să ştii.

— Te vreau aici în fiecare zi. *În fiecare zi.*

— Şi eu te vreau *aici,* şopti ea pe un ton insinuant, sprijinindu-se în mâini, astfel încât corpul i se arcuia înspre el parcă invitându-l.

El reacţionă instantaneu.

Fa zâmbi – un zâmbet vag, maliţios – şi se

ridică în *picioare.*

— Ei bine, dragule… şopti ea păşind spre el, unduind din şolduri, cu sânii ţâşnind în faţă, excitant.

Se opri la câţiva centimetri de sexul lui agresiv şi ridici un picior, proptindu-l în coapsa lui.

— De ce nu-mi dai jos cizmele ca să fiu la fel de dezbrăcată ca tine? spuse ea alintat, mângâindu-se uşor cu degetele pe fâşia de piele care era înfăşurată în jurul coapselor.

El se aplecă şi îşi plimbă mâinile lui mari pe pielea fină a cizmelor, apoi în sus, pe coapse, după care şi le coborî din nou. Încet, începu să-i desfacă şireturile, îi scoase cizma de pe piciorul gol şi descoperi fâşia de piele înfăşurată în jurul gleznei. Aruncă cizma în capătul celălalt al camerei, ţinând încă în mâna sa mare şi caldă călcâiul piciorului ei dezvelit.

Îi coborî încet piciorul până când talpa ei mângâie vârful de granit al bărbăţiei lui, timp în care, cu degete experte, o mângâia pe brăţara de piele din jurul gleznei.

— Explodezi, iubitule, şopti ea, atentă la noul joc.

— Pentru tine, dulceaţă fierbinte.

— Lasă-mă să-mi plimb piciorul în jos pe

trupul tău grozav, şi să pot ajunge tot mai aproape…

Se răsuci, încolăcindu-şi piciorul în jurul pieptului viril, deschizându-se ca să fie posedată.

Ea îi simţi forţa adunându-se pentru o pătrundere fulgerătoare în miezul ei suculent şi fierbinte. Intră în ea cu o zvâcnire înnebunitoare şi se opri, adânc implântat, simţindu-i fiecare centimetru al nebănuitei comori.

— Ai nevoie de asta, dulceaţo.

— Şi tu o vrei, dragule.

— Spune-mi, cum este?

— Exact cum îmi place, murmură ea, încolăcindu-şi un braţ pe după gâtul lui şi oferindu-i posibilitatea să-i ia în palmă un sân.

— Sărută-mă, ispititoareo!

Dayne îi atinse uşor buzele, iar el îi acoperi sânul, simţindu-l tare şi rotund, pulsând voluptuos în palma sa fierbinte.

— Ah, iubitule, spuse ea cu respiraţia tăiată. Trebuie să…

— Vreau să te am aşa în fiecare zi.

Ea gemu şi deschise buzele pentru un nou sărut.

— Ai fost făcută pentru asta, ai fost făcută

pentru *mine,* şopti el şi căută din nou limba ei jucăuşă.

Ea îi sorbi dintr-o suflare sărutările – fierbinţi, nesăţioase, posesive.

— Am făcut din tine o desfrânată, dulceaţo; acum îmi aparţii definitiv doar mie.

— Da… gemu ea sub presiunea buzelor lui.

Începu să se zvârcolească, rotindu-şi coapsele cu mişcări scurte, din nou şi din nou, fără să mai gândească aproape deloc, în timp ce el îi frământa sânii şi o săruta.

Er; i atât de perfect! El era acolo şi ea putea să-l mângâie şi să-l călărească, ondulându-şi coapsele, tremurând din cauza senzaţiei de tensiune erotică din propriile ei sfârcuri…

Ah, Doamne, era o senzaţie atât de puternică… şi micul punct suprem al plăcerii zgândărit în continuu de bărbăţia lui pătrunzătoare… da… Şi sărutările lui – lungi, fierbinţi, provocându-i spirale de plăcere ce tot creşteau în intensitate şi care, dintr-o dată, au explodat, scăldând-o în căldura iradiantă ce-i parcurgea trupul, din cap până-n picioare, la nesfârşit, la nesfârşit…

Împreună se lăsară să cadă, încet, pe podea.

— Este prea mult, mult prea mult… murmură ea îndepărtându-şi de pe faţă şuviţele ude de transpiraţie.

Zăcea cuibărită în braţele lui, cu trupul strâns lipit de pieptul lui asudat.

— Nu este niciodată prea mult, dulceaţo. Niciodată nu-i de ajuns.

— N-am ştiut, şopti ea copleşită.

— Ştii totul.

— Aproape totul.

— Sst!

Era atâta linişte; nu auzea decât respiraţia ei sacadată, şi nu dorea nimic decât să rămână aici, alături de el, pentru totdeauna.

Îşi simţea corpul lipsit de greutate, de parcă plutea. Poate că dormise… Părea că s-a trezit brusc dintr-un vis erotic minunat, încă simţind dorinţa străbătându-i trupul. Dar el nu era acolo. Încăperea era goală, soaiele era jos pe cer, ascuns după casă; era după-amiază târziu, dar mirosul de sex încă mai plutea în aer.

Ah, îi plăcuse; era atât de viril, iar ideea că el o va aştepta întotdeauna o făcea să fie plină de înfrigurare să-l vadă din nou chiar în acel moment…

Se ridică în genuchi şi se întinse ca o pisică. O pisică ce voia să fie dezmierdată. De unde venea foamea senzuală din ea? Era ca şi cum se autoalimenta, mergând mână în mână cu o dorinţă devoratoare. O speria chiar memoria ei ce recreea imagini, miresme şi senzaţii, transformându-le în entităţi vii în interiorul ei, într-un fel ce o făcea să tânjească după mai mult. O asemenea putere… Atât de multă plăcere…

Dar unde era el, care spusese că o va aştepta întotdeauna? Se ridică în picioare, încă încălţată cu o cizmă, şi se duse până la ferestrele-uşă, deschise una din ele şi ieşi pe culoar. De acolo îl putea vedea jos, pe malul mlaştinii, atât de departe de ea încât îi venea să ţipe. Poate că era vremea să-l pedepsească pentru că a abandonat-o. Se întoarse în salon, se uită în jur după cealaltă cizmă, o încălţă, apoi localiză biciul, îl luă şi îl verifică plesnind cu el prin aer. Suna poruncitor şi convingător.

După câteva clipe, traversa hotărâtă pajiştea pârjolită de soare şi un moment mai târziu: *plici!* Plesni din bici la câţiva centimetri de picioarele lui şi el se întoarse uimit, cu ochii scăpărând de furie şi cu bărbăţia tresărindu-i la simpla ei vedere.

— Aş spune că ai întârziat cel puţin un minut. Te-am aşteptat, scumpule, şi n-ai fost aici. Ai spus că vei fi întotdeauna dezbrăcat şi gata pentru mine. Ar trebui să fii pedepsit pentru nesupunere.

Plesni din nou din bici şi fâşia din piele lovi cel mai apropiat copac.

El înţepeni pe loc.

— O, nu, târfă dulce, ai înţeles greşit. Tu eşti cea care aștepți şi eu cel care pedepsesc.

— Nu cred, scumpule; la urma-urmei, cine are biciul în mână? întrebă ea mieros, plesnind iar din bici şi atingându-i uşor o fesă.

El prinse vârful biciului şi trăgându-l spre el o dezechilibră, aducând-o cu brutalitate la pieptul său.

— Mai povesteşte-mi despre asta, Jezebel. Cine are acum biciui în mână?

Ea era furioasă că fusese păcălită aşa de uşor. Încerc. I să-i pună piedică, dar el o strânse mai tare.

— Sunt înfierbântat şi înfometat de line, dulceaţo.

— Este prea târziu, *dragule,* aşa sunt regulile. Tu le-ai stabilit.

— Târfă-dulce! Perfect, o să jucăm atunci

după reguli, spuse el dându-i drumul. Ne vedem mai târziu, dulceaţo.

Să-l ia naiba! Privi cu emoţii contradictorii cum el se îndepărtează, întorcându-se la fiecare câţiva paşi cu faţa la ea şi arătându-i batjocoritor ce a pierdut.

Cine avea puterea? Cum putea el să plece pur şi simplu? Dar nu va cerşi. *Nu o* va face. Hotărâtă, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre hambar.

— Te aştept, dulceaţo.

O, Doamne, era acolo, întins pe un pat improvizat dintr-o pătură întinsă peste un maldăr de fân.

Fără să scoată un cuvânt, se apropie de el şi, încălecându-l, se lăsă în jos încet, simţind cum intră în ea fiecare centimetru al sexului său de granit.

— Mă aşteptai pe mine?

— Aşteptam o căţea în călduri.

Ea zâmbi şi se împinse şi mai tare în el.

— Vreau doar să stau aici, iubitule, şi să mă bucur de tine cât doresc! Nu te mişca. NU TE MIŞCA! … Ah, Dumnezeule, eşti tare ca piatra.

El îi freca sânii săltaţi, apoi îl luă pe unul între buze, în timp ce îl mângâia pe celălalt.

— Ce sâni dulci, şopti el simţind gustul lor

excitant. Ei îi tresălta tot corpul şi se aşează cu pântecul pe el.

— Dulceaţă ispititoare, gemu el, provocându-i în continuare o frenezie de senzaţii. Buze dulci, adăugă, întinzând gura ca să-i cuprindă buzele într-un sărut vorace.

Nu se mai sătura de mişcările ei rapide, subtile, rotindu-se uşor de parcă ar fi vrut ca trupurile lor să se contopească şi în final să se topească în uitare de sine.

— Călăreşte-mă, dulceaţo, şopti el, apucând-o cu mâinile de coapse şi trăgând-o înspre el. Aşa, şi aşa, ca să mă simţi, Jezebel. Asta eşti tu. Asta eşti tu…

El începu să gâfâie, în timp ce trupul ei se lovea de al lui în drumul spre momentul culminant.

Apoi amândoi împingeau, se roteau, cu o nevoie aproape animalică de a poseda. Nu semăna cu niciuna cin experienţele lui anterioare. Explodară simultan, cedând nevoii imperioase care nu avea nimic de-a face cu jocurile lor senzuale anterioare. Nu putea exista nimic mai mult.

Ea se ridică încet.

El o urmări cu o privire enigmatică.

— Te aştept mâine.

Ea nu-l contrazise.

Adânc în întunericul hambarului, un privitor tăcut zâmbea în sinea lui. Venise la Orinda cu un scop diferit, dar ceea ce găsise era aur.

Ochii îi străluciră la vederea lui Dayne Templeton goală şi la solicitudinea cu care companionul ei o ajuta să pună ceva pe ea, astfel încât să poată da impresia de respectabilitate.

Erau lucruri pe care cineva nu le putea nici măcar bănui… Jubila, pur şi simplu, de descoperirea pe care tocmai o făcuse.

Olivia Rutledge se simţea bătrână. Una era să-l ai pe Flint înapoi Ia Bonneterre să se ocupe de bunul mers al lucrurilor, şi cu totul altceva să fii o mamă care vrea să ştie unde îi este băiatul. Tot ce ştia era că plecase de dimineaţă devreme şi că se Întorsese târziu, cu o lumină jucăuşă în ochii săi care de obicei nu spuneau nimic. Nimic nu se schimbase în douăzeci de ani; ea refuza să întrebe, iar el nu-i povestea nimic.

— Vom avea ceva recoltă anul ăsta, spuse el în seara aceea, Ia cină, după ce petrecuse o zi lungă şi caniculară undeva departe de casă. Câmpurile care mărginesc plantaţia Montelette s-au dus, dar o mare parte poate

fi salvată, atât în susul cât şi în josul cursului de apă; şi ceva din recolta de la Orinda din toţi anii ăştia de însămânţare naturală. Efortul s-ar putea să fie mai mare, dar am de gând ca anul viitor să fac culturi încrucişate la Bonneterre.

Ea nu auzise niciun cuvânt, cu excepţia lui „la anul”; deci plănuia să stea până anul viitor.

— Nouăzeci la sută din profitul adus de această recoltă se va duce pe plata datoriilor, continuă Flint fără milă, iar cincizeci la sută din ele au fost făcute de Clay. După socoteala mea, avem şapte ani de plătit pentru prostia lui, ca să nu mai pun la socoteală că trebuie să alocăm nişte bani pentru seminţe, ca să recondiţionăm câmpurile şi să mărim producţia. Şi asta este situaţia dacă nu mai face Clay vreo prostie în New Orleans.

Olivia îngheţă. Acum nu mai era cale de întoarcere; Clay o făcuse deja. Nu îi fusese niciun pic de ruşine să vină să-i ceară ajutor şi, dintr-un sentiment de vinovăţie, se scotocise încă o dată în buzunarele zdrenţăroase ale plantaţiei, ca să-l mai salveze de încă un creditor.

M-am frământat şi m-am zvârcolit, îi

scrisese el, *dar adânc în sufletul meu am ştiut că faci ceea ce trebuie dându-i lui înapoi pe mână plantaţia Bonneterre. Ce am făcut eu vreodată ca să-ţi fie bine? Tot ce ţi-am dat a fost suferinţă şi iată-mă provocându-ţi şi mai multă, dar, cu convingerea fermă că fratele meu poate redresa plantaţia Bonneterre din declinul său, te rog cu stăruinţă să mă mai ajuţi o ultimă dată…*

Dar, în cele din urma, ea învăţase lecţia. Va pretinde un preţ: ipoteca Orindei. Iar când îi va fi returnată, ea va înmâna în secret cecul lui Clay, şi îi va ura drum bun.

Cuvintele lui Flint treceau pe lângă urechile ei. El avea o hârtie şi un creion şi făcea o listă cu cifre, zeci de cifre cu proiecte de producţie şi rezerve pe care puteau conta. Ei bine, ea socotea altfel. Un sfert din rezerve se duceau în buzunarul fără fund al lui Clay, dar Flint nu trebuia să ştie asta de pe acum. Nu trebuia să ştie niciodată, cât timp îi stătea ei în putere. Încă un lucru pe care nu i-l putea spune. Şi mai era ceva ce nu-l putea întreba: unde-şi petrecea după-amiezile lui misterioase.

Nu numai după-amiezile misterioase… dar zilele şi nopţile, inima şi mintea lui erau la

Dayne Templeton. Era atât de perfectă în rolul ce-l juca – o frumuşica neruşinată, o târfă – ascunzându-se în spatele măştii de domnişoară bine-crescută; nici mai mult nici mai puţin decât o fecioară. Îl încânta contradicţia şi ironia acestui fapt. Şi tânjea după momentul în care, reîntors la Grădina Edenului, să se poată despovăra de această imposibilă dorinţă.

O aştepta, era sigură de asta.

El va fi acolo şi va urma plăcerea de nedescris în cuvinte şi numai simplul gând îi alimenta nerăbdarea, aducând-o într-o stare de tensiune febrilă.

Ce să poarte pentru el astăzi? Gulerul, desigur. Apoi nu se putea lipsi de sentimentul ce i-l provoca zgarda de piele din jurul gâtului, un semn al capitulării în faţa senzualităţii ei în înflorire şi senzaţia luxuriantă a propriei goliciuni şi a efectului acesteia asupra lui.

Se privi în timp ce-şi înfăşură fâşiile suple de. Piele în jurul gâtului şi pe sub sâni, înnodându-le acolo. Imediat simţi prin corp fiorul fierbinte al dorinţei.

Ciorapi negri pentru azi, hotărî ea, *ţinându-i cu grijă în lumină şi examinându-i să nu fie un fir dus; ciorapi care să fie traşi*

pe picior până sus. Apoi cizmele cu tocurile lor mici şi fragile şi brăţările de piele din jurul încheieturilor – era îndeajuns. Mai trebuia să-şi acopere trupul ispititor cu o rochie lungă, cu guler înalt, sperând că va scăpa de la Montelette fără ca cineva s-o întrebe unde se duce.

Părea că trecuse o eternitate când ajunse la veranda plină de plante agăţătoare de la Orinda. Urcă încet scările, atât de încet, cu dorinţa crescând în ea ca fuioarele ceţii de dimineaţă deasupra mlaştinii.

Înainte de-a intra în salon se pregăti, desfăcându-şi nasturii de la rochie, şireturile la cizme, potrivindu-şi ciorapii; îndrăgind senzaţia de a fi în acelaşi timp îmbrăcată şi goală, lăsându-se în voia senzaţiei vibrante provocate de sfârcurile ei întărite, care se frecau de marginile desfăcute ale corsajului. Ştia că el stafia în acea încăpere şi refuza să intre; încă un moment, încă unul, şi încă unul, pe măsură ce dorinţa se amplifica în ea, exploziv. Apoi deschise uşa şi rămase nemişcată.

El o aştepta dezbrăcat, întins în faţa căminului, unde făcuse un foc deasupra căruia suspendase, atârnată de un cârlig, o mică oală.

Se îndreptă încet spre el.

— Întârzii întotdeauna, Jezebel. Pur şi simplu îţi place să mă faci să aştept.

— Pur şi simplu îmi place – îi atinse în treacăt sexul cu piciorul – să te fac să tânjeşti.

El o prinse de picior şi îi trase cizma.

— Ai dreptate, Jezebel. Într-adevăr tânjesc.

Îşi plimbă mâna pe piciorul ei, pe sub rochie şi mai sus, pe linia coapsei acoperite cu mătase.

— Tânjesc să te am goală lângă mine.

O trase în jos, ca s-o poată simţi şi mai departe, pe sub faldul ascuns al fustei.

Dezbracă-te, Jezebel. Îmi plac ciorapii, dar o să te scap de ei.

Se îndepărtă când simţi degetele lui căutându-i feminitatea vulnerabilă. Dacă îl va lăsa s-o atingă, va ceda chiar acolo, chiar atunci. Dar îi plăceau atât de mult jocurile lor erotice… îşi aruncă cealaltă cizmă şi puse încet un picior pe bărbăţia lui tare ca piatra, începând să frece cu vârful învelit în mătase.

— Prea multă vorbă, măreţule, murmură ea cu respiraţia tăiată.

El trase de marginea rochiei.

— Târfă dulce, îţi place să te joci.

— Şi ţie, scumpule; chiar ai chef să te hârjoneşti.

— Am chef să-ţi rup rochia şi să te am chiar acum, *dulceaţa.*

— Ia-o, şopti ea şi, în timp ce el se aşează comod în fund, ea îi aruncă fusta pe cap izolându-l, copleşindu-l cu senzaţia produsă de piciorul ei care-i mângâia rădăcină bărbăţiei şi cu izul de mosc emanat de ea.

El inhala aroma dulce, ispititoare, a feminităţii ei. Ea îi simţea între picioarele ei, îi simţea mâinile înhățându-i coapsele, îşi simţea piciorul alunecând de pe membrul lui erectat ca să se poată echilibra în timp ce îi făcea prima incursiune umedă în miezul ei de coral lăptos.

Ah nu, nu! gemu el, trăgând-o în jos spre gura lui. Asta-i dulceaţa… atât de dulce… o să mă înfrupt…

Ah nu, ah nu, ah nu…

Era pregătită să-i accepte sărutul fierbinte şi plin de patimă; genunchii i se înmuiară şi rămase susţinută doar de tăria ca de piatră a mâinilor lui, care o aduseră mai aproape, să-i poată primi limba invadatoare şi expertă.

Ştia – vai, Doamne, ştia unde să găsească

mugurele gata să plesnească de dorinţă şi ştia şi cum să procedeze cu el… Voia să se dezbrace complet pentru ca nimic să nu stea în calea plăcerii inimaginabile.

Voia să-l vadă ce făcea între picioarele ei, cu trupul supus limbii care o mângâia şi o ademenea spre momentul de supremă cedare. Se gândea la asta şi simţi spasmul, ca şi cum trupul ei reverbera la imaginea purei posedări căreia era supusă.

El o găsi din nou; Dayne aproape ţipă de extaz, plăcerea crescându-i şi extinzându-se, în timp ce limba lui urmărea magic fiecare mişcare posedând-o exact unde ar fi vrut să fie posedată.

Nu voia să fie nimic între ei, nimic, şi îşi rupse cu sălbăticie rochia, dând-o la o parte de pe capul lui, sfâşiind-o de pe corpul ei şi apoi aruncând-o pur şi simplu. Apoi explodă.

— Nu te mişca…

Îi şoptea, răsufla – balansându-se deasupra gurii şi simţea că plutea pe un nor moale şi catifelat de pe care nu ar fi voit să se mişte niciodată.

— Deci tu eşti satisfăcută, iar eu lihnit murmură el după multe minute lungi în care o mângâiase pe coapse, readucând-o pe pământ din raiul plăcerii ei.

— Şi eu sunt înfometată, dragule, murmură ea şi începu încet să se lase în jos, în timp ce mâinile lui o ghidau, cu o precizie agonizantă, spre bărbăţia sa.

Apoi fu acolo, chiar în locul de care aparţinea, unde *trebuia* să fie… I se tăie respiraţia când el o invadă şi rămase încremenită în braţele lui, cu sânii în faţa buzelor moi, parcă cerşind sărutări.

— Dulceaţă ispititoare.

Îi sorbi sânul, iar ea se lipi de el ca răspuns. Apoi urmă doar ritmul înnebunitor al mişcărilor, în dansul sublim al contopirii… Atât şi nimic mai mult…

Apoi izbucni noianul de senzaţii inundând-o, înecând-o într-un ocean de culoare şi lumină care se împrăştia în unde din ce în e mai largi în trupul său… Iar el se rostogoli într-un şuvoi eliberator, atât de lung şi de puternic că îi provocă torente de plăcere în fiecare părticică a trupului.

După aceea se încolăci peste el, căutând un adăpost unde să doarmă, cu trupul ei ud şi languros deja pregătit pentru plăcerile care vor urma.

Îl ţinea într-o permanentă frământare, întotdeauna înfierbântat şi pregătit pentru ea; nu exista nicio clipă de odihnă pentru el.

Şi acum era gata.

Ar fi vrut s-o trezească şi s-o posede, explorând fiecare crevasă interzisă de senzualitate, de parcă nu ar fi fost niciodată descoperită până atunci. Dar era timp pentru asta, timp pentru plăcerile intense care vor urma după-amiază, timp pentru mai mult, mâine.

Puse Ia loc micul ceaun peste focul mocnit şi amestecă conţinutul lui cu o lingură de tinichea ce o lăsase pe vatră. Nu e nimic asemenea unei târfe virgine care se crede stăpână pe graţia ei.

Ridică lingura şi examină substanţa subţire care fierbea în clocot, Era aproape gata.

— Uşor, dulceaţă, spuse el, dând ceaunul la o parte de pe foc.

Dumnezeule, nu ştia dacă-i plăcea mai mult de ea când e? a înfăşurată în piele sau în mătase neagră. Îi mângâie linia lungă a piciorului.

Ea se întinse, cabrându-şi corpul, cu braţele ridicate deasupra capului. Apoi îl simţi apucând-o de mâini şi ţintuind-o aşa.

— Sunt tare înfometat de tine, dulceaţo, spuse el, lipindu-şi gura de a ei. Am nevoie de sărutările acelea dulci, continuă el şi le

pretinse instantaneu, fără să i dea timp de gândire.

Gemu, opunându-se felului în care o ţinea el imobilizată, apoi îi şopti lipită de linia senzuală a buzelor lui.

— Am nevoie să te simt.

— Ai nevoie să simţi ce, dulceaţo?

— Cât eşti de pregătit pentru mine…

— Iată-mă, dulceaţo, practic împing să deschid poarta către tine…

Se săltă peste ea punând tăria lui fierbinte între ei, înghesuind-o printre cârlionţii feciorelnici ca să o facă să plonjeze în interior.

— Da… gemu ea, ademenindu-l să o sărute din nou.

Şi el o sărută – pe îndelete, languros, excitând-o, provocând-o şi eliberându-i mâinile, coborî pe gâtul ei împodobit cu colierul de piele, la umeri, la sâni şi încă mai jos, la curba lină a coapsei şi la picioarele ispititor învăluite în mătase.

— Aici, ah, aici…

El făcu o pauză şi linse lăsând o dâră de la coapsă până la abundenţa de păr de pe sexul ei şi apoi o dâră umedă fierbinte de la deschiderea în formă de V până la marginea de sus a ciorapului, săpându-şi adânc drum

cu limba pe sub jartieră, împingând-o după aceea mai departe. Apoi desfăcu uşor jartiera cu mâinile, lăsând-o să alunece cu multă grijă de pe piciorul ei, iar cu buzele săruta şi sorbea fiecare centimetru de piele până la vârful degetelor.

Ajuns acolo, îi îndepărtă picioarele, alunecând cu limba în sus pe piciorul gol până când ajunse la cuta fierbinte şi primitoare dintre picioarele ei; acolo făcu un popas ca să depună un sărut excitant înainte de a pomi pe celălalt picior, făcându-şi drum cu mâinile şi limba până îndepărtă şi celălalt ciorap. Şi apoi, în sfârşit, atunci când ea era plină de dorinţă, veni, ridicându-se peste ea ca să-şi lase greutatea carnală exact acolo unde dorea ea să o simtă, apăsându-şi apoi cu putere gura pe buzele ei.

Ridicându-i din nou mâinile deasupra capului, i le imobiliză, legându-le la un loc cu mătasea fină, senzuală," ' a ciorapilor ei… Delicat, în tot acest timp, gura lui se înfrupta din a ei.

Se ridică, şi toată greutatea lui fierbinte şi sărutările incandescente părură că dispar cât ai clipi din ochi.

Ea aşteptă, tremurând de dorinţă.

El întinse mâna după ceaunul care atârna deasupra micului foc şi, apropiindu-l, gustă din licoare. Era perfect: nici prea fierbinte, nici prea rece. Scufundă siropul din nou lingura în ceaun, după care o înclină astfel încât gros şi lipicios picură peste muntele venerei lui Dayne.

Vai, Dumnezeule…e fierbinte… fierbinte atât cât trebuie… Umed… ah, Dumnezeule…

A doua lingură îşi făcu drum în sus, spre sânii ei umflaţi de dorinţă.

Ahhhhh…

Şi a treia îşi vărsă conţinutul pe sfârcul ei tare.

— Şi acum, spuse el dând lingura la o parte, acum…

Ea nu şi-ar fi putut închipui un asemenea *acum:* siropul fierbinte şi lipicios absorbit instantaneu de corpul ei şi uscându-se în jurul sânilor, ca o armură, şi apoi gura lui, gura lui nebună şi nesătulă sorbind fiecare picătură de sirop din părul ei, de pe labiile mustoase ale faldului feminităţii ei vibrânde şi fiecare centimetru dintre picioarele ei.

Şi asta nu era tot…

Linse siropul întărit prelins pe abdomenul ei şi în sus până ajunse la vârfurile obraznice ale sânilor ei. Se împingea în ei

ştergând cu limba resturile întărite ale siropului.

— Sfârcuri însiropate, murmură el, făcând-o să se sufoce de atâta plăcere.

O clipă mai târziu era peste ea, bărbăţia lui tare şi fierbinte fiind singura parte cu care o atingea, pătrunzând-o, făcându-şi drum cu mişcări uşoare în vulcanul dorinţei.

Înainta centimetru după centimetri, tot mai mult înăuntru şi încă mai departe, până ajunse să fie complet găzduit de ea.

— Spune-mi ce vrei, ordonă el.

— Ce… vreau…? Vreau…

Avea ce voia: pe el, dezbrăcat şi explorând adânc în ea. Ce să mai vrea? Ce-ar fi putut să mai vrea?

— Asta, încă o dată, spuse ea, cu respiraţia tăiată.

— Ce anume?

— Acel nume… Acel ce…

— Târfă-dulce.

Ea gemu.

— Nuuu…

— Dulceaţă ispititoare…!

— Nu…

Se aplecă peste ea şi linse siropul uscat din jurul sfârcurilor.

Ah, ah, ah.

Era atât de adânc în ea şi gura lui era atât de magică pe pielea ei, atingând-o, sărutând-o, plimbându-şi buzele pe sânii ei sensibilizaţi.

N-o să reziste niciodată…

— Dulceaţă, dulceaţă…

El se apropie din ce în ce mai mult de vârful obraznic al unui sfârc dulce… îşi apropie gura de el şi… strânse… întregul ei trup explodă de plăcere, dorind să extragă şi ultima senzaţie posibilă din culmea strălucitoare a extazului care o înfiora.

Era sfârşitul: murise şi tot ce rămăsese era continua invadare a trupului lui într-al ei, iar şi iar, până când se opri, cufundându-se impetuos într-o lungă, devastatoare, împlinire trupească.

Şi apoi nu a mai fost nimic decât căldura, mulţumirea înălţătoare dintre ei, trosnetul slab al focului jucăuş şi privitorul din spatele ferestrelor, care-şi freca mâinile şi contempla spectacolul cu o neaşteptată strângere de inimă.

Capitolul 9

— Deci acolo erai, tună Harry când Dayne cobora scările, îmbrăcată decent de data asta, cu părul strâns într-un coc la spate,

simţindu-şi corpul uşor, eliberat de tensiunea senzuală.

— Tată, spuse ea glacial.

— Sunt atât de bucuros că ne onorezi cu prezenţa ta… Presupun că nu eşti dispusă să-mi spui unde ai fost toată după-amiaza?

— Nu, nu sunt.

— Păcat, tânără domnişoară. Ai fi putut da o mână de ajutor la invitaţiile de nuntă.

Tăcu brusc. *Ce?*

— Eu şi Nyreen am trimis invitaţiile la nunta ta.

Ţi-e foame, Dayne? Zenona este pe cale să servească cina. Apropo, căsătoria are loc duminică, jos la biserică.

Ce?

Se simţi dintr-o dată dezorientată, ca şi cum ar fi intrat în oribilul coşmar al altuia.

— Ce căsătorie, ce invitaţii? Despre ce vorbeşti?

— Păi, despre cele două săptămâni în care trebuia să-ţi găsesc un soţ. L-am găsit şi este aici. A fost de acord cu condiţiile, data şi ora şi, mă bucur să spun, va sta cu noi până în noaptea nunţii. Vino în sufragerie, Dayne, spuse el arătându-i uşa, nota de ameninţare dii vocea lui accentuându-se. Lucrurile sunt aranjate şi nu mai poţi face

nimic să le opreşti.

— Aş putea să fug de acasă, îi aruncă ea.

— În locul tău n-aş încerca, tânără domnişoară.

I-aş pune să te vâneze ca pe un sclav fugit şi cu siguranţă că nu ţi-ar conveni asta. Cred că ar fi mult mai uşor dacă te-ai da bătută şi ţi-ai accepta mirele.

— Cine este? întrebă ea împietrită.

— Cineva care ţi se potriveşte perfect, fiica ohm şi pe care se pare că l-ai cunoscut destul de bine fată ştirea mea. Ah, Clay băiatule, cred că şampania îţi este pe plac. Excelent! Nyreen, draga mea, sună să i aducă un pahar şi lui Dayne. Avem multe de sărbătorit în seara asta!

— Trădătorule, şuieră ea printre dinţi, pe deasupra buzei subţiri a cupei de şampanie.

— Haide, Dayne, este, la urma urmei, exact ce voiai, spuse Clay pe tonul cel mai conciliant.

— M-am răzgândit.

Cred şi eu că te-ai răzgândit. Ai pornirile unui, armăsar în călduri şi eşti pe cale să fii măritată cu un porc mistreţ. Nici că s-ar putea o potrivire mai mare: Flint primeşte plantaţia şi sărmanul Clay ia fata. Perfect.

— Prea târziu, frumoaso. Am mare nevoie

de banii ăştia şi tăticului tău îi risipeşte cu generozitate, dându-i pretendentului neînfricat care o va lua de nevastă pe sălbatica sa fiică. Oricum este exact ce-ai vrut, aşa că. Nu văd care-i problema.

— Problema este, şuieră Dayne, stăpânindu-se cu greu, că „tăticul” meu te cumpără şi eu nu te vreau.

Se răsuci pe călcâie, dar el o apucă de braţ.

— Eşti cam înţepată, Dayne Templeton, când nu există niciun bărbat de aici până-n Francisville care să fi venit de la o sută de mile de Montelette pentru tine. Rămâneai fată bătrână dacă nu eram eu.

— Câtă mărinimie! Aş prefera să mor aşa.

— N-ai decât *să* mori, dar *după* ce te vei mărita cu mine, *cherie*[7].

Dumnezeule, Dumnezeule!

Îl pălmui – o dată şi, ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, încă o dată.

— N-ai nimic care să mă intereseze, Clay.

— Nici tu, *cherie,* şi n-ai avut niciodată, spuse el cu răutate, frecându-şi obrazul. Dar banii sunt mult mai ispititori decât o târfă rece ca tine.

— Prefect. O să-i spun tatălui meu să te

7 *Cherie:* draga mea (Ib. Francezâ, în original), (n.t.)

plătească şi atunci vom fi chit.

— El nu o să considere asta chit niciodată, *cherie.* El vrea să-i încingă cuptorul celeilalte căţele şi n-o să lase nimic să-i stea în cale. Regret că ţi-o spun, Dayne, dar asta este situaţia, şi ar fi mai bine să nu-mi stai în cale.

— Oh, dragul meu, o să-mi croiesc drum cu greu până la New Orleans, atâta timp cât vei sta acolo.

— Ei bine, o să te am şi pe tine şi plăcerile oraşului, şi mă voi scălda şi în banii tăticului tău cel iubitor, replică Clay. Fie că-ţi place sau nu, *cherie,* este o lume a bărbaţilor şi ei deja m-au iertat pentru moartea tatălui meu. Gândeşte-te la asta – unirea a două mari familii. Când va veni duminica viitoare, voi fi din nou băiatul cu părul de aur şi nici măcar preasfântul meu frate nu mă va putea umbri atunci.

Ridică în sus cupa.

— Un toast, Dayne, continuă el ridicând cupa. Un toast. Pentru distracţie plăcută pe banii tatălui tău şi o tăvăleală bună cu tine înainte de a începe viaţa mea adevărată… nu? Târfă mică. Ei bine, pentru viaţa mea fericită oricum. Mă bucur enorm de căsnicia noastră. *Rahat…* ce dracu'! Nu ştii să pierzi,

Dayne şi tocmai ai turnat şampanie pe un costum de o sută de dolari. Pariez că Harry va plăti înlocuirea lui. Tu ce crezi? Nu pleca, Dayne, avem multe de discutat, multe planuri de făcut cu privire la noua noastră viaţă împreună…

Un coşmar. Un coşmar desăvârşit.

Se repezi la Harry plină de furie.

— O să-l cumperi pe drăguţul ăla de criminal?

— Nu a fost dovedit nimic.

— Bărbaţi împuţiţi, sunteţi toţi Ia fel. O să-l ucid înainte de-a apuca să pună mâna pe mine.

— Vei ajunge în iad, fiica mea. Ai face mai bine să profiţi cât poţi de situaţia asta; oricum, este stabilit.

— O să te ucid, şuieră ea. Cum ai putut să-mi faci tu una ca asta?

— Nu fac nimic, tânără domnişoară. Am crezut c-o să fii cât se poate de încântată. Am aflat dintr-o sursă sigură că tu şi cu tânărul Clay tânjiţi unul după celălalt.

— El a distrus asta.

— Ei bine, este atunci un blestemat de Lazăr[8], pentru că este pe cale să reînvie relaţia dintre voi. Îţi sugerez să mergi pe

8 Lazar: personaj biblic, readus ia viaţă de către Iisus (Noul Testament, Ioan 11).(nt.)

calea asta, Dayne. După ziua de duminică nu mai ai ce căuta aici.

— Poţi să-ţi ţii pistonul în frâu atâta timp? mormăi ea cu amărăciune.

— La naiba, fată. Mă aşteptam la *recunoștință.* Ce bătrân prost sunt…

— Eşti într-adevăr prost şi bătrân şi te laşi condus de pofta ta pentru o căţea care râvneşte exact ceea ce-i dai tu lui Clay. Şi buzunarele ei sunt tot atât de fără fund ca şi ale lui. Le-ar ucide la fel de uşor pe cât de uşor se culcă cu tine, dar ţie nu-ţi pasă de asta, ţipă ea înghiţindu-şi lacrimile. Nici de mine, cât timp simţi gustul cărnii proaspete. Ei bine, îţi spun eu, tată, n-o să te împing mai departe ori mai repede, dar va trebui să suporţi căderea. Şi atunci va fi prea târziu, iar eu n-o să te iert cât voi trăi.

Se întoarse, dreaptă şi cu bărbia sus, părăsind încăperea fără să se uite înapoi.

După un minut intră Nyreen.

— A plecat?

— Încă trei zile, draga mea.

— Şi apoi vor pleca la New Orleans, iar Montelette ne va aparţine în întregime.

— Ne aparţine deja, iubito.

— Simte-te în largul tău, draga mea.

— Curând, şopti ea, încolăcindu-i gâtul cu

braţele.

El se răsuci pe scaun şi o luă în poală. Îl încânta senzaţia provocată de trupul ei lipit de al său. Şi ea era dispusă să-i ofere atâta plăcere…

Dar ea tocmai petrecuse o jumătate de oră zbuciumată în patul lui Clay Rutledge, drept care nu era încântată să treacă în braţele lui Harry. Se gândi că era excelent că Dayne se mărita cu o asemenea poamă. Clay era la fel de imoral ca şi ea. Se cutremură la gândul că era dispus să-i dăruiască oricând, oriunde, câte o mică întâlnire secretă. Conta pe el să-şi viziteze des familiile, atât Templeton, cât şi Rutledge, şi să fie ginerele cel mai plin de solicitudine. Perspectiva asta o atrăgea enorm: gratificaţii periodice, aici şi în New Orleans. Fa se va duce des acolo, să cheltuie banii minunaţi ai lui Harry – sutele de mii pe care nu i le va da lui Clay drept mită să o ia de nevastă pe Dayne.

Lăsă mâinile lui Harry s-o pipăie, continuând să viseze cu ochii deschişi. Toate mergeau ca pe roate.

„Dragă mamă,

Până Ia urmă nu am mac avat nevoie de bani. Mă însor cu Dayne Templeton şi tatăl

ei a făcut un aranjament financiar foarte generos în perspectiva călătoriei. Eşti invitată la nunta care va avea loc duminică la prânz, la Biserica mică din St. Foy. Prietenii şi familia au fost anunţaţi. Sper că vei veni, te înştiinţez eu aşa de puţin timp înainte pentru că am treburi presante în New Orleans şi am decis, să grăbim formalităţile uzuale."

Vai, Dumnezeule, vai, Dumnezeule!

Olivia mototoli scrisoarea şi o aruncă în capătul celălalt al încăperii. Fata lui Harry şi fiul ei! Dacă era un Dumnezeu în ceruri, probabil că acum râdea. Dayne Templeton – nora ei… Cum îi va spune lui Flint?

Ea nu venise.

Nu-i venea să creadă. După tot ce se întâmplase, după jocurile şi incredibilul consum de pasiune, ea nu venise, iar furia lui creştea, direct proporţional cu numărul de ore cât o aşteptase.

Dar asta nu era totul. În acea vineri se simţise ca un prost. Femeile ca Dayne Templeton fuseseră crescute încă din leagăn ca să devină nişte bestii frumoase; era în esenţa fiinţei lor.

Nu ştia de ce-şi închipuise altceva.

Aşa că nu mai zăbovi mult, oricum nu-i

rămăsese nicio speranţă: Eva gustase din fructul pasiunii şi nu putea fi altă încheiere pentru povestea asta; ea poseda puterea sexului ei şi nu se născuse încă bărbatul care s-o păstreze la nesfârşit.

Sâmbătă se întoarse de la săpat resturile de trestie, extenuat de munca ce-ţi frângea spatele şi care putea la fel de bine să fie făcută de lucrătorii lui.

Olivia, cu un aer distrat, o puse pe Praxine să-i aducă domnului Flint un pahar de băutură şi apoi, cu un pic de bravadă, se lăsă pe un scaun din apropiere…

Hotărâse că trebuia să-i spună. Această căsătorie schimba totul, şi însemna că Orinda era pierdută pentru ei, probabil pe veci. Dar şi mai rău decât asta, era fata lui *Harry.* Nu-i venea să creadă şi nu ştia cum o să suporte el asta. ÎI urmări pe Flint dând pe gât băutura ca un marinar şi cerând încă un rând.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Ea nu avea senzaţia că el o ascultă. Şi ăsta era încă un lucru supărător; întotdeauna făcea ce voia, exact ca şi acum. Singura speranţă era că el se va înfuria Ia fel de rău şi va face ceva. Dar ce să facă, *ce mai putea* spera acum?

— Vorbeşte.

Mâinile îi tremurau când scoase din buzunarul de la fustă scrisoarea mototolită şi, cu mişcări ezitante, i-o puse în poală.

— Ce-i asta?

Era atât de tentată să-i spună totul, dar tăcu şi el netezi bucata de hârtie începând să citească.

— *La naiba… rahat.*

Ah Doamne, simţea furia clocotind în el.

— Ticălosul… om de nimic, jigodia!

— Flint!

— Rahat! Cum dracu' a…

— Harry îi va da bani, interveni Olivia când el deschise gura să spună ceva, şi ştii ce va însemna asta. Dar mai rău este că vor fi bani ai familiei Rutledge.

— *Ce?* Ce dracu'…

Se simţea gata să omoare pe cineva; îl va strânge de gât pe Clay cu mâinile lui, înainte ca fiul de căţea să pună un deget pe Dayne Templeton.

Şi acum maică-sa…

Trase adânc aer în piept şi îşi stăpâni furia.

— Despre ce este vorba, mamă?

— Trebuie să faci ceva. Pur şi simplu trebuie să faci ceva. Nu o să-mi însor fiul cu

fiica acelui hoţ. Şi dacă Clay pune mâna pe banii ăia blestemaţi – bunule Dumnezeu – îi va cheltui ca pe un nimic, ştii asta. *Nu poate* să se însoare cu fata lui Harry Templeton.

— Se pare că poate, o întrerupse Flint calm, când de fapt în sinea lui exploda.

— Îl urăsc. Îl urăsc pe acel Harry Templeton. Ştii de ce… pentru că a urzit acum ani de zile planul ăla, să fure de la familia mea? când i-am refuzat cererea în căsătorie.

Ştia povestea. Şi auzise aceeaşi întrebare retorică plină de angoasă în toţi anii cât crescuse.

— De unde a avut bani să cumpere Montelette, te întreb, când conta pe căsătoria cu mine pentru a şi finanţa viaţa de fermier de vază?

Şi ştia ce credea Olivia: că Harry a fost atât de furios când ea a acceptat cererea de căsătorie a lui Verne încât s-a apucat să-i tacă curte cameristei promiţându-i să-i cumpere libertatea şi s-o ia cu el în Nord. Harry a convins-o pe Celie să-l ajute, sugerându-i că bijuteriile stăpânei pot fi uşor transformate în bani lichizi şi că aceasta nici măcar nu va simţi lipsa unui mic diamant sau safir.

— Harry a trăit de atunci de pe urma bijuteriilor familiei Rutledge şi acum îi donează lui Clay profiturile obţinute din asta, iar eu nu pot răbda aşa ceva.

Harry făcuse ceea ce orice bărbat cu poziţia lui ar fi făcut cu o persoană ca Celie: s-a folosit de ea, obţinând ce a dorit, apoi a abandonat-o, lăsând-o şi însărcinată. La un an după ce ea şi tatăl lui Flint s-au căsătorit şi Celie a născut, a devenit evident faptul că bijuteriile erau definitiv pierdute. Harry s-a întors la St. Foy bogat, aşteptând ocazia să-i arunce asta în faţă Oliviei.

Rememorate de atâtea ori, întâmplările se transformaseră într-o poveste de familie.

— Şi nimeni, până în ziua de azi, nu a putut dovedi nimic, spuse ea cu amărăciune.

Iar Harry a fost tot timpul plin de succes. Era o întreabă istorie în aceste cuvinte: Harry şi tatăl lui Flint l-au înfruntat tot timpul într-o competiţie pe viaţă şi pe moarte, în care Verne a pierdut întotdeauna.

Era tocmai originea urii dintre familiile lor; nu-şi vorbeau niciodată, străbăteau pe câmpul de luptă al producţiei de trestie de zahăr şi al succesului, bătălie din ca e Harry

ieşise aproape mereu cel dintâi. Doi nebuni. Lui Flint nu-i era la îndemână să recunoască faptul că dintre cei doi, tatăl său fusese cel mai nebun.

Sau poate cea mai nebună era Olivia, care tot mai rămăsese cu convingerea că Celie nu-i înmânase bijuteriile lui Harry, ci le ascunsese undeva cu grijă, păstrându-le pentru viitor.

Celie murise curând după aceea, într-un accident, iar Ol via nu reuşise niciodată să afle adevărul.

Olivia crezuse întotdeauna că fata lui Celie ştia secretul ascunzătorii şi că se folosise de el ca să-i îmbrobodească pe Clay şi pe soţul ei. „Domnişoara Regina Meline", îi spunea ea în timp ce Meline îşi făcea loc la Bonneterre, şoptind vorbe ici şi colo şi amenin ţând că dezvăluie cine îi era tatăl. Pentru salvarea onoarei, tatăl lui Flint plătise cu viaţa.

— Am jurat întotdeauna că mai degrabă aş muri decât să dau plantara Bonneterre pe mâna lui Harry, dar văd clipa asta cum se apropie.

Clay îşi cheltuise moştenirea cu viteza unui cal nărăvaş; verne fusese ucis într-un act stupid de onoare masculină; Lydia

îndrăgostită nebuneşte de Peter Templeton – doar pentru că ştia că nu-l poate avea niciodată – şi acum Harry îi va preda lui Clay ceea ce îi aparţinea de drept ei. Harry învingea din nou.

Se ridică brusc în picioare, într-un acces de furie.

— Nu-mi vine să cred una ca asta. Harry are din nou toate atuurile. Va prelua plantaţia Bonneterre şi ne va îngropa pe noi amândoi.

Făcu un gest de neputinţă, şi se prăbuşi pe scaun.

— Am căutat restul bijuteriilor toţi aceşti ani, adăugă ea îngrijorată. Ei bine, nu este nimic de găsit. Am căutat peste tot. M-am coborât chiar într-atât încât să caut şi în cămăruţa lui Celie. Nu vom avea parte decât de necazuri şi suferinţe dacă Clay se însoară cu Dayne Templeton. Trebuie să faci ceva!

El stătea tăcut. Nu-şi dădea seama ce gândeşte sau dacă măcar auzise vreun cuvânt din ce spusese ea. Avea un sentiment descurajant de neputinţă. Clay se va însura cu Dayne şi va merge la New Orleans, iar Harry îşi va trimite echipa de lucrători la Bonneterre Şi se va ocupa de

plantaţie, iar ăsta va fi sfârşitul familiei Rutledge ca plantatori de vază din St. Foy Parish.

Doamne Dumnezeule!

Şi Orinda, draga ei de Orinda, pierdută, pierdută, Clay o va pierde la încă un joc de cărţi…

Biata Dayne, biata fată inconştientă…

— Fiule! Trebuie să faci ceva. Nu poţi lăsa să se întâmple asta.

O auzea vag, în subconştient.

Dar ştiuse din momentul în care citise pretinsa invitaţie că fratele lui nu se va însura cu Dayne şi faptul că doar el cunoştea soluţia elegantă prin care o va răzbuna pe mama sa şi va recupera ceea ce era ce drept al ei. Şi după toate astea, o va avea şi pe Dayne Templeton – era în această hotărâre încrâncenarea unui bărbat furios.

Şi uite aşa picase din rai direct în iad şi încă o dată lucrurile îi scăpaseră de sub control. Doar că de data asta nu avea unde să-şi verse furia. Nu existau decât două alternative – să se mărite cu Clay sau să abandoneze totul – dar amândouă drastice şi de neconceput.

Nici nu putea să cerşească ajutorul lui Flint. „*N-aş lua-o pe un pariu*”, îi răsunau în

minte cuvintele lui.

El o aştepta chiar acum… nu îndrăznea nici măcar să se gândească la asta – pentru că mâine va apare la uşa lui pe post de cumnată, va fi un nou membru al familiei, la fel de disponibilă şi la îndemâna lui ca şi o servitoare în casă.

De dimineaţă urma să îşi facă rochia de mireasă şi să meargă cu trăsura în St. Foy, la mica biserică pe care familia ei o frecventase dintotdeauna. Clay o va aştepta acolo, contemplând încântat termenii înţelegerii cu tatăl ei. Harry promisese să le plătească o dotă cu condiţia ca s-o ţină în New Orleans şi departe de el, Nyreen şi Montelette. Utilizarea fondului era la discreţia lui Clay şi ea ştia că asta însemna un trai luxos, pentru ca mariajul să nu-i strice stilul de viaţă.

Închise ochii disperată. Pur şi simplu nu putea să facă nimic şi asta însemna să-i lase totul lui Nyreen.

Nu se putea ca Nyreen să învingă.

Tatăl ei era un prost care îşi pierduse minţile, dar când el nu va mai fi, Montelette va rămâne – fertilă şi nemuritoare, casa şi pământul. Ce vor conta atunci Nyreen, Clay sau vechea ură dintre familii? Iar dacă,

pentru a-şi asigura patrimoniul, trebuia să accepte această căsătorie, o va face; şi odată măritată se va gândi la o cale de-a rezolva lucrurile – în favoarea ei, bineînţeles.

Se înveşmântă în silă cu rochia bogată, de culoarea fildeşului, cu straturile ei de dantelă şi marginile brodate care păreau că strălucesc pe mătasea juponului şi a pieptarului. Era o rochie simplă, efectul ei fiind produs de croiala şi de extravaganţa dantelei, în contrast cu albul pielii şi al mătăsii.

Avea în păr o coroniţă de flori albe, din care cădea în valuri un voal de tul.

Purtând un buchet asortat va părăsi casa cu paşi mici şi lenţi, astfel încât să întârzie momentul nunţii cât mai mult timp posibil.

Doar că Lucinda nu va lăsa să se întâmple asta. Dayne se răsuci pe călcâie în faţa oglinzii enorme din dormitorul ei, dorindu-şi ca nunta aceasta să fi fost din, dragoste, pentru continuarea unei dinastii sau din orice alt motiv care să i se pară rezonabil.

— Sunteţi frumoasă, don’şoară Dayne. Doamna Maribel vă urmăreşte din rai, mândră de alegerea făcută.

De ar fi aici…

Lucinda aruncă o privire pe fereastră.

— A venit trăsura…

— Mulţumesc, Lucinda.

Ridică marginea delicată, de dantelă, a rochiei şi se îndreptă spre uşă.

— Totul va fi perfect, don’şoară Dayne. Mama Dessie a pregătit micul dejun, va fi aşa cum doriţi.

Nu totul…!

— Apreciez asta, Lucinda.

Ieşi încet din dormitor. Vor mai sta la Montelette o noapte după care Clay avea ordine stricte să o ducă imediat la New Orleans.

Va fi o mascaradă de cununie şi nu ştia cum ar putea salva situaţia.

Mă pot salva doar pe mine, gândi ea cu o ironie mușcătoare, fără să poată scăpa de ideea că, în cele din urină, nu avea de ales.

Constată cu uimire că biserica era plină. Era, ce-i drept o biserică mică, dar situată chiar pe strada principală din St. Foy, imediat lângă magazinul general, iar acum fusese invadată de curioşi. Bineînţeles că vestea circulase din gură în gură, amănunţit comentată datorită renumitului Clay, dar şi a binecunoscutului conflict dintre cele două familii.

Inima începu să-i bată nebuneşte.

Clay nu se vedea pe nicăieri; în hol era o linişte artificial întreţinută, doar zumzetul scăzut al conversaţiei dădea impresia că nimeni nu vrea să fie prins speculând cu privire la natura acestei bruşte uniuni, misterioasă şi jenantă în acelaşi timp.

Văzu vecini de ici şi colo şi o adunătură de orăşeni pe care nu-i cunoştea, dar care acordaseră acestui eveniment consideraţia necesară, îmbrăcându-se în haine de sărbătoare.

O văzu şi pe Olivia Rutledge, perfectă în postura ei, sobră şi semeaţă, îmbrăcată într-o rochie de după-amiază, cu dantelă neagră pe margini.

Vai, Doamne, chiar o să se întâmple asta…

Altarul era drapat în alb şi împodobit cu flori. Cineva, probabil soţia preotului, luase mascarada asta suficient de în serios ca să o facă să pară reală. Simţi cum i se umezesc ochii de lacrimi.

Mi-aş fi dorit să fie real.

— Iată-te, o întâmpină Harry, îmbrăcat într-o haină şi pantaloni de culoarea lavandei. Ei bine, sunt mândru de tine, Dayne. Arăţi ca mama ta acum douăzeci şi cinci de ani.

Lacrimile de autocompătimire din ochii ei se evaporară cât ai clipi.

— Nu mă duci tu cu comparaţii şi complimente, spuse ea sec, deloc impresionată de privirea lui blândă.

— Ei bine, spuse Harry, uşor dezumflat şi decis să ignore răspunsul ei obraznic, o să mă duc să văd dacă preotul este gata. Ştii, Clay este cu el, iar Nyreen este gata să te însoţească la altar.

— Dacă face un pas spre mine o plesnesc, spuse Dayne hotărâtă. Iar atunci chiar vei avea un adevărat spectacol – ceea ce nu cred că vrei, ţinând cont de sentimentele tale nepărinteşti faţă de… noi amândouă.

— Sunteţi o pereche potrivită, spuse Harry defensiv.

— Asta îţi permite ţie să fii cu un picior pe Bonneterre şi mă dă pe mine la o parte din calea ta, îl contrazise Dayne. Şi nu te amăgi că fac asta pentru tine. O fac din motive pe care nu le vei înţelege niciodată şi intenţionez ca în final să fiu răzbunată, chiar dacă ar trebui să omor pe cineva pentru asta.

— Nu vorbi aşa în ziua nunţii tale, spuse Harry dojenitor, strângându-şi cravata cu un gest teatral şi scoţându-şi ceasul. Ah,

văd că este aproape timpul să începem. Stai să aduc preotul şi pe mirele tău.

Se uită peste umărul ei şi se retrase exact când apăru Nyreen, îmbrăcată într-o rochie largă de mătase, de culoarea fildeşului, cu broderii pe ea, care în contrast cu tenul ei de creolă şi părul lung, negru şi strălucitor o făcea să arate mai exotic ca de obicei.

— Felicitări, Dayne. Ce rochie frumoasă!

— Felicitări şi ţie, Nyreen. O frumoasă victorie. *Cred că mi-am dat seama cum ai reuşit, dar nu a fost nici un prost bătrân prin preajmă pe care să aplic noile cunoştinţe dobândite.*

Nyreen se încruntă de furie.

— N-o să-mi lipsească prea mult gura ta spurcată, ca să fiu sinceră.

— Îndrăznesc să spun că n-o să-mi simţi lipsa deloc, Nyreen, dar cine ştie ce poate aduce viitorul.

Nyreen zâmbi sfidător şi Dayne nu pierdu prilejul de a mai strecura încă o săgeată.

— Dar tu ştii cu siguranţă ce-ţi aduce viitorul.

Zâmbetul lui Nyreen păli şi deschise gura să dea o replică, dar se opri brusc, privind fix spre uşă.

Harry îşi făcuse apariţia, clătinându-se, cu

haina boţită, cravata strâmbă şi pantalonii terfeliţi. Simultan, din capătul din faţă al bisericii, preotul sună dintr-un clopoţel melodios şi anunţă cu voce tare:

— Vom începe.

Imediat, din naos, organistul începu să cânte marşul nupţial şi, înainte ca Nyreen să poată să spună un cuvânt sau să pună o întrebare, Harry o împinse înainte prin intrarea spre capelă.

Nyreen se împiedică, se redresă în ultimul moment şi începu procesiunea miresei, luând-o pe culoarul dintre bănci, înainte ca Dayne s-o poată da la o parte.

Harry o luă pe Dayne de braţ. Ea se smuci.

— Nu o să fiu în niciun caz condusă la altar de tine. Vom merge alături.

Îşi luă locul alături de el, plină de resentimente, şi în timp ce-l aşteptau pe Clay să apară lângă Nyreen la altar, ea îi aruncă o privire curioasă pe sub voal.

Arăta de parcă fusese bătut.

Clay păşi în capelă intrând pe uşa laterală şi veni lent până lângă Nyreen.

Organistul luă un crescendo ca să anunţe venirea miresei şi ea ezită un lung şi inutil moment, după care, resemnată, păşi pe

drumul torturii, de-a lungul culoarului dintre bănci, cu Harry alături.

Nu-i erau cunoscute feţele celor din jur: văzu doar expresia împietrită a Oliviei Rutledge, o mare de culori şi faţa curios de roşie a lui Clay.

Se îndepărtă la un pas de tatăl ei, aşezându-se alături de el şi se uită expectativ la preot.

Urmă un lung şi încordat moment de tăcere al preotului, care nu reuşi decât să mărească tensiunea.

Îl simţi pe Clay venind mai aproape de ea. Îl văzu pe preot încuviinţând şi îl auzi spunând din nou:

— Începem.

Răsfoi paginile şi începu pe un ton solemn:

— Dragii noştri…

Simţi cum o podidesc lacrimile.

Nu este prea târziu; putea pur şi simplu să se întoarcă şi să plece, alegând viaţa desfrânată pe care tatăl ei i-o prezisese.

Ce putea fi mai rău decât asta?

Trase adânc aer în piept, se răsuci pe jumătate, dar se simţ apucată zdravăn de mână: tatăl ei, intenţionând o dată pentru totdeauna să o oprească. Se întoarse brusc

să-l ameninţe – dar nu era el; acesta stătea la douăzeci de paşi în spatele ei, cu faţa lividă şi resemnată.

Era Flint Rutledge stând lângă ea la altar, cu mâna strânsă ferm pe braţul ei, iar Clay nu se vedea pe nicăieri.

Capitolul 10

Ar fi vrut să fugă, să-l doboare îmbrâncindu-l şi să dispară. Nimeni nu ar trebui vreodată să înfrunte acei ochi negri, diabolici şi strălucitori în faţa altarului.

— Dragii noştri…

O ţinea de braţ ca într-un cleşte de fier.

— Ne-am adunat aici…

— Nu încerca!

Vocea lui era ca de oţel, scoţând în evidenţă vorba blândă a preotului, ce suna ca o şoaptă în urechile ei.

— … uniţi în sfânta căsătorie…

— Dacă fugi, te las la cheremul lui Clay. Dumnezeule, ce ameninţare! Rutledge cel desfrânat sau Rutledge care spălase putina şi s-ar putea foarte bine s-o facă din nou… îşi smulse braţul din strânsoarea lui şi privi hotărâtă spre preot, cu bărbia ridicată.

— De altfel, ar fi exact ce meriţi.

Deşi clocotea de furie, asta nu-l împiedica

să fie cel mai atrăgător mire: înalt şi bronzat, cu ochii aceia impenetrabili, ca doi cărbuni, şi trupul pe care haina de sărbătoare şi pantalonii albi veneau atât de bine…

Nu semăna cu Clay, nu semăna deloc cu Clay… *Da… soţia lui? A lui?*

Nu putea fi a lui mai mult decât era deja. Cu fiecare cuvânt pronunţat de preot, simţea cum forţa ei se risipeşte. Îl făcuse să cedeze în faţa ei şi se temea de faptul că o va face să plătească, cu vârf şi îndesat…

— O iei…? îi dădu înainte preotul.

Flint răspunse ferm:

— Da!

— Şi tu, Dayne Rouleaux Templeton, îl iei…

Auzi cuvintele ca prin vis. *Chiar se întâmpla cu adevărat?* îşi muşcă buzele şi privi spre faţa încruntată a lui Flint. *Ar fi mai bine să nu dai înapoi acum…*

— Da, răspunse ea slab, în cele din urmă.

Apoi, luându-şi inima în dinţi, spuse din nou, tare şi cu convingere.

— Da!

Adunarea respiră uşurată şi preotul zâmbi larg.

— Vă declar soţ şi soţie. Doamnelor şi

domnilor, permiteți-mi să vi-i prezint pe domnul şi doamna Flint Rutledge.

Flint o apucă de braţ şi, în ciuda împotrivirii ei, o oblică să se întoarcă cu faţa la cei adunaţi acolo, care îi aplaudau politicos.

— Domnul şi doamna Rutledge vă invită la un mic dejun oficial la plantaţia Montelette, continuă preotul. Sunt pregătite trăsuri, pentru cei ce nu au mijloace de transport. Festivităţile vor începe peste o oră.

Organistul intona un acord majestuos şi se lansă hotărât într-un *recesional*[9].

— Nu poţi face asta, şuieră Dayne, în timp ce mergeau spre ieşire pe culoarul dintre bănci.

— Pot şi am făcut-o, Jezebel. Mi-am răzbunat tatăl şi l-am alungat pe ticălos, drept care mă aştept măcar via puţină recunoştinţă.

Preotul îi aştepta în vestibul.

— Pe aici…

Indică o uşă în dreapta lor, spre biroul în care trebuia să semneze certificatul de căsătorie.

Lui Dayne îi tremura mâna; era atât de oficial, atât de irevocabil…

---

9 *Recesional:* imn ce se intonează la încheierea serviciului religios pe timpul cât corul şi enoriaşii se retrag. (n.t.).

— Dumnezeu să te binecuvânteze! rosti preotul.

— Veţi veni şi dumneavoastră la Montelette, desigur? întrebă Flint, strângându-i mâna.

— Îndată ce voi putea, spuse preotul recunoscător, adăugându-şi numele pe certificat.

Flint o luă pe Dayne de braţ şi o conduse înapoi în vestibul, după care ieşiră din biserică.

O duzină de trăsuri – atât de la Bonneterre, cât şi de la Montelette – aşteptau lângă mulţimea adunată, care comenta de zor evenimentul.

Dayne se opri brusc la vederea Oliviei Rutledge care îi aştepta chiar în faţa bisericii.

— Draga mea, rosti Olivia, destul de tare ca sa audă toată lumea, apropiindu-se de Dayne şi luându-i mâinile într-ale sale. Bine ai venit în familia noastră!

Întâlnind privirea plina de scepticism, spuse cu franchețe:

— Îţi urez bun venit ca nora.

Apoi lua mâinile lui Flint.

— Nu m-am așteptat niciodată… Este ultimul lucru la care… Este… eu…

Cuvintele i se opriră în gât, dar totuși era Olivia Rutledge, mulțimea urmarea scena şi asculta, iar ea nu putea sa nu salveze aparentele şi trebuia sa se comporte cat mai civilizat.

— Sunt foarte fericită pentru tine, încheie ea, forţându-se să imprime vocii un ton cât mai cald cu putinţa.

— Mulţumesc, mamă. Am făcut ceea ce trebuia, spuse Flint.

— Da, da, văd asta, şopti ea tulburată. Nu pot merge la Montelette.

— Nimeni nu are pretenţia s-o faci. Se vorbeşte şi aşa destul pentru că Harry a dispărut în clipa când ceremonia s-a sfârşit, l-ai trimis pe Praxine şi pe Tuli?

— Imediat ce mi-ai spus. Ne vedem mai târziu, la Bonneterre.

O lăsă să-l sărute, scurt şi sec, doar pentru că toată lumea i privea şi nimeni nu putea să priceapă cum se făcuse ca unul din fraţi trebuia s-o ia de nevastă pe fata lui Harry Templeton şi până la urmă a luat-o celălalt.

Dar, în fond, nu conta. Erau pregătite mijloace de transport până la Montelette, care se afla cam la patruzeci şi cinci de minute de mers pe drumul de pe lângă

pădure şi aveau perspectiva unei petreceri cu masă îmbelşugată. Aşteptară politicos până când trăsura bătrânei doamne Rutledge se pierdu din vedere şi salutară cu urale momentul în care mirele ajută mireasa să urce în trăsură.

Stătea pe terasa superioară de la Montelette şi privea cum sosesc trăsurile. Singurul lucru pe care şi-l scosese era vălul, iar Lucinda se dusese să pună florile în apă.

Afară, servitorii aranjaseră mese lungi – aşezate în formă de U – chiar în faţa peluzei şi le acoperiseră cu feţe de masă albe, împodobite cu flori albe şi boboci portocalii. Chiar în timp ce privea, o negresă pe care nu o cunoştea – presupuse că era Praxine – punea argintăria la un capăt al meselor şi, în spatele ei, un negru impunător împingea un cărucior cu veselă pe care o aşeza cu grija alături de argintărie. Zenona apăru o clipă mai târziu, cu o tavă cu pahare şi şervete de masă, după care se întoarseră toţi în casă.

Musafirii începuseră să sosească şi privirile lor derutate arătau un amestec de amuzament şi tristeţe. Flint apăru lângă ea.

— Poate vrei să schimbi rochia.

Ea negă din cap.

— Am o singură rochie şi o cămaşă de noapte. Tata a trimis celelalte lucruri Ia New Orleans.

— N-o să ai nevoie de nimic altceva, spuse Flint şi ea simţi cum se înfierbântă.

Omul ăsta nu era soţul ei; nu putea vedea în el decât bărbatul care îi provocase o plăcere atât de inimaginabilă cu două zile în urmă. Acesta era cel ce nu dorise s-o aibă pe un pariu? Acesta era cel asupra căruia crezuse că are un oarecare control? Dar ea nu putuse influenţa nimic – nici cununia, nici pe el, nici propria sa viaţă – doar intrase în biserică pentru a se mărita cu un bărbat şi ieşise măritată cu altul.

Rămase cu privirea aţintită la scena de dedesubt, în timp ce parada de servitori începea să pună mâncarea pe care Dessie o pregătise cu atâta meticulozitate.

Poate că Dessie vrăjise tortul miresei. Poate că ea înnebunea: şedea pe balconul de ia Montelette, cu un bărbat care acum două zile îi storsese toată vlaga şi jurase că nu o va lua de nevastă. Şi, undeva, între Bayou La Touque şi New Orleans, Clay Rutledge îşi blestema ghinionul şi norocul fratelui său: Flint Rutledge îi răpise plantaţia Bonneterre şi acum îi luase şi

femeia pentru care Harry îl plătise s-o ia de nevastă Ce providenţial; Flint era evident un om al destinului.

Dayne privi în cele din urmă în ochii negri ai soţului ei întrebându-se cât scosese de la Harry.

Instantaneu, de parcă ar fi putut să-i citească gândurile şi suspiciunile, acesta o apucă de braţ şi o trase spre el cu un fel de violenţă înfrânată.

— Târfă. Târfă blestemată şi nerecunoscătoare, domnişoară Jezebel cu nasul pe sus… dar eşti o bucăţică bună, n-ai fost niciodată altceva… şi s-ar putea să fiu cel mai mare prost. La dracu', o îndepărtă el. Vino când vrei şi când eşti pregătită, Jezebel. Întotdeauna faci aşa.

Nyreen se simţea nefericită şi nu înţelegea de ce. Hoinara prin încăperile de la Montelette, în timp ce servitorii alergau încoace şi încolo la indicaţiile lui Tuli, impunătorul majordom de la Bonneterre, şi simţea presiunea teribilă a gândului că greşise calculul pe undeva, doar că nu-şi dădea seama unde.

— Nyreen, hei, Nyreen!

Auzi şoapta venind din cămăruţa de sub scară şi se îndreptă într-acolo ca din

întâmplare, deschizând uşa de parcă ar fi căutat ceva.

— Clay, nebunule, ce cauţi aici?

— Am riscat şi am pierdut, *dar te doresc… acum.*

— Ai înnebunit? Harry poate apare în orice clipă.

— Nu-mi pasă. Ticălosul de frate-meu mi-a luat totul, totul cu excepţia ta…

— Harry l-a lăsat, şopti ea simţind cum excitaţia îi creștea la culme. Harry…

Se furişă în cămăruţa mică, în care abia încăpeau amândoi. Dar Clay nu era aşa de corpolent şi mare ca Harry; era zvelt şi avea o ţinută aristocratică.

— Ce îndrăzneală din partea ta să vii aici şi să te ascunzi, şopti ea, trăgându-i pantalonii.

— Sunt mai îndrăzneţ ca zece oameni la un loc.

— Eşti mai îndrăzneţ ca unul pe care îl ştiu eu, şopti ea respirând sacadat şi dezbrăcându-l rapid şi cu dexteritate. Ah, Doamne, ah, chiar eşti! gâfâi ea în timp ce-şi ridica fusta şi el i-o dovedi.

Acest mic interludiu nu dură mai mult de cinci minute, după care îl goni din casă.

— Ai fi un prost să stai aici. E prăpăd dacă

Harry te prinde. Încă mai fumegă din cauza felului cum fratele tău i-a schimbat planurile. Trebuie să pleci!

Bombănind, se furişă pe intrarea din spate, în timp ce musafirii roiau pe peluză, îndreptându-se spre casă, holbându-se la mărimea ei şi la opulenţa ostentativă.

Totuşi, era neliniştită, la ce-i mai folosea Clay acum, în afara unei simple distracţii la New Orleans – asta dacă îşi va mai putea permite să locuiască acolo, în condiţiile nou create.

Nimic, nimic nu mergea cum trebuie.

Harry se ţinea după ea ca un vier în călduri. *Era* un vier. Singurul lucru interesant la el erau banii lui şi mâinile imense şi fierbinţi. Restul îl inventase ea:

O născocire a imaginaţiei, asemeni poveştilor erotice pe care le inventa ca să-l întărâte de fiecare dată.

Ea făcuse acest pat şi deşi nu mototolise încă cearşafurile, era deja nemulţumită. Era vorba de bani. Şi felul cum îl momise, ce făcuse ca toate aceste luni petrecute la Montelette să fie excitante. Dar acum singurul obstacol fusese înlăturat şi nu mai era nimic care să stea în calea uniunii ei carnale cu Harry.

Totuși simţea acea nemulţumire supărătoare, de parcă acum, când scopul fusese atins, toate presiunile şi planurile făcute erau lipsite de sens. Par cum ar putea fi aşa? Montelette era tot ce visase; iar Harry cu certitudine că înota în mai mulţi bani decât ar putea ea cheltui în următorii zece ani şi pe deasupra era leşinat după ea. Putea cere orice, pur şi simplu orice.

Cu excepţia a ceea ce-şi dorea cu adevărat. Par nu ştia ce iste acel ceva. Poate că seducerea lui Harry era doar primul pas în călătoria ei spre descoperire.

Auzi trântindu-se o uşă sus, deasupra ei, apoi apăru Flint Rutledge coborând scările ca o furtună.

Se uită lung în urma lui, simţind prin ea norul dorinţe. Şi apoi înţelese de ce simţea o atât de pro undă stare de nelinişte: din cauza Daynei care, deşi ar fi trebuit să fie pedepsită, îl luase pe prinţ, în timp ce ea – eroina – era blestemată să rămână cu broscoiul.

Toate trăsurile sosiseră şi Dayne, fără tragere de inimă, coborî de pe terasa de la etaj, pe peluză, să-şi întâmpine musafirii. De undeva din spatele ei, auzi sunetul dulce al

unei viori, un sunet surprinzător în comparaţie cu conversaţia din jurul său, purtată încă în şoaptă. Era surpriza lui Flint, pentru că nimeni din familia ei n-ai fi făcut-o. Şi în timp ce traversa peluza, ridicându-şi cu grijă marginea fragilă a rochiei, Tuli apăru cin casă împingând din nou căruciorul de ceai de data asta având pe el trei torturi glasate cu alb.

Tortul meu de nunta; *nici măcar nu mă gândisem la un tort de nuntă şi nici la micile ritualuri ale miresei,* constată ea caustic, plină de amărăciune.

Şi uite aşa, iată şi torturile; Dessie, zâmbind larg din uşa sufrageriei, şi Tuli, cu alura lui elegantă, aranjând tăvile printre bobocii portocalii din mijlocul mesei. Şi Flint, urmărind-o dintr-o mulţime de oaspeţi, privirea lui fierbinte arzându-i deja pielea.

Ridică bărbia şi parcurse distanţa dintre ei.

Musafirii deja se adunau, în timp ce Dayne îşi luă locul alături de soţul său; nu-i cunoştea pe mulţi dintre ei însă, cu toate astea, erau atât de cumsecade şi binevoitori într-o situaţie care avea un iz vădit de artificial, încât se simţi dintr-o dată

recunoscătoare lor şi lui Flint. Dar căsătoria ei nu era o farsă: era reală, cuvintele pe care le spusese erau reale, iar Flint, deşi furios, făcuse o încercare de a transforma acest eveniment în tot ceea ce ar fi trebuit să fie.

Era mulţumită să vadă că Nyreen nu arăta nici ea prea fericită, în timp ce se plimba printre oaspeţi, aşa cum era de aşteptat de la o gazdă bună, străduindu-se să dea impresia că are grijă ca toţi să se simtă bine.

Musafirilor le făcea atâta plăcere această nuntă neconvenţională, încât Dayne nu-şi putea opri zâmbetul şi le strângea mâinile cu căldură pe măsură ce fiecare îi ura sănătate, bunăstare şi noroc.

Iar Flint era atât de bun cu ei! Nu-l cunoşteau, deşi unii s-ar fi putut să-l ţină minte din anii de dinainte – deşi ar fi putut presupune că toţi acei ani duri petrecuţi la frontieră l-au făcut mai puţin manierat decât părea. Dar oaspeţii din parohie erau foarte plăcut impresionaţi de el. Degaja o căldură la care toată lumea răspundea. Pentru ei, trăise departe de aici o viaţă asemănătoare cu a lor ca om de rând, lucrând în condiţii obişnuite, într-un loc

unde nu fusese cunoscut ca fiul unui proprietar de plantaţie. Fusese el însuşi, muncind din proprie dorinţă, prin forţe proprii. Într-un fel toată lumea ştia asta şi parcă voiau să i-o transmită prin medul în care îi strângeau mâna, urându-i numai bine.

În egală măsură erau generoşi cu ea, deşi simţea cumva că nu merită asta, că toţi anii cât a stat izolată la Montelette, ca fiica prosperului proprietar, au făcut-o mai nepăsătoare faţă de oameni şi ştia că nu fusese tocmai cumsecade cu ei. Dar nimeni nu o judeca şi la sfârşitul extenuantei runde de strângeri de mână, zâmbete şi urări de bine, avu senzaţia că ăsta este finalul de nuntă pe care şi-l imaginase dintotdeauna.

Deasupra lor, undeva pe terasă, muzica continua, amplificându-i sentimentele…

Apoi apăru Harry şi ea se întrebă dacă toate astea făceau parte din înţelegerea dintre el şi proaspătul mire.

Flint o luă de braţ şi ocoliră capul mesei până la frumosul tort de nuntă.

— Este timpul ca tatăl tău să ţină toastul.

— Toastul? Harry? întrebă ea slab.

Dar Harry era deja alături de ei, cu Tuli la dispoziţia lui, purtând frapiera cu şampanie

şi un pahar.

— Ah! Şampanie… strigă Harry când Tuli deschise sticla Şi turnă cu fineţe şi distincţie în cupă.

Luă paharul în care şampania spumega şi se întoarse spre oaspeţi.

— Pentru fiica mea, doamnelor şi domnilor şi proaspătul ei soţ, domnul Flint Rutledge de la plantaţia Bonneterre, bunii noştri vecini, şi de acum o dinastie unită!

— I-auzi, i-auzi, murmurară invitaţii, iar Harry luă o înghiţitură din cupă, în timp ce servitorii treceau printre ei cu tăvi încărcate de cupe cu şampanie, ca să poată saluta cum se cuvine următorul toast.

Tuli turnă apoi încă două cupe de şampanie pentru Dayne şi soţul ei.

Flint o ridică pe a sa şi se întoarse să privească adânc în ochii Daynei, care priveau oarecum orbiţi.

— Pentru unirea neprevăzutului cu mult doritul, propuse el, încrucişându-şi brațul cu al ei, astfel încât să bea unul din cupa celuilalt.

Mulţimea fremătă şi toată lumea bău.

— Vom tăia acum tortul miresei, spuse Flint şi invităm toată lumea să se servească.

Tuli îi înmână cuţitul special, ce făcea

parte din zestrea Oliviei şi care fusese adus de la Bonneterre şi îi ţinu vasul cu apă; Flint, după ce trecu prin apă cuţitul, îl înfipse în cel mai mare din cele trei torturi.

Primele două felii erau pentru mireasă şi mire. După ce fură puse deoparte pe două delicate farfurii chinezeşti, mama Dessie veni în faţă şi luă tortul ca să fie împachetat şi păstrat, în timp ce Tuli începu să taie cu grijă porţiile pentru musafiri.

Din nou Flint o hrăni, de data aceasta cu o bucată zdravănă de tort de fructe, glazurat. Şi ea îl hrăni pe el, lăsându-şi degetele să alunece uşor pe linia fermă a buzelor lui, ca şi cum ar fi fost real… ca şi cum ar fi fost tot ce-şi dorise vreodată.

Şi poate, gândi ea, în timp ce împărţea împreună Cu Flint feliile de tort invitaţi lor, *poate chiar aşa e.*

Nyreen, nici mai mult, nici mai puţin se ascundea. Pur şi simplu nu putea să dea ochii cu Harry acum, deşi ştia că va veni după ea în orice moment.

Se simţea îngreţoşată şi proastă din cauza ignoranţei cu care luase deciziile pripite ce o făcuseră să piardă ceva ce ar fi avut şanse să se împlinească. L-ar fi putut determina pe Harry să o trateze ca pe o fiică şi astfel

ar fi avut şansa să-l cunoască prima pe Flint Rutledge şi astăzi s-ar fi sărbătorit nunta ei.

Îşi blestemă prostia şi lăcomia. Îl dorea pe Flint Rutledge cu o furie aproape chinuitoare. Fratele lui, Clay, era nimic pe lângă el. Nu ştia cum o să se descurce.

Oare merita să ia în considerare o crimă? La urma urmei, era vorba de banii lui Harry şi ştia că familia Rutledge nu avea deloc, din cauza lui Clay. Dar bărbatul! Bărbatul acesta înalt, întunecat, fermecător, neavând nimic afectat sau aristocratic… îl cântărise din ochi într-o clipă în care el nu putea s-o observe. Cum să se aşezi ea vreodată la casa ei şi să se mărite cu Harry, când acest bărbat era la numai cincisprezece minute de mers cu trăsura? Ei bine, putea… aceleaşi planuri le făcuse în legătură cu Clay…

Dar nu era acelaşi lucru. Acesta era omul pe care să-l doreşti numai pentru tine – pe veci – şi acum târfa aia năzuroasă îl avea, iar ea nu ştia exact cum va suporta situaţia, cu toate că…

Cine ar fi crezut că St. Foy dă pe dinafară de bărbaţi atât de frumoşi?

— Nyreen! Nyreen?

La naiba! Harry! Se uită în jur cu disperare, căutând un loc în care să se

ascundă.

— Unde-i fata mea dragă? Vino la mine, Nyreen, vino acum, treaba este aproape făcută. Vor pleca peste o oră, poate două, şi te doresc atât de tare… Nyreen…

Oftă adânc şi ieşi la vedere.

— Harry, iubitule…

Suna sincer, datorită lungilor ani de practică, întotdeauna fusese o actriţă bună. În orăşelele miniere, primitive, pe care le frecventase împreună cu mama ei, învăţase de foarte devreme cum să facă un bărbat nevoiaş să se simtă tratat ca un rege.

Se întâmplase exact aşa cum plănuiseră amândouă şi toate acestea ca urmare a norocului chior de a-l întâlni pe fratele lui Harry şi a talentului deosebit al mamei sale de a-l face să se îndrăgostească de ea. *Draga de ea, maică-sa,* se întreba îndreptându-se spre îmbrăţişările lui Harry, *pe unde era ea acum şi oare cât succes avusese în Vest acel tată vitreg cu cap de hidră.*

Dar aceasta dură o clipă. Planul fusese următorul: mama ei va pleca şi ea va rămâne, cu scopul, ştiut doar de ele două, de a seca banii bărbaţilor din neamul Templeton.

Succesul era atât de aproape şi nu înţelegea de ce se gândise, măcar pentru o clipă, să arunce pe fereastră toată afacerea datorită unui bărbat grozav, dar plin de datorii, ca Flint Rutledge. Ar fi peste măsură de prostesc.

Dayne va fi plecată peste câteva ore. Harry putea fi manipulat atât în pat, cât şi în afara lui, iar ea spera ia, atunci când mama ei î se va alătura, să fi stors suficienţi bani de la el pentru a se căpătui pe viaţă.

Zâmbi în sinea ei, în timp ce Harry începu să o mângâie şi să-i şoptească la ureche, sperând că ea-şi va ţine toate promisiunile. Plănuia să o dezbrace de toate hainele exact în clipa în care Dayne va părăsi plantaţia Montelette lăsându-i, în sfârşit, libertatea de a se bucura de trupul gol, ispititor, al lui Nyreen.

Reveniră printre invitaţi după cincisprezece minute, timp în care Harry o pipăise în spatele uşilor închise ale salonului.

Deja invitaţii se mai împuţinaseră – Flint aranjase ca trăsurile să-i ducă înapoi în oraş – şi cei care mii rămăseseră tocmai erau pe cale de a depăşi limitele bunelor maniere.

Flint se uitase cu subînţeles la ceasul său

de câteva ori şi băuse probabil mai multă şampanie decât ar fi trebuit, dar deja nu-i păsa.

Recepţia se termină fără niciun incident, ba chiar cu o tentă de bun gust, mulţumită lui Tuli şi a lui Praxine şi a mult lăudatei pivniţe de la Bonneterre, din care scoseseră suficient vin şi şampanie ca să sărbătorească nunta.

Era incalificabil faptul că tot ceea ce-şi dorise Harry ora să scape de Dayne fără nicio ceremonie. Dar lui Dessie şi Lucindei le pasase mai mult, destul ca să facă torturile, să decoreze Jocul şi să pună mesele.

Flint voia ca Harry să plătească pentru nebuniile lui. Va veni vremea, va avea el grijă de asta. Atunci Harry se va achita şi de ascunderea bijuteriilor Oliviei, neştiind că răscumpărarea era chiar fiica lui. Porcul se afişa cu târfa aia şi o preţuia ca pe un porţelan fin, într-un fel în care nu se purtase niciodată cu fiica sa. De abia aştepta s-o ia pe Dayne de acolo.

O găsi în bucătărie, vorbind cu Dessie.

— Păi acu’, spunea Dessie, ce ştie broscoiul despre oglindă?! Nu mă aşteptam ca stăpânu’ Harry să se gândească la tort de

mireasă şi tot restul, însă n-a fost mare lucru de făcut, aşa că nu este nevoie de recunoştinţă pentru asta, copilă.

Dayne zâmbi slab şi o bătu pe umăr.

— Ei bine, oricum sunt recunoscătoare.

— Nicio problemă, copilă. Uite aici, bărbatul tău a venit… mmm. Duduie Dayne, nu te uita aşa, nu ştii nimic despre gustul dulceţii până nu deschizi borcanul. Şi tu pleci cu omul tău într-o duminică, ceea ce înseamnă că nu-l vei părăsi niciodată, profeţi ea, împingând-o uşor pe Dayne spre Flint când acesta intră în încăpere. Du-te, fată, nu poţi să te măriţi cu un bărbat de două ori.

— Este timpul să ne pregătim de plecare, spuse Flint concis.

— Atât de curând?

Dayne se întoarse şi se uită la Dessie, care aproba din cap încurajator.

— Du-te acum, duduie Dayne.

Flint îi întinse mâna şi ea o luă ezitant.

— La revedere, Dessie.

— Pe curând, spuse Dessie cu convingere deplină privindu-i cum ies din bucătărie.

Apoi se întoarse la oalele şi cratiţele ei, la vrăjite şi licorile ei fermecate.

— Curând, foarte curând…

Soarele coborâse pe lângă casă şi acum peluza era scăldată în umbră. Cu excepţia meselor, totul fusese strâns deja. Era un aer de pace în acest loc, un calm, o nemişcare de parcă însăşi atmosfera părea sătulă de petrecerea care avusese loc acolo.

Flint savura buchetul unui pahar cu vin, în timp ce o aştepta pe Dayne să se schimbe de rochie. Voia să facă despărţirea finală cât mai repede şi mai politicos, deşi nu se simţea deloc în dispoziţia de a fi politicos cu Harry Templeton…

…care tocmai în acea clipă o implora pe Nyreen să se schimbe din minunata rochie de brocart în ceva mai confortabil – ceva care să nu implice corsete şi straie cu o mie de şnururi… ceva pe care să-l poată da jos cu uşurinţă când vor fi în sfârşit singuri.

En atât de plictisită de obişnuitele lui insistenţe, că pur şi simplu se uita lung pe fereastră, fără măcar să-l asculte.

— Harry, mai vine o trăsură pe alee.

Ei bine, trebuia să spună ceva ca să-i distragă atenţie, deşi era probabil vreun alt invitat, care fie întârziase, fie uitase ceva.

— Nyreen, iubito, te implor!

Îi plăcea ca el s-o implore; deschidea atâtea posibilităţi delicioase.

— Harry, *eu* te implor să nu mă pui într-o situaţie compromiţătoare, cu Flint Rutledge stând pe veranda din faţă şi cu cineva care are prostul gust să sosească la două ore după eveniment. Nu putem să avem mai întâi grijă de proaspeţii căsătoriţi? îţi promit, îţi jur că totul va fi exact aşa cum doreşti, când toată lumea va fi în sfârşit plecată.

Ei bine, trebuia s-o facă, pur şi simplu trebuia s-o facă: Harry nu va înceta s-o roage şi să insiste şi pe urmă mai era şi trăsura aia stupidă care tocmai oprea în faţă şi, în plus, această prezenţă absolut tulburătoare a lui Flint Rutledge, care stătea în faţa ferestrei.

Şi Dayne... Dumnezeule, n-o să scape niciodată de Dayne... Dayne Rutledge... Dumnezeule mare...

...frumoasă rochia asta. Harry ar face bine să-mi cumpere ceva asemănător, ca să mai compenseze toate cicălelile lui...

Oricum, aceea era probabil trăsura care venise să-i ducă pe Dayne şi Flint înapoi la Bonneterre.

— Vino, Harry, trebuie să fim civilizaţi şi să-i spunem „la revedere” unicei tale fiice. După asta, dragul meu, vom da drumul *din*

lesă leului neîmblânzit.

Îl conduse afară din casă şi el o urmă bombănind.

Trăsura tocmai se oprise la cotitura aleii.

— A venit la ţanc, Dayne, spuse Nyreen. Ăsta trebuie să fie vizitiul vostru.

Toţi priviră vizitiul coborând dar, în loc să vină pe treptele verandei ca să-i escorteze pe Dayne şi Flint la trăsură, ocoli trăsura şi se duse să deschidă politicos uşa acesteia.

Un bărbat înalt, slab şi bine îmbrăcat coborî eu mişcări elegante din trăsură. Stătu un moment nemişcat în umbra trăsurii, de parcă s-ar fi oprit să privească în jur şi apoi, în fine satisfăcut, începu să meargă spre ei cu pas lent, care aproape că o scoase pe Nyreen din sărite.

Apoi apăru la vedere. Era un bărbat atât de elegant, frumos şi sigur de el, încât crezu că s-ar putea arunca la picioarele lui, implorându-i iertarea.

Vag auzi micul strigăt de surpriză al lui Dayne:

— Ah, Doamne!

Apoi pe Harry, bombănind cu năduf: „Rahat!” de parcă noul venit alesese deliberat acest moment şi nu altul ca să-i strice distracţia.

Şi din nou Dayne, cu vocea gâtuită de emoţie:

— Este Peter... o, slavă Domnului, Peter a venit acasă!

Nimeni n-ar fi putut să o oprească: o luă la goană de pe verandă, într-un mod aproape nemanierat pentru o doamnă, traversând peluza şi aruncându-se drept în braţele lui.

Nyreen spumega de furie; încă un lucru pe care Dayne i-l luase, şi nu conta deloc că ea nici măcar *nu* era conştientă de asta. Dumnezeule, cât o ura: avea dreptul să fie îmbrăţişată strâns de acel bărbat grozav, iar ea, Nyreen, trebuia să se mulţumească, să stea şi să aştepte, fierbând de invidie, până când *Dayne* era dispusa să-i dea drumul şi să-l lase să vină pe verandă să-i salute şi pe ceilalţi.

Ei, era şmecheră Dayne, îmbrăţişându-l aşa şi uitându-se la Nyreen ca şi cum ar putea să-i ghicească toate dorinţele secrete.

Şi apoi, în sfârşit, Peter, atât de înalt, atât de indiscutabil de viril, o luă pe Dayne după mijloc şi veni cu ea spre ceilalţi.

Cu certitudine că este un bărbat manierat şi sensibil, se gândi Nyreen privind în ochii lui albaştri, strălucitori, în timp ce-i oferea mâna.

Bună, iubitule, cu siguranţă nu vreau să-ţi fiu mamă vitregă... Iar în acea clipă realiză fulgerător că se va debarasa de toate planurile pe care Ie făcuse deja cu trei ani înainte de-a veni la Montelette.

Capitolul 11

Irevocabil. Treaba era făcută...

Dar... dacă ar fi fost capabilă să-şi convingă tatăl să mai aştepte încă o singură zi, Peter s-ar fi întors în timp util şi ea nu ar mai li trebuit să meargă în faţa altarului.

Acum el era la Montelette, stricând toate planurile lui Nyreen, iar ea era „Doamna Flint Rutledge", stăpâna plantaţi ei Bonneterre – indiferent ce-ar fi însemnat *asta.*

St tea faţă în faţă cu Olivia, pe terasa superioară a casei, şi urmărea cum lumina înserării se lasă peste mlaștină, la fel de delicat ca un voal de mătase. Nu aveau nimic să-şi spună, aşa că între ele domnea o tăcere stânjenitoare, accentuată de sunetele vagi ale naturii.

— Ţi-e sete, draga mea?

Vecea Oliviei sună uşor piţigăiată în tăcerea melancolică din jur.

— Păi, da... răspunse ea, toată numai

politeţe; asta era la urma urmei soacra ei.

Olivia luă un clopoţel de argint de pe masa de lângă ea. Praxine apăru cu o tavă în mână, îndată ce auzi sunetul melodios.

— Doamnă Rutledge.

Se aplecă în faţa ei respectuos şi ea luă un pahar înalt cu limonada.

— Doamnă Olivia?

Olivia îi făcu semn să pună tava pe masă şi Praxine se retrase. Dayne luă o înghiţitură, privind cum se sting încet flăcările asfinţitului. Bătrâna doamnă luă un pahar şi îl privi, de parcă era o sferă de cristal în adâncurile căreia ar fi putut să citească viitorul.

— Clay a plecat înapoi la New Orleans, spuse ea în cele din urmă.

Dayne n-avea nimic de comentat despre asta. Clay n-ar fi trebuit niciodată să se lase ademenit de Harry, să se întoarcă şi să fie pus în situaţia de-a fi forţat s-o ia de nevastă. Şi totuşi îl dorise, iar cu câteva săptămâni în urmă se furişase la Bonneterre chiar pe lângă această verandă ca să-l implore să se căsătorească cu ea.

El îi spusese „Nu” şi lui Harry „Da” – încă mai era furioasă din cauza asta – pentru singurul motiv că ceea ce îi oferise Harry

fusese mult mai tentant.

Numai dacă Peter ar putea… Nu, era prea târziu pentru asta. Peter cel care se reîntorsese acasă era în egală măsură un străin şi o figură familiară. Se maturizase şi căpătase patina călătorului prin lumea largă. Văzuse totul, fusese pretutindeni şi dacă înţelesese ea bine mesajul de dincolo de vorbele lui, nu dorise să vină acasă.

Dar terminase banii şi asta implica întoarcerea şi ocuparea locului său de drept, alături de Harry, la Monte ette, însă acesta era ultimul loc unde ar fi voit să fie.

Din privirea lui înţelese că nu era nevoie să-i spună nimic, el observase totul din prima clipă.

— Poate pot să-l şantajez să-mi plătească încă un an de stat în Europa, îi şoptise el la ureche când o îmbrăţişase de rămas bun, şi chiar intenţiona s-o facă.

Ura faptul că fusese nevoită să-l părăsească, atunci când avea atât de multă nevoie să-i vorbească.

Dar tot ceea ce-şi dorea el era să viziteze mormântul lui Maribel şi apoi să despacheteze şi să se facă comod, după efortul unei călătorii obositoare. Se duseseră împreună până la micul loc de veci

al familiei, ca să privească fragilul mormânt al mamei lor, iar Dayne nu-i putuse spune că Harry alergase după Nyreen în timp ce mama lor trăgea să moară.

— A fost împăcată până la sfârşit, şopti ea, îngenunchind pentru a smulge câteva buruieni de pe covorul de flori care acoperea mereu mormântul. A fost mulţumită ştiind că tu faci ceea ce ţi-ai dorit mai în alt şi că eu îi aveam pe Boy şi pe tata, iar tata avea Montelette. Iubea plantaţia. N-a regretat niciodată că s-a măritat cu un nou-venit fără avere şi a fost de acord ca tata s-o primească pe fiica fratelui său să stea la noi, cât timp acesta şi soţia sa sunt plecaţi în Vest. N-a ţinut cont de cheltuieli. Nici tata.

— Cam altruist tata, spuse Peter, întorcând capul spre casă. O s-o ia de nevastă?

Ea îl privi şocată; el îi aruncă o privire sceptică, dându-i de înţeles că era evident pentru oricine. Îi răspunse scurt.

— Da.

— Aşa că s-a descotorosit de tine.

Asta era dureros; era atât de evident…

— Da.

— Şi acum am venit eu înapoi să le stric

distracţia. Mă întreb ce-o să facă acum puştoaica?

— Această puştoaică trebuia să se ducă acasă cu Flint Rutledge, dragă Peter, nu eu.

El o ajută:

— Nu-l vrei?

— L-am vrut pe Clay, înainte. Şi apoi tata a dorit din cale afară să scape de mine şi nu conta cu cine mă măritã. De unde să ştiu dacă îl vreau? adăugă ea cu amărăciune.

Dar întrebarea o lovise în profunzime, pentru că ea ştia răspunsul: îl dorise cât avusese puterea.

Dar acum... acum, gândi ea, sorbind din limonada şi privind la întunericul care înconjurase plantaţia Bonneterre, *nu avea puterea deloc; era legată de mâini şi de picioare cu acte, zestre şi lucruri care nu aveau nimic de-a face cu ceea ce voia sau ceea ce simţea.*

Reprezenta o parte din patrimoniu şi tatăl ei fusese obligat doar să schimbe termenii actului de vânzare, dar făcuse oricum târgul cel mai bun.

Şi în final, ea era complet neajutorată.

Noaptea nunţii ei.

Se schimbase de rochia de mireasă încă de la Montelette şi îşi îndesase cămaşa de

noapte şi lucrurile de toaletă într-o geantă de voiaj. Pusese pe im singura rochie ce o mai avea, pe care acum o scosese şi o atârnase cu grijă în şifonierul din dormitor.

Dormitorul *ei,* dormitorul stăpânei plantaţiei Bonneterre.

Era spaţios – o cameră pe colţ, cu ferestre pe doi pereţi şi o uşă de legătură, ameninţătoare, între dormitorul ei şi al soţului său. Da, soţul său… soţul, soţul, soţul – mintea ei nu putea să treacă peste asta, nu concepea să pună această etichetă bărbatului care, în ultimele două săptămâni, fusese iubitul ei înfocat şi plin de dorinţă.

Soţ … El o cumpărase.

O fi fost Harry cel care a stabilit termenii, dar Flint Rutledge o cumpărase, la fel de simplu cum ar fi cumpărat o sclavă. O va pune pe un piedestal şi se va duce să-şi găsească plăcerile în altă parte. Aşa se întâmpla întotdeauna. Soţii din clasa plantatorilor nu făceau dragoste nebună şi înfocată cu soţiile lor. Pentru asta întreţineau amante în Nev Orleans, femei care nu erau legate de nicio restricție şi care se bucurau de toate plăcerile.

Plăcere… Nesfârşita, deplina plăcere a trupului şi mâinile lui – of, Doamne!

— Mâinile alea ale lui…

Se privi în oglinda de lângă şifonier. Unde era Jezebel acum? Era în dormitorul ei de la Bonneterre, îmbrăcată în corset, bluză, ciorapi, pantalonaşi şi cu verigheta de aur strângându-i degetul – ca orice bună soţie dr plantator.

Unde era pasiunea devastatoare a trupului?

Nici urmă de soţul ei în timp ce stătea cu Olivia, în lunga şi dezolanta tăcere a serii. Şi nici urmă de soţ aşteptând-o, dezbrăcat şi plin de dorinţă. Din momentul în care îşi pusese acel inel de aur pe deget fusese ca şi cum dorinţei sălbatice de până acum îi crescuseră aripi şi zburase. Trebuia să se obişnuiască din nou să fie singură, virginală şi pură.

— *Nyreen!* La dracu', lasă-mă să intru! Nyreen!

— Pleacă, Harry, încetează să te mai faci de râs.

— La naiba!

Bătu mai violent în uşa ei, până când ea nu avu încotro şi îi deschise, ca să nu creadă cineva că sunt nebuni de legat.

— Ce-i? Ce este?

— Ştii ce! răcni Harry cu ochii holbaţi la

vederea ei în cămaşa de noapte subţire, de mătase, pe sub care ştia că nu poartă nimic.

— Harry.

Încercă să-l împingă fără succes.

— Harry, dragule…

— Mi-ai promis, Nyreen. Doar mi-ai promis, ei drăcia dracului.

Ea dădu din umeri şi se îndepărtă, iar el trânti ostentativ uşa în spatele lui.

— Da, ţi-am promis, dar nil mă aşteptam să avem un musafir permanent, după aceea.

— Este dus în aripa lui, Nyreen. Nu ne va deranja. Nu bănuieşte nimic.

Naivul de Harry!

Peter Templeton ştia exact ce se petrece. Ea Văzuse cum îi cântărise rapid din priviri şi pentru asta nu dădea doi bani pe tatăl lui. Dar nu-i va spune lui Harry. Să creadă doar ce vrea el!

— Dragă Harry, şopti ea, controlându-şi expresia feței şi întorcându-se spre el. Nu crezi că şi eu tânjesc după tine? Bărbaţii pur şi simplu nu înţeleg natura constrângerilor la care sunt supuse femeile. Tu poţi să te duci să faci amor unde şi când ai chef şi nimeni nu va avea o părere proastă despre tine pentru asta. Dar eu…

— Eşti o târfă în călduri şi n-o să mă dau

la o parte din nou, o întrerupse Harry scos din sărite. Toate acele promisiuni, Nyreen… pentru ce? Pentru mine sau pentru banii mei?

Ea îi sesiză instantaneu starea de spirit şi trecu la un ton agresiv.

— Te vreau *pe tine,* cum poţi să te îndoieşti de asta? Sau nu iei în considerare toate lucrurile pe care le-am făcut pentru tine până acum? Te porţi ca un prost, Harry, lăsându-te ghidat mai degrabă de dorinţele tale decât de bun-simţ. Fiul tău doarme la capătul holului, iar tu crezi că pot să defilez prin casă dezbrăcată doar ca să-ţi satisfac ţie poftele şi nu iei deloc în seamă faptul că s-ar putea să se plimbe în somn; s-ar putea să mă vadă şi să mă dorească şi el…

Imaginea de neconceput provocă reacţia dorită.

— *Nu!* răcni Harry.

Doamne, nu-i trecuse niciodată prin minte… Fiul său manierat să aibă pofte de genul ăsta… Dar cum s-ar putea abţine un bărbat având-o în preajmă pe Nyreen? Dumnezeule, dacă o vedea? *Dacă abuza* de ea?

Nyreen zâmbi, cu zâmbetul acela mic, evaziv, plin de autosatisfacţie. Harry era

egoist şi ea fusese întotdeauna conştientă că putea conta pe asta.

Ştia că imaginea ei alături de Peter îl va ţine înlănţuit şi că dorinţele lui erotice se vor diminua, atâta timp cât acesta rămânea cu ei. Îi convenea de minune, în special pentru că îndrăgea ideea de a li împreună cu Peter, acel bărbat tânăr şi frumos, incomparabil cu Harry, incomparabil…

— Aşa că vezi…

— Trebuie să te am.

— Bineînţeles, dragul meu. Şi eu doresc asta, la fel de mult. Dar pur şi simplu nu-ţi pot îndeplini fantezia de-a mă vedea alergând goală prin casă, explică ea, lăsând o mică pauză, pentru a întări efectul. Nu încă!

— Goală? Alergând? gemu Harry, încuind uşa.

Se întoarse cu spatele la el.

— Prin toate locurile grozave în care am descoperit că putem să ne facem pofta inimii, spuse ea voalat, lăsându-şi cămaşa să-i cadă de pe umeri.

Se întoarse cu faţa spre el, ştiind că numai vederea trupului ei gol îl va înrobi.

Nu-l lăsase foarte des s-o vadă complet dezbrăcată – era infinit mai excitant aşa –

dar merita o răsplată în seara asta pentru că-i dăduse ce-a dorit: timpul şi spaţiul pentru a-l seduce pe fiul lui.

— Vino, Harry, îi îndemnă ea, lăsându-şi cămaşa să-i cadă foşnind la picioare. Vino…

Îşi smulse hainele de pe el şi o luă pe sus, purtând-o până la pat. Acolo, manevrându-l ca o expertă, ea se asigură că va continua să obţină ce vrea.

Soţia lui…

Bântuia pe pământurile de la Bonneterre ca un animal în cuşcă, căutând o legătură între tigroaica perfidă al cărei trup gol îl răvăşise şi domnișoara, Dayne Templeton cea pură şi manierată, pe care practic o forţase să devină soţia lui şi care acum îl aştepta în dormitorul de deasupra.

Olivia fusese răzbunată: Montelette era acum condusă de la Bonneterre. Şi dacă Harry gândea altfel va afla curând că nu are de-a face cu Clay. El făcuse primul pas. Dayne Templeton Rutledge era doar o complicaţie ivită pe parcurs, un mijloc spre un scop final… convenienţă.

Şi acum, o soţie… Cu tot ce implica asta. Soţia lui.

Tigroaică îmblânzită. Jezebel călcând pe cenuşă, îmbrăcată în pânză de sac, căindu-

se de păcatele ei. Ce altceva ar putea să facă o soţie? Soţiile nu se tăvălesc în pat cu soţii lor, goale şi asudate, îmbrăcate în brăţări de piele şi fără nimic altceva. Soţiile nu se furişează în locuri tainice, pentru a ispiti un bărbat la păcat şi poftă trupească. Cu o soţie ai copii, după care te duci şi-ţi cauţi plăcerile în altă parte şi o laşi să se descurce singur, pentru ca tu să poţi gusta încă odată din libertate. Ştia cum se face: propriul lui tată trase o viaţă destul de destrăbălată între sclavele de la Bonneterre şi amanta mulatră din oraş. Banii erau un mijloc grozav de a obţine distracţii, iar Verne îi vărsase cu amândouă mâinii? peste tot, numai pe Bonneterre nu.

Când începuse relaţia cu Celie, Flint plecase şi-l lăsase cu netrebnicul de Clay, care-i terminase viaţa nenorocită, omorându-l din cauza unei sclave. Acum cercul se închisese. Bonneterre era a lui, aşa cum ar fi trebuit să fie de la început, Clay plecase şi luase de nevastă fata celui mai rău duşman al lui Verne.

Era perfect, atât de perfect… Cu excepţia faptului că Harry Templeton se aştepta să-l călărească zdravăn pe *el* şi să preia Bonneterre, dar n-avea nici cea mai vagă

idee că lucrurile vor sta cu totul altfel... Dar la asta se va gândi altă dată.

În seara asta îşi dorea soţia, *soţia sa... O dorea...*

Se răsuci brusc pe călcâie şi porni înapoi spre casă.

Nu ştia pe care Dayne Templeton o va găsi în dormitorul stăpânei de la Bonneterre. Când deschise încet uşa dintre dormitoare, o văzu stând în faţa oglinzii, îmbrăcată în lenjeria feminină atât de incomodă, care era aşa o pacoste şi simţi brusc o asemenea nevoie de a o avea, încât era sigur că şi ea a simţit-o.

Intră în încăpere în aşa fel ca ea să-l poată vedea în oglindă în timp ce se apropie.

Soţia lui... Cumpărase trupul ei ca să-şi asigure moştenirea şi avu dintr-o dată convingerea că ea ştia asta. Niciunul dintre ei nu se gândise mai departe de ceremonie. Era doar nevoia de a scăpa de Clay.

Totul se schimbase.

Ea nu se întoarse; întâlni în oglindă privirea pătrunzătoare a ochilor lui strălucitori. Tăcerea deveni încordată, plină de forţă, ca un perete pe care ea nu dorea să-l străpungă. Jezebel nu putea să trăiască aici. Avea un soţ, o viaţă nouă şi undeva

trebuia să-şi facă un loc al ei, în ciuda protestelor trupului, în ciuda resentimentelor că fusese vândută ca sclavă, în ciuda lui.

— Ei bine, *bărbate...* spuse ea cu mâhnire şi apoi izvorâră cuvintele, cuvinte pe care nu intenţionase să le spună niciodată; poate că tot ce dorea era să-şi recapete dulcea putere senzuală care era atât de ameţitoare, sau îl dorea pe el, numai pe el, dar nu voia să ţină cont de implicaţiile acestui fapt.

Orice ar fi fost, se duse, luă peria, şi începu să-şi pieptene intenţionat părul cu mişcări ample, lente, după care şi-l scutură, lăsându-l liber peste umeri.

Privindu-l în oglindă, spuse:

— Mi s-a părut mie sau ai afirmat cândva că vei fi întotdeauna dezbrăcat şi gata pentru mine? Bănuiesc că nu erau restricţii, dar… începu ea cu un aer degajat, apoi se opri din pieptănat şi se întoarse în sfârşit cu faţa la el. Văd că acum sunt. Evident că nu poţi tânji după *soţia ta,* atât de diferită – continuă ea mergând încet spre el, până când ajunseră, în sfârşit, faţă în faţă – de aceea mică târfă de la Orinda cu biciul şi colierele ei din fâşii de piele.

El o privea, incapabil să-i răspundă.

— Ei bine, *dragule,* să-ţi spun ceva… de ce nu te duci tu la ea să vezi dacă este acolo, aşteptându-te pe *tine,* înfierbântată, plină de dorinţă şi pregătită…

Cât timp îi vorbea îl îmbrâncea cu amândouă mâinile, dar el nu se clintea din loc şi lumina din ochii lui negi precum cărbunele se întuneca din ce în ce mai mult, pe măsură ce furia lui creştea.

— Du-te şi găseşte-ţi *stafia* ta, dulceaţă, şi culcă-te cu *ea* în noaptea nunţii tale.

El explodă; palma lui o amuţi, astupându-i gura. Într-o clipă o apucă de mâini şi o prinse strâns în braţe.

— Vorbeşti prea mult, dulceaţo, şopti el la urechea ei, cu vocea sugrumată de nedomolita jignire. Lite cum stau lucrurile: doresc ca *soţia mea* să mă aştepte *pe mine,* înfierbântată şi gata de orice, chiar dacă pentru asta trebuie să o dezbrac şi s-o încui în cameră ca s-o conving…

— Mmm, protestă ea de sub mâna imensă.

— Nu-i aşa că am dreptate, dulceaţo? La dracu’, da, eşti proprietatea mea acum, pot să fac ce vreau cu tine şi ştiu exact ce vreau.

Îşi luă mâna de la gura ei şi o duse la partea din faţă a cămăşii.

— Nu mişca, dulceaţo…

El apucă decolteul de la cămaşa ei şi trase… Ea se înfioră când delicatul material se rupse, iar el trăgea în continuare cu violenţă, smulgând şi aruncând totul în dormitorul din spatele lui: pantofii, ciorapii, pantalonaşii, în timp ce ea îl lovea, îl înjura şi ţipa la el.

Dar nu se va ruga de el. Nu o va face niciodată.

Stătea în faţa lui, goală şi sfidătoare, cu o privire răzvrătită; doar sânii o trădau, o dădeau de gol.

— Ei bine, dulceaţă, acum sunt soţia ta dezbrăcată şi nu te văd ţinându-ţi partea ta de învoială.

— Dulceaţo, motivul pentru care nu o fac este că mă duc jos, la Orinda, la iubita mea *stafie.* Pe tine te las încuiată aici ca să te căieşti pentru păcatele tale. Apoi poate vei fi un pic mai ospitalieră cu *soţul* tău – şi vei uita orice altceva.

— Nu voi uita că sunt sclava *ta,* îi aruncă ea.

— Sper că nu, dulceaţo. Exact acolo vreau să te aduc. Dezbrăcată şi subjugată. Asta am cumpărat însurându-mă cu tine. Vise plăcute, dulceaţo, şopti el ironic, închizând

uşa şi încuind-o pe dinafară.

Ea rămase încremenită timp îndelungat, nevenindu-i să creadă. Doar n-ar face una ca asta…

Apucă de mâner şi îl învârti – nimic. Împinse în uşă cu furie timp de mai bine de cincisprezece minute, sperând, în ciuda evidenţei, că Olivia o va auzi şi o va trimite pe Praxine – dar nimic. Se duse ca o furtună la uşa de la hol şi împinse, împinse şi bătu în ea.

Dumnezeule, el chiar se ţinea de cuvânt.

Era ca şi cum dormitoarele existau într-o mică lume a lor şi nimeni nu îndrăznea să vină sus pentru a interveni. Şi uite aşa, în noaptea nunţii ei, era încuiată în cameră, ca un copil mic, în pielea goală, singură, înfierbântată şi însetată de răzbunare.

Se înfăşură în cămaşa subţire de noapte şi se trânti în pat.

Dezbrăcată pentru el! Va fi într-adevăr norocos dacă mai stau aici încă o zi. O să-i spun lui Peter şi va găsi el o cale să mă scape de această căsătorie ridicolă. N-o să mă mai mărit niciodată. Pot obţine mai mult fiind o Jezebel decât semnând un certificat de căsătorie. Nici o femeie n-ar trebui să fie singură în pat, în noaptea nunţii ei… îl

urăsc, îl urăsc…

Stăpână Jezebel sau stăpâna plantaţiei Bonneterre – de ce*, de ce* trebuia să aleagă?

Dar ar fi putut s-o sfârşească cu ridicolul domn Bonfils, sau cu oribilul domn Hanscombe…

Ar trebui să sărute picioarele bunului domn Rutledge şi să-i mulțumească că a salvat-o de la asta?

Tremura de furie, pentru că rezultatul final era că fiecare din ei şi toţi la un loc o doreau doar datorita plantaţiei Montelette, nici mai mult, nici mai puţin. Dar dacă ar fi avut puterea lui Jezebel, atunci ar fi vrut-o numai pentru ea însăşi.

Dormise profund, dusă în lumea viselor, dar avu senzaţia că Ia un moment dat, în timpul nopţii, auzise sunetul cheii în una din cele două uşi… sau poate că dorise asta atât de tare, încât visase… Nu avea de unde să ştie care era realitatea.

Se trezi greu. La ora aceea deja fusese adusă o tavă şi lăsată la marginea patului. Îi era foame, aşa că mâncă, uimită cât de flămândă era. Termină ouăle şi şunca şi înfulecă un biscuit, în timp ce-şi turna cafeaua.

Dimineaţă.

Lumina soarelui pătrundea prin ferestre şi inunda podeaua în faţa patului. O briză uşoară bătea prin perdelele de muselină şi jaluzelele deschise – deschise de Praxine când adusese tava?

Sări din pat şi se duse la ferestrele ce dădeau spre partea din faţă a casei şi spre orăcăiala gălăgioasă a broaştelor, venind dinspre mlaştină.

Dimineaţă.

Totul părea puţin mai luminos, chiar puţin mai acceptabil.

Cafeaua era excelentă şi încă fierbinte, biscuitul cald şi delicat, topindu-i-se în gură.

Îşi mai turnă o ceaşcă de cafea şi trase un scaun capitonat la fereastră, ca să poată să vadă afară.

Se simţea mai bine.

După toate aparenţele, Flint era plecat la câmp; Olivia probabil că dormea încă.

Savura această perioadă a zilei, care îi plăcea cel mai mult şi la Montelette. Putea să mănânce, să se spele, să se îmbrace şi poate se va obişnui cu locurile de la Bonneterre…

Dumnezeule, ce foame îi fusese! Mâncă şi ultima firimitură, bău aproape toată cafeaua în timp ce urmărea soarele cum urcă pe cer,

făcând să dispară firișoarele de ceaţă ce mângâiau apa. Se simţea pregătită pentru orice.

Lăsă jos ceaşca şi deschise şifonierul.

Rafturile erau goale. Singura ei rochie fusese luată de acolo, pe furiş, cândva în timpul dimineţii sau al nopţii şi simţi întreaga furie a neputinţei cum creşte în ea ca o avalanşă.

Puse mâna pe ceaşca de cafea şi o aruncă furioasă în şifonierul gol – *trosc*! urmă apoi o farfurie, apoi ceainicul**,** făcând să sară stropi de cafea peste tot pe pardoseală şi în interiorul dulapului.

Urma tava… Dar tocmai când o ridică, auzi zgomotul slab făcut de o cheie în broască şi încet îşi lăsă arma în jos, păşind bănuitoare spre uşa de legătură dintre dormitoare.

Nu se auzea nimic.

Puse tava sub braţ şi apucă mânerul de la uşă, după care se dădu cu un pas înapoi.

S-ar cuveni să vină după mine, gândi ea furioasă, ezitând între a sta exact unde o lăsase el şi a încerca o evadare prin dormitorul lui, unde uşa de la hol – era evident – nu avea de ce să fie încuiată.

Îşi muşcă buzele, simţindu-şi din nou

neputinţa.

Exista posibilitatea ca Olivia să descuie uşa. Dar era o singură cale de a afla.

Aruncă hotărâtă mânerul, îl roti şi deschise uşa.

El stătea gol, întins pe pat, aşteptând-o.

— Bună dimineaţa, *dragă nevastă,* mormăi el leneş, punându-şi mâinile sub cap, astfel încât ea să aibă priveliştea completă a liniei pieptului său şi a sexului măreţ. Dacă arunci tava aia, o să fii în mare bucluc.

— Tu eşti un mare bucluc, replică ea iritată, îndreptându-se spre uşa de la holul camerei lui. Nici nu-mi trece prin cap să-ţi mai fac ceva.

— Nu-i amuzantă chestia asta, dulceaţo? Am visat toată noaptea…

— Nu-mi pot imagina ce anume.

Se răsuci pe o parte ca s-o privească, observând că privirea ei furioasă îi urmărea mişcările trupului, bărbăţia erectată.

— Bineînţeles că poţi, dulceaţo.

Trupul ei tresări la vaga insinuare din glasul lui şi pentru că nu-şi putea lua ochii de pe el.

— Nu vorbi prostii, domnule Rutledge, spuse ea aspru. Am devenit o soţie de plantator. Ce ştiu eu despre astfel de

lucruri? Am fost ferită şi protejată toată viaţa mea de tânără domnişoară.

— O, da, nevastă, eşti o maestră a treburilor domestice. Cineva te a învăţat foarte bine cum să satisfaci un bărbat, şi soţul tău se aşteaptă să faci tot ceea ce poţi ca să-l mulţumeşti…

— Ei bine, cred că nu, dragule. O soţie de plantator are alte… sarcini ce o ţin ocupată. Arătă spre uşa de la hol. Aşa că dacă eşti amabil să mă seu…

El ţâşni ca un leu, apucând-o de pânza subţire a cămăşii de noapte şi trăgând o înapoi spre pat cu o smucitură puternică ce sfâşie materialul.

Tava căzu cu zgomot pe jos, când ea se simţi apucaţi de mâinile lui fierbinţi ce o trăgeau în pat.

— O soţie de plantator a fost educată să-şi facă datoria, şopti el seducător, acoperind-o cu trupul său şi rupând ce mai rămăsese din cămaşa ei de noapte, în timp ce ea se zvârcolea.

— Să-şi facă datoria? *Să-şi facă datoria?* Ca să-ţi nască fii şi pe urmă să-ţi poţi găsi vreo târfă din New Orleans cu care să-ţi satisfaci poftele? A, nu, *drugul meu soţ,* nu sunt eu aceea. Ai plantaţia Montelette, dar

nu vor fi moştenitori, fă-i cu o amantă dacă-ţi trebuie.

— Am o amantă, spuse *el,* luptându-se cu ea şi ţinând o ţintuită sub greutatea lui.

— Ba nu, ai o *soţie.*

— Am… începu el insinuant, aplecându-şi capul şi apropiindu-şi gura de a ei… o Jezebel, care să-mi încălzească patul ca o amantă…

Ea scoase un sunet slab de protest când îi simţi buzele umede, după care trupul ei trădător aproape se topi sub căldura fierbinte a bărbăţiei întărite şi a atingerii umede a limbii lui.

Gura ei se deschise pentru el, deşi stătea cu pumnii încă strânşi pe pieptul lui. Nu se putea decide: să-l respingă sau să i se arunce în braţe. Nu ştia ce să facă; scrutările lui o împingeau într-o visare erotică puternică în care nu mai era conştientă decât de unduirea sinuozităţilor trupului ei lipindu-se de puternica, implacabila goliciune a lui. Se simţea atât de fragilă sub presiunea pe care o exercita asupra sa bărbăţia lui de granit, obligată de datorie să se supună şi de onoare să-şi suprime orice dorinţă.

Dar trupul ei o trăda, corpul ei dorea şi

răspundea la sărutările şi mângâierile lui, în timp ce mintea încerca să găsească o soluţie care să evite actul posesiei.

Ei bine… lasă-l; nu voi răspunde – n-am să-mi tac datoria ca o soţie bună…

O să-i fie învăţătură de minte; dacă s-a aşteptat s-o aibă pe. Jezebel în pat, ei bine, se va trezi cu soţia cea virgină…

Putea fi perfect – chiar perfect.

Simţi cum o ridică şi îi îndepărtează picioarele pregătindu-se să pătrundă în fiinţa ei şi fu nevoită să-şi înfrâneze un geamăt când începu alunecarea tare şi uşoară în adâncurile ei.

Încet, cu mişcări de maestru, intra şi se oprea, până când ea crezu că-şi va pierde minţile din cauza dorinţei delirante pentru bărbăţia lui, care o poseda, în sfârşit, pe deplin.

Şi atunci el pătrunse acolo, adânc, fierbinte, şi ea nu-şi putea imagina că ar mai putea exista altceva, vreodată.

Îi luă în stăpânire buzele, gura, în timp ce mâinile lui mari îi mângâiau faţa ridicându-i bărbia ca să-i poată citi în ochi.

Şi stătu aşa până când ea crezu că va ţipa de dorinţă.

Dar când începu lenta mişcare senzuală,

drumul delicios spre posesia totală, simţi că rezistă plăcerii, domolind-o, aşa cum ar face o soţie conștiincioasă – doar ca să-i arate că poate…

Refuză să întâmpine ondularea toridă a coapselor lui, în timp ce el se mişca ispitind-o…

Refuză să se lase în voia sărutărilor lui tentante şi umede, înţepenindu-şi buzele…

Văzând-o cu trupul lipsit de vlagă, cu acea încordare în expresia *feţei,* în timp ce el se împingea în ea ca un piston, iritarea lui transformă posesia într-un moment de violentă frustrare.

— La dracu’, la dracu’, la dracu’.

Şi brusc trupul lui tresări într-o explozie puternică, de parcă ar fi fost cuprins fără voie de un lung spasm.

Apoi urmă tăcerea, o tăcere incriminantă ce dădea fiori, iar el privi cu furie în ochii ei albaştri care îl intuiau triumfători, atât de frustrat încât ea fu conştientă că ar fi mai bine să nu scoată nicio vorbă.

— Ce soţie supusă, ascultătoare, *conștiincioasă* şi *îndatoritoare,* spuse el, strângându-i cu furie obrajii în mâini. Atât de docilă, de supusă – şi atât de escroacă…

Era ultimul lucru pe care se aştepta să-l

audă.

— *Ce?* Ce? ţipă ea zbătându-se sub greutatea corpului fierbinte şi umed. Ticălosule, ticălos intrigant, la ce te aşteptai de la o soţie? Te-ai însurat cu mine pentru banii mei, mă încui în cameră, îmi furi hainele, mă transformi într-o posesiune… ei bine, dragul meu soţ, sunt hotărâtă să-mi îndeplinesc rolul până la capăt: posesiunile nu au *sentimente şi nu pot* juca jocurile dragostei sau avea grijă de plantaţii. Ele sunt fără viaţă, obiecte pe care le poţi cumpăra, vinde şi de care dispui. Şi iată-mă, sunt a ta ca să defilez prin jur cum doreşti. Gândeşte-te la mine ca la o păpuşă inertă de cârpe, cu mâini, picioare şi un corp cu care poţi să faci ce vrei…

— O, Doamne, auzi mârâitul din gâtul lui atunci când ea termină discursul şi se gândi că o va lovi, cu siguranţă: ochii lui ardeau ca doi cărbuni aprinşi, pârlind-o cu intensitatea furiei lui, când se ridică fără niciun cuvânt.

— Un lucru? O păpuşă de cârpe? şuieră el. Vom mai vedea noi, Jezebel!

Îi îndepărtă picioarele tremurătoare începând să exploreze delicat în misterele feminităţii ei.

— Nu, nu… gemu ea când degetele lui găsiră miezul, palpitând de dorinţă.

— A, nu? Dar o păpuşă de cârpe nu poate vorbi; o păpuşă nu poate avea opinii sau pretenţii. O posesiune nu poate geme de plăcere…

Dar ea gemu, lăsându-se în voia senzaţiilor.

— Ai fost făcută să fii amantă, Jezebel. Făcută pentru mine şi acum te am, eşti irevocabil… a mea, şopti el, simţind cum trupul ei răspunde mângâierilor lui experte. A mea, dulceaţo, numai a mea…

Continua s-o spună într-una şi ea simţi cum furia ei se amestecă cu dorinţa, răspunzând mişcării degetelor lui agile, cunoscătoare, până când senzaţia deveni ca o mare clocotire ce se răspândea în ea, învolburându-se, până când dădu pe dinafară într-o explozie de plăcere pură, tăioasă şi pătrunzătoare ca albastrul strălucitor al sticlei ţinută în lumina soarelui.

Şi era a lui – irevocabil, pe veci a lui.

Ştia asta, simţea asta, dar prefera să moară decât S-o recunoască vreodată faţă de el.

Capitolul 12

O lăsase singură, încuiată în camera ei, de data asta fără niciun fel de haine.

Dar cu siguranţă că tatăl ei va aranja să i se trimită cufărul înapoi de la New Orleans. Era doar o chestiune de timp. Până atunci, Olivia va întreba probabil de ea şi poate Peter va veni în curând s-o viziteze, iar Flint Rutledge se va simţi jenat de faptul că ea nu avea îmbrăcăminte şi va remedia situaţia. *Oricum, un soţ ar trebui să-i cumpere soţiei ceva haine,* gândi ea logic, dând într-o parte păturile şi luând cearşaful de deasupra.

Chiar şi o femeie *întreţinută* merita un pic de intimitate.

Da, şi un cearşaf poate fi o rochie foarte drăguţă, constată ea, înfăşurându-se în el şi întorcându-l pe toate părţile, pentru ca în final să-l lege peste umăr.1 Acoperea corpul până la picioare, fără zorzoanele şi gătelile care i se cereau unei femei să le poarte; era confortabil şi uşor.

Trase scaunul la fereastră din moment *ce* deocamdată acesta era singurul ei contact cu lumea de afară şi se amuză ascultând sunetele după-amiezii caniculare, hotărâtă să nu se gândească la soţul ei.

Nu mai era nimic la care să se gândească în privinţa asta. Pe scurt, el întotdeauna va face totul cum vrea el, indiferent de părerea ei, dar ea se va strădui să-l împiedice cât mai mult cu putinţă.

În rest... ei bine, dorea o după-amiază cu Peter, ca să afle cum o mai duce după o zi petrecută acasă, ce crede şi ce avea de gând să facă. Îi va trimite un bileţel – îl va cere pe Boy, ca să-i continue antrenamentul, şi va plănui să alerge cu el la cursa de la St. Francisville, la vară. Cu siguranţă că Peter va mai fi aici la vară...

Praxine îi aduse prânzul, intrând în cameră cu ajutorul lui Tuli, care aşteptă ţeapăn pe hol cât ea aşează tava şi se retrase.

Era incredibil: soţul ei avea de gând s-o ţină în cameră ca pe un copil neascultător ce are nevoie de o pedeapsă exemplară. Soţul ei...

Ridică şervetul care acoperea un coş cu pâine proaspătă şi un bol cu supă, care s-o hrănească şi s-o întremeze. Pâine şi apă pentru prizonier – nici mai mult, nici mai puţin.

Ar fi vrut să i-o arunce în faţă. În loc de asta, o sorbi până la ultima picătură.

După-amiază veni la ea, aşa cum era, înfierbântat şi asudat de pe câmp, aruncându-şi hainele de cum intră în cameră.

— Văd că soţia mea îndatoritoare mă aşteaptă, spuse el caustic, apucând cearşaful şi trăgându-l de pe trupul ei care tremura. O soţie obedientă nu se ascunde de soţul ei. Eşti făcută să fii întotdeauna pregătită, să mă aştepţi mereu, aşa cum sunt eu întotdeauna dezbrăcat şi înfometat după tine.

Şi era – nici măcar hainele aspre de lucru nu puteau ascunde sexul lui erectat.

O purtă până la pat fără niciun fel de preliminarii, dar cu toate astea ea era pregătită pentru el, excitată de dezlănţuirea lui primitivă şi de felul sălbatic în care pătrunse în ea şi o posedă.

Ea nu se aştepta, nu ştia că putea dori acel orgasm *rapid,* simplu, care-i lăsă pe amândoi cu respiraţia tăiată, contopindu-se unul în altul cu furie şi cerând mai mult. Nu ştiuse că o să-i placă senzaţia provocată de mirosul lui dulceag, de sudoare datorată muncii câmpului.

Dar erau *atât de* multe lucruri pe care nu le ştia…

— O soţie supusă mă va aştepta aici, aşa, în pat, fără niciun gând în afara dorinţei de a fi posedată din nou. Şi în schimb, soţul se va gândi la trupul ei gol, ispititor, şi va fi pregătit să i se ofere *în clipa în* care intră pe uşă; el trăieşte numai pentru acest moment, iubito, ştiind că toată ziua soţia sa dezbrăcată şi plină de dorinţă îl aşteaptă să se întoarcă.

Simţi cum i se taie respiraţia văzând cu ochii minţii imaginea descrisă de el; trupul ei tremura languros, de parcă îl ispitea deliberat să rămână.

O, dar era o târfă; trupul ei ştia cum să se onduleze ca să excite un bărbat.

El era aproape îmbrăcat, pe cale de-a ieşi pe uşă.

Dar ea era întruchiparea lui Jezebel, ispita, încă inocentă, născută târlă, cu un trup perfect, o dulceaţă minunată făcută pentru el. Putea să citească în privirea ei languroasă că o dată nu este îndeajuns şi cât de excitată era la vederea lui. Deliberat el continuă să se îmbrace, apoi îşi plimbă mâna pe toată lungimea trupului ei plin de dorinţă. Apoi, la fel de deliberat, o părăsi, încuind uşa după el.

Pentru o lungă perioadă de timp râmase

întinsă în pat, cu corpul parcă lichefiat de dorinţă, căldura din încăpere învăluind-o ca o amplă haină de mătase.

Asta însemna să fii o sclavă a simţurilor, să te bucuri de trupul tău dezvelit, de ceea ce putea să simtă, ce tentaţie ar putea produce – dar şi ce dezastru – bărbatului care-l dorea.

Aceasta reprezenta puterea, o sechestra în aşa fel încât să n-o poată vedea nimeni altcineva în afară de el. Nu voia să existe nicio barieră între el şi dorinţa lui erotică; tânjea după tai pul ei gol în fiecare minut din zi şi nu voia să întâmpine niciun obstacol în posedarea carnală a ei. Dorea ca ea să viseze înnebunită la mângâierile lui, goală şi nedorind decât ceea ce-i putea oferi el. Singură şi departe de lume, nu avea nevoie să se îmbrace; şi această goliciune a ei era ca un excitant, pentru că o făcea să se concentreze asupra lui şi-a momentului în care va veni la ea.

Trupul ei rememora plăcerile clipelor trecute: telul erotic cum o dezmierda, sărutările lui minunate, modul brutal în care o poseda, nevoia ei sălbatică şi voluptuoasă de a-l avea… Iradia, gata să-l primească din nou.

O asemenea putere… Puterea lui Jezebel… Putere pe care crezuse că a pierdut-o atunci când el a luat-o de nevasta… sau poate ei a vrut să se însoare cu Jezebel?

Îşi plimbă mâinile în jos, pe trupul ei alunecos, iradiind fierbinţeala din ea. FI dorea această parte a ei numai pentru el, o sclavă pentru dorinţa lui explozivă de-a o avea. Şi ea ce voia? Voia la fel ca jezebel: pe el dezbrăcat, în patul ei, chiar în acel moment, tânjind după îmbrăţişările ei.

Uşa se deschise. El stătea acolo, dezbrăcat şi arzând de dorinţă pentru ea, ochii săi strălucitori înfruptându-se din priveliştea pe care o oferea trupul palpitând de aşteptare, Ea se răsuci în zbaterea ei erotică şi îl văzu; ochii i se îngustară şi zâmbi, un mic zâmbet vag ce spunea totul. Şi era exact aşa cum şi-o imaginase: trupul gol, înfierbântat de excitaţie şi poftă, gândurile concentrate doar asupra lui şi a momentului în care va veni s-o aibă. Închise uşa în spatele lui.

Aerul era încărcat de tensiune şi dorinţă explozivă, ea nu dorea ca el să se mişte, voia doar să-l privească. Şi el dorei acelaşi lucru, doar să prelungească la nesfârşit această dulce uniune erotică. Ea se unduia

languros, depărtându-şi picioarele, dezvelindu-şi goliciunea, invitându-l la posesie carnală.

Simţi izbucnind în el dorinţa, dar nu se mişcă din loc.

Se zvârcolea sub privirea lui, corpul ei dansând de excitare, cu sfârcurile întărite de dorinţă.

El stătea încă nemişcat.

— Dragul meu soţ, rosti cu vocea gâtuită de dorinţă, eşti cât se poate de pregătit…

— Nu destul, dulceaţo, încă nu sunt gat.

Ea scoase un geamăt sugrumat.

— Şi-o să mă uit cât vreau la trupul tău gol.

— Eu… *Puterea…*

Da, trupul ei gol reprezenta puterea şi el nu se mai sătura de ea… da…

Ea îşi răsucea coapsele şi-şi arcuia spatele. Da – nu era încă pregătit pentru ea deşi era tare ca piatra.

Ea se simţea perfectă pentru el… trupul ei sinuos, sfârcurile ridicate obraznic, forma erotică a sânilor, ispititoarea ridicătură ascunsă în abundenţa de păr aşteptându-l pe el să-i violeze din nou taina… da… încât el nu se mai sătura de feminitatea ei erotică… O asemenea putere avea ea…

— Iubitule, eşti atât de minunat... Eşti gata...

— Am fost în fiecare clipă de când am plecat de lângă tine, gemu el. Toată ziua, toată noaptea, doar pregătit şi aşteptându-te. După ce te-am părăsit, gândul la tine dezbrăcată şi aşteptându-mă m-a făcut să mă înfierbânt din nou...

— Mă încântă ideea, şopti ea, întinzând mâna spre el. *O asemenea putere... o asemenea minunată putere erotică.*

— Ştii ce-mi faci tu mie?

— De ce nu-mi spui... dulceaţo? ...

— Te vreau în mine chiar în clipa asta. Vreau să simt fiecare centimetru din tine. Vreau să fiu dezbrăcată şi gata pentru a te primi tot timpul... De fiecare dată când mă gândesc la tine, te doresc. Trupul meu are nevoie de senzaţia ce mi-o provoci, zi şi noapte. Lasă-mă să vin la tine, lasă-mă...

Se dădu jos din pat tentându-l cu ondularea coapselor ei, până când ajunse să stea la un pas de sărutul lui, cu bărbăţia lui ca un drug de fier între ei, cu sfârcurile ei întărite atingându-i părul de pe piept.

— Lasă-mă, spuse şi el gâfâind, iar ea îi simţi mâinile mari pe umeri, aducând-o mai aproape ca să-i sărute gura însetată.

Mâinile de pe umerii se mişcară în jos peste piept spre sânii legănători cu sfârcuri tari, frecându-i-le cu degetul mare, în timp ce ea capitula în faţa apăsării gurii lui umede; continuându-şi drumul în jos ca să-i înlănţuie talia şi să-i mângâie coapsele; şi mai jos ca să-i dezmierde şi să-i înşface pernuţele ferme ale feselor.

Apoi o ridică şi ea-şi îndoi genuchii peste coapsele lui puternice, îşi încolăci braţele în jurul lui în timp ce o sălta ca să o poată pătrunde.

— Vrei asta? o întrebă el, proptind-o de perete, ca să aibă libertate de mişcare.

— Îmi place, îi şopti ea la ureche. Mă face să simt fiecare centimetru al tăriei tale de piatră şi s-o doresc.

El îi devoră buzele cu sărutări înfocate.

— Vrei aşa?

Se împinse în ea şi mai adânc încât nu mai avea loc niciun pic de aer între trupurile lor umede.

— Te vreau în orice fel vrei să mă ai, murmură ea.

— Ah, Jezebel, suspină el, posedând-o cu mişcări metodice, ţinând-o de fese şi proptind-o de peretele dur.

— Jezebel iubeşte sărutările tale, continuă

ea şi deschise buzele să-i întâmpine posesiunea caldă şi violentă.

Era un alt fel de rai: sărutările excitante, mâinile aspre presându-i fesele, în timp ce se mişca în ea răvăşind-o, înrobind-o.

Ar fi vrut să poată simţi ce simţea el, să ştie ce ştia el. O împingea în jos în aşa fel încât fiece lovitură pe care o primea să-i producă o coliziune senzuală cu bărbăţia lui şi să o facă să-l simtă mai profund în interiorul ei. Era minunat: fiecare lovitură, mâinile lui, peretele, căldura, conştiinţa faptului că el o va dori din nou, chiar după ce-şi va fi împlinit nevoia…

Ritmul lui se înteţi şi acum intra în ea cu forţă, tare, grăbit, o mişcare nesfârşită care reprezenta întreaga ei lume. În timp ce el o poseda, simţea de parcă muntele alunecos de sticlă pe care îl urcă se spulberă în mii de cioburi de plăcere prin tot trupul ei.

O clipă mai târziu, el explodă cu acel spasm ce părea că-i stoarce şi ultima picătură de energie.

Apoi o purtă până la pat, Dayne stând cu capul pe umărul lui şi cu picioarele încolăcindu-i trupul, fiind contopiţi încă şi se întinse o dată cu ea, savurând plăcerea pură, carnală, de a fi posedat-o.

Ea se trezi încet, devenind treptat conştientă că era întinsă pe burtă, cu degetele îngropate în părul des şi creţ al rădăcinii bărbăţiei lui.

El se afla lângă ea, ţinându-i în căuşul uriaşei lui palme drepte fesele – nu, bătându-i uşor fesele, strecurându-şi din când în când degetele în eroticul fald ob! ic ca să-i frece uşor labiile, parcă cerşind să intre.

Îşi întoarse capul, îngropat în pernă, ca să-l privească.

Stătea lângă ea, cu recalcitranta sa bărbăţie stând drept în sus. Iar mâna lui se mişca necontenit excitând-o pe ea, trezită acum complet după odihna ca o plutire.

Îşi undui coapsele, invitându-l să-şi continue explorarea El o obişnuise cu aceste degete experte ce ştiau aşa de bine unde dorea ea să simtă mângâierea lor senzuală.

Simţi acel spasm de excitare, atât de cunoscut…

— Acolo, gemu încurajându-l… şi degetele lui se strecurară în catifeaua fierbinte a feminităţii ei.

Fierbinte şi pregătită – în timp ce degetele lui experte explorau cel mai tainic loc – pregătită să-l primească, răsucindu-şi torsul

în sus ca să-i uşureze jocul; atât de pregătită…

— Nu-mi pot lua mâinile de pe tine…

Era doar o şoaptă erotică în urechea ei, dar care spunea totul.

— Nu vreau să mă… şopti ea iar degetele lui alunecară mai adânc în vaginul ei fierbinte şi catifelat.

Se ridică pentru a o cuprinde pe la spate cu întreg trupul.

— Te vreau acum…

— Eşti încălzită să mă primeşti?

— Destul de încălzită pentru tine… Dar tu eşti destul de sculat pentru mine? Vreau să văd cât eşti de tare…

El mârâi, fiind străbătut de un fior la auzul vorbelor ei.

Ţinându-i coapsele cu fermitate o pătrunse cu toată forţa.

Nu se mai putea opri, era ca un vulcan din care ţâşnea lava fierbinte. Totul era senzaţie: nu-l. Putea vedea, nu-l putea atinge, putea doar să se bucure de ceea ce-i provoca acest nou mod de a se contopi, toate simţurile îi erau concentrate asupra lui, asupra acestei împerecheri în forţă, în timp ce el o conducea neobosit spre împlinire.

Mosc şi magie – aromă şi senzaţie – era tot ce simţea atunci când el plonja în adâncimile dorinţei ei, făcând-o să fie din nou a lui. Apoi izbucni, din miezul feminităţii ei, valul senzaţiilor, fluxul de spumă, năvălind vertiginos peste bărbăţia lui pietroasă, ca să se retragă după aceea, încet, încet, în timp ce tăria bărbăţiei lui continua încă… Urmă o ultimă zvâcnire şi fu zguduit de o violentă eliberare.

Încet, încet, ea îşi relaxa corpul astfel că trupul lui masiv o acoperea în întregime, rămânând încă adânc în ea, şi în felul acesta adormiră din nou.

Nyreen era furioasă: se vedea clar că Harry nu ştia când să stea la o parte din calea ei şi de fiecare dată când o zărea încercând să se apropie de Peter – marele, elegantul, frumosul Peter – Harry, invariabil, intervenea. Problema era că Peter părea imun la farmecul ei şi asta o jignea atât de mult, încât începuse să se îmbrace şi mai provocator, pentru a obţine o reacţie din partea lui. În schimb, cel care reacţiona era Harry şi singurul lucru pe care el dorea să-l facă era s-o ducă sus, pentru o după-amiază de plăceri.

Totul mergea bine, aşa cum gândea Harry

că ar fi: Peter era plecat în fiecare zi să călărească împreună cu Bastien şi se interesa de felul cum trebuie conduse treburile la Montelette, ceea ce-i lăsa lui Harry timp liber pentru a o convinge să-şi ţină promisiunile.

Ei bine, ea nu *voia* să-şi ţină aceste promisiuni.

Ea voia să-i facă altele, mult mai excitante, lui Peter şi trupului tânăr, bine făcut al acestuia. Dorea să se furişeze în dormitorul lui noaptea şi să-l forţeze să o posede.

Vroia ca Harry să dispară din calea ei şi, de ce nu, Peter s-o ceară de nevastă!

Pur şi simplu nu ştia ce se întâmplă, din moment ce trecuse deja o săptămână de când Peter venise acasă şi încă nu se uita la ea aşa cum o făcea orice bărbat când ea îşi făcea apariţia. Ar fi vrut să-i dea o lecţie lui Peter, să-l vadă târându-se la picioarele ei, dar era profund neliniştită şi incapabilă să gândească clar.

De-ar fi fost mama ei aici…

Venirea lui Peter schimbase totul, pur şi simplu totul. Nu se putea decide. Poate ar fi mai bine să se mărite întâi cu Harry, apoi să scape de el într-un fel sau altul şi să-l

seducă pe Peter. Fiecare din scenarii avea punctele lui slabe, dintre care nu în ultimul rând era acela că Peter nu părea interesat de ea. De aceea ideea de a se mărita cu Harry părea mult mai atractivă, pentru că atunci ar deveni vrând-nevrând rude şi el ar *fi obligat* să aibă de-a face cu ea.

Ah, dar a se mărita cu Harry… şi a trăi în aceeaşi casă ci această tânără făptură de gen masculin ar fi atât de greu – şi apoi nu avea nicio garanţie că Peter va rămâne acolo, după aceea. Doar dacă ar putea să-l seducă şi să-l facă sclavul ei…

Brusc, el apăru acolo, de parcă l-ar fi adus gândurile ei lascive, înalt şi elegant, chiar şi la această primă oră a dimineţii.

— Bună dimineaţa, Peter, abia apucă ea să spună, adunându-şi gândurile împrăştiate. Tatăl tău este plecat la câmp în dimineaţa asta. Bănuiesc că i te vei alătura.

El îşi turnă o ceaşcă de cafea.

— Îl iau pe Boy până la Bonneterre – lucru pe care tatăl meu ar fi trebuit să-l facă cu zile în urmă. N-a fost antrenat şi îngrijit de la farsa aia de nuntă, dar *este* al Daynei şi ar trebui să-şi continue antrenamentul. Ai spus ceva, Nyreen?

Ea nu spusese nimic, se înecase cu

dumicatul din gură, pentru că nu reuşea să scape de Dayne.

Oriunde se întorcea era Dayne, Dayne, Dayne. Dayne îl avusese pe Clay, Dayne pusese mâna pe prinţul-paria de la Bonneterre, Dayne era adorată de Peter şi, într-un fel, Dayne câştigase… iar Nyreen încă nu putea să-şi dea seama cum.

Îl urmări pe Peter terminându-şi cafeaua, refuzând să mănânce altceva şi plecând spre grajduri pentru a-l pregăti pe Boy.

— A plecat deja?

Fa tresări.

— La naiba, Harry, m-ai speriat de moarte!

— Aşteptam doar ca să plece el. După socoteala mea va sta acolo cel puţin câteva ore. Cu siguranţă, Dayne îl va face să asculte mica ei poveste nefericită, iar tu şi cu mine avem tot acel timp minunat la dispoziţie ca să facem exact ceea ce vrem.

O trecu un fior de spaimă prin tot corpul.

Cum, *cum* să poată păstra aparenţele cu Harry, când ea îl dorea pe Peter?

Se răsuci şi îşi juca rolul, mângâindu-l uşor pe faţă.

— Nu eşti tu cel şiret, iubitule? Cine i-a sugerat *de fapt s*ă-l ducă pe Boy la

Bonneterre?

— Cine crezi? Va lipsi ore întregi. *Chiar* şi neroada de Olivia nu va fi atât de fără maniere pentru a-l trimite la plimbare, de cum a ajuns acolo. Şi asta ne va da timp, draga mea Nyreen, atât de mult timp…

Îl lăsă s-o sărute cu buzele lui groase, scârboase, şi îi şopti alintat:

— Timp pentru ce, Harry dragă?

— Timp pentru câteva din lucrurile pe care mi le-ai promis. Nyreen, şopti el, sărutând-o din nou apăsat, trivial. Lucrurile la care am visat…

— Şi eu nu? îl aţâţă ea, strângându-l mai tare în braţe. N-am vrut eu aceleaşi lucruri, Harry dragă? Sunt atât de înfometată după sărutările tale… Hai să nu pierdem vremea vorbind, dragul meu…

Hai să nu pierdem vremea, ca eu să pot termina cu asta, cât de repede posibil…

Şi puse suflet de data asta, plimbându-şi limba ca un şarpe, dornică şi periculoasă în acelaşi timp, până când el gemu de plăcere.

— Tu ştii ce vreau eu, Nyreen.

— Eşti sigur că avem timp? spuse ea lingându-i buza inferioară.

— Sunt sigur.

— Va fi o avanpremieră a vieţii noastre

împreună, şopti Nyreen. Du-te, Harry, revino în zece minute şi eu te voi aştepta, aşa cum ţi-am promis. Du-te…

— Jură.

— Copilărosule.

— Mă simt ca un copil.

— Când te vei întoarce, te voi face să te simţi ca un bărbat. Acum du-te.

Olivia coborî să-l întâmpine pe tânărul care semăna atât de mult cu Dayne, de ţi se tăia respiraţia.

Aceiaşi ochi albaştri, aceleaşi trăsături, acelaşi păr blond, abundent.

Şi trupul bărbătesc al lui Harry – bine legat, înalt, elegant şi foarte, foarte sigur pe el.

— Ia micul dejun cu mine, domnule Templeton!

— Vă rog, Peter…

— Bineînţeles, iar eu sunt Olivia.

Îi indică un scaun lângă masa joasă pe care Tull o aranjase în sufrageria de la etaj şi la care aducea acum al doilea scaun, urmat de Praxine, cu mai multă mâncare şi o ceaşcă pentru el.

— Iată! Aşa este mult mai plăcut. Obişnuieşti să iei micul dejun în afara conacului… Peter?

Înfăţişarea lui era atât de asemănătoare cu aceea a lui Harry, când acesta era tânăr, că mâna îi tremură când îi turnă cafeaua în ceaşcă.

El încuviinţă şi luă o înghiţitură, nedorind încă să vorbească, ci s-o cântărească mai bine din priviri pe această femeie care de atâta vreme, împreună cu familia ei, îl considerase pe tatăl său cel mai mare duşman.

— Bineînţeles că nu prea i-am văzut la faţă pe fiul meu şi pe noua mea soră, continuă ea cu delicateţe. Nefăcând o călătorie de nuntă… lăsă ea fraza neterminată. Ei bine, şi-au petrecut în intimitate ultima săptămână; într-o aripă separată, aşa că este aproape ca şi cum ar fi fost plecaţi…

Se opri brusc. Nu exista un mod diplomatic de-a spune lucrurilor pe nume. Iar dacă Flint credea că ea nu ştie ce se întâmplă, ei bine… Era scandalizată îndeajuns că nu-l văzuse de zile întregi şi că mesele le erau di se de Praxine în camera lui, iar jumătate din ele nici în car nu erau mâncate.

— Nu cred că ar trebui să-i întrerup, încheie ea.

— Nu, bineînţeles că nu. Dar Boy…

— Sunt sigură că va fi bucuroasă, şopti Olivia, uşurată că scăpase de discuţia despre preocupările fiului şi soţiei sale, din ultima săptămână.

— Spune-mi acum despre planurile tale de viitor, Peter. Presupun că vei rămâne în St. Foy?

— Încă nu m-am decis, răspunse el neutru.

Se hotărâse însă cu mult înainte de a se întoarce acasă. Va pleca înapoi la Paris şi Harry nu va putea face nimic să-l reţină captiv în această mlaştină prăpădită.

— Înţelept din partea ta să nu iei decizii pripite, spuse Olivia, întrebându-se cum să mai întreţină conversaţia până ce se va sfârşi vizita de o oră, aşa cum o fereau convenienţele.

— Încearcă puţină pâine prăjită cu unt, Peter. Şi ce-a mai făcut Harry de la nuntă încoace?

Ni voia să ştie, dar dădu din cap şi ascultă cu multă atenţie şi curtoazie, dând desigur impresia că o interesează foarte mult.

Harry se grăbea teribil să se întoarcă în casă. Momentul era convenabil – capitularea totală a lui Nyreen, împlinirea tuturor viselor sale. Încetini pasul şi o luă pe scările verandei până la uşă.

— Nyreen! Nyreen, iubito, unde eşti?

Vocea îi rezona în încăperea înaltă şi simţi un fior de frică gândindu-se că ea ar fi putut, pur şi simplu, să-l părăsească.

— Nyreen!

Vocea îi suna disperată. *La naiba, la naiba, la naiba!* Era casa lui, erau banii lui, el avea controlul asupra acestei căţele fără inimă, pe care părinţii o abandonaseră.

— *Nyreen!*

— Nu ţipa, Harry, spuse ea sec, din spatele lui. Sunt aici şi te aştept.

El se răsuci pe loc. Ah, Doamne, era chiar ea. La fel ca în visurile lui, îl aştepta stând în dreptul uşii dintre saloane, goală complet, cu mâna în şold…

— Nyreen, gemu el.

Ea intră în cameră şi se îndreptă spre el. Crezu că va muri de dorinţa de a poseda sânii ei fermi şi acel trup sinuos, închis la culoare.

— Nyreen…

— Lasă-mă să stau în poala ta, Harry, şopti ea şi el se lăsă pe primul scaun, cu genuchii moi.

Ea îl încălecă, cuprinzându-i faţa în mâini, cufundându-se într-un sărut adânc, care-i sorbea sufletul.

— Te doresc, mormăi el, dezbrăcându-se în grabă. Te doresc… pe podea… *acum…*

— Orice vrei tu, Harry, iubitule, îşi dădu ea acordul fără ezitare, ridicându-se cu aceleaşi mişcări sinuoase şi întinzându-se pe podea.

— Vino la mine, Harry! Te-am aşteptat…

El căzu peste ea şi îşi făcu drum în trupul plin de dorinţă – un moment fertil ca în visele lui…

Stând aşa, Nyreen se gândea că această scenă, cu nimic diferită de altele o sută, o jucase şi cu alţi bărbaţi dispere ţi în oraşele uitate de Dumnezeu, din Texas până-n Nevada.

Era atât de bună la aşa ceva: un geamăt ici, o mângâiere colo, completate cu acel zâmbet felin ce ieşea la suprafaţă din când în când, în timp ce el îi şoptea la ureche tot ce voia să-i facă, totul…

— Fă-o, fă-o, şoptea ea încurajându-i mişcările violente.

Va fi un moment – şi ştia exact când – care îi va arunca într-o minunată culminare.

Dar el încă nu era gata şi nici ea. Nu o deranja trupul lui înfierbântat, asudat, care pompa în ea adâncit în vise şi căutând plăcerea supremă.

— Ah, Harry, ah, Harry…

Predic, nu era nevoie să facă mai mult; el voia doar gemetele ei şi certitudinea că îl doreşte. *Asta* trebuia reţinut pentru anii care vor veni.

Ni era greu. Era uşor să-i încurajeze visarea, când ea era complet conştientă.

Era ca şi cum ai conduce o căruţă, în jos, pe panta lină a unui deal: întotdeauna exista riscul să nu ţii frâiele în mână. Exact la fel şi aici, dar merita pentru că va obţine atât de mult – prea mult chiar pentru cât avea nevoie.

Şi atunci auzi trântindu-se uşa şi zgomot de paşi răsunând pe pardoseală; se uită în sus la ochii furioşi ai lui Peter ştiind exact ce vedea el: corpul ei întunecat, încolăcit pe al tatălui său, ea având privirea limpede şi calculată în timp ce Harry, cu un geamăt tumultos de satisfacţie, se arunca lacom în trupul mult râvnit, cu un disperat efort final.

Dispăru brusc şi ea se simţi fericită că o văzuse goală, lipită de coapsele îmbătrânite. Astfel putea să-l facă gelos încât să-l îndepărteze pe Harry prin orice mijloc.

Datorită acestei fantezii imposibile, îşi simţi tot corpul cuprins de un fior şi o plăcere fierbinte o invadă din cap până-n

picioare.

— Deci, *Monsieur* Clay, hai să vedem acele cărţi.

Clay îngheţă. Pe cel care vorbise, duVallet, îl cunoştea prea bine, fusese Nemesis-ul[10] lui timp de ani de zile, omul în faţa căruia întotdeauna pierduse.

Trânti cărţile pe masă, fără tragere de inimă.

— Sunt ras, duVallet. Va trebui să-mi accepţi o poliţă de ipotecă pentru Orinda.

— Ooo, cred că nu, bunul meu prieten Clay. Este timpul să suporţi cheltuielile. Şi bătrânul duVallet nu vrea să se trezească pe cap cu o plantaţie veche, în paragină, sau cu o hârtie lipsită de valoare cu care nu poţi ridica bani. Scuteşte-mă! Tu întotdeauna pierzi şi pleci dator faţă de mine. Dar joci cu încăpăţânare, fără să ţii cont de situaţia ta. Este insultător, *Monsieur* Clay şi este dezonorant. Aşa că eu te întreb: de data asta cum îţi vei plăti datoria?

Clay se simţi cuprins de un val de oroare. Pentru prima dată duVallet îi făcea aşa ceva. Nu mai avea nimic altceva, cu excepţia vieţii lui.

Ştia că duVallet nu se lăsa înduplecat, în

10 *Nemesis:* zeiţă din mitologia greacă, reprezentand justiţia divină. Numele ei este asociat cu soarta implacabilă (n.t.j

special când era vorba de familii bogate de plantatori. Dar toată lumea în New Orleans era la curent cu faptul că fratele lui se reîntorsese şi îi furase de sub nas copacul de făcut bani.

Mizase pe zestre şi după aceea pe generozitatea lui Harry şi pe dorinţa lui desfrânată pentru Nyreen, pentru libertatea de a se culca cu ea. Toate astea i-ar fi putut aparţine dacă fratele lui nu s-ar fi amestecat.

Începuse jocul fără grijă, iar duVallet îl lăsase, ştiind prea bine care va fi rezultatul.

— Ei bine, *mon ami?* Nu este nimic? reluă duVallet răbdător, prea răbdător, pentru că deja ştia răspunsul.

— Eu… bolborosi Clay. Nu ştiu. Nu o să ştiu până nu mă întorc la Bonneterre. S-ar putea să fie ceva acolo, dacă fratele meu a fost atât de eficient pe cât pretinde. S-ar putea să aibă deja suficient ca să-mi avanseze ceva.

— De pe o recoltă ipotecată pe trei sezoane în avans? Mon *Dieu, Monsieur* Clay, chiar mă iei drept un prost?

— Fratele meu este mult mai deştept decât sunt eu, continuă Clay. Poate că a muncit miraculos. Şi, oricum, mai este şi

mama…

— A, da… mult suferinda Olivia. Sunt la curent cu totul, *Monsieur* Clay. Nu există niciun amănunt al situaţii dumitale financiare pe care eu să nu-l cunosc.

Oricum, duVallet avea o oarecare sensibilitate, ştia că un om trebuie lăsat să încerce. Şi ştia, de asemenea, că *Monsieur* Clay nu putea să fugă suficient de departe sau de repede ca să scape de oamenii lui.

— Aşa precum spui, *Monsieur,* omului trebuie să i se mai dea o şansă. Două săptămâni atunci, *mon ami.* Două săptămâni ca tu să-i îndupleci să-ţi dea banii, pe fratele sau mama ta, sau să găseşti o sursă miraculoasă. Două săptămâni, *Monsieur.* Pocni din degete şi gărzile de corp, care îl însoţeau în permanenţă, ieşiră ca să-i asigure trecerea.

Două săptămâni? Va muri! Şi, dacă tot ajunsese în situaţia asta, de ce să nu rămână în New Orleans să-şi joace viaţa până la capăt?

Dar n-o făcu. Petrecu noaptea cu o târfă scumpă, pe care nu-şi permitea s-o plătească, de dimineaţă servi un mic dejun copios, închirie o şaretă şi, cu aerul că pleacă la plimbare, ca să dea impresia că nu

are niciun fel de griji, începu călătoria înapoi la Bonneterre.

Nyreen îi auzea certându-se chiar de sus, din dormitorul ei.

— Nu mai pot să stau nicio clipă cu târfa aia în casă, ridică vocea Peter, furios foc. Dumnezeule, erai ca un bivol în călduri, ar fi trebuit să *tv* fi văzut… Ar îi trebuit să fi văzut ochii ei…

— Să te ia naiba că te-ai uitat! strigă Harry. Mă voi însura cu ea, aşa că tacă-ţi gura aia spurcată. Eşti fiul meu, nu judecătorul meu şi n-o să-ţi permit s-o ponegreşti pe Nyreen.

— Nu este nevoie, mârâi scârbit Peter. Oricine poate vedea ceea ce este.

— Chiar aşa, drăcia dracului! E o femeie inocentă, corectă, şi o să-i dau numele meu.

— Este o târfă intrigantă şi toată lumea ştie astă.

Se auzi o lovitură, un zgomot, ca şi cum Harry ar fi îmbrâncit pe fiul său de perete.

— Dacă mai spui o dată asta, fiule…

— Este o târfă intrigantă şi, dacă aş dori-o, în noaptea asta ar fi în patul meu.

Pleosc! Harry îl pălmui.

— Ai dreptate fiule, nu mai poţi rămâne în casa asta nici o clipă. Ia-ţi lucrurile şi ieşi

afară!

O, Doamne! Simţi o panică violentă când Harry răcni acele cuvinte şi, instantaneu, ţâşni pe uşa dormitorului în jos pe scări.

— Harry, Harry... Nu, nu, nu, nu te grăbi, nu...

Se interpuse cu forţa între cei doi, în timp ce ei spumegau de furie, încruntându-se unul la celălalt, de parcă ar fi fost gata să se omoare.

— Harry, iubitule, nu te lăsa dus de furie, să faci ceva ce vei regreta... Harry, ascultă-mă... Ce va spune toată lumea?

— Te aud, spuse Harry calmat. Foarte bine, lasă-l să stea... până găseşte alt loc unde să se ducă, dar tară banii inei. După tot ce-a spus despre tine eşti prea bună, Nyreen, prea *iertătoare.*

— Este fiul tău, Harry. Nu suport să fiu eu cauza pentru care-l goneşti.

Harry privi spre Peter şi acesta îi răspunse cu o privire dură, enervat de faptul că ea stătea acolo, atât de pioasă şi atotştiutoare, ca o pisică şireată.

— Se goneşte singur, spuse Harry fără remuşcări. Două săptămâni, băiete! Ăsta-i tot timpul de care dispui. Vei pleca, indiferent de ce se întâmplă.

Apoi Harry se întoarse şi părăsi camera.

Pe er îşi aruncă toată furia pe Nyreen.

— Căţea! Ar fi mai bine să te fereşti de mine. Mai degrabă te-aş ucide decât să te sărut.

— Mai vedem noi asta, toarse ea afectat.

Peter îi întoarse spatele şi plecă. Nyreen îl urmări cu privirea, dorinţa izbucnind în ea ca un şuvoi. Oare chiar o să vadă vreodată?

Trecuse o săptămână – *bănuia* că era o săptămână – cufundată într-o asemenea stare de excitare încât nimic altceva nu mai păruse important sau posibil.

O nu putea s-o lase o clipă, voia ca nimic să nu stea în calea goliciunii ei şi o dorea tot timpul. Niciodată nu obosea privind-o şi ea descoperi că îi place să apară aşa în faţa lui, ca să-l excite – jezebel folosindu-şi puterea până la capăt.

Îl excita totul la ea. Putea petrece ore întregi doar sărutând-o sau ţinând-o în braţe astfel încât coapsele ei să devină adăpostul moale în care bărbăţia lui să poată pătrunde, iar gura lui şase joace cu sânii ei fierbinţi şi tari.

Îi plăcea această delicioasă poziţie: putea să-l călărească şi să se joace cu el în acelaşi timp, iar el îi putea dezmierda goliciunea

şoptindu-i cuvinte dulci în timp ce-i mângâia sânii care împungeau.

— Sânii tăi sunt atât de minunaţi şopti el, trăgând delicat de ei şi făcând-o să fie străbătută de o străfulgerare de plăcere prin tot corpul. Mă încântă să-i simt, nu vreau să-i văd vreodată acoperiţi şi doresc să-i văd mereu.

Iar ea gemu satisfăcută de această dorinţă arzătoare a lui.

— Tu vrei să mă ţii încuiată şi goală tot restul vieţii, murmura ea, plimbându-şi mâinile pe trupul lui, arcuindu-se şi vibrând de nerăbdare.

Cuvintele, mângâierile îi duceau în cele din urmă pe un urcuş lung, lent şi delicios, până în culmea plăceri, pe care o cucereau la fel de secaţi de energie şi satisfăcuţi în fiecare din unirile lor voluptoase.

Şi după aceea, în două sau trei ore, în ambianţa senzuală a încăperii, pasiunea lor reizbucnea, scăpând din nou de sub control. Înţelegea că deţine cea mai ameţitoare putere dintre toate: dorinţa lui incontrolabilă pentru ea. Şi ea ştia – pur şi simplu ştia – că nu puteau să rămână pentru totdeauna în acest tărâm al fanteziei şi că atunci când, în sfârşit, el va descuia uşa,

Jezebel va domni: a stăpână absolută.

Acest lucru se întâmplă mai repede decât s-ar fi putut aştepta. În acea seară, după o cină servită prea devreme, pe care niciunul din ei nu o gustă cu adevărat, şi o altă oră delicioasă în care şi-au explorat limitele senzualităţii, auziră o bătaie puternică în uşa dormitorului.

— Flint! Deschide! Mă auzi? DESCHIDE!

Era vocea Oliviei, total neaşteptată şi şocantă, cu un ton acut, de urgenţă, pe care nu l-ar fi folosit decât dacă s-ar fi întâmplat ceva îngrozitor.

El ie dădu jos din pat şi trecu prin uşa de legătură.

— Un moment, Olivia, spuse el pipăind după un halat pe care să-l pună pe el, înainte de-a deschide.

— Ce este?

Ea privi dezaprobator părul lui ciufulit, obrazul nebărbierit şi pieptul dezvelit.

— A venit vremea să vii înapoi în lumea reală. Mint. Clay a venit acasă, aducând cufărul Daynei cu el.

Vă aştept pe amândoi jos, într-o oră, pentru că nu pot să-i fac faţă singură. Mă auzi? Clay a venit acasă. A rămas fără bani la New Orleans şi nu are altundeva unde să

se ducă…

Capitolul 13

Ni era chiar întoarcerea acasă pe care şi-o imaginase. Flint coborâse pe scări ca un diavol răzbunător, nai mult sau mai puţin îmbrăcat, neras, cu o privire nemiloasă.

— Ce dracu’ cauţi aici?

Ni răzbătea nici urmă de politeţe din tonul lui, dar la: e te puteai aştepta de la un om care hălăduise prin sălbăticie douăzeci de ani? Fratele lui nu considera că aparenţele sunt sfinte şi că trebuie să fie întotdeauna păstrate. FI însă era deasupra tuturor acestor lucruri şi păşi înainte, cu mâna întinsă şi cu o expresie nevinovată pe faţă, în timp ce mama lui îl privea: u dispreţ, nevenindu-i să creadă.

— Bună seara, frate.

Flint îi împinse mâna la o parte.

— Ce vrei?

— O vacanţă la ţară, bineînţeles, spuse el bine dispus. Te asigur, nu am resentimente.

— Este mai probabil că nu ai bani şi ai vrea să şterpeleşti din cei munciţi de mine, răspunse Flint acru. Las-o baltă, Clay. Mama nu se mai ocupă de bani, iar farmecul tău nu are niciun efect asupra mea.

La dracu'... Clay îşi controla expresia, să nu arate cât era de jignit şi furios.

— Am adus cufărul lui Dayne.

— O să-ţi dau un bacşiş, dar ştiu că nu va acoperi cheltuielile tale.

— Eşti de o grosolănie ce nu poate fi scuzată.

— Eşti un egoist iremediabil.

Se priviră, faţă în faţă, aproape atingându-se – fraţi, dar atât de diferiţi unul de celălalt.

Clay o simţea; pe Flint nu-l interesa aşa cum nu-l interesa nimic din ceea ce nu-l implica. Lui Clay îi venea să lovească pe cineva. Era nedrept ca fratele lui să aibă un asemenea avantaj, când era doar un nou venit pe scenă.

— O familie nu-şi goneşte fii, spuse el ritos. Chiar şi după o lipsă de douăzeci de ani – cu atât mai mult după una de douăzeci de zile.

— Du-te dracului, gemu Flint. N-o să trăieşti de pe urma sudorii muncii mele, frate, poţi fi sigur de asta.

Olivia încerca să-şi facă simţită modesta prezenţă. Nu putea să-i lase să se certe. Nu putea accepta ideea ca cineva să audă că Clay nu era bine venit în casa părintească,

deşi era conştientă că acesta va încerca insistent să o înduplece să-i dea nişte bani. Cu siguranţă că era suficient de greu să-i reziste.

— Lasă-l să stea, spuse ea oarecum imperios. La urma urmei bine că s-a gândit măcar la cufărul Daynei şi l-a adus…

De fapt o surprindea faptul că era atât de curtenitor, cum nu mai fusese de ani de zile, şi poate doar o mică parte a ei era speriată de gândul că el fugea de ceva de care nu putea să scape, iar ea îl gonea într-o asemenea situaţie. Rămânea fiul ei, indiferent de ceea ce făcu ie.

— V-aş crede că este înţelept, i-o trânti Flint disprețuitor. Spune-i tactică diversionistă, până scoate pistolul şi ne ia ostateci, pentru că este foarte presat să facă rost de bani. Nu mă păcăleşti pe mine, Clay. Eşti încăpățânat, iar când eşti disperat, fugi mai repede ca un ogar după vulpe, pândind mişcarea potriviră ca să-ţi ucizi prada. Lasă-l să stea, continuă către Olivia, dar să nu spui că n-ai fost prevenită.

În unele privinţe, gândi Clay în dimineaţa următoare, *era foarte plăcut să fii acasă.* N-avea niciun fel de responsabilitate, i se servea totul şi Olivia se ferea vizibil din

calea lui, aşa că nu era nevoit să-i asculte morala Iar Flint, aşa cum era de presupus, se murdărea pe mâini la munca câmpului. Vedea deja îmbunătăţirile şi era impresionat de devotamentul fratelui său – sincer impresionat. Puse mica tiradă a lui Flint mai degrabă pe seama temperamentului său şi *a muncit* excesive.

Apoi mai era Dayne – stăpâna Dayne, cu buzele ei vibrând de sărutări şi voluptuosul ei aer de satisfacţie. Stăpâna Dayne, care ar fi putut fi a lui şi pe care voia cu disperare s-o îngenuncheze, pentru că i-a permis lui Harry să anuleze înţelegerile lor de căsătorie. Era un pic şocat de faptul că se simţea atât de dornic *de* răzbunare din cauza asta şi îl enerva că ea se poartă de parcă nu se întâmplase nimic, parcă nu-i schimbase complet viaţa.

Dar măcar o zi, până se obişnuia cu viaţa mai lentă de la Bonneterre, nu se va gândi la aceste probleme.

Ar fi fost perfect dacă el s-ar fi însurat cu Dayne. S-ar fi dus la New Orleans să cheltuie banii lui Harry şi nici n-ar fi putut inventa o viaţă mai bună pentru el, dar încă nu înţelegea de ce se prăbuşise totul.

Din vina lui Flint, bineînţeles.

Dumnezeule, să fii în competiţie cu un asemenea frate mai mare, care putea în acelaşi timp să rupă legătura dintre tine şi mama ta, să-ţi fure cu forţa femeia care ţi-a fost promisă de nevastă şi apoi s-o aibă – s-o ia dracu' de târfă! Ei bine, ştia el despre orele lascive de la Orinda, de dinainte ca fratele său să i-o răpească în mod precipitat pe Dayne, dar nu exista nicio cale să poată folosi în avantajul lui ceea ce ştie. Aşa că acum era înapoi la Bonneterre, luptându-se pentru viaţa lui.

Nu avea remuşcări că îşi necăjea mama. Era uşor să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat înainte de plecare. Aşa stăteau lucrurile: unul pretindea că nu-şi aminteşte ceea ce stăruia viu în mintea celuilalt.

Olivia nu va uita niciodată – şi nici el. N-ar fi ajuns în situaţia asta dacă fratele lui nu s-ar fi întors şi, după toate probabilităţile, el s-ar fi însurat cu Dayne, iar Harry i-ar fi dat pe mână o grămadă de bani ca să susţină plantaţia Bonneterre şi implicit pe *el.*

Cine ar fi crezut că distinsa şi decenta Dayne Templeton are o asemenea atracţie faţă de micile jocuri erotice desfrânate? De fapt, era singurul lucru pe care îl regreta –

că n-a ştiut şi nu a acceptat oferta ei, atunci când ea a făcut-o. L-ar fi putut arăta el delicioase jocuri nebunatice. În dimineaţa următoare se gândi, privind-o apropiindu-se, că poate – doar poate – nu era prea târziu. Nu exista cineva mai sigur şi mai plin de dorinţe decât o femeie măritată, căreia îi place să facă pe târfa. Era o problemă de abordare corectă, fără reproşuri, fără a-şi da de gol nevoia lui violentă de bani.

La urma urmei, cine fusese primul care o sărutase, primul care atinsese trupul ei virgin? Avea, în fond, unele drepturi şi putea fi un actor excelent când voia să fie, doar jucase teatru toată viaţa.

O privi apreciativ. Ea îl văzu, se opri de parcă ar fi vrut să meargă într-o direcţie diferită, după care îşi revizui bunele maniere şi intră cu fruntea sus.

— Bună dimineaţa, Clay, rosti ea pe un ton blând, chiar rezervat, în timp ce se apropia. Este o dimineaţă călduroasă, nu-i aşa?

— Nu mai călduroasă ca de obicei, răspunse el amabil, dregându-şi glasul. Poate doar la fel de fierbinte ca tainele nopţii, adăugă glumeţ, observând cu plăcere că înţepătura îşi nimerise ţinta, din moment

ce ei i se întunecă privirea şi deveni mai ezitantă.

— Te rog să rămâi alături de mine. Mama pare să fie ind spusă astăzi.

Bineînţeles că o pusese în situaţia de a-i fi imposibil să refuze. Se aşează pe scaunul din faţa lui, nesigură, uitându-se în jurul ei de parcă nu mai văzuse sufrageria.

Privea oriunde, numai la el nu.

— Ei bine… spuse ea neajutorată, pentru că nu avea ce să-i pună şi deoarece considera că este de prost gust faptul a el apăruse aici, după ce fusese deposedat atât de moștenire, cât şi de mireasă.

— Uite ce este, Dayne, hai să nu încercăm să pretindem că lucrurile nu s-au întâmplat. Nu vreau ca prezenţa mea aici să te facă să te simţi jenată. Nu-ţi port pică. Nu spun că n-aş fi dorit ca lucrurile să fie altfel, dar mă ştii – toată viaţa circumstanţe de un fel sau altul m-au urmărit, aşa că am fost forţat să învăţ să aterizez întotdeauna în picioare. Cine sunt eu să iscodesc din ce motiv Harry a vrut să te mărite, sau scopul pentru care fratele meu s-a amestecat?

Reuşise să-i câştige atenţia. Îşi dădea seama că ea-l ascultă după cum ţinea capul uşor aplecat, dai încă nu se uita la el. Oare

din ce cauză? Nu suporta să-şi amintească tot ceea ce fusese între ei? Spera să fie aşa. Dumnezeule, cat spera: era un gând răutăcios, însă atât de încântător, mai ales acum că ştia de ce este în stare femeia din faţa lui.

Dayne nu muşca din momeala – sau poate se gândea – tăcerea dintre ei prelungindu-se, de parcă ea s-ar fi luptat să nu pună întrebarea evidentă. Dar curiozitatea va învinge; ca om al pariurilor era sigur de asta.

— Ce înţelegi prin motivul fratelui tău de a se amesteca? întrebă ea ezitant.

— Tu ce crezi? lansă el provocarea, pe un ton neutru, aproape dezinteresat.

Ea se retrase din nou, voind de fapt să spună: *pentru că nu suporta ideea ca altcineva să se atingă de Jezebel a lui.* Dar cum ar fi putut să-i mărturisească asta lui Clay, când ea tocmai spera să afle dacă acesta este adevărul. Singurul adevăr. Sau nu era? Ce uşor putea să uite de nesuferitul Harry, în braţele propriei ei pasiuni neînfrânate!

Dar dacă era mai mult? trebuia să fie mai mult…

Sau voia să ştie…

— Presupun că n-ai habar de ce s-a întâmplat în ziua aceea, nu-i aşa? continuă Clay, pe un ton blând, paternal.

— Nici n-am nevoie, răspunse ea scurt. Rezultatul ar fi fost acelaşi. Harry voia să scape de mine.

Clay o ignoră.

— Semnasem toate hârtiile, preotul pregătea registrul, când a apărut el, Marele şi Tarele Rutledge întâiul, care ia fiecare hârtie şi o rupe bucăţi-bucăţi, astfel încât nimic să nu poată fi validat şi totul să fie făcut de la capăt; mă târăşte afară şi-mi spune verde în faţă că mă omoară dacă fac acest mariaj, apoi îmi trage îi bătăi; – niciodată în toată viaţa mea n-am suportat o asemenea umilire – şi când tatăl tău încearcă să-mi vină în ajutor, îl tratează şi pe el la fel. Când termină, când suntem bătuţi, bărbăţia noastră strivită sub cizma lui, dictează termenii predării noastre: el are o licenţă validă, preotul va schimba hârtiile, nu va fi nicio înţelegere financiară, şi va avea numai el controlul asupra plantaţiei Bonneterre la fel ca înainte, iar tatăl tau nu va avea niciun interes de împărţit acolo, oricare ar fi acria, el nu va cere niciun fel de infuzie de capital lichid şi

nu se va îndatora la Harry. Taică-tu nu prea avea ce să spună. Fratele meu te lua convenabil de acasă, fără stimulente materiale – ceea ce era, de fapt, exact dorinţa lui Harry…

— Păi… îl întrerupse ea ezitând. Nu este asta îndeajuns? Şi ce ai putea tu să insinuezi?

— Şi Harry nu va avea niciun control, continuă Clay, de parcă ea nu ar fi spus nimic. Dar asta nu este în stilul tatălui tău – nu-i aşa, Dayne – să facă genul de târg din care să nu primească ceva în schimb?

Îl urî atunci, pur şi simplu un zâmbetul lui obraznic şi cuvintele lui impertinente, îl un pentru faptul că se întorsese la Bonneterre şi mai mult ca orice pentru că murdărea circumstanţele căsătoriei ei. Avea puterea acum – vedea cât de tare se necăjea şi jubila pentru asta. El nu se schimbase niciun pic şi nu-şi putea imagina că-l dorise vreo dată.

Se ridică brusc.

— Ascultă: chiar nu doresc să ştiu ce vrei să insinuezi. Poţi să păstrezi insinuările tale murdare pentru tine. Eu nu o să te ascult şi nici nu o să mai dau ochii cu tine, în limita în care voi putea.

Împinse scaunul sub masă cu o mişcare

furioasă.

— Ştii ce cred eu, Clay? Probabil ai avut un contract cu tatăl meu şi poate era o clauză prin care în caz de renunţare îl faci să-ţi plătească o despăgubire, astfel îţi rezolvai toate problemele.

— Căţea, spuse el zâmbind, ascunzându-şi furia.

Drăcia dracului, aproape o avusese, aproape… Era doar un pic prea deşteaptă, şi avea un fund obraznic şi-o gură la fel. Dar nu terminase încă cu ea. O urmări din priviri cum se ducea în casă.

Stăpâna plantaţiei Bonneterre, gândi el. *Cât de bine i se potriveşte rolul, în toate privinţele!*

Deci el venise după ea…

Stăpâna era mulţumită în sinea ei, sigură de puterea ce-o avea, excitată numai de gândul că el luase ce dorise, impunându-şi condiţiile. Nu voia să gândească mai mult de atât. El venise după ea. Îl făcuse să se încline în faţa voinţei ei şi nu fusese neajutorată, în ciuda lui Harry şi a poftei lui păcătoase pentru Nyreen.

Îl dorea pe Flint, chiar aici, chiar acum, dar el se dusese să supravegheze munca echipei care tăia şi depozita trestia. Şi nu

avea unde să se ducă pentru a scăpa de prezenţa insidioasă a lui Clay, cu excepţia camerei ei, unde, în acea dimineaţa, trebuise să pună haine pe ea, pentru prima dată de când se afla aici.

El o îmbrăcase, îngenunchind gol ca să-i pună ciorapii de mătase, în timp ce ea îi mângâia cu vârful piciorului gol bărbăţia rebelă. Jezebel din cap până-n picioare, oferindu-se plină de patimă.

În acea dimineaţă o avusese pe scaun, cu trupul ei gol înclinat uşor în faţă, cu picioarele încolăcite ferm în jurul coapselor lui şi el îngenunchind obedient în faţa se; ului ei ispititor, Fusese perfect, perfect…

Doamne, îşi dorea să nu se fi întors niciodată Clay! Nu ar fi trebuit să vorbească cu el. Nu ar fi trebuit să-l lase să i sădească în minte îndoiala. Flint venise pentru ea, luând-o în posesia lui, departe de *ci* şi salvând-o de o viaţă în nesfârşită mizerie, alături de Clay.

Era suficient.

Trânti de perete uşa care dădea spre camera ei şi se opri brusc.

El stătea la fereastră, gol, aşteptând-o.

— Închide uşa, Jezebel, îi ordonă el aspru şi ea o închişi în urma ei cu o pocnitură

puternică, privirea ei insolentă plimbându-se pe trupul lui gol. Vino încoace!

Ea se apropie mergând încet, ondulându-și în mod deliberat coapsele, până ajunse faţă în faţă cu el, despărţiţi doar de sexul lui erectat.

— Nu suport să te văd vorbind cu alt bărbat.

— Fratele tău nu are nimic din ce vreau eu.

— Arată-mi.

— Cum aş putea, am toate hainele astea pe mine…

Era atât de sigură pe puterea ei…

El întinse mâna, îi smulse corsetul şi trase până când întreaga rochie se rupse complet.

— Acum nu le mai ai, spuse el, dând la o parte stofa sfâşiată şi lăsând-o să stea în faţa lui îmbrăcată doar în ciorapi şi cizme.

Ea făcu un pas în faţă şi se lipi de el.

— Acum te am, şopti ea, frecându-şi sfârcurile întărite de pieptul lui. Tu ce ai de gând să faci în privinţa asta?

— O să te fac să cerşeşti pentru tot ceea ce-ţi dau.

Ea şi arcui spatele şi îşi lipi sânii de el, astfel încât părul lui aspru să-i excite vârfurile delicate.

— Atunci de ce nu o faci, şopti ea, sau poate o să te fac eu să cerşeşti…

Dar în timp ce se întărâtau şi ispiteau reciproc, ea simţi că este o notă de disperare în încercarea de a se regăsi unul pe celălalt – ca şi cum un şarpe şi-ar fi făcut cuib în grădina lor, iar numele şarpelui nu era altul decât Clay.

Noaptea era zăpuşeală şi nicio urmă de lună, doar căldura grea a mlaştinii, ce parcă îţi înmuia oasele.

El uitase. Puteai atât de uşor să uiţi de lucrurile din New Orleans… Erau atât de multe căi să-ţi pierzi memoria şi simţul realităţii odată ce te găseai departe, în căldura umedă, în mijlocul acestei naturi cu vegetaţie încâlcită care putea să sufoce un om. Un bărbat nu avea nevoie să fie legat de pământ. Un bărbat avea nevoie să facă orice vrea, să aibă toate femeile pe care şi le poate permite – atunci era un bărbat *liber. Cu* excepţia situaţiei când bărbatul era mort, aşa cum va fi el dacă nu reuşea să facă rost de banii pentru duVallet. Lată o întrebare grea: cum îşi plăteşte un om o datorie cu banii pe care nu-i are? Ei bine, prin cuvântul său de onoare şi numele familiei. El era Clay Rutledge şi cuvântul

sau – numele familiei sale – ar fi trebuit să fie de ajuns. Pentru oricine altcineva ar fi fost, nu însă şi pentru duVallet, stăpânul caselor de joc din New Orleans, care făcea afaceri cu jocurile de noroc, băutura şi prostituţia. Dacă ar fi fost deştept, s-ar fi asociat cu acesta cu ani în urmă, dar un Rutledge nu-şi putea murdări degetele lui elegante. Pe lângă asta, erau tentaţii mai interesante la Bonneterre, care nu-l costau nimic.

Până la un punct.

Dumnezeule, cel mai rău lucru legat de faptul că se întorsese la Bonneterre erau amintirile şi privirea incriminatorie a lui Tull.

Mama lui nu coborâse nici ea, „tânăra stăpâna” – Dayne – îl evitase toată ziua, iar fratele lui fusese plecat undeva pe câmp, asudând şi murdărindu-şi mâinile. Aşa, cil puţin, avea şansa să-şi planteze micile idei murdare pe câmpul fertil al minţii doamnei Dayne Rutledge. Prunul succes trebuia trecut deja de partea lui.

Îşi aprinse o ţigară, lina din multele pe care şi le adusese cu generozitate de la New Orleans, plăcându-i mica lumină de la capătul ei – un felinar luminându-i calea

spre norocul la femei, chemându-i să vină spre el.

Şi era atâta pace aici, pe terasa de la Bonneterre. Pentru prima oară de săptămâni în şir se putea relaxa, ştiind că nu va urma o bătaie în uşă, care să semnifice prezenţa lui duVallet. Un bărbat avea nevoie de o vreme în care să se relaxeze şi să uite de necazuri, avea nevoie de o ţigară bună şi poate că asta era tot ceea ce putea spera înainte ca duVallet să-l prindă, în cele din urmă.

Scoase ţigara din gură şi o stinse de balustrada terasei. Aerul era atât de nemişcat, încât avea senzaţia că se ascund taine peste tot.

— Domnul Clay…

O voce suavă, un secret adus de tăcere din întunericul ce înveşmânta plantaţia.

— Domnul Clay…

— Te aud, şopti el.

— Cum de n-ai venit să mă vezi, domnul Clay?

— Meline, la naiba, doar ştii că abia m-am întors.

— Ştiu că aveţi necazuri iruri, domnu’ Clay şi că n-am vorbit despre nişte secrete, dar n-ai fost interesat, pentru că n-ai venit

să mă vezi… ca să vorbim.

Rahat! Se deplasă printre umbre spre voce. Dumnezeule, ea ar trebui să fit deja mare ca o casă şi totuşi căuta să-l înnebunească, aşa cum a făcut întotdeauna.

Rahat!

Ar fi trebuit să-l lase pe tatăl său s-o aibă. Provocase un blestemat şir nesfârşit de necazuri, *ce nu* avea de gând să se oprească.

— Sst, Meline, sst…

— Ţii minte secretul meu; domnu' Clay?

El îşi stoarse creierul, încercând să-şi dea seama despre ce vorbeşte.

— Înainte de-a pleca ultima dată, domnu' Clay, am vorbit despre ce mi-a spus mama. Toţi deveniţi aşa deştepţi în New Orleans, domnu' Clay? I şti gata să pui mâna pe nişte secrete şi să faci cu ele ceva, pentru tine şi pentru Meline? O să vii s-o cauţi pe Meline când eşti gata, domnu' Clay? Văd că nu te-ai gândit deloc la ce are Meline să-ţi spună…

Şi dispăru, evaporându-se în negura nopţii ca o fantomă, lăsându-l să se gândească.

…Secret… putere… servitoare impertinentă…

Îl inoportunase exact la fel, cu câteva minute înainte de-a pleca la New Orleans…

Ceva despre mama ei…?

„…Ceva ce mi-a spus mie mama…”

Aproape că putea să o audă spunând cuvintele astea, în timp ce el o gonea şi se blestemă pentru prostia de-a se fi gândit în primul rând la *bijuterii.*

Povestea cu care îi înţărcase Olivia: bijuterii lipsă, luate de Celie, date lui Harry Templeton în speranţa că o va duce în Nord, spre libertate. Şi credinţa intimă, a Oliviei că şireata Celie păstrase o parte pentru ea, asigurându-se pentru varianta în care Harry nu-şi ţinea promisiunea. Că atunci când a abandonat-o şi a venit acasă cu mireasa lui creolă, ea a ascuns bijuteriile şi a spus secretul unei singure persoane – Regina Meline, fiica ei, cea care i-a sedus soţul şi fiul, provoc. Ind crima. Pe toţi sfinţii, târfa! e datora adevăr îl, chiar dacă se dovedea că bijuteriile nu au existat şi că Harry le primise pe toate.

Dar dacă… oh, ce gând minunat… dacă existau încă? Dacă mai era un mic diamant, rămas de la un mic inel, pt care Harry să-l fi uitat sau să-l fi salvat Celie pentru ea? Dar dacă erau *mai multe…?* Să îndrăznească să speie…? Ar îndrăzni el s-o mai urmeze încă o dată pe Meline pentru a descoperi

adevărul?

Asta era disperarea, sau norocul lui la femei, care acţiona din nou în favoarea lui? Nu ştia… nu ştia, dar era dispus să se agaţe de orice ultimă şansă.

Nyreen nu putea dormi. Trecuse o zi, două, trei, de la altercaţia lui Harry cu Peter, zile în care Peter părăsea casa de dimineaţă şi se întorcea noaptea. Nu suporta să nu-l vadă atâtea ore. *Simţea nevoia* să-l ştie acolo, *îl dorea.* Cu toate acestea îl primea pe Harry în, patul e, ca o bună curtezană ce era şi gemea în timp ce el se aşeza cu toată greutatea peste ea, şoptindu-şi dorinţele.

Ce putea visa mai mult cineva ca ea? Reuşise: îl înrobise pe Harry Templeton şi îl adusese în stare s-o ia de nevastă, din pură dorinţă animalică pentru ea.

Dar apăruse Peter, Dumnezeule, Peter… Se gândi că va muri dacă nu-l va avea. Trebuia să-l ţină la Montelette, pur şi simplu trebuia, şi mai ales avea nevoie să scape cumva de Harry…

Dar mintea ei nu mergea mai departe de atât, pentru că nu exista nici*o* cale de-a se descotorosi de Harry, altfel decât omorându-l. Pur şi simplu nu suporta să se

gândească la asta. Îl dorea pe Peter şi zilele treceau prea repede, iar el în curând va pleca.

Harry sforăia, adâncit în somn profund pentru că avusese ea grijă să fie extenuat. Îl atinse. Nu mişca.

Coborî din pat şi întinse mâna după halatul de mătase pe care şi-l puse liber peste umeri, apoi luă o lumânare şi se furişă din cameră. Iară să se gândească la ce va face, acţionând din pur instinct animalic, mânată de dorinţă, se îndreptă spre dormitorul lui Peter.

Uşa – un obstacol formidabil. Întinse o mâna tremurătoare şi încercă clanţa. Descuiată. Zâmbi. Cât de sigur se credea el, izolat de oricine altcineva…

Intră în cameră. Va privi – venise doar să se uite…

El era întins pe o parte, pe patul sculptat în lemn de nuc, cu mâinile şi picioarele dezvelite, doar cu un cearşaf înfăşurat în jurul pieptului.

I se tăie respiraţia. Protejă flacăra lumânării cât se plimbă în jurul patului. Dumnezeule, era frumos, pur şi simplu frumos, cu trupul mai viril decât şi-l putuse ea închipui sub toate acele haine ale lui.

Trebuia să-l vadă.

Simţi un fior când puse jos lumânarea, cu grijă, apoi lăsă mânecile de la cămaşa de noapte să-i alunece de pe umeri şi se apropie de pat. Se aşeză în genuchi pe pat şi trase uşor cearşaful, cu răbdare, stăpânindu-şi dorinţa năvalnică de al vedea, de a-l avea, savurând fiecare impediment în atingerea scopului ei, pentru că-i amplifica dorinţa.

Cearşaful îi rămase în mână şi tot ceea ce visase era acum în faţa ochilor ei. I se puse un nod în gât din cauza tensiunii. Era de parcă o aşteptase pe ea, ca şi cum, în secret, o dorise. Îl împinse uşor ca să-l facă să se întoarcă pe spate.

Perfect – simţea că ar fi în stare să-l devoreze – îşi plimbă degetele uşor în jos, de Ia pieptul lui păros mai jos…

Se urcă cu grijă în pat şi încălecă peste el.

Dumnezeule, avea somnul greu…

Îi era cu atât mai uşor să se poziţioneze exact unde voia să fie, îndeajuns de pregătită pentru amândoi, se lăsă încet tot mai în jos, încântată de uşurinţa cu *cam* aluneci pe sexul lui ispititor, acesta intrând tot mai adânc în ea.

Îl simţi tresărind, apoi trezindu-se brusc.

— Ce dracu’?!

Ea se aplecă peste el, îl sărută sălbatic, şi aproape muri de plăcerea pură a senzaţiei provocate de buzele lui ferme şi a gurii lui fierbinţi.

— Nu te mişca, şopti ea. Nu trebuie să faci nimic…

— Ce? Ai dreptate – târfă – dă-te dracului jos de pe mine!

— O, cred că nu, iubitule… Cred că-ţi place grozav unde s-au… spuse ea şi îl sărută din nou.

Era o blestemată de tigroaică, împingându-l şi trăgând a-l, frecându-se de el, devorându-l, până când el nu se mai putu opri, nu mai dori să se oprească, având nevoie de acea ită posesie turbulentă, tumultoasă, insaţiabilă – o mie de cuvinte, o cascadă de senzaţii bubuind în el, înecându-l sub dogoarea feroce şi abilă.

— Ştiu că mă vrei, şoptea ea, muşcându-l de buza de jos. M-ai căutat, iubitule, şi ţi-ai amintit goliciunea trupului meu sub un alt bărbat, întrebându-te cum ar fi, ştiind că ai putea-o face mai bine, nu-i aşa, iubitule?

— Căţea, boarfă, târfă…

— Te iubesc atât de mult, dragule, îi spuse ea drăgăstos şi se repezi încă o dată la

buzele lui.

Apoi veni finalul, vârtejul în spirală al puterii lui pentru a se descărca într-o imensă plăcere, implântat adânc în trupul ei păcătos.

— Drăguţ, iubitule, murmură Nyreen.

Dar pentru ea fusese mai mult decât drăguţ, mai mult decât orice altceva ce simţise vreodată.

— Eşti atât de viril, atât de puternic, şopti ea, ştiindu-l încă în centrul fiinţei ei, pulsând.

— Căţea!

Dar nu mai era pic de ură în spatele acestei vorbe.

— Acum nu mă mai poţi părăsi, şopti ea satisfăcută, ridicându-se de pe sexul fierbinte care o posedase.

Merse până la uşă unde, aplecându-se să-şi ridice cămaşa de mătase, îi oferi o imagine amplă a feselor ei rotunjite. Punându-şi cămaşa, se întoarse cu faţa la el ca să-i arate corpul ei provocator, pe jumătate gol, din care se zărea exact ce voia el să vadă: sânii săltăreţi şi triunghiul feminităţii ei, ascunzând atâtea taine.

— O să mă întorc mâine noapte, iubitule. Ai face bine să mă aştepţi.

Olivia nu se gândise deloc cum se va potrivi Clay în noul decor al plantaţiei Bonneterre.

Părea că se aşteptase ca acesta să mănânce, să doarmă, să lenevească pe acolo şi atât.

Se gândi că era de neconceput, dar nu ştia ce să facă în privinţa asta. Nu putea să-l evite în continuare, pentru că era atât de măcinată de curiozitate că de-abia mai suporta această situaţie. Aşa că atunci când coborî la cină în seara următoare, toată lumea fiind nevoiţi să o aştepte, spre profunda nemulţumire a lui Flint, a ştiu că păstrarea aparenţelor nu rezolva nimic. Trebuia să accepte adevărul în faţă.

Avea un fiu netrebnic şi altul serios. Nu ştia cum, unul şi însurase cu logodnica celuilalt, iar acum Clay era încă în bucluc, Flint era mai distant şi mai indiferent ca niciodată cu mireasa lui şi ea, Olivia, nu putea să scape ţie sentimentul de neajutorare. Singurul lucru care conferea putere erau banii. Dacă avea bani putea călător, putea angaja lucrători, îşi putea controla fii – pe amândoi. Dar totul se pierduse în afară de casă, de recoltă şi nefolositoarea Orinda, iar reuşita lui Flint,

posibilitatea lui de a o salva, era discutabilă.

Nu avea suficientă încredere în nimic – cu excepţii existenţei bijuteriilor ei. Trăise cu această închipuire tot timpul, cercetând pe furiş fiecare centimetru de la Bonneterre, în căutarea unei mici dovezi, ceva ce, ar fi putut-o salva pe ea şi pe fiul ei din degradanta sărăcie. Atunci nu ştia că cel sărăcit va fi Clay.

Nu încetase să caute nici până în ziua de azi. De cu zori până seara târziu, murdărindu-şi mâinile, scotocind prin lucrurile Melinei, trecând iar şi iar prin aceleaşi locuri pe care le cercetase în ultimii douăzeci de ani, sperând, în ciuda evidenţei că va vedea, de data asta, acel lucru care-i scăpase în toate celelalte rânduri.

— Meline… psst… Meline…

Ea se furişă afară din cămăruţa ei, tremurând de emoţie la gândul că a avut succes în a-l ademeni.

— Ei, ia te uită aici, şopti ea, iată-l venind pe domnu’ Clay, care în final s-a gândit la ce i-am spus şi vrea să-mi ştie secretele. Măi, măi, măi…

— Meline, la naiba…

Oh, furia din vocea stăpânului… Ştia totul

despre furie. Domnu' Clay n-o să-i spună vorbe dulci în seara asta. Domnu' Clay voia ce voia, dar în fond, la fel şi ea.

— Sst, domnu' Clay, sst! Nu sunt obişnuită să mă supăr şi nu sunt nici proastă ca mama. Înainte de a-ţi spune ceva, vreau hârtiile cu eliberarea mea... Pentru că eu am secretul şi tu ai nevoie să obţii potul, tu-mi dai potul meu şi pe urmă îl vei avea pe al tău. Nu trebuie să vii cu mine, nu tre' să faci nimic. Doar adu-mi hârtiile, eu îţi vând secretul, apoi plec. Ce spui, domnu' Clay?

— Vrei hârtii? şopti el, nevenindu-i să creadă.

— Vreau *acele* hârtii, alea care îmi dau voie să merg în Nord, spre libertate, domnu' Clay, şi pe urmă vorbim. Gândeşte-te domnu' Clay. În schimb vei avea bijuteriile alea pe care mama mi-a spus unde să le caut.

Dumnezeule, de parcă l-ar şti cele mai ascunse slăbiciuni. Poate că le ştia, pentru că şi paternitatea copilului era încă o chestiune nedeterminată. El sau tatăl lui? întregul St. Foy ardea de dorinţa de-a afla.

Şi atunci cât de greu i-ar fi să-i facă rost de nişte hârtii şi să o facă să se furişeze afară din Bonneterre şi din viaţa lui pentru

totdeauna?

Un mic drum la New Orleans ar rezolva lucrurile.

O investiţie în viitorul lui, cu care ar putea scăpa de toate problemele, chiar dacă pentru asta trebuia să se strecoare până în oraş.

— O să-ţi primeşti hârtiile, spuse el în silă. Dar trebuit să-mi dai ceva, acum.

— Ţi-am dat destul, domnu' Clay!

— Jură-mi, Meline!

— Acum de ce aş minţi, domnu' Clay? Mama a luat bijuteriile şi le-a dat lu' domnu Harry, doar că a păstrat câteva doar pentru ea, presupunând că domnu' Harry minte. Şi nu avea ea dreptate? Ei, acum nu mai este nimic de care să nu ştii.

Şi el gândea acelaşi lucru. Povestea era atât de asemănătoare cu ce-şi imaginase Olivia, că aproape o vedea pe Meline trăgând cu urechea într-una din multele ocazii când fusese povestită şi apoi înflorind-o ca să se potrivească cu interesele ei. Dar un om disperat trebuia să creadă în soluţii disperate. Comoara secretă era singura lui speranţă.

Se răsuci şi plecă tară să-i răspundă, dispărând în noapte.

În dimineaţa următoare, ieşind pe uşă, Peter n-a spus un cuvânt şi din cauza asta lui Nyreen îi venea să omoare pe cineva. Ca şi când nu se întâmplase nimic, ca şi cum ea era nimic!

Sau era exact aşa cum o numise el… îşi muşcă buzele de furie, uitându-se după el cum pleacă, ştiind că va lipsi toată ziua, conştientă de faptul că Harry bântuit pe undeva, prin casă, aşteptând momentul să rămână singur cu ea. Nu-i venea să creadă că putea pur şi simplu să plece şi să o lase cu Harry – Harry cu pretenţiile sale şi foamea lui de om bătrân pentru trupul ei tânăr…

La naiba! Dragă mamă, ştiu că tu n-ai prevăzut această complicaţie când am pus la cale tot planul. Acum ce fac? Ce?

Dar ştia ce va tace: îl va distra pe Harry, se va dezbrăca pentru el şi în tot acest timp se va gândi la Peter şi la tot ce avea să urmeze în timpul nopţii.

Flint o trimisese în camera lor de parcă ar fi fost un copil, iar Dayne se simţea plină de resentimente, numai şi pentru faptul că o gonise.

— N-ai nicio datorie faţă de mama mea, îi spusese el furios. Singura ta datorie este

faţă de mine. Când cina s-a terminat, soţia mea ascultătoare se scuză imediat şi se duce sus ca să se dezbrace şi să mă aştepte.

— Zău? Tu nu te scuzi, vii sus imediat, te dezbraci şi mă aştepţi? replicase ea cu insolenţă.

El se răsucise doar pe călcâie şi plecase, aşteptând ca ea să se supună pe deplin pretenţiilor lui.

Îndeplinise întocmai totul. Se dusese supusă în camera lor, îşi scosese hainele şi apoi, lua-l-ar naiba, o făcuse să îl aştepte. Nu se putea hotărî dacă era crud sau viclean. După o zi întreagă fără mângâierile lui, aşteptarea era o tortură. Îşi simţea trupul vibrând precum coarda unui arc, dornică de-a fi atinsă, tremurând de nevoia de a fi posedată şi tânjind după el Îşi simţea trupul desfăcându-se ca o petală, umed, delicat şi gata centru a-l primi.

Dar el tot nu venea şi atunci, luându-şi cu ea în pat dorinţa voluptuoasă, adormi.

Când el apăru, Dayne dormea.

— Ah nu, Jezebel, ah nu… şopti el, urcându-se în pat şi aşezându-se cu faţa la ea.

Era plin de o dorinţă explozivă şi intră încet în locul cald şi delicat dintre coapsele

ei, care îi aparţinea.

Era o posesie fără posesie, fără mişcare şi fără eliberare – doar o dulce senzaţie provocată de alunecarea lui în corpul ei. Doar atât… atât.

Ea se trezi, întinzându-şi trupul plin de dorinţă spre dogoarea lui, frecându-se şi ondulându-se, înainte de a realiza pe deplin prezenţa erecţiei ca fierul dintre picioarele ei şi limba lui fierbinte şi umedă explorându-i gura.

Dar se trezi cu totul datorită limbii lui care-i pătrundea precipitată în gură. Îi simţi repede patima de-a o avea şi îşi sprijini piciorul de coapsa lui, pentru ca el să poată penetra complet în raiul mult râvnit. Şi stătură întinşi aşa, gură în gură, trup în trup, contopindu-se într-o mică şi fierbinte dorinţă.

El nu se mişca, ea nu se mişca. Era *ceva* deosebit în menţinerea acelei nemişcări absolute, care făcea ca totul să devină înălţător.

Ea percepea neiertătoarea pătrundere a pasiunii lui, tensiunea din muşchi. El îi umpluse ambele orificii unul cu căldura bărbăţiei lui întărite, iar celălalt cu limba lui posesivă. Simţi un mic fior de plăcere.

Înşelător, care prindea rădăcini în adâncul trupului ei. El rămânea tot nemişcat folosindu-şi toată voinţa: a să nu plonjeze în dorinţa ei sfâşietoare. Ea îşi simţi propriul trup dăruindu-se posesiei şi, fără o mişcare, Flint o umplu cu sămânţa lui, pe care ea o simţi arzând în adâncul feminităţii ei. Plăcerea veni într-un val care îl cuprinse şi pe el, prinzându-l într-un delicios vârtej şi trăgându-l în abisul desfătării senzuale.

Era târziu în noapte. O lampă cu gaz era aprinsă într-un colţ al dormitorului; Flint era complet treaz şi o privea. Ea stătea întinsa în pat, cu braţele deasupra capului, aşa încât corpul i se arcuia în sus, punându-i în valoare sânii. Şi, ca întotdeauna, el era gata pentru ea – deşi nemişcat şi dorind doar să o privească.

Răzbunarea era dulce, îşi spuse.

Venise la ea ca adversar, dar acum ştia că nu i-ar mai putea da drumul vreodată. În acest rai nu trebuia să se gândească la datorii şi secrete, supraveghetori şi recolte nefăcute, nu trebuia să ia în considerare motive şi maşinaţii, vise şi decizii. Tot de ce avea nevoie era Dayne, ibovnica lui, Jezebel a lui – Eva lui în viaţă.

Stătea înclinat pe spate, pe scaunul cu

spătar înalt, aşezat la fereastră; ea stătea pe pat, ondulându-şi languros coapsele, cu toată puterea senzualităţii trupului său.

Dar el nu era încă gata, dorea ca ea să privească şi să ţină minte senzaţia provocată de virilitatea lui.

— Eşti fierbinte pentru mine, Jezebel?

— Pe cât de fierbinte eşti tu pentru mine, iubitule, şopti ea cu respiraţia tăiată.

— Hai aici!

Se îndreptă cu paşi lenţi spre locul unde stătea el aşezat ca un paşă, înfiorată de nerăbdare. Se întinse şi-i mângâie penisul vibrând.

— Atât de erectat, dragule, atât de fierbinte, şopti ea, atât de pregătit…

— Nu-i încă gata, nu-i destul de tare. Excită-mă, Jezebel!

Ochii lui strălucitori mângâiau cu privirea trupul ei gol. Tot ce trebuia să facă era să stea acolo şi să-l lase să se umple de imaginea ei, până când va fi gata să explodeze.

Dar ea dorea sărutările lui, dorea degetele lui care să se joace cu îndemânare, excitându-i sânii, dorea să-i simtă pielea fierbinte. Dorea ca el să o exploreze *acum* şi ştia exact cum să-l incite s-o facă.

Îngenunche între picioarele lui, parcă înclinându-se în faţa forţei virilităţii sale şi îşi arcui spatele, astfel încât vârful obraznic al unui sân să se odihnească pe vârful proeminent al penisului lui. Apoi se frecă de el, mişcând din umeri şi piept, privindu-l fără încetare în ochii ce se transformaseră de dorinţă în doi cărbuni aprinşi.

Era excitat; un strop din plăcerea lui îi apăru pe vârful penisului; îl simţi rezistând şi apoi cedând exploziv.

— Ştii exact cum să mă înfierbânţi, gemu el şi împingând-o jos, pe podea, se urcă peste ea desfăcându-i picioarele ca să-i dăruiască răvăşitoarea plăcere. Dar asta-i ceea ce face cel mai bine o Jezebel…

Gura ei îl opri; ea nu voia cuvinte sau jocuri, ci doar să fie posedată, să simtă sexul lui fierbinte şi putem e pulsând în ea. Timpul se oprise. Sămânţa lui era nesfârşită. Ea îi umplea gura în timp ce el îi umplea trupul şi se înfruptau unul din celălalt cu o nevoie primitivă de a ci ceri. Apoi flint îşi încetini mişcările violente şi Dayne simţi efortul de a-şi păstra controlul.

Orgasmul veni lent, copleşitor, urcând în spirală în corpul ei şi alunecând în jos, din nou, ca să întâlnească gheizerul eliberării

lui.

Capitolul 14

Olivia avusese o noapte de nesomn. Mai mult ca sigur, din moment ce încerca să stoarcă nişte bani de Ia ea – sau din altă parte – Clay era într-un bucluc şi căuta o cale de ieşire şi o ascunzătoare. Dar care anume ar putea li acea *altă parte.* Aşa că vestea că el se va duce la New Orleans o şocă, bucurându-se în acelaşi timp la gândul că astfel vor fi scutiţi de prezenţa lui, spre binele tuturor. Dar de ce venise acasă? El nu dorise niciodată să-şi bage mâinile în pământ, pentru a face să crească ceva de acolo. Asta era diferenţa: înainte de precipitata căsătorie, Flint fusese plecat la câmp în fiecare zi, ajutând la grăpat trestia, la săpatul de noi canale de drenaj şi supraveghind tăierea lemnului pentru fierberea recoltei de trestie, la toamnă. Toate erau sarcinile de moment ale primăverii şi verii, de care lui Clay nu i-a păsat niciodată.

Dar acum mai era o problemă: Lydia, fiica ei dificilă, care se lua după Clay şi era aliata lui în toate. Lydia plănuia să vină înapoi la Bonneterre pentru cele câteva săptămâni

dinainte de începerea şcolii.

Când Flint i se alătură pentru micul dejun, Olivia avea scrisoarea în mână şi i-o vântură prin faţa ochilor:

— Lydia vine acasă.

— Da?

Nu se putea gândi în niciun fel la răsfăţata lui soră mai în că pe care nu o mai văzuse de când aceasta era un bebeluş.

— Bineînţeles, va petrece mai întâi două săptămâni cu Augusta Rushton la Valloire. L-am scris să-i comunic vestea căsătoriei tale, ceea ce ştiu că o va încânta, având în vedere sentimentele ei pentru Peter Templeton.

— Cu care nu sunt la curent, spuse Flint sec, reamintindu-i că vorbea de detalii pe care el nu avea de unde să le cunoască. Şi nici nu m-ar interesa să fiu.

Olivia îşi drese glasul.

— Te rog să mă scuzi. Este îndrăgostită de Peter Templeton de o viaţă – dragoste neîmpărtăşită, care a crescut în salturi până a ajuns o obsesie. Abia aştepta să afle că Peter s-a întors din Europa şi trebuie să fie încă înştiinţată că aici au avut loc nişte schimbări, deşi nu vreau să fiu eu prima care-i spune.

— Ce face ea în mod obişnuit?

— Acelaşi lucru – şcoala până la începutul verii, apoi vizite la prieteni din alte parohii şi după asta st duce la Academia din St. Francisville pentru încă un an, până-n iulie. Dar nu m-aş mira să vină alergând acasă, când va auzi de Peter.

— Cum de ţi-ai permis s-o ţii la şcoală până acum?

— Ca de obicei. Trebuie să termine, Flint. Este absolut necesar, înainte de a-şi căuta un soţ.

Dar el nu ştia nimic de aceste necesităţi feminine. Şi nu-i păsa de o soră pe care de abia o cunoştea.

— Crezi că vor fi bani anul ăsta? întrebă Olivia plină de speranţe.

— Cum dracu' crezi că pot fi, când fiecare bănuţ este ipotecat din cauza exceselor lui Clay?

Olivia privi în altă parte.

— Bineînţeles…

— I-ai permis revoltător de multe şi acum poţi vedea rezultatele finale: el nu are nicio mustrare de conştiinţă, se fâţâie din nou pe la Bonneterre – şi ştiu că o face pentru că iar îl urmăresc creditorii. Dar la naiba… se opri Flint brusc şi se aplecă spre ea astfel

încât, pentru o clipă, Olivia se trase înapoi în scaunul ei. La naiba, voi câştiga şi voi stoarce o avere din pământul ăsta, dar nimic nu se va duce pe nebuniile lui!

Se ridică şi Olivia îl urmări plecând. Cel care fusese rebelul avea acum puterea; cel care fusese copilul ei de aur, era acum veriga slabă... Dumnezeule mare, trebuia să găsească ascunzătoarea bijuteriilor – acum era mai necesar ca oricând!

El o aşteptase. În ciuda protestelor şi a insultelor pe care i le adresase, noaptea, când Nyreen veni din nou la el, Peter Templeton era dezbrăcat, în patul lui.

Nu avea niciun dubiu, el nu mai putea să nege faptul că orice bărbat care o avea, o dorea apoi mereu.

Când soarele răsări îl lăsă cerşind după mai mult ş ea se strecură înapoi, la locul ei, lângă Harry, care ni i nu tresărise măcar din somnul lui adânc.

Apoi avu timp să se gândească pe îndelete la carnaţia fermă a lui Peter, la cât de mult îi plăcuse să fie pătrunsă de el, centimetru cu centimetru, la lumini blândă a lumânării. Îl dorea pentru totdeauna şi acum trebuia să se gândească la ce va face în continuare.

Era în stare de orice ca să-l păstreze

alături de ea, la Montelette.

Absolut orice…

Nu se aşteptase niciodată ca această splendidă senzualitate să existe în mariajul ei forţat, cugeta Dayne visătoare. Era de parcă soarta avusese grijă să-l pedepsească pe tatăl ei, unind-o tocmai cu bărbatul care i se potrivei perfect. Aproape că nu putea suporta când părăsea camera lor, dar Flint era plecat de mult timp la treburile lui de la câmp.

Când ea coborî în salon, nu era nimeni acolo şi luă un mic dejun frugal, refuzând o felie de chec cu sirop de trestie de zahăr şi acceptând biscuiţi şi o ceaşcă le cafea cu lapte. Apoi veni vremea să-l vadă pe Boy. Intrând în grajd, auzi vocea groasă a cuiva şi când persoana apăru la vedere recunoscu o figură familiară – şi-l amintea din ziua în care venise să-l; caute pa Clay. Avea senzaţia că trecuseră ani de atunci.

— Agus, doamnă, se prezentă el.

— Cum se simte azi?

— Are nevoie de antrenament, doamnă.

— Atunci pune-i şaua, Agus; o să-l scot la plimbare.

— Da, doamnă.

Boy îşi manifestă acordul întinzând botul

şi ea îi dădu un morcov, întrebându-se cum de reuşise Peter să subtilizeze calul de sub nasul tatălui ei şi de ce nu mai venise din nou în vizită. *Asta* se întâmplase acum două sau trei zile? Timpul nu avea însemnătate, când zilele ei erau măsurate la parametri atât de diferiţi.

Dar era plăcut să fie afară. Atât ea, cât şi Boy aveau nevoie să se obişnuiască cu plantaţia Bonneterre.

Se îndreptă către fabrica de zahăr şi câmpurile de trestie, traversând drumul spre colibele sclavilor.

Munca de cultivare de abia începuse: peste tot lucrătorii pliveau buruienile şi greblau frunzele moarte. Altă echipă bătea drumul printre rânduri, stârpind dăunătorii – furnici, păduchi, viermi şi şobolani. Pe undeva prin mijlocul lor îl va găsi pe flint, muncitor şi stăpân în acelaşi timp.

Şi stăpânul ei…

Cunoştea dezastrul petrecut la Bonneterre sub conducerea indiferentă a lui Clay. Nu se plânsese el de numeroşii supraveghetori incompetenţi angajaţi şi concediaţi în decursul unui singur sezon? Şi ce lăsase în urmă decât datorii şi distrugeri?

Nu era de mirare că, în cele din urmă,

devenise atât de dornic să o ia de nevastă. Ce i-o fi oferit tatăl ei? Asta ducea la cealaltă întrebare: ce primise Flint pentru această căsătorie? Of, Doamne – nu voia să se gândească la asta niciodată. N-avea importanţă – nu putea avea, faţă de seducţia inexorabilă a unuia faţă de celălalt. Dar Clay spusese că Flint nu acceptase nimic de la tatăl ei. Nimic. Venise numai pentru ea, aşa *trebuie* să fi fest. Însă nu putea să creadă că Harry nu făcuse niciun târg. „Harry dorea să aibă controlul”, spusese Clay, şi ea refuzase să asculte restul. Cum putea să creadă vorbele unui cartofor? Dintotdeauna ştiuse că frumosul Clay reprezenta pericol, rebeliune şi risc, lucruri e de care mama ei ar fi voit s-o ferească şi de altarul pe care o sacrificase Harry.

Clay jucase şi pierduse totul într-un nou joc de noroc. De ce intervenise Flint şi o luase de nevastă? Se simţi brusc frântă în două; era înconjurată de tot ceea ce ştia şi cu toate astea nu ştia nimic. Se lăsase închisă în lumea senzuală a lui Flint, sclavă a dorinţei lui incontrolabile pentru ea.

Dacă el ar veni chiar acum şi i-ar cere să se întindă alături de el pe câmpul de trestie ar face-o, şi numai gândul îi provocă o

tresărire necontrolată a simţurilor. S-ar pitea să nu fie niciodată liberă, decât dacă descoperă un adevăr implacabil. Care ar putea fi adevărul? De ce îi făcuse Flint pe tatăl ei şi pe fratele lui să cedeze şi se unise cu ea pentru tot restul vieţii?

Era timpul să-i facă tatălui ei o vizită, să vorbească cu Peter şi să vadă dacă toate micile şi vicioasele planuri ale lui Harry fuseseră de fapt răsplătite.

Şi, mai ales, era timpul să afle *adevărul.*

Adevărul, adevărul, care era adevărul?

Din şaua calului, urcat pe acea memorabilă colină care separa plantaţia Montelette de câmpurile de la Bonneterre, Flint urmărea activitatea lucrătorilor săi.

Care era adevărul? Era născut să lucreze pământul. Ura şirul de oameni legat de el pe viaţă, a căror întreagă existenţă era destinată să-l îmbogăţească pe el. Şi va fi mai bogat. Pe câmpurile goale şi dezvelite găsise aur: rădăcini de trestie miraculos răsărite din recolta uscată de anul trecut, tăiată degeaba, care nu fusese strânsă niciodată. Binecuvântat fie Clay că-şi risipise energia pe scopurile lui egocentrice şi blestemat fie că formase o mână de lucru mai puţin dornică de muncă, lucrătorii fiind

obişnuiţi cu felul dezmăţat de-a fi al fratelui său.

Dar Flint se ocupase de asta încet, între sosirea sa şi căsătoria cu Dayne, instituise stimulente, lăsase la o parte biciul şi muncise umăr la umăr cu lucrătorii lui, făcând până şi cele mai ingrate munci, de la desţelenitul plantelor tinere până la curăţirea tulpinilor de uscături. Acum în spatele căsuţelor sclavilor şi lângă uşa bucătăriei lui Praxine erau grădini, care fuseseră *în* paragină datorită indiferenţei lui Clay.

Mai plănuia să facă o lăptărie şi să se ocupe de cai – cai de rasă, obţinuţi prin împerecherea lui Boy…

Putea să vadă viitorul, întinzându-se dincolo de limitele plantaţiei Bonneterre spre Orinda, făcând-o şi pe ea cândva să fie productivă. Şi dincolo de Orinda, extinzându-se spre vest, în Montana – ambalare, încărcare pe nave şi vânzarea de sirop de trestie şi melasă, toate produse şi rafinate la Bonneterre…

Era posibil, totul era posibil.

Avea senzaţia că are toată lumea la picioare. Avea plantaţia Bonneterre, o avea pe Dayne, capitularea ei dulce şi sălbatică.

Dacă i se punea în drum, Clay va fi măturat din calea sa, aşa cum o seceră taie trestia, asta fă a nicio urmă de regret.

Dayne avea impresia că ceva se schimbase în săptămâna cât stătuse claustrată la Bonneterre, dar adevărul era că totul rămăsese la fel.

Tăie drumul peste câmpuri şi în sus pe colina unde îl întâlnise prima oară pe Flint, astfel încât să nu o vadă nimeni călărind ca un lucrător obişnuit. Intră pe câmpurile de la Montelette tocmai în momentul când supraveghetorul, Bastien, conducea un grup de lucrători spre un nou punct de lucru.

— Domnişoară Dayne…

Era curtenitor ca întotdeauna, însă se simţea întotdeauna în vorbele şi în atitudinea lui o notă de grosolănie, aşa că nu-i plăcuse niciodată de el şi nu se simţea în siguranţă nici la o milă distanţă.

— *Monsieur* Bastien…

Echipa se dădu la o parte ca să treacă unica fiică a casei – tot asta rămânea, indiferent cu cine se mărita sau un ie se ducea să locuiască.

În faţa ei, la o milă, era conacul de la Montelette, cu linia elegantă a acoperişului profilându-se pe cerul albastru, scăldat de

soare, la fel de nemuritor ca un vis.

Plesni din hăţuri şi îl îmboldi pe Boy la un galop uşor, apropiindu-se de clădirile unde se aflau lăptăria, casa supraveghetorului, biroul tatălui ei şi copacii înalţi şi frumoşi care umbreau fiecare bucăţică de pământ, cu excepţia casei.

Era activitate la lăptărie, Ia grajduri, în grădina de zarzavaturi şi în jurul ei. Lotul se înfăptuia cu precizie şi eficienţă, ca întotdeauna.

Adevărul era că tatăl ei nu avea nimic de-a face cu conducerea treburilor casei şi că întotdeauna îşi petrecuse timpul alergând după lucruri care să-i aducă lui satisfacţie.

Descălecă lângă un pâlc de nuci. În casă era o linişte mormântală. Urcă scările verandei şi ezită un moment înainte de a deschide uşa de la hol. Era atâta zăpuşeală şi linişte… Dacă nu *ar* fi văzut servitorii şi lucrătorii la câmp, n-ar fi fost în stare să spună dacă Ia Montelette este viaţă sau nu.

Deschise uşa de Ia hol şi intră. Aici era răcoare. Salonul se afla la dreapta ei, o cameră de primire în faţă, un salon şi un dormitor în spate, lângă scara laterală. Deschise uşa de la salon.

— Tată?

Niciun răspuns. Intră pe rând în fiecare cameră, strigându-i, strigând-o pe Nyreen, fără să primească niciun răspuns. Se încăpăţână şi mai tare – trebuia să fie aici şi avea să-l găsească, indiferent ce făcea.

Fugi înapoi Ia parter, unde erau mai multe dormitoare, *o* cameră de serviciu şi sufrageria. Îi găsi acolo – Nyreen întinsă goală pe masa lungă de mahon şi tatăl ei dezbrăcat, pompându-şi pofta în trupul ei primitor.

— Ei, drăcia dracului!

Harry terminase şi se înfăşură cu faţa de masă înainte de a-şi trage pe el pantalonii, cizmele şi di a se gândi măcar să se ducă după Dayne.

Ea nu plecase foarte departe: se plimba furioasă pe pajiştea din faţă şi nu se simţea diferit de ziua când dăduse peste el în birou, pentru prima dată.

Se simţea vinovat, de parcă n-ar fi avut dreptul să posede trupul unei fiinţe atât de minunate ca Nyreen, care îl dorea la fel de mult pe cât o dorea el. La naiba, un bărbat n-ar trebui să se simtă vinovat pentru că doreşti un mic trup fierbinte zbătându-se sub el şi acei sâni închişi la culoare de care se bucurase ore în şir…

Rahat! Prea uşor se excita sub influenţa farmecelor voluptoase ale lui Nyreen, care era cocoţată ridicol pe masă, fiind încă goală. Dumnezeule, o voia din nou; nu putea şi se ducă afară şi să dea ochii cu fiică-sa având o umflătură în pantaloni.

— Ridică-te de-acolo şi îmbracă-te, ce naiba!

Ea întinse mâna şi îi mângâie sexul umflat.

— Harry, iubitule, pur şi simplu nu te poţi opri. Sunt o femeie atât de norocoasă…

— Eşti tot ce-am visat, spuse Harry morocănos.

Nyreen surâse – un mic zâmbet pervers.

Orice târfa este tot ce ai visat, bătrân prost ce eşti.

— Probabil că ai dreptate, dragul meu. Nu pot să umblu dezbrăcată când fiica ta este aici. Sări de pe masă şi se opri exact în faţa lui. Dar, doar gândeşte-te, murmură ea frecându-şi sânii de părul aspru de pe pieptui lui, pot să-mi acord plăcerea de a mă dezbrăca pentru tine din nou.

Harry gemu în timp ce ea scăpă din îmbrăţişarea lui şi dispăru apoi sus, pe scara din spate.

El stinse cu degetele umezeala de pe masă. Nu va mai păţea să mănânce din nou

aici, fără să se gândească la gustul trupului ei. Dar ar fi mai bine să înceteze să se gândească la lucruri excitante, dacă voia să dea ochii cu Dayne.

— Ei bine, draga mea…

— Ei bine, dragă tată – prins din nou asupra faptului… spuse ea impasibilă.

— Spionat şi urmărit, vrei să spui, de o fiică ce nu-şi cunoaşte locul.

— Care loc? Nu vrei să spui mai degrabă cumpărată, vândută cu acte în regulă şi livrare garantată?

Harry dădu din umeri.

— Cum vrei. Nu mai eşti problema mea, Dayne, aşa că spune-mi ce dracu' cauţi aici, băgându-ţi nasul în locuri în care nu ai ce căuta?

— Cred că mai degrabă tu îţi vâri *ceva* în locuri în care nu ai ce căuta, spuse ea veninos. Nu poţi să vezi ce şarpe este şi nici măcar nu ai luat-o de nevastă.

— Asta va urma, spuse Harry băţos. Asta ai vrut să ştii? O să o iau de nevastă. Şi îţi promit că nu o să-ţi cer *ţie* să fii domnişoară de onoare.

— Cât de drăguţ din partea ta să mă scuteşti, când n-ai avut nicio remuşcare în legătură cu parodia mea de nuntă. Şi n-ai

avut nicio mustrare de conştiinţă să-l mituieşti pe Clay Rutledge să mă ia de nevastă. Aşa că spune-mi, tată, ce troc ai făcut cu Flint, ca să-l determini să te scape de mine?

Îl simţi dând înapoi; atmosfera dintre ei se schimbă, devenind încărcată cu ceva care îi spunea că instinctul ei nu o înşelase.

— Păi… El s-ar fi căsătorit cu tine oricum.

— Erai în aşa hal de înspăimântat că, după ce l-a bătut pe Clay, te va lua la rând şi pe tine?

— Păi… spuse Harry, dând din umeri. Deja ştii aşa de mult… N-a vrut nimic de la mine.

— Atunci era ceva ce ai vrut tu de la el?

El mârâi:

— Sunt legat de pământurile astea prin căsătorie, ce aş putea vrea mai mult?

— Lasă că te cunosc eu…

— Dar nu eram într-o poziţie de forţă, draga mea. Voiam ca tu să fii măritată şi plecată de la Montelette şi, trebuie să constat că nu s-a ţinut de promisiunea de a te ţine departe.

Ea clătină din cap. Suna corect: Harry era disperat, Clay en scos din competiţie şi Flint era hotărât, aşa că o luase fără nicio târguiala sau schimb. Simplu – făcuse ceea

ce dorise…

Apoi atenţia îi fu atrasă de ceva ce spusese el.

— Ce vrei să spui prin promisiunea lui?

— Este ridicol, tânără domnişoară; dacă vrei să ştii temenii, du-te şi întreabă-l.

— Te întreb pe tine. *Sunt* nişte condiţii. Nu m-a luat pur şi simplu fără nimic în schimb, nu este un cavaler sosit pe calul lui alb, nu-i aşa? Care erau termenii, tată? Ce a cerut *el,* ca să facă nunta?

Harry s-a întors cu spatele la ea.

— Montelette.

— *Ce?*

— O, soţul tău nu este un om egoist, Dayne; de fapt, este corect. Am făcut testamentul chiar aici şi bunul preot a fost martor: două copii. Din moment ce altfel soţul tău nu a avut încredere în mine… Este irevocabil: Montelette va fi împărţit la moartea mea în două părţi egale, între tine şi Peter.

— Ce? Ce sens are asta?

Harry o privi lung şi ea citi înfrângerea în privirea lui, în expresia feţei.

— Îi dă tot ce vrea şi are nevoie. Aduce plantaţia Montelette înapoi, în familia lui. Dar nu aveam de gând să-ţi spun asta

niciodată. Niciodată.

Ea se simţi dărâmată, consumată de lucruri despre care nu ştia nimic. Era un motiv, trebuia să fie unul.

— De ce? şopti ea. De *ce?*

— A crezut o poveste stupidă pe care i-a spus-o Olivia despre cum am făcut rost de banii pentru Montelette. Şi îţi spun acum, Dayne, nu este adevărat şi nu s-a întâmplat aşa niciodată. Şi acum pleacă de pe Montelette şi du-te şi întreabă-l pe ticălosul ăla de soţ al tău care este povestea drăguţă a Oliviei.

Dădu să spună ceva, dar cuvintele nu-i ieşiră din gură. Era un prost, un bătrân fără minte care o trădase *pe* mama ei şi pe fiica lui pentru trupul unei târfe.

Nu-l va ierta pentru asta niciodată.

Nyreen era cuprinsă de o furie devastatoare. Se ascunsese în spatele uneia din coloanele groase din imediata apropiere a sufrageriei, ascultând, ascultând, înfăşurată ca o fantomă în faţa de masă şi auzind cum planurile ei se prăbuşiseră în decurs de un minut.

Toate planurile şi trucurile urzite din clipa în care mama ei l-a întâlnit pe fratele de nimic al lui Harry şi au decis că era o pradă

uşoară şi un bilet de intrare către ceva mai bun, se năruiau. Singurul scop cu care au venit în Est era acela de a o prezenta lui Harry, fratele bogat din Sud, ca pe o tânără inocentă, cate să-l seducă şi să-l atragă, făcându-l s-o ia de nevastă, oferindu-i – ei şi mimei salt?

— O moştenire considerabilă.

Cât timp? Doi ani, trei ani?

Simţea că-i vine râu gândindu-se la tot timpul pierdui şi la orele pe care le-a consumat întărâtându-l pe Harry şi lăsându-l să-şi facă de cap cu ea şi s-o înveţe – s-o înveţe pe *ea?* ha!

— Ceea ce cunoscuse din copilărie, când fusese vândută pentru o noapte unei petreceri de gentlemani care preferau tinere virgini.

Îi venea să arunce cu ceva. Dar nu-şi putea arăta sentimentele. Când cineva depindea de noroc ca să-şi facă viaţa, trebuia să ştie să se adapteze, să fie gata în orice clipă să găsească soluţii când circumstanţele nu erau în favoarea scopului propus. Întotdeauna îşi jucase aşa şansa, iar timpul petrecut de ea la Monte ette era cea mai lungă perioadă pe care o trăise într-un singur loc. Dar venise timpul să se retragă.

Se îndepărtă de coloană şi dispăru în umbrele din ho ul de jos, pe scările din spate, făcuse un sfert din drum, când auzi sunet de cizme în spatele ei şi apăru Peter Templeton. Iată că exista întotdeauna o cale. Ei nu o ştia încă, dar o va afla.

— Bună, iubitule! murmură ea, desfăcând faţa de masă şi lăsând-o să cadă jos, la picioarele ei îl privi în ochi surâzând şi, când îşi coborî ochii spre pantalonii lui, zâmbetul i se lărgi. Coborî o, treaptă două, ajungând chiar deasupra lui, astfel încât să-l poată atinge cu corpul ei, înfruntându-i privirea albastră, tulburătoare.

— De ce să nu profităm noi de acest moment? murmură ea, lipindu-şi gura de a lui şi strecurându-şi o mână spre sexul lui erectat.

Nici măcar nu-i lăsă răgazul să o insulte, puse stăpânire pe buzele lui şi cât îi clipi din ochi se urcă pe el, îl împinse la perete şi îi puse un picior după mijloc.

— Îmi place cum mă întâmpini, şopti când el era intrat tot în trupul ei, iar ea stătea încolăcită ca o cobră.

— Căţea vicioasă, gemu el. Târfă…

— Dar te fac sa te simţi bine, iubitule, îl înţepă ea, începând să se mişte,

împingându-şi piciorul de peretele rece. Spune-mi cum vrei… Eşti înfierbântat după mine şi mie îmi place varietatea…

— Varietate pe dracu', îi aruncă el cu duşmănie. Probabil că tocmai vii de la întărâtatul ăla de bătrân care mi-e tată…

— Cât de multă dreptate ai… iubită pe masa din sufragerie, de-a dreptul un festin…

El gemu ca un animal rănit şi se întoarse cu violenţă, astfel că ea era acum cu spatele la perete şi putea să o pătrundă cu furie, ca şi cum astfel ar fi putut să-şi şteargă din minte imaginea acelui bătrân vier pofticios înfruptându-se din acest trup şi făcându-l să i se supună.

Came tânără, grozavă, oferită ei pentru a o lua, dacă reuşea să dirijeze situaţia aşa cum trebuie… Ce bonificaţie neaşteptată pentru faptul că Flint Rutledge se băgase în afacerea ei! Se simţea de parcă i se oferea o recompensă.

Gemu când Peter se împinse o ultimă dată în ea şi îşi consumă cu ură sămânţa, adânc în corpul ei.

Capitolul 15

Niciodată nu stăpânise vreo situaţie. Nici

viaţa, nici soarta ei, nici seducerea lui Flint Rutledge, *nimic* nu fusese controlat de propria-i voinţă. *Niciodată.*

Se răsuci pe loc şi plecă furioasă de lângă tatăl ei.

Să moară, să moară şi *mâine. Nu voi mai pune niciodată piciorul la Montelette…*

Abia aştepta să plece. Îl alergă pe Boy pe drumul de întoarcere, peste câmpuri, trecând ca un fulger printre muncitori, printre rândurile de trestie, cu frunzele lor atingându-i părul, umerii, lacrimile, în timp re Boy galopa departe de Montelette, pentru totdeauna. Nu se opri până nu ajunse Ia movila care împărţea câmpurile unde, fără să se uite în jur, îl opri şi se lăsă încet jos de pe spatele lui, plângând în hohote.

Nu era cinstit, pur şi simplu nu era cinstit, întreaga viaţă trebuise să facă ceea ce voiseră ceilalţi. Niciodată nu avusese niciun fel de libertate – nici măcar atunci când i se păruse că depăşise orice limită a neascultării.

Ce preţ plătise! îi oferise tatălui ei *libertatea* – libertatea să-şi satisfacă poftele lui sexuale.

Şi totul pe seama ei, *a ei.*

Viaţa îi fusese prestabilită şi nimănui nu-i păsase, iar acum încercarea ei de a-şi exercita controlul ajunsese la logicul şi inutilul rezultat final: Flint Rutledge dorise tot timpul plantaţia Montelette, nu o dorise pe ea. Şi – culmea – se lăsase de bună voie trasă pe sfoară.

Se simţea stupidă, stângace, înşelată atât de tatăl ei, cât şi de bărbatul pe care îl numea soţul ei.

Boy o împinse cu botul.

Adormise plângând, pe ridicătura aceea de pământ, golindu-şi sufletul în pragul dintre cele două vieţi ale sale şi se trezi încet, simţindu-se sfârşită de parcă niciodată nu s-ar mai fi putut umple cu dorinţa de-a trăi.

Se răsuci pe o parte şi dădu peste copitele din faţă ale lui Boy. Se scutură şi se aşeză pe iarbă.

Era deja evident foarte târziu: aerul se încărcase de zăpuşeală şi domnea o linişte lugubră. Nu se auzea niciun sunet, nu era nicio boare de vânt. Părea că s-ar fi născut din nou în mica ei lume. O lume în care va cere socoteala şi îi va face pe alţii răspunzători, o lume în care nu va mai fi niciodată mielul sacrificat.

Se simţi eliberată, lipsită de sentimente. Dorea răspunsuri şi dorea mai ales răsplata. Genul de lucruri pe care o fată bine crescută nu le *pretindea,* genul de lucruri potrivite mai degrabă unei scorpii neruşinate – o Jezebel… ca ea.

Într-un anumit moment al vieţii ei renunţase la Montelette, gândindu-se că o face ca să se mărite cu Clay. Era destul de simplu să se mobilizeze din nou…

Îl călări pe Boy, încet şi cu grijă, prin câmpurile în floare de la Bonneterre şi pe lângă grajduri.

Bineînţeles, acolo va fi Agus care să se mire, dar o Jezebel ca ea nu-şi face griji legate de ceea ce crede el despre o cerere atât de neobişnuită, cum ar fi nişte bucăţi ie piele. Şi dacă se miră, ei bine, oricum nu era treaba lui.

Când intră în curte descălecă şi-l duse pe Boy de hăţuri până în grajd. Agus veni imediat să-l ia şi ea îi înmână hăţurile, privindu-l cum se îndepărtează.

Privi în jur, ca din întâmplare, până când ei dădură colţul; pre boxa lui Boy şi apoi îşi făcu alegerea, din harnașamentele etalate pe peretele de lângă uşă, părăsind încăperea plesnind dintr-un bici. Era foarte

drăguţ, drăguţ şi puternic. Îl înfăşură pe mână şi plesni din al doilea aici pe care îl luase. Acesta era un pic mai uşor, un pic nai rapid, parcă mai puţin serios. Pielea era suplă, flexibilă… perfectă pentru o anumită ocazie. Fra timpul. Şi Jezebel din ea ştia cum să obţină ceea ce voia.

Era o linişte neobişnuită. Nimeni nu se vedea prin jur, cu excepţia lui Tuli, care trebăluia ca întotdeauna, tăcut ca o stafie, cu faţa impasibilă, cu o privire impenetrabilă.

Trecu pe lângă el dând uşor din cap şi el se retrase când Dayne începu să urce scările.

Casa dădea impresia că este goală, lipsită de orice fel de viaţă şi se întreba dacă nu fusese întotdeauna aşa. O cuprinse un sentiment de milă pentru copilăria lui Flint. Dar se opri. Să evoci simpatie pentru recele şi calculatul domn Flint Rutledge, care o obţinuse recurgând la manipulare şi şantaj în loc să…

Cine ştie dacă nu pusese totul la cale de la bun început, chiar din clipa în care venise prima dată la Montelette, la invitaţia lui Harry.

Ah, Doamne, asta făcea lucrurile să fie şi

mai rele, mult mai rele… Simţi cum fierbe de furie şi o domină nevoia de a acţiona cumva, de a obţine o explicaţie. Nu ştia cum se va abţine până seara, când se va întoarce Flint de la câmp.

Dar o va face, o va face… Avea o serie de misiuni pentru Jezebel din ea, cum ar fi găsirea unui cuţit cu care să taie fâşiile de piele din biciul cel subţire, apoi voia să se îmbăieze, spălând astfel toate vestigiile angoasei sale.

Voia să plănuiască cu foarte mare grijă umilirea domnului Rutledge, din clipa în care va intra pe uşă.

Nu putea, *nu* putea să se gândească la muncă, cu mintea plină de amintirea acestei dimineţi cu Dayne. Îi era imposibil să uite, să nu o dorească din nou, cu o nevoie sălbatică care depăşea totul şi îi scăpa complet de sub control. Pur şi simplu era şi apărea în el în momente ciudate. Chiar atunci când se gândea la viitor, scufundat în visul său şi când o simţea mai mult în el.

Venise înapoi la Bonneterre să *facă o* recunoaştere şi găsi; *e* tot *ce* dorea: Bonneterre îi aparţinea acum şi obţinuse compensaţii pentru Olivia. Tot ce sperase, tot ce plănuise, ba chiar şi câteva lucruri pe

care nu avusese cum să le prevadă: *Dayne.* Nici în cele mai sălbatice vise nu și-o putuse imagina. În viaţa lui nu și-ar fi putut închipui că o va lua de nevastă.

Şi nu-i va da drumul niciodată… niciodată.

Du-te la ea acum – du-te…

Se luptă cu dorinţa acută, cu pofta mistuitoare, şi se dădu bătut. Peste cinci minute era la Bonneterre şi, alergând pe lângă Tuli, urcă scările, bocănitul ghetelor lui răsunând ciudat în tăcerea înăbuşită.

Uşi dintre camerele lor era închisă, dar ştia că ea era acolo goală – îi simţi trupul, sexul, pasiunea ei dormitând în căldura apăsătoare.

A mea…

Senzaţia de posesiune îl copleşi.

A mea, pe vecie…

Îşi trase hainele de pe el, foamea de ea fiind atât de devora oare încât era gata să explodeze chiar înainte de-a o vedea. Trânti uşa de perete.

Plici!

Plesnitura biciului îl opri din drum.

— … la dracu’?!

Plici!

— Să nu mai faci niciun pas!

— *Rahat!*

Încercă *să* facă un pas înainte, dar ea plesni din bici la cinci centimetri de erecţia lui. Părea întruchiparea lui Jezebel, înfăşurată în colierul de piele, cu legăturile de sub sâni care-i ridicau ispititor şi fâşiile subţiri legate în jurul încheieturilor, exact la împreunarea dintre, picioare, purtând *cizme cu toc* înalt.

Plici!

— Să nu mai faci niciun pas, iubitule.

— La dracu'! îmi vreau nevasta mea…

— Nevasta ta nu-i dispusă să vină să se joace cu tine, dulceaţă. Şi mi-ar face plăcere să plesnesc bucata aia de preţ a ta, aşa că ar fi mai bine dacă ţi-ai băga jucăria ta mare în altă parte.

— Ştiu exact unde vreau să mi-o bag, *dulceaţo,* n-ai avut tu grijă să nu-mi pot lua ochii de pe tine?

— Într-adevăr, aşa este, spuse ea cu insolenţă, ţinând biciul în mână, urmărind cum el trece de la uimire la viclenia pur masculină.

— Vreau ca tu să te uiţi, şi să te uiţi şi să te uiţi…

Îşi duse biciul de la umăr în jos, ca să mângâie sânii săltaţi, apoi îl coborî spre pântecul ei plat şi îl opri în petecul mătăsos

astfel încât să aibă mânerul între picioare, iar pielea biciului să atârne în faţă, pe podea.

— Ticălos trădător, n-o să mă mai ai niciodată!

El crezu că pur şi simplu va ejacula acolo de jignire şi furie. Era nemiloasă, dispreţuitoare, vorbea serios şi niciodată nu o dorise mai mult. Mai făcu un pas:

— Fă-mă să-nţeleg, Jezebel.

Plici!

Mâinile ei erau ca fulgerul, mângâind pielea într-o clipă şi plesnind cu ferocitate în clipa următoare.

— Ticălos ce eşti! Ştii exact despre ce vorbesc. Căsătoria, şantajul tău... Această Jezebel nu este o bucată de patrimoniu care să fie schimbată în numele unei răfuieli stupide între familia ta şi a mea. Nu mişca, iubitule! Ţi-o tai într-o clipă şi ţi-o fac nefolositoare. Ar fi exact răsplata potrivită pentru trădarea ta. Eşti dispus să-ţi plăteşti datoria?

— Sunt dispus să intru adânc în tine, Jezebel, apoi vom pune noi lucrurile la punct, cu calm şi tact...

De data asta îl atinse şi o mică zgârietură apăru pe coapsa lui.

— O, cu siguranţă că abia aştept să am relaţii *verbale* cu tine Va fi plăcut şi vulgar – exact ca motivele tale de a mă lua de nevastă.

— La dracu', Jezebel:

Plici! Biciul îl plesni, atingându-i din nou coapsa.

— Spune-mi, îi ceru ea cu glas mieros, plesnind din pielea suplă, spune-mi despre Montelette, cum a obţinut tatăl tău banii ca să-l cumpere şi ce legătură are asta cu Olivia Rutledge. Poate după aceea o să las lucrurile să meargă mai departe…

Rahat!

Îşi frecă piciorul, stânjenit. Cine îi spusese despre înţelegerea lui cu Harry? Şi cum aflase de povestea aia veche şi stupidă, de legenda cu bijuteriile?

Plici! îl atinse pe coapsa opusă.

— Harry mi-a spus, dragule, preciză ea, dar lăsând deoparte *detaliile dureroase.* Deci, ai vrea să fii atât de amabil…

Înfruntă privirea ei insolentă şi se stăpâni. Erecţia lui nu căzuse, nici dorinţa dureroasă de a o poseda, iar singura răsplată pe care o voia ea era răspunsul la întrebările puse.

El era dornic, foarte dornic, oricât ar costa.

— Nu sunt chiar aşa multe de spus, Jezebel. Olivia crede că atunci când a consimţit să se mărite cu tatăl meu, Harry s-a încurcat cu servitoarea ei, o femeie pe nume Celie, şi că a convins-o să fure bijuteriile familiei Rutledge. Harry îi promisese că o va duce în Nord să, fie liberă, dar în loc de asta a luat bijuteriile, a abandonat-o pe Celie şi câteva luni mai târziu a apărut în St. Foy cu banii pentru Montelette.

— Ar fi putut să obţină banii din altă parte, îl întrerupse Dayne iritată plesnind cu biciul de marginea patului din apropiere. Ar fi putut să-i câştige jucând cărţi, ar fi putut să primească o moştenire, ar fi putut…

— Ar fi putut, ar fi putut… Este mai probabil că nu a putut Celie şi-a dat foc Ia colibă, ca să ascundă furtul, iar Olivia crede că dintr-un instinct de conservare nu i-a dat toate bijuteriile lui Harry…

— Sau ştiind că toţi bărbaţii mint…

— … şi că le-a ascuns undeva, la Bonneterre…

O avere în bijuterii, aici?

Ciuli urechile auzind asta.

Dacă ea credea povestea, însemna că

Harry era exact atât de hoţ şi de mincinos pe cât ajunsese ea să-l cunoască, însemna că întreaga ei viaţă se construise pe o fundaţie de minciuni – averea lui Harry, statutul familiei lor şi tot ceea ce făcuse el ca să o sporească nu însemna nimic, absolut nimic…

— Dar adevărul, aşa cum o arată faptele, rămâne acela că Harry a dat peste o sursă bogată de bani şi că a ales să se instaleze obscen de aproape de o femeie care tocmai îl respinsese. Hotărăşte tu, Jezebel, care i-au fost motivele. Eu o cred pe mama mea şi de asta Montelette este înapoi în familia mea acum, în loc ca Bonneterre să fie ostateca familiei tale.

— Asta nu poate fi adevărat.

— Este adevărat, ca şi cuvântul lui Celie, care a murit curând după aceea – a căzut pe scări; dar are o fată căreia i-a spus povestea iar aceasta a spus-o altora… nu poate fi negat nimic dar nici dovedit. Am avut ocazia să iau ce-i al meu şi am profitat de ea…

— Te-ai folosit de mine, m-ai minţit…

— Nu cred, Jezebel. Ţi-a plăcut fiecare clipă. Ce a făcut tatăl tău şi cum a afectat-o pe mama mea nu este treaba noastră…

— Doar că astfel tu poţi să mai adaugi

încă un bun patrimonial la profiturile plantaţiei Bonneterre.

— La naiba, Jezebel!

Plici! Şi apăru o urmă fină la genuchi.

Derea să-l pedepsească, să-i provoace durere, să-l facă să simtă angoasa şi suferinţa ei.

— Şi eu ce sunt, iubitule? Surplus? Exces? Câştig? Pierdere?

Atunci el ţâşni, înainte ca ea să ridice biciul şi o trânti pe pat, ţintuind-o ferm sub el.

— Aş numi asta noroc, murmură el, frecându-şi faţa de sânii ei şi pătrunzând adânc în ea. Aş spune asta fără să ţină cont de nimic din trecut sau prezent, Jezebel. Trupul tău nu o neagă, chiar dacă tu o faci.

— Trupul meu este prost şi sclavul plăcerii, spuse ea gâfâind şi zbătându-se sub fierbinţeala lui apăsătoare.

Nimic nu se schimbase, nimic. Ea nu avea putere, nu ave nicio putere să-i reziste. Puterea ei era coruptă, vândută pentru atingerea buzelor lui minunate, angoasei redusă la o iluzie de inevitabila lui posedare a ei. Nu putea rămâne aşa…

ÎI simţi că nu se mai gândeşte la nimic altceva şi profită de moment. ÎI împinse,

dezechilibrându-l, ca să se rostogolească într-o parte şi începu să se târască în genuchi traversând patul, cu biciul încă în mână.

— Nu este aşa de uşor, dulceaţă, şopti ea. Ai o vină aici. N-ai fost cavalerul pe calul alb, care salvează o domnişoară în dificultate…

— Nu chiar, spuse el sec.

Ea întinse biciul şi îi mângâie membrul.

— Tu ai ce ai dorit, iubitule şi totuşi te aştepţi ca eu sa mă tăvălesc şi să-mi desfac picioarele. Nu-i asta tipic pentru un bărbat?

El prinse capătul biciului şi-l ţinu strâns.

— De unde ştii tu ce am vrut, *dulceaţo?*

— Ce vrea orice bărbat decât pământ, bani, fii şi putere?

— Şi ce am obţinut eu, Jezebel?

— Mai mult decât ţi s-a promis…

— Chiar aşa? murmură el, trăgând de bici. Şi tu ce ai obţinut?

Ea trase zdravăn de mânerul biciului, smulgându-l din mâna lui, după care îl măsură îndelung din priviri.

— Trădare, dragule, numai şi numai trădare.

Zăpuşeala nopţii coborî ca o pătură de lână, sufocantă.

Nyreen stătea în pat, lângă Harry, cu gândul departe de grohăielile şi mormăielile lui.

— Hai să stabilim data nunţii, draga mea, mormăia el gâfâind în timp ce i pipăia sânii, pântecul şi apoi mai jos… Trebuie să stabilim o dată, Nyreen. Trebuie… insistă el, penetrând adâncul catifelat, fierbinte şi umed. Am nevoie să ştiu că vei fi întotdeauna a mea…

Trase adânc aer în piept, desfăcându-şi mai larg picioarele. Mâinile lui erau atât de mari şi el era atât de zelos, că din când în când devenea dureros. Dar apoi micii dureri i se adăugă plăcerea celor ce se petreceau. Se gândi la trupul tânăr al lui Peter.

O, Dumnezeule, cum să-i stea mintea la data stupidă unei nunţi, când *el* era la etaj, înfierbântat tot şi pregătit pentru ea?

— Când vrei tu, Harry, suspină ea, încercând să pară entuziastă faţă de bătrânul ţap şi să nu mai aibă resentimente pentru faptul că o dezmoştenise, înainte chiar de-a o lua de nevastă.

Dar alte sentimente se interpuseseră între ei; totul alunecase în uitare cu trădarea lui cu tot şi nu mai avea nici măcar energia să se prefacă.

— Harry, este atât de cald…

— Ah, Nyreen!

Vecea asta rugătoare, pe care o ura atât de mult.

— Şi eu sunt atât de încălzită, spuse ea, ştiind foarte bine că el se va oferi să ia toată povara de pe umerii ei…

— Doar… doar… lasă-mă, draga mea. Lasă-mă!

— Ei, bine…

Ah la dracu', la dracu', la dracu'…

Se urcă pe ea într-o frenezie a dorinţei şi se zbătu înăuntrul ei câteva minute, după care îşi răspândi sămânţa şi se rostogoli la locul lui.

— Eşti atât de perfectă, draga mea.

— Dormi, Harry…

În noaptea asta trebuie s-o fac, trebuie să scap de el.

Curând… acum…

— Data…?

— Vorbim mâine, îi răspunse Nyreen glacial, depărtându-se de el şi de mâinile lui posesive.

Trebuie să scap de el, trebuie, trebuie…

Nu ştia cum… Poate ova face…

Dacă o prindea cu Peter? Nu, asta era sinucidere curată… O va ucide, îl va ucide

pe Peter…

Dacă nu-l termină Peter primul…

Excitant gând… Oare îl ura el pe Harry destul ca să ucidă pentru ea?

Oftă. Totuşi rămânea un gând absolut ameţitor.

Cum? *Cum?* Va trebui să găsească o cale să-l facă pe Harry s-o urmărească şi va trebui să fie pregătită să facă faţă furiei lui.

Cum? Nu-i păsa – pur şi simplu, nu-i păsa – orice ar fi făcut nu avea nimic de pierdut. Stătea întinsă lângă corpul lui greoi, flasc şi sforăitor, continuând să pună la cale totul, adâncită în noapte.

— Ieşi afară din camera mea!

Ea stătea în genunchi, cu picioarele strânse sub ea, pe partea opusă a patului, plesnind cu biciul pe saltea şi pregătindu-se să-l biciuiască cu mai mult decât vorbele.

Nu putea, pur şi simplu, să înţeleagă intrigile tatălui său. Şi totuşi, dacă se gândea cu câtă grosolănie fusese gata să se descotorosească de ea, ar fi măritat-o cu primul venit şi ar fi vândut jumătate din Montelette, doar ca să obţină ce voia. Oare ce altceva a fost în stare să facă acum treizeci de ani, necunoscut de nimeni, sărac şi refuzat de familia bogată a Oliviei?

— Ieşi afară din camera mea! Vocea ei era de un calm ucigător. Te omor dacă nu ieşi într-un minut.

Ridică mâna şi plesni din bici deasupra capului.

— Urmele conferă putere, iubitule. Bărbaţii ştiu acest lucru de sute de ani…

Plesni din nou din bici, de data asta pe locul unde stătu şi el cu o clipă mai devreme.

— Nu sunt în dispoziţia de-a fi exploatată azi, dulcea a. Mişcă-te afară!

Plici!

— Sigur, răspunse el sarcastic, ridicându-se de pe pat cu secundă înainte ca biciul să atingă locul unde stătuse. Atunci de ce eşti îmbrăcată aşa?

— Pentru că am eu chef, de-aia! Acum ieşi *afară!*

El se dădu înapoi încet, cu grijă. Ea era într-o criză de furie şi-l privea cu ochi strălucitori, reflectând atmosfera tensionată dintre ei. Trânti uşa în urma lui.

Venise la ea într-un moment de triumf şi fusese învins de furia ei şi perfidia lui. Şi totuşi nu existase nicio altă cale. Clay nu ar fi apucat să trăiască şi s-o aibă de nevastă.

Se aruncă pe pat, dezbrăcat şi leoarcă de

sudoare, căldura lipindu-se de el ca ghemotoacele de bumbac, scămoase şi imposibil de îndepărtat, la fel ca gândurile lui despre Jezebel – goală şi înecată în durerea ei, pe patul din camera de alături.

Tentația plăcerii neînfrânate o trase în cele din urmă afară din pat. Peter aştepta, tânjea după ea.

Îl scutură pe Harry. Dumnezeule, era greu de trezit. Nu voia ca el să fie pe deplin conştient – doar un pic, suficient cât să i poată şopti la ureche.

— Ea este cu Peter, s-a dus goală în camera lui.

El mormăi şi scutură din cap.

— Hm?

— Goală cu Peter, şopti ea din nou, cu buzele chiar lângă urechea lui, iar apoi se strecură iute pe hol, neobosindu-se măcar să pună cămaşa de noapte pe ea.

Celălalt aştepta, fierbând de furie şi excitare.

— Căţea… Treci aici!

Trupul lui gol era plin de sudoare; stătea întins pe pat în lumina palidă a unei mici lumânări. Întinse mâna lui puternică şi o apucă de braţ. Ea veni supusă la el, cuibărindu-i-se alături.

— Ţi-a făcut-o în seara asta?

— Tu ce crezi, iubitule?

Se urcă peste el, îşi desfăcu picioarele şi-l lăsă să o simtă cum îl cuprinde.

— Târfă, mergi din pat în pat şi îţi şi place asta.

— Dar şi ţie îţi place, şopti ea, frecându-şi sânii de pieptul lui.

O apucă de coapse, o trase în jos şi simţi cum pătrunde în adâncul fierbinte al trupului ei pregătit să-l primească, plin încă de sămânţa tatălui său. Ura acest lucru; voia s-o pedepsească pentru că se dăruia bătrânului. Voia să devoreze trupul ei de târfă, ca să nu mai dorească pe nimeni altcineva, niciodată.

— Şi dacă ne găseşte? şopti ea aproape de gura lui.

— L-aş ucide, icni el, împingându-se puternic în ea. L-aş omorî dracului. Îl urăsc. Te urăsc…

— Ştiu, ştiu… ah, ştiu.

Nu calculase greşit, chiar ar face-o. Deci ea triumfase din nou.

Auzi paşii lui Harry pe scară.

Harry se trezise brusc, în căldura înăbuşitoare a începuului de dimineaţă. Abia se putea mişca, atât de letargic se

simţea din cauza căldurii sufocante şi prima lui încercare de-a se întoarce pe partea cealaltă eşuă aşa că el căzu înapoi, resemnat, cu capul pe pernă.

Căldura era ca un zid: pur şi simplu, nu avea sens să se lupte cu ea. Mult mai uşor era să te dai bătut în faţa căldurii şi a senzualităţii Nyreenei lui.

Întinse mâna şi atinse cearşaful.

— Nyreen!

Dispăruse!

Inima începu să-i bată dureros de tare. Unde? De ce?

Ca să se uşureze… da… bineînţeles…

Ce putuse să-i treacă prin minte?! Dar promisiunea de-a avea o femeie ca Nyreen, goală, putea să înnebunească un om. Se va întoarce curând şi îşi va exercita drepturile de proprietate: o dorea *acum,* doar era a lui.

Aşteptă cu răbdare, cu frică şi, în cele din urmă, cu o furie crescândă. Nu-i trebuia atât de mult unei femei ca să se uşureze.

Se ridică şi puse picioarele jos din pat. Era dezbrăcat şi plin de dorinţă. Unde dracu’ era Nyreen? Promisese să fie. Colo pentru el, în orice fel o dorea. Şi fusese; răspunsese la orice fantezie pe care şi-o imaginase. Şi acum? în căldura alunecoasă

a nopţii unde era ea?

S-a dus la Peter... goală cu Peter... Goală cu Peter... NU!

Răcni, se bătu cu pumnii în piept, simţindu-şi trupul încordându-i-se. Plin de porniri criminale…

— Nu!

Durerea-i umplea trupul, mintea, inima.

— Nyreen!

Era a lui, promisă lui şi posedată de el, ca şi cum ar fi jurat deja la biserică.

Nu putea... Nu o făcuse…

Trebuia să vadă…

Sigur, ea nu va fi acolo, nu l-ar trăda aşa.

Dar, totuşi, mica voce continua să-i şoptească diabolic în minte: *goală cu Peter… s-a dus la Peter… goală cu Peter…*

Urlă de durere, îşi trase pantalonii, căută pe pipăite o lumânare şi, în sfârşit, tremurând de furie, se îndreptă spre camera lui Peter.

Era atât de întuneric… Un om îşi putea imagina sute de sunete prin beznă. Liniştea mlaştinii era străpunsă de bâzâitul a mii de insecte. Căldura atârna peste el ca o cortină de brocart, un perete care-i îngreuna fiecare mişcare.

Un sunet, un oftat, un pas? Nici el nu

putea fi sigur că nu era umbra lui şi că nu-şi auzea sunetul propriilor paşi mergând cu grijă, coborând şi luând-o înainte, spre camera lui Peter.

Un ticăit, o şoaptă… un scârţâit al podelei de lemn…

Era aproape acolo, aproape…

N-ar face-o!

— Ultimul gând…

Păşi în camera întunecată ca un mormânt şi ţinu lumânarea sus, deasupra patului lui Peter.

Nyreen era acolo, înghesuită lângă trupul gol al lui Peter, obraznică şi neruşinată – o târfă, seducătoare de inocenţi…

El îşi urlă durerea, răcnind.

Peter se trezi brusc şi duse mana sub perna, dar Harry ieşise deja pe uşă.

Sări din pat şi alergă după el.

O împuşcătură reverberă în tăcerea mormântală a nopţii şi apoi se auzi sunetul a ceva căzând greu şi irevocabil la pământ.

Capitolul 16

Trebuia să-şi lămurească învălmăşeala din minte

— Toate permutările care duseseră la

acest moment când ea zăcea goală, într-un pat la plantaţia Bonneterre, măritată cu fiul omului pe care tatăl său îl dispreţuise cel mai mult. Se gândi la Harry, la pregătirile pe care acesta le făcea pentru a se uni cu fata vitregă a fratelui său, cea mai curvă dintre curve, ce era suficient de tânără să-i fie fiică.

Cum? *Cum?*

Desfăcu încet fâşiile de piele şi le puse alături. Fâşii de piele, fâşii lungi şi suple al căror loc era într-un grajd şi nu în dormitorul unei doamne. Dar ea nu era o doamnă, nu mai era: era un pion într-un joc care – dacă era să-l creadă pe soţul său – începuse cu ani înainte de-a se naşte ea, când Harry Templeton dorise să pătrundă în lumea bună şi astfel intrase în competiţie cu Nemesis-ul său, Verne Rutledge. Îşi revendicau mâna unei femei care avea şi altceva de oferit în afară de trupul ei.

Era perfect de înţeles: Harry ar fi fost alegerea mai riscanţi, pentru că era un bărbat plin de încredere în sine şi poate tatăl lui Flint fusese mai potolit, mai blând. Sau poate Olivia însăşi fusese prea dominatoare, o căţea greu de suportat, având nevoie de un bărbat pe care să-l

conducă ea.

Cu Harry greu ar fi obţinut aşa ceva.

Deci acceptase propunerea lui Verne Rutledge – un bărbat, ca şi Harry, fără perspective. Dar ea avea ceva avere, îndeajuns ca familia ei să se poată pune pe picioare şi să aibă grijă de câmpurile din împrejurimi, care au devenit în timp plantaţia Bonneterre.

Asta ştia de la Harry, din copilăria ei, când îl auzea vorbind cu atâta duşmănie de Verne Rutledge… rivalul şi inamicul lui. Harry contase pe căsătoria cu Olivia îl obţinerea tuturor privilegiilor pe care familia ei le pi tea asigura. Cum se simţise oare când Olivia îl refuzase, acceptându-l pe rivalul său – furibund? Trădat? Răzbunător? Invidios că Verne va lua totul şi el nu va lua nimic? Suficient de gelos ca să pună la cale un complot atât de murdar pentru a obţine ceea ce i s-ar fi cuvenit lui, de la bun început? Era el atât de răuvoitor ca să folosească pe cineva atât de neajutorat cum ar fi o servitoare, ca mijloc de-a-şi atinge scopul? Inima începu să-i bată dureros de tare.

Nu numai că-şi putea imagina, putea să şi vadă totul, ca şi cum ar fi fost o piesă jucată

în faţa ochilor ei.

Tatăl ei şi sclava neştiutoare; el făcând presiuni şi oferindu-i speranţe şi ea ascultându-l, pentru că voia să creadă că acel „domn” nu va observa pierderea unui mic diamant…

Totul din această cauză şi pentru că Celie s-ar putea – *s-ar putea* – să fi fost îndeajuns de vicleană să nu ia le bune vorbele lui Harry; pentru asta Flint Rutledge îl bătuse pe Clay, îl şantajase pe tatăl ei cel disperat şi o luase pe ea de nevastă.

Harry spusese că este o mică poveste jalnică, dar nu era adevărat. O provocase să-i ceară lui Flint să i-o dezvăluie pentru că era sigur că Flint nu o va face.

Dragul de Flint! mai viclean şi uneltitor decât fusese vreodată Harry, pândindu-şi şansa. Putea să pună pariu că din prima clipă în care o acostase pe movilă, ştiind foarte bine cine era, nu făcuse altceva decât să aştepte răbdător ca un leu fiind gata să ţâşnească.

Acum plantaţia Montelette era a ei – pe jumătate – când se aşteptase ca totul să fie aruncat în poala dezvelită a Nyreenei. La fel de adevărat era şi faptul că ea fusese lăsată în braţele unui soţ trădător şi împotmolită în

suspiciunile care-l implicau pe tatăl ei, create de o legendă despre bijuterii lipsă, şi nu exista nimic care să-i salveze mândria sau onoarea.

Lydia sosi în dimineaţa următoare. Din scaunul ei de pe terasa de la etaj, unde bea o ceaşcă de ceai, Olivia văzu praful ridicat de trăsură cu mult înainte ca aceasta să dea colţul pe drumul din faţa casei.

— La naiba, murmură ea, punând deoparte delicata ceaşca chinezească. La naiba!

Se ridică şi se duse la balustradă privind trăsura ce opri în faţa scărilor.

Lydia era suptă la faţă şi slăbănoagă ca întotdeauna, hainele ei elegante neschimbându-i cu nimic aspectul sau personalitatea.

— Mamă, salută ea permiţându-i birjarului să o ajute să coboare şi făcându-i semn cu mâna lui Agus, care apăruse de la grajduri, îndreptându-se spre locul unde erau puse bagajele ei.

În tot acest timp, Olivia reuşi să coboare scările verandei de la parter.

— Lydia, draga mea…

Ce putea să spună? Lydia rămânea fiica ei, deşi era cât se poate de adevărat că nu o

plăcea de loc.

— Pare o veşnicie de când nu am mai fost aici, spuse Lydia veselă. Clay s-a întors şi misteriosul meu frate hoinar la fel. Ce vârstă aveam când a dispărut el?

— Erai îndeajuns de mică ca să nu ţii minte.

Sau ca să suferi, gândi Olivia acid, amintindu-şi cât suferise şi plânsese ea. Acum totul era de parcă Flint nici nu plecase, iar Clay şi Lydia îi păreau doi străini, deşi ei fuseseră mai aproape de inima ei.

— Vino, camera ta este pregătită, vei dori probabil să te răcoreşti puţin înainte de-a te întâlni cu Flint şi soţia lui.

Lydia făcu un gest de refuz cu mâna.

— Nu-mi pasă de asta. Vreau să-l văd pe Peter.

Olivia oftă din greu.

— Draga mea… Peter? Acum?

— Am aşteptat *ani de zile,* spuse Lydia iritată. Este singurul motiv pentru care am venit acasă. Nu-mi pasă de bătrânul şi neascultătorul Flint sau de bătrâna şi proasta lui soţie.

— S-a însurat cu sora lui Peter, spuse Olivia blând şi avu satisfacţia să vadă cum

de pe buzele subţiri *alei* fiicei ei apare un „Ooh” de uimire.

Ei bine, nu-i spusese în scrisoare şi nu ştia de ce – cu excepţia faptului că aşteptase cu maliţiozitate acest moment, care ştia că va trezi în fiica ei atât durere pât şi interes. Asta însemna că nu trebuia să se furişeze ca să-l vadă pe Peter. Însemna că totul era posibil. Şi mai însemna că păcătosul ei frate mai mare fusese mai bun decât ea. Lydia simţi instantaneu că îl urăşte.

— Ei bine, replică ea arţăgoasă, asta este altceva. Dayne, parcă aşa o cheamă? Ea şi Clay erau încurcaţi anul trecut? Am auzit de la Augusta, bineînţeles…

A, o mică revanşă: mama nu ştia de asta, dar oricum ea ştia atât de puţine lucruri despre Clay.

— Unde este Clay?

— Nu ştiu, admise Olivia îngrijorată. Se va întoarce curând. L-au gonit din New Orleans şi chiar că nu mai are unde să se ducă.

— Decât în braţele înţelegătoarei şi primitoarei sale mame, spuse Lydia obraznic. Ei bine, nu-i drăguţ? Suntem acasă, toţi împreună, pentru prima dată în ultimii douăzeci de ani.

— Psst! Lydia!

Se răsuci pe loc.

— Cine-i acolo?

— Sst! şuieră Clay, apărând de după colţul clădirii.

— Ah, fratele meu! Ah, iubitule! Ah, Clay!

Se aruncă în braţele lui şi el o strânse tare, cu un aer oarecum protector.

— De ce te ascunzi? Mama ştie că eşti acasă?

— Nu mai am zece ani, ce Dumnezeu. La naiba, nu se schimbă niciodată nimic pe aici…

— Cu siguranţă că se schimbă, frate. De exemplu, nu mai conduci tu lucrurile.

Clay o privi încruntat. Nu-şi dădea seama dacă o spunea cu răutate sau compasiune. Privirea ei palidă strălucea de o emoţie sălbatică, de parcă amândoi ar fi fost ascunşi într-un loc secret.

— *Trebuie* să-l văd pe Peter, spuse ea brusc, cu convingere. Voiam să mă furişez. Mama crede că sunt sus, să mă odihnesc! Dar cel mai important moment din viaţa mea îmi este la îndemână!

— Hei, hei, nu te grăbi, surioară, spuse Clay cu un pic de răutate în glas. A venit

timpul pentru răsplată, cu siguranţă. Probabil că nu pleacă nicăieri pentru o perioadă. Harry are mari planuri să se însoare cu bucăţica lui tânără şi dulce care stă la ei şi ea este gata să se ducă cu oricine care este dispus. Hei, nu te necăji! Sunt sigur că Peter este destul de pur şi rafinat în materie de femei ca să-şi păstreze toate dorinţele pentru tine.

— Pui de căţea! Ticălosule! Nu s-a schimbat nimic, *nimic,* fişti la fel de vicios ca întotdeauna.

— Şi tu o să mă protejezi până la moarte, draga mea. Ne iubim prea mult unul pe celălalt, nu-i aşa?

— Îl iubesc pe Peter. Aş muri pentru Peter.

— Peter însă nu moare după tine, sublinie Clay maliţios.

— Nu m-a văzut maturizată. Şi acum, că Harry nu mai poate să ne stea în cale, din moment ce Dayne s-a măritat cu fratele nostru mai mare… vreau să spun… nu mai există râca dintre familii. Nu mai există nimic în calea noastră.

— Nu există nicio calea *noastră,* spuse Clay, îngrijorat. Peter Templeton de abia dacă ştie că exişti.

— Asta nu-i adevărat! Îţi aminteşti atunci, la Valloire, când m-a tras din apă şi s-a agitat atâta în jurul meu, nepăsându-i că tata se uita de parcă ar fi voit să-l omoare. Tata n-a putut să sufere faptul că Peter a fost atât de curajos în acea zi în timp ce el nu a ştiut ce să facă. M-am îndrăgostit de Peter în ziua aceea şi ştiu că şi el simte ceva pentru mine. Obişnuiam să-l, văd la fel cum o vedeai tu pe Dayne – la biserică şi la diverse evenimente mondene. Şi era la fel de gentleman şi curtenitor, cu acea uşoară sclipire în ochi, de parcă încerca să-mi spună ceva şi nu putea din cauza lui tata şi a tatălui său. Aşa că ştiu, Clay Rutledge şi să nu îndrăzneşti să mă contrazici…

— Nici nu mă gândesc, spuse Clay, făcând cu mâinile un gest larg, în semn de neputinţă.

Ştia când ceva era inutil. Lydia trăise într-un vis romantic aceşti ultimi şapte sau opt ani şi nu va fi el cel care o să-i deschidă ochii asupra realităţii.

— Nu te duce singură acolo, Lydia. Dacă ţii neapărat să mergi o să te duc eu. O vizită ca între vecini, ca să nu pari deplasată. Ştii cât de mult urăşte un gentleman o femeie neruşinată.

— Ştiu. M-am săturat dracului de ce le place g*entlemenilor,* important este ceea ce fac şi întotdeauna femeile neruşinate reuşesc să le atragă atenţia. Ştii, Clay, am învăţat lecţia asta în această vară, la Valloire: cere ceea ce vrei, pentru că dacă aştepţi ca un gentleman să-ţi ofere, se va dărui pe o tavă de argint unei „doamne” care ştie să-l cucerească. Ei bine, vreau să-i atrag atenţia lui Peter. Aşa că vii, sau…

Se opri brusc, văzând o figură ce apăruse de după colţul casei şi le făcea semne cu mâna.

— La naiba, e toanta aia de Susie May. Mama mi-a dat-o ca servitoare şi a stat pe capul meu tot timpul.

— Domnişoară Lydia, domnişoară Lydia, strigă fata apropiindu-se, când văzu că Lydia rămâne pe loc. V-am căutat peste tot, l-am căutat şi pe domnu’ Clay. Mama dumneavoastră vrea să veniţi în casă. Domnul Peter de la Montelette este aici şi vă aşteaptă.

Intrară în salon în aceeaşi clipă cu Dayne, care venea din hol. Totul arăta ca-ntr-o piesă perfect pusă în scenă lângă cămin stătea Peter, arătând exact aşa cum şi-l an

lintea Lydia, înalt, elegant, cu părul blond, oarecum ciufulit şi cu o expresie impasibilă, aşteptând.

Pe ea?

Pe urmă era mama, aşezată pe o mică sofa, mâinile trădându-i agitaţia, însă reuşind, totuşi, să-şi păstreze o expresie calmă pe chip.

În partea opusă a încăperii, la fereastră, era o Creatură: sveltă, plină de ea, cu părul lung lăsat aproape liber, îmbrăcată într-o rochie elegantă şi totuşi cu un aer clar de neruşinare – în linia gâtului sau felul cum stătea, cu bărbia ridicată doar un pic prea îndrăzneţ.

Instantaneu, Lydia se înnegri de invidie din cauza rochiei acelei Creaturi, manierelor, sângelui rece, privirii insolente, îndreptate spre un punct imaginar, pe fereastră.

Pe urmă era Dayne Templeton Rutledge – îi rosti în minte numele întreg, în bătaie de joc. Un membru al acelei familii care traversase linia interzisă şi se infiltrase în casa lor, luând locul mamei ei, de Stăpână, a plantaţiei Bonneterre. Era îmbrăcată simplu, într-o rochie albastru închis care sublinia albastrul tulburător al ochilor ei.

Nu arăta elegant – nu vedeai nimic altceva decât că era de o frumuseţe care-ţi tăia – respiraţia replica lui Peter, cu toată grafia şi eleganţa lui având în plus un aer rezervat, dur.

Dayne traversă încăperea, îl îmbrăţişă şi sărută pe Peter, iar Lydia spumegă pentru că Dayne avea dreptul să-l atingă şi ea nu.

— Peter, dragule…

El ridică o mână.

— Îl aşteptăm pe soţul tău.

— Sunt aici, spuse Flint din hol şi când intră în încăpere Lydia privi spre el, curioasă.

Masiv… de neclintit… mai vârstnic, mult mai vârstnic decât mi-am închipuit, se perindau impresiile prin mintea ei cu viteză, ca loviturile unui bici – rapide, şfichiuitoare, imuabile. *Nu seamănă cu mine,* gândi ea cu satisfacţie, schimbându-şi din nou părerea. *Arată ca un lucrător la câmp.*

— Ei bine, spuse Olivia. Acum suntem toţi aici. Arăţi foarte abătut, Peter. Ce s-a întâmplat? Ceva rău?

Peter se uită în jurul lui la cei adunaţi acolo, privirea lui oprindu-se o clipă, speculativ, asupra Lydiei Rutledge şi apoi se fixă pe Flint, pe ai cărui umeri urma să

arunce toată povara. Nu era nicio altă cale de a o spune decât pe şleau.

— Harry a avut un accident fatal noaptea trecută.

Olivia duse mâna la gât, Dayne se prăbuşi pe sofaua de lângă ea, dând la o parte mâna lui Flint.

— Cum? întrebă ea cu o voce calmă, fără emoţie.

— A fost împuşcat mortal. Era pe terasa de la etaj…

Peter făcu o pauză, încercând să găsească o cale de a prezenta lucrurile logic, când de fapt ele nu erau aşa.

— Credem că a fost atacat când cobora sau urca scările, continuă el. L-am găsit pe terasa de jos şi n-am putut face nimic să-l salvăm.

— Vai, Dumnezeule, murmură Olivia. Bunule Dumnezeu, Harry nu mai este. O viaţă de ură, comploturi şi răzbunare – toate dispărute. Cine?

Pe er clătină din cap.

— Dar acolo nu era nimeni altcineva, spuse brusc Dayne cu excepţia ta şi a lui Nyreen.

— Şi servitorii dintotdeauna ai casei, interveni Nyreen, vocea ei mieroasă sunând

şocant în atmosfera de stupefacţie din încăpere.

— Ah, Doamne, este adevărat, este adevărat, şopti Lydia emoţionată, întrerupând-o pe Nyreen şi distrăgând atenţia tuturor de la Creatură. Vorbeam despre asta la Valloire – cum servitorii de la Perrellen s-au răsculat, şi-au omorât stăpânul şi stăpâna, după care au jefuit şi au ars casa…

Urmă o tăcere îndelungată.

— Sau poate a fost un străin, un tâlhar care căuta ceva de furat şi i-a curmat viaţa tatălui meu, când a fost surprins asupra faptului, spuse Peter, adunându-se după reacţia provocată de mica melodramă a Lydiei.

— *Trebuie* să fi fost un hoţ, un accident, spuse Olivia, ridicându-se şi îndreptându-se spre Peter. Dragul meu băiat, îmi pare atât de rău.

— Am chemat preotul, vrem să-l pregătim şi să-l înmormântam mâine, după-amiază târziu, alături de mama. Dayne?

— Ar fi foarte bine aşa, spuse ea..

— Vei veni?

— Am jurat că nu mă mai întorc, spuse ea mândră.

— Pentru mine?

Ezită doar o clipă.

— Doar pentru tine, şopti ea. Voi veni în seara asta.

— Voi veni şi eu, spuse Olivia.

— Şi eu, adăugă Lydia, privind-o pe Creatură şi întrebându-se ce rol joacă ea.

Olivia trase de cordonul de la clopoţel şi Tuli îşi făcu apariţia.

— Cheamă trăsura, Tuli, te rog. Stai să mă gândesc: vom avea nevoie de mâncare şi băutură. Clay, Flint, mâine la prima oră va trebui să pregătim groapa. Agus poate ajuta şi mai e şi acel netrebnic de supraveghetor al lui Harry. Ar trebui să fie de ajuns…

Era ca un comandant de batalion, punându-şi trupele în mişcare, familiarizată cu moartea şi ritualurile ei, nelăsând nimic să stea în calea păstrării aparenţelor.

Nimeni nu va putea spune că a ezitat când nora ei a avut nevoie de ajutor. Când urcară în trăsură să meargă la Montelette, Dayne arăta de parcă era gata să leşine, din cauza emoţiei şi panicii, gata să izbucnească în plâns.

— Ei bine… acum, domnu’ Clay, ce ai pentru mine?

Clay tresări când îi auzi vocea – *acea* voce – vocea care-l va urmări pe vecie: Meline, iritându-l şi punându-i răbdarea la încercare.

Avusese momente în New Orleans când crezuse că povestea ei nu era decât un hocus-pocus vrăjitoresc

— Un basm inventat ca să-i ofere ceva putere când simţea că pierde orice speranţă. Şi acum Meline i-o vânturi pe la nas ca pe un morcov în faţa unui catâr, ştiind: a în disperare de cauză va face ce-i cere ea. Pentru că între ei erau prea multe – lucru ce deveni a tot mai evident pe zi ce trecea.

— Am hârtiile, spuse el, bătându-se peste buzunarul de la haină. Dar tu ce ai pentru mine?

— Ei, domnu' Clay, nu sunt atât de naivă ca mama mea, ştii asta. Ai ceva pentru mine, am ceva pentru tine. Facem un târg în care schimbăm poturile. În noaptea asta, domnu' Clay, vino s-o vezi pe Meline, la noapte..

— La naiba…

— Oh, nu, domnu' Clay. La noapte, spuse ea, rânjind. Ştiu ce vreţi să faceţi şi v-am spus: *la noapte* veţi afla secretul. În acelaşi

loc, domnul Clay. Pe care ştiu că nu l-aţi uitat domnu' Clay.

Şi se topi ca o umbră înainte de-a o putea prinde de mână. Dumnezeule, erau clipe când ar fi dorit să nu existe moştenirea Celiei.

Îi va arăta el Melinei!

Nu-i va merge să-l plimbe aşa, doar pentru că se culcase cu ea şi îşi împuşcase tatăl deoarece acesta ridicase pretenţii asupra ei… S-o ia naiba!

— Eşti foarte palidă, fată, spuse mama Dessie, care se plimba fără vreun scop anume prin bucătărie. N-ai nimic de făcut. Doamna Olivia şi domnul Flint au grijă de tot, cum au făcut şi la nunta ta.

Dayne îşi muşcă buzele. Nu-i venea să plângă. Nu simţea nimic. Avea senzaţia că plecase de ani de zile de la Montelette, deşi nu trecuse decât o zi.

— N-a fost bine aici, domnişoară Dayne. Am auzit cucuvelele exact înainte ca Domnul Harry să capete boala – boala de-a pofti după femeia aia, de parcă ar fi fost vrăjit. Nu-i nimic bun în femeia aia, *nimic,* spuse Dessie cu emfază, punând-o pe Dayne să se aşeze pe un scaun. Ceai special. O să

te simţi mai bine şi domnul Harry se va odihni în pace acum, pentru că nu mai are de-a face cu femeia aia păcătoasă.

Pregăti ibricul şi apoi luă o linguriţă de ierburi.

— Fac o vrajă pentru tine, domnişoară Dayne, să te protejeze de acea femeie…

Se duse în cămară şi ieşi de acolo cu ceea ce semăna cu o păpuşă şi i-o înmână Daynei.

— Am făcut-o pentru tine. Te apără de acea femeie. Are glicină, usturoi, ceapă, muştar, pătrunjel, piper, orez şi salvie, un pic de muşchi spaniol, are acolo în ea şi nap crescut… O să te scape de ea, domnişoară Dayne.

Luă obiectul în mână, ezitând, tocmai când ibricul cu ceai începu să emită un zgomot sinistru. Tresări când auzi sunetul şi scăpă din mână păpuşa. Obiectul era macabru, îţi dădea fiori. Nu putea să aibă puteri.

— Mmm, apa fierbe… Bun, bun.

Dessie luă ibricul şi turnă apa fiartă peste ghemotocul de ierburi pe care-l pusese într-o ceaşcă.

— Miroase acum asta, domnişoară Dayne. Trage adânc în sufletul tău…

Dayne apucă păpuşa, se aplecă peste infuzia aburindă şi inhală.

— Am pus anason şi cuişoare, scorţişoară şi glicină. O să aibă un gust bun, o să te facă să fii calmă, să poţi înfrunta liniştită tot ce se va întâmpla. Simţi, domnişoară Dayne? Adânc, hai, adânc, adânc în corpul şi în mintea ta, acea femeie nu te mai poate atinge acum.

Luă o a doua ceaşcă în care turnă conţinutul celei dintâi printr-o strecurătoare.

— Asta e pentru tine.

Îi înmână ceaşca şi trebălui mai departe prin bucătărie, dând ordine ajutoarelor sale, în timp ce Dayne îşi bea încet ceaiul.

Imediat căldura i se răspândi prin tot corpul. Se simţi calmă, echilibrată, mai puţin afectată şi agitată.

— Mama Dessie are grijă de tine, îi spuse bătrâna, bătând-o pe umăr şi apoi masând-o uşor, astfel că un nou fior de căldură i se răspândi prin vene.

— Asta-i magie.

— Dacă am făcut vrăji care să aibă grijă de tine, poţi pleca liniştită de la Montelette acum. Să nu-ţi fie frică de nimeni, n-o s-o las pe femeia aia păcătoasă să-ţi facă vreun

rău. Îţi promit, domnişoară Dayne, promit…

Lydia nu fusese niciodată la Montelette şi de aceea se plimba prin casă cu o curiozitate avidă, aproape grosolană. Desigur că omisese sufrageria – trupul lui Harry era întins acolo şi uşa era închisă. La etaj, Peter, Creatura, Olivia şi preotul discutau aranjamentele.

Un această Creatură. Era ca o vrăjitoare cu puteri misterioase, pe care le întinsese întâi asupra lui Harry şi acum era evident că le folosea asupra fiului. Dar, cu excepţia ei, nimeni nu observase asta.

Se plimbă pe sus, trecând încă o dată prin salon, unde Peter scria anunţurile mortuare ce vor fi trimise prin tot Bayou La Touque de către Magnus, un sclav tânăr şi inteligent.

— Dessie are grijă de mâncare. O să-i trimit de dimineaţă pe Tuli şi Praxine să dea o mână de ajutor şi vom măsura azi parcela de pământ pentru groapă, aşa că se rezolvă şi asta, spuse Olivia. Şi… bineînţeles, Nyreen, vom trimite vorbă mamei tale să vină să te ia.

— Chiar aşa? replică grăbită Nyreen, aruncând spre ea priviri ucigătoare.

— Draga mea, nu poţi să stai aici *acum.* Pur şi simplu, nu este posibil.

Mulţumesc, *mamă!* şopti Lydia în gând, de lângă uşa salonului, unde se ascunsese.

— Da, ai dreptate! răspunse în cele din urmă Nyreen.

— De fapt, insist să vii acasă la noi în noaptea asta, continuă Olivia, ignorând faptul că Nyreen devenise vizibil înţepată şi că privirea ei mocnind de ură se îndreptă imediat spre Peter, care nu spunea nimic în apărarea ei.

Sunt toţi la fel, gândi Nyreen furioasă. *Totul pentru aparenţe; nimic despre adevăr.*

— Mâine, hotărî Nyreen blând. Mâine! în noaptea asta chiar vreau să fiu cu Harry. Îi datorez măcar atâta lucru. El m-a primit, m-a tratat ca pe un membru al familiei, m-a făcut să mă simt ca la mine acasă.

Se uită din nou la Peter şi zâmbi fals.

— Iar Peter – de-abia ne-am cunoscut, dar este pentru mine ca fratele pe care niciodată nu l-am avut.

— De acord, draga mea, încuviinţă în final Olivia, emoţionată de sinceritatea Nyreenei. Bineînţeles. Şi Lucinda este acolo, şi Zenona, şi Dessie, care este atât de deosebită.

— Oh, da, spuse blând Nyreen. O iubesc pe mama Dessie..

— Păi, atunci rămâne aşa. O să vorbesc cu Zenona. Dar n-a văzut-o cineva pe Dayne?

Urmând-o pe Olivia afară din încăpere, Nyreen se frecă de Peter cu subînţeles.

Din nou o noapte înăbuşitoare; întunericul plutea peste Bonneterre, aerul era atât de dens, încât părea o fiinţă vie.

Nu puteai să te mişti. Nu puteai să gândeşti. Tot ce doreai era să te dezbraci de tot şi să te predai căldurii *groase* şi speranţei că, eventual, vei reuşi să adormi.

Flint se răsucea în *pat,* dărâmat de vederea corpului lui Harry – o viaţă inutilă, terminată brusc şi în van. Dar chiar mort fiind, era capabil încă să provoace nenorociri celor din jur.

Trecu în revistă totul: viaţa lui, a tatălui său, a Daynei, a surorii lui – sora lui. De unde mai apăruse şi ea, cu privirea şi sufletul pline de invidie?

Dayne, la fel de pierdută ca şi el, nemaiurând-ul pe Harry.. Şi Montelette, acum, în mod sinistru, pe jumătate al ei, o profeţie ce devenise reală, în timp ce toate decepţiile şi înşelătoriile lui Harry muriseră

odată cu el.

Era îndurerat – de moartea lui Harry şi de naşterea golului dintre el şi Dayne, dar mai presus de orice era îndurerat pentru tatăl său, a cărui moarte crease un lanţ de nenorociri de neconceput.

Dayne zăcea în patul ei, simţindu-se ca drogată de căldură şi ameţită de mirosul aromelor din păpuşa de protecţie pe care i-o dăduse Dessie.

— Poart-o sub rochie dacă poţi, îi spusese ea. Când ştii că vine femeia aia o legi în jurul taliei, pe sub rochie, mă auzi?

O ţinea în mână, minunându-se de forma ei precisă şi de faptul că îi lipseau trăsăturile feţei, iar mâinile şi picioarele erau ţepene ca nişte beţe. Păpuşă că şi moale, exultând penitenţă şi pace.

Cu toate astea simţea înţepătura neliniştii, de parcă nu voia să se lase în braţele uitării provocate de somn. Harry nu mai era şi ei nu îi venea să creadă.

Se ridică din pat şi se duse să stea la fereastră, privind în gol la noaptea neagră.

Întuneric, întuneric…

Cunoştea conacul de la Bonneterre cu ochii închişi, dar cu toate astea simţea un

fior de nesiguranţă coborând scările la parter. Abia dacă era o urmă de lumină care străbătea prin aerul încărcat de căldură: o vagă felie de lună, sclipind atât de difuză, de parcă ar fi fost împrăştiată de mânia cumplită a lui Dumnezeu.

Se simţea norocos, la fel cum se simţea când miza foarte mult la cărţi. Acum era miza vieţii lui în joc. Viaţa lui stătea în mâinile unei prăpădite de servitoare, care avea o părere prea bună despre ea însăși.

Şi totuşi, totuşi, nu era chiar atât de deşteaptă, atât de vicleană, ca să îndrăznească să-l ispitească în continuare cu această iluzie şi să creadă că poate veni cu mâna goală la întâlnire. Trebuia să fie ceva în chestia asta.

— Domnu' Clay…

Er. Vocea ei, blândă ca o răsuflare.

— Meline…

— Hârtiile?

— Le am.

— De unde ştiu eu că sunt bune?

— Vreau ce ai tu.

— Ai avut întotdeauna, bombăni ea, rămânând ascunsă în întuneric, nesigură pe încrederea ce i-o poate acorda.

— Meline, vorbesc serios, nu mă prefac.

Nu vreau nimic nai mult decât să-ţi dau ceea ce vrei în schimbul bijuteriilor. Este simplu.

— Nu-i aşa de uşor, domnu' Clay. Dă-mi hârtia.

— Şi apoi?

— Apoi o să-ţi dau ceva la care să te gândeşti şi o să veri ic hârtiile…

— Cum o să le verifici? întrebă el, brusc suspicios. Vrei şi spui că există cineva pe aici care ştie să citească? La naiba, asta-mi spui?

— O să le verific în felul meu, domnu' Clay. Şi n-o să mă înveţi pe mine, că rupem târgul dacă o faci.

— Nu. Nu accept condiţiile astea. Tu iei hârtia, îmi spui locul unde-s ascunse bijuteriile şi fiecare o ia liniştit pe drumul său.

Ea mârâi.

— Crezi că sunt copil, domnu' Clay? Uşor de păcălit, ca mama mea? Oh, nu, nu, am mai multă minte şi nu sunt îndrăgostită de tine, domnu' Clay, aşa că nu poţi să mă duci cu vorbe dulci.

Simţi cum creşte furia în el. Frustrarea lui era intensă şi ideea că această servitoare posedă o asemenea putere asupra lui îl

înnebunea. Era absurd.

Dar reuşi să se stăpânească. Avea doar o săptămână ca să dea banii. Trebuia să joace această comedie, indiferent de ce se mai întâmpla.

— Dă-mi ceva la care să mă gândesc, îi reaminti el glacial.

— Dă-mi hârtiile, domnu' Clay.

Mâna se ivi din întuneric şi Clay o simţi pe mâneca lui odată cu un sentiment de înrobire: îngenuncheat de o servitoare care nu era cu nimic mai brează decât te-ai fi putut aştepta de la o persoană ca ea.

Scoase încet hârtia din buzunarul de la piept şi îi atinse degetele cu ea.

Meline o apucă, degetele ei mototolindu-i colţul – dar el nu-i dădu drumul şi trase uşor pentru ca ea să înţeleagă că mai era încă în posesia lui.

— Mă crezi copil, mârâi el. Trage de hârtie şi-ţi promit că se va rupe în bucăţele şi nu vei mai avea nimic. Spune-mi ce vreau să ştiu şi hârtia este a ta.

Ea trase şi auzi cum hârtia începe să se rupă uşor. Domnu' Clay era deştept, prea deştept pentru ea, aşa fusese întotdeauna.

Dar ea era exact ca mama ei. Pusese ceva deoparte şi nu-i va da totul. *Dacă* el putea

să înţeleagă secretul...

— Mama a spus... începu ea.

„Nu te uita în trestii
Nu te uita în fântână
Nu te uita pe câmpuri
Nu încerca să vinzi
Secretul vine dulce
Adânc în mâna la
Gustă din dulceaţa lui
Drept de la munca pământului
Vii o la masă l-a i locul tău
Priveşte ziua de mâine
Drept în faţa tu...”

— Asta este tot, domnu’ Clay.

— A.sta este? întrebă el, nevenindu-i să creadă. Ce *este,* fată proastă? Ăsta-i un stupid cântec de lucru, asta-i *nimic,* gemu el trăgând de hârtie, deşi mai degrabă îi venea să o strângă de gât. La dracu’, mă auzi, Meline, vreau să ştiu *unde* şi nu o să pleci până nu aflu!

Furia lui izbucni din nou şi cu cât trăgea el mai mult de preţioasa bucată de hârtie, cu atât mai strâns o ţinea ea. Totuşi ea nu putea să rişte ca el să o rupă pur şi simplu în bucăţi.

Dar lui îi venea s-o rupă pe ea în bucăţi.

— Meline...

— Nu ştiu nimic mai mult, domnu’ Clay; m-a învăţat asta când eram copil. Cum să ţin eu minte o stupidă de ascunzătoare toată viaţa? Ce crezi?

— Cred că eşti o mincinoasă, o intrigantă, la fel ca mama ta, gemu el, smulgându-i hârtia din mână şi aruncând-o în întuneric.

— Domnu’ Clay!

Strigătul ei era plin de angoasă şi de frică.

Asta îl satisfăcu.

O apucă de gât şi o trânti de pământ.

Capitolul 17

Nyreen se trezi încet, căscând, încântată să fie în patul lui Peter şi având certitudinea că nu va părăsi conacul Montelette, nu tocmai acum.

El apăru în uşă, gata îmbrăcat de înmormântare.

— Ar fi bine să te îmbraci, vor sosi cu toţii într-o jumătate de oră.

— Mai este timp, iubitule, îi spuse ea ademenitor.

— Nu după ora din St. Foy, răspunse el aspru. Ei fac totul cu punctualitate – în special căsătoriile şi înmormântările. Nu e cazul să te găsească Olivia aici.

O lăsă acolo, fără să-i mai dea atenţie, să

facă ce vrea după această lecţie de maniere şi ea îşi coborî picioarele din pat fără tragere de inimă, încercând să se decidă ce va face în continuare. Nu avea chef să se îmbrace, dorea să stea dezbrăcată şi să se culce cu Peter cât este ziua de lungă.

Dar când se duse în sfârşit în camera ei, constată că Lucinda îi pregătise deja baia şi hainele de doliu.

— Toţi vin la ora zece, domnişoară Nyreen. N-aveţi mult timp la dispoziţie.

— Mulţumesc, spuse ea scurt, păşind în cadă fără jenă şi conştientă că o şoca pe Lucinda. Am primit deja o lecţie cu privire la ce înseamnă punctualitatea. Dă-mi săpunul. Şi prosopul.

Lucinda nu era obişnuită ca o stăpână să se spele singură, –, dar Nyreen refuză orice ofertă de ajutor.

— Doar şterge-mă şi ajută-mă să mă îmbrac cât mai repede posibil.

Şi scapă-mă de toți proștii ăștia bătrâni, cu să-l pol seduce din nou pe Peter.

Veni în hol tocmai când începu să hurducăie pe *alee o paradă* continuă de trăsuri.

Ușa de la sufragerie era deschisă şi corpul lui Harry înăuntru, acum îmbrăcat şi

înconjurat de lumânări. Era aşezat într-un coşciug de lemn de pin, care fusese făcut de Bastien şi de tâmplarul plantației, masa era drapată într-o stofă fină, brodaţi, iar în faţă stătea un mic altar pentru cartea de rugăciuni.

Cu o noapte înainte – părea ireal – Peter ucisese pentru ea; o dorise atât de mult încât îşi omorâse tatăl. Era destul, destul.

Toți vecinii începură să între pe vârfuri în încăperea deja aglomerată, păşind înainte cu respect, unul câte unul, ca să-i prezinte lui Harry ultimul omagiu.

Îl înmormântară pe Harry în micul cimitir unde avea şi se odihnească alături de Maribel.

Preotul ţinu un discurs, lăudându-l pe Harry ca pe un tată model, om de afaceri strălucit, prieten valoros, vechi enoriaş al parohiei. Nu s-a spus nimic.

Despre nuntă şi şantaj. Nimic despre bătaie şi troc. Harry devenea, prin moarte, cetăţeanul bogat şi onorabil – aşa cum îşi dorise întotdeauna să fie. *Simeni altcineva decât ea nu va şti cât de diferit fusese,* gândi Dayne. Ea şi Nyreen vor deţine pentru totdeauna marele secret: Harry se îndrăgostise de o târfă intrigantă şi făcuse

tot ce putuse ca să o aibă. Păcatele săvârşite îl ajunseseră, dar nu era răsplata pe care Dayne i-o dorise.

Nici Peter nu plângea, în timp ce alţii îl jeluiau cu foc. Şi expresia lui Flint era impenetrabilă, ea nereuşind să-şi dea seama ce zăcea în mintea lui.

După ce corpul lui Harry a fost îngropat, cei veniţi la funeralii se reîntoarseră în casă, unde Dessie pregătise o gustare. Apoi trebui să suporte timp de mai bine de o oră un interminabil spectacol de amintiri despre Harry, fu nevoită să zâmbească, să mulţumească tuturor şi în acel moment chiar că ajunsese pe punctul de a plânge. Dar mama Dessie era în apropiere.

— Ţi-e râu? întrebă Dessie în şoaptă şi o făcu pe Dayne să ia o ceaşcă de ceai, care s-o întremeze.

Ea încuviinţă: abia îndrăznise să păşească din nou la Montelette. Dessie ar fi trebuit să ştie.

— Este rea, femeia aia, este păcătoasă; uită-te la faţa ei, domnişoară Dayne. Aşteaptă, urmăreşte şi cine ştie ce altceva mai pune la cale. Sunt prea multe umbre în jurul ei ca să văd ce. Parcă ar fi stafii acolo…

Pe Dayne o trecu un fior.

— Dessie…

— Nu erau stafii când mama ta trăia, spuse Dessie pe ton sinistru. Nu era nimic îngrozitor atunci.

— Mulţumesc, Dessie.

Ce putea să spună? Nu era nimic îngrozitor atunci, decât urmările unei datorii demult făcute şi un secret rămas nespus.

Plantaţia Montelette era a ei – a ei şi a lui Peter şi onorabil ar fi să doneze partea ei Oliviei. Sau lui Flint? Nu era ăsta motivul pentru care o luase de nev. Stă? Poate ajutase la grăbirea lucrurilor…

Vai, Dumnezeule mare, nu… nu… La gândul ăsta, inima începu să-i bată nemilos de tare.

Nu… Va muri. Ar fi prea mult.

Se mişcă asemeni unei stafii prin şirul de oameni care veniseră să-i prezinte ultimul omagiu lui Harry, mulţumindu-le, acceptând condoleanţele lor binevoitoare, urându-le în schimb numai nine.

Apoi o văzu pe Nyreen stând în spate, pe scările de la verandă. Nyreen îl omorâse pe tatăl ei, era ca şi cum ea ar fi apăsat pe trăgaci. Egoismul Nyreenei, lăcomia ei,

ochii ei puşi pe căpătuială făcuseră din Harry un fel de trofeu de vânătoare. Plantatorul bogat și tânăra târfă dornică de măritiş – ah, da, fusese într-adevăr o mizămare.

În sfârşit, simţi umplându-i-se ochii de lacrimi şi se înecă brusc într-un val de durere de nestăvilit, atât de neaşteptată încât pur şi simplu se lăsă în genuchi, acolo unde se afla şi începu să plângă.

— Nu mi se pare in regula, spuse Olivia c u convingere, când se întoarseră la Bonnete rre si se instalară în salon. Să lase femeia ai a să stea în continuare la Montelette… După citirea testamentului s-a văzut clar că nu era nimic, nimic pentru ea şi pentru mama ei, iar fratele lui Harry trebuia anunţat să vină s-o ia, cât de curând posibil! Sunt atât de uimită că nu a vrut să-mi asculte sfatul… Nu poate să iasă nimic bun din faptul că ea este acum singură cu Peter la Montelette.

Lydia era perfect de acord cu mama ei.

Şi mai rău de atât era faptul că avea aşa de puţine zile la dispoziţie în care să-şi îndeplinească scopul de a atrage atenţia lui Peter. Trebuie să fi fost zdrobit de durere şi totuşi se ţinuse tare, cu nobleţe, nelăsând pe nimeni să vadă cât de adânc îndurerat

era. Nu ca Dayne, care în mijlocul ceremoniei a plâns pur şi simplu ca un copil – brusc, inexplicabil şi jenant.

Atât fratele ei, cât şi Peter s-au grăbit spre ea de parcă cine ştie ce ar fi păţit. Iar Flint a luat-o de acolo, a dus-o înapoi la Bonneterre şi s-a urcat cu ea în cameră s-o consoleze. Frau încă acolo sus, iar ce făceau acum Peter şi cu Creatura, nici nu voia să se gândească. Oricât s-ar fi străduit, mintea îi zbura tot la idei ce implicau scene cu Creatura şi iubitul ei Peter.

— Clay, eşti atât de tăcut…

— Chiar sunt, Olivia? spuse el. A dispărut un om.

Şi apăruseră pe neaşteptate o femeie și un copil…

Se descurcase, se ocupase de toate şi, în tăcerea nopţii, dusese copilul direct la mama Dessie – nu era un prost – îl lăsase acolo fără să spună nimic.

Dessie avea puteri magice, va binecuvânta copilul răsărit din sămânţa tatălui său şi va avea grijă de el, neîntrebând vreodată de unde a venit. Iar Peter nu avea cum să-şi dea seama câţi copii sunt acolo, pentru că fusese plecat atâta timp. Şi cealaltă, ei bine, cealaltă – eu versurile şi minciunile ei –

cealaltă meritase ce a primit: vocea ei tăcuse după toţi aceşti mi, iar legenda se dovedise a fi adevărată.

O percheziţionase înainte de a-i arunca trupul în mlaştină şi găsise – simplu, curat, strălucitor – un mic diamant de o calitate ce garanţi că putea proveni numai din bijuteriile mamei sale. Un premiu pe care căţeaua îl păstrase pentru ea, menit să fie transformat în bani lichizi, dacă s-ar fi putut depărta vreodată la mai mult de o milă de casă… Dar el avusese grijă ca ea să nu o facă. Poate că asta era toată moştenirea, singurul lucru pe care Celie îl păstrase pentru ea, poate fiindcă fusese fascinată de strălucirea şi calitatea lui – un mic diamant şlefuit, odihnindu-se în mâna aspră de sclavă, simbolul ultim al libertăţii ei.

Era încântat de triumf, de faptul că a învins soarta. Ca jucător, ştia care erau şansele. Putea să plece mâine şi toate urmele vor fi duse de ape.

— Clay? Clay?

Di i nou Olivia, insistentă, enervantă, mereu *acolo.*

— Te rog să mă scuzi, mamă.

— Bineînţeles, fiule! îi aruncă Olivia iritată.

O părăsi fără nicio vorbă de scuză, cu Lydia alergând pe urmele lui.

Ea rămase singură cu amintirile, gândurile şi regrete e ei, o femeie brusc îmbătrânită, a cărei vreme trecuse definitiv, odată cu dispariţia fostului ei pretendent şi duşman de o viaţă.

— Îmi place corpul tău delicios, şopti Nyreen, plimbându-şi degetele pe pieptul lui Peter şi apoi în jos, şi mai jos, până dispărură în cuibul de păr aspru.

— Îţi place *moştenirea* mea delicioasă, spuse Peter grosolan, dându-i mâna la o parte.

— Într-adevăr, dar nu văd ce bucurie mai e şi aia dacă trebuie s-o împărţi cu altcineva, de pildă, cu sora ta, care deja are o plantaţie, prin căsătorie.

Ştia răspunsul. Bineînţeles că. El va conduce plantaţia Montelette, *dacă* voia să rămână şi dacă el şi Dayne vor ajunge la un aranjament oarecare în legătură cu asta.

— Vreau să spun: ce-ar fi dacă ţi-ar aparţine în întregime? întrebă Nyreen cu îndrăzneală, degetele ei mişcându-se în sus ca să-l mângâie ispititor.

— Aş alerga la prima trăsură ca să fug de aici. De ce dracu’ să vreau să fie totul al

meu?

— Pentru că tatăl tău a fost bogat şi a avut un trai îndestulător din creşterea trestiei de zahăr. La fel ai putea să ai şi tu, iubitule.

Bogat, gândi Peter. *Bogat şi putrezind de tot lângă mlaştină, în căldura asta înăbuşitoare, fiind nevoit să importe aproape totul, cu excepţia mâncării.*

Ideea asta părea fără sens în mintea lui, aşa fusese întotdeauna. Dar nu i-o va spune lui Nyreen, mai ales acum când degetele ei conturau cercuri voluptoase pe întregul său trup. Când făcea asta, *el* nu mai dorea nimic altceva decât să stea la Montelette pe vecie.

Lydia nu ştia unde dispăruse Clay, dar ştia exact unde se va duce ea: înapoi la Montelette, să-l găsească pe Peter.

Avea o mârţoagă bătrână pe care o putea lua întotdeauna la plimbare şi era uşor să-l convingă pe Agus că avea nevoie să ia o gură de aer curat, departe de toată vorbăria despre moarte şi jeluiala din casă.

Luă iapa bătrână şi plecă liniştită spre Montelette, în pas mărunt, iar când nu se mai văzu în spate plantaţia Bonneterre, mână iapa la galop până când, douăzeci de minute mai târziu, ajunse la porţile conacului.

În faţa ei se afla aleea care, cu mai puţin de trei ore în urmă, fusese aglomerată de trăsurile celor veniţi să-l jelească pe Harry. Acum era goală şi dezolantă, la fel ca şi inima lui Peter. Creatura nu era capabilă de compasiune. Era prea egoistă, prea stăpâna pe ea. De gheaţă.

Dar ea, Lydia, avea atâta căldură, devotament…

Mai mult ca sigur că o aştepta. Un bărbat ca Peter, aşa de gentleman şi rafinat, nu se lăsa păcălit de femei le teapa Creaturii. Desigur va dori pe cineva cu starea *ei* materială şi situaţia *ei* socială. Doar era o femeie în toată firea acum, gata de măritiş.

Poate că o va ruga pe Dessie să facă o vrajă, încât Peter şi se îndrăgostească de ea. Toată lumea ştia de vrăjile mamei Dessie. Praxine vorbea de asta tot timpul şi oamenii veneau de la distanţe mari după poţiunile ei magice.

Descăleca în faţa casei. Nu era ruşinoasă, nu-i păsa de ce va crede toată lumea. Era o vecină îngrijorată şi grijulie, care venise să-l consoleze pe Peter, într-un moment când acesta avea nevoie de aşa ceva.

Simţi un fior când trecu pe lângă ferestrele de la sufragerie. Nu-i venea să

între în casă pe la parter, de aceea urcă încet pe scările exterioare, ce duceau la veranda de la etaj. Aici toate încăperile dădeau spre verandă; mai erau două aripi laterale, fiecare conţinând mai multe dormitoare. Dar ea nu căuta dormitoarele, îl căuta pe Peter.

Nu era nimeni altcineva prin preajmă.

Auzi brusc un hohot de râs şi se răsuci pe loc, îndreptându-se spre direcţia de unde venea.

Coborî pe terasă ştiind foarte bine ce va găsi: Creatura şi Peter împreună, dezbrăcaţi, uniţi şi împingându-se unul în celălalt, în braţele plăcerii păcătoase.

Dayne avea nevoie să gândească, dar nu era în stare s-o facă. Harry dispăruse şi era de neînţeles pentru ea faptul că nimeni nu ştia exact cum. Dar nu voia să speculeze ideile cu privire la cine sau de ce sau cum, pentru că asta ar fi îndreptat-o spre ape tulburi, pe care nu voia să le exploreze şi nu ar fi ajutat-o cu nimic.

Se simţea de parcă ar fi fost moartă pe dinăuntru, iar minunea dintre ea şi Flint şi acea parte a fiinţei ei care era o Jezebel parcă nu existase niciodată.

O ştia şi Flint. Nu i-ar fi trecut prin cap că dispariţia lui Harry o va afecta în felul ăsta. Ea-l urâse pentru tot ceea ce-i făcuse. Era ca şi cum prin moarte Harry obţinuse un fel de sanctitate pe care nu o avusese niciodată în viaţă.

Flint nu ştia cum să recâştige acea fiinţă senzuală pe care o luase de soţie.

— Va trebui să vorbeşti cu Peter, comentă el în dimineaţa următoare, când coborâră împreună la micul dejun.

— Oare? De ce? Şi de ce ţi-ar păsa? îi aruncă ea. Poate dintr-un motiv pe care eu nu îl ştiu contezi acum pe moştenirea mea.

Şi l-ai ucis pe Harry ca s-o obţii? Gândul acesta se amplifica în mintea ei ca o avalanşă, în ciuda eforturilor de a-l respinge. Montelette era pe jumătate al ei şi acum, jumătate al lui. Măcar de ar fi existat vreo modalitate să-l înapoieze ceea ce extorcase tatăl ei de la el, însă fără a pierde plantaţia Montelette…

Cât de deştept fusese soţul ei! Soţ. Cuvântul îi suna ciudat în minte. Tatăl ei fusese un hoţ, un soţ, un seducător. Ce va deveni soţul ei? Cât de diferiţi erau ei, dincolo de aparenţe? Oare tot ce dorise Flint era să fure plantaţia familiei ei

folosind-o pe ea ca mijloc de a realiza asta. Ar fi luat-o altfel de soţie…?

Simţea că-i plesneşte capul.

În cele din urmă, nu mai putu suporta să asculte bârfa lipsită de orice conţinut a Lydiei sau să simtă privirea plină de compasiune a Oliviei. ÎI luă pe Boy şi pomi pe drumul spre Orinda, tăcută, măcinată de îndoieli – acolo putea fi singură, aşa cum fusese întotdeauna, chiar şi în vremurile când îl aştepta, cu naivitate şi plină de speranţe, pe Clay.

Drumul părea familiar şi straniu.

Trecuseră probabil două luni de la întâlnirea ei fatală cu Flint Rutledge; aşa că părea şi mai ciudat să-şi amintească cât de dornică fusese să-l vadă pe Clay. Oare care erau sentimentele ei faţă de Clay? Acel om de nimic, o întruchipare a răului, un conspirator zelos ce ar fi trădat-o cât ai clipi din ochi contra unei bucăţi de pământ, ar fi luat banii şi ar fi fugit.

Descălecă în dreptul grajdului, îl priponi pe Boy şi se plimbă fără niciun scop pe peluza din faţa casei. Ce aer dezolant! Parcă nici nu existaseră ultimele două luni!

Orinda era tăcută, învăluită în căldura densă, calmată doar de susurul apei ce

curgea câteva sute de metri mai în spate. Soarele parcă-i pătrundea prin piele făcând să se scurgă toată energia din sufletul ei. Nu putea să scape nici măcar aici, unde erau atâtea amintiri. Dar ele nu ştergeau din minte întrebările şi incertitudinile. Fusese cineva îndeajuns de disperat să-l atace pe tatăl ei pentru Montelette sau pentru vreun alt motiv? Nyreen? Oare îi spusese Harry de târgul lui păcătos cu Flint iar ea, aşteptându-se la mai mult, hotărâse să încheie şarada…? Of, Doamne…! Melodramă… pură melodramă… Era sigură că Nyreen putea face aşa ceva. Nu se descotorosise Nyreen şi de ea?

Fiind aproape de malul apei privi în jos, la luciul ei întunecat.

…frumoasă, privită din afară, însă murdară ca păcatul, în adâncul ei… Nyreen.

Atunci, de-abia atunci, simţi ceva izbind-o cu. Violenţă şi furie – şi căzu în apă, zbătându-se, înspumând apa, bătând din braţe, pentru că nu era nimic acolo.

Nu, nu chiar *nimic…*

Era ceva… ceva moale, voluminos, îmbibat cu apă şi imobil. Cu disperare, îşi dădu la o parte părul din ochi ezitând un moment.

Nu era nimeni pe mal, nimeni în tufişuri,

şi totuşi cineva ca o fantomă îi dăduse un brânci zdravăn în mlaştină… Simţi un fior de gheaţă care nu avea nimic de-a face cu faptul că era scufundată în apă.

Cineva o împinsese…

Înaintă cu greutate spre obiectul pe care-l văzuse când se ridicase la suprafaţă ca să respire. Nu, nu era un obiect. Ceva plutind… Colorat… O rochie, piele, piele neagră… Ah, Dumnezeule, un picior…

Ţipă, se întoarse, înaintă cu îndârjire, zbătându-se să ajungă la mal. *Un corp – ah, Doamne – un corp…*

Se întoarse şi încercă să fugă, hainele ei îmbib; te atârnând greu şi încetinindu-i mişcările.

Trebuia să caute ajutor, trebuia să scape. Simţea încă ghiontul în spate. Nu se putea uita înspre apă; corpul bolborosea acolo de parcă abia aşteptase să fie descoperit. Slavă Domnului că-l avea pe Boy! Va fi înapoi la Bonneterre cât ai bate din palme şi va aduce ajutoare pentru acel biet suflet.

Când ajunse la grajd de-abia îşi mai trăgea răsufla” ea, dar se opri când înţelese că se întâmplase cel ma mare rău din toate. Fie dezlegat şi lăsat liber sau căi irit, Boy nu mai era şi ea va trebui să meargă pe jos pilă

la Bonneterre, dacă voia să mai ajungă, acolo.

Va muri – chiar credea că va muri – îi trebuiră ore întregi ca să se întoarcă la Bonneterre, extenuată atât de emoţie, cât şi de efortul de a străbate pe jos un drum atât de lung.

Povesti, încercând să-l convingă pe Flint că văzuse ceea ce văzuse, că cineva o îmbrâncise în apă şi că Boy dispăruse.

Olivia credea că e nebună, lovită de insolaţie.

— N-ai avut nimic mai hun de făcut decât să te plimbi pe la Orinda – prin toate acele locuri? întrebă ea enervată. Nu puteai să stai să coşi sau să trebăluieşti prin casa? Ţi-aş fi găsit o groază de lucruri cu care să-ţi ocupi timpul, dacă eşti atât de plictisită după doar câteva săptămâni.

— *Cineva m-a împins,* repetă Dayne, *şi este un corp în mlaştină pe care nu-l putem lăsa acolo.*

Flint şi Agus porniră spre Orinda şi reveniră în scurt timp, aducând, într-o pânză de bumbac de un alb imaculat, corpul neînsufleţit.

— Este Meline.

— Dumnezeule mare, spuse Olivia,

complet şocată şi nevenindu-i să creadă.

— Dar cine…?

— Poate persoana care l-a împuşcat pe tatăl meu, sugeră Dayne.

— Prostii! Un hoţ, nimic mai mult. Dar asta, asta…?

— Am pus-o în coliba ei. Praxine o pregăteşte. Spune că a născut copilul.

Lăsă oribila semnificaţie a acestui fapt să plutească în aerul încremenit.

— Trebuie să anunţăm autorităţile, adăugă Flint ferm. După aceea, o vom îngropa alături de Celie…

Şi ăsta va fi sfârşitul întregii istorii.

— Trebuie să-l căutăm pe Boy, le aminti Dayne, în tăcerea încordată care se instalase.

— Boy va veni singur, o linişti Flint.

Dorea să spună mai mult; ea arăta atât de răvăşită şi de epuizată – atât de frumoasă. Dar nu putea, mu azi. Trebuia să găsească copilul Melinei.

— Boy s-ar putea să nu apară niciodată, îl contrazise ea stăpânindu-şi greu impulsul de furie pentru că toată energia lui era direcţionată spre Meline, care nu mai avea nevoie de ajutorul lui, spre deosebire de ea, soţia lui, care avea.

— O să facem lucrurile unul câte unul, hotărî el calm. Întâi Meline. Căutăm copilul – să sperăm că-l vom găsi – apoi motivul pentru care s-au întâmplat toate astea.

— Roag-o pe doamna Olivia să trimită după Dessie, îi spuse Praxine Daynei. Meline are răul legat de ea ţi Dessie trebuie să o purifice ca să se poată odihni

— O s-o rog, o asigură Dayne cu respect.

Trecuseră câteva ore şi acum se simţea mai puţin şocată şi speriată. Cineva se dusese intenţionat după Meline şi o lăsase în felul acela oribil..

— Și copilul, n-am găsit niciun copil, domnişoară Dayne. Nu ştiu ce s-a-ntâmplat cu el. S-a născut, dar…

— Nu au găsit copilul? întrebă Dayne înfiorându-se de amintirea căutării, întipărită în memoria ei, ca o tăietură adâncă de cuţit.

— Trebuie să aflăm ceva despre micuţ, doar aparţine de Bonneterre, de familia Melinei.

— Înţeleg. Poate mama Dessie va avea nişte răspunsuri. Mă duc să-i spun doamnei Olivia.

— Au pus-o în coliba ei. Nu arată prea grozav.

— Ştiu.

— A fost mai bine că aţi găsit-o dumneavoastră, domnişoară Dayne.

— Înţeleg.

O lăsă pe Praxine în bucătărie şi se duse să o caute pe Olivia. O găsi în casă, împreună cu Lydia, care era neobişnuit de tăcută.

— Vor să vină mama Dessie.

— Prostii, aruncă Olivia. Ce poate face ea?

— Contează ce *cred* oamenii tăi că poate face.

— Eu niciodată n-am crezut în asta, răspunse Olivia tăios. Nu cred în superstiţii şi nimicuri de genul ăsta.

Dayne o săgeta cu privirea aspră. Nu ştia mai nimic despre această femeie care era soacra ei – care i-ar fi putut fi mamă, dacă soarta ar fi luat o altă întorsătură. Se întrebă o clipă dacă Olivia o ura şi o considera vinovată de păcatele tatălui său. Oare cum îşi trata Olivia oamenii? Şi parcă venind să sublinieze această întrebare, se auzi un cânt ritmic de jale, infiltrându-se până în casa cea mare.

Flint era plecat la câmp, să adune mai devreme lucrătorii, pentru a se pregăti de înmormântarea Melinei.

După ce se determină cu precizie faptul că cineva a luat intenţionat viaţa Melinei, imediat după ce ea a născut, urmă o aşteptare încordată.

Era şocant; servitorii casei îşi manifestau indignarea prin bombăneli şi o ostilitate de-abia mascaţi. Olivia nu-şi înţelegea oamenii. Mama Dessie trebuia să vină, să facă o vrajă contra spiritelor rele. Părea cât se poate de logic pentru Dayne.

Plecă de la fereastra pe care privise distrată copacii ce străjuiau peluza din faţă.

Ea era Stăpâna de la Bonneterre.

Ea personal va trimite după Dessie.

Stăteau pe câmpul din spatele rândului de colibe ale sclavilor, unde trăise Meline, iar mama Dessie demarcase un cerc şi îi instruise pe oameni să aducă lemne de foc, în timp ce ea făcea incantaţiile.

— Dispreţuiesc asta, spuse Olivia încruntată, din locul ei, de unde se puteau vedea colibele. Nu accept făptui că *soţia ta* a hotărât de capul ei.

— *Soţia* mea e stăpână la Bonneterre, replică Flint.

Olivia tăcu.

Nu m-am gândit niciodată... nici nu mi-a

trecut prin cap, în aceste săptămâni de dinainte şi după nuntă, că ea îmi va lua locul, iar Flint o va lăsa…

Simţi o teribilă senzaţie de izolare, ca şi cum ar, fi fost ruptă brusc de toi ceea ce ştiuse. Moartea Melinei încheia un capitol din această istorie: demult pierduta casetă cu bijuterii nu mai exista. Meline ar fi scos-o la iveală şi s-ar fi lăudat cu ea. În faţa ochilor ei, trecutul murea şi tot ceea ce-i alimentase existenţa la Bonneterre devenise la fel de efemer ca fumul ce se ridica, împrăştiindu-se în aer. Nu mai rămăsese nimic – Harry dispăruse, acum Meline, iar Montelette îi aparţinea acum, în parte, Daynei… Flint făcuse exact ceea ce fusese hotărât să facă şi ceea ce Clay nu putuse: să-i răzbune trecutul şi să readucă viaţa la Bonneterre.

Clay dispăruse, plecase iar în mod misterios – de data asta târziu, noaptea trecută – şi nimeni nu-l mai văzuse de atunci. Trebuia să se mulţumească cu Flint, care-i ţinea partea *soţiei* sale. Înclină din cap. Acum o lună sau două nici nu-i trecea prin cap să se însoare sau să se stabilească la Bonneterre. Cum se schimbaseră lucrurile; cât de inutil putea deveni un om

peste noapte.

— Dessie face un mănunchi de ierburi care se crede el au proprietăţi magice, spuse Flint în tăcerea grea. Ţinând cont de felul cum a murit Meline, ca să-i purifice sufletul, vrea să exorcizeze spiritele rele.

— Bazaconii, murmură Olivia.

— Este foarte puternică, replică Flint, ignorând-o; dar el întotdeauna o ignorase şi ea ştia asta. *Toată* lumea crede în magia ei. Va lua un mănunchi de ierburi, va cânta deasupra lor şi la momentul potrivit le va arunca în foc alungând spiritele, astfel încât Meline să se poată odihni în pace.

— Dacă ştii atât de multe despre asta, de ce nu li te alături în ritualurile lor păgâne?

— Aveam de gând, răspunse el glacial, dar nu am vrut să te las singură.

Dar eu sunt singură, gândi ea resemnată şi era ca un strigăt pe care trebuia să-l înăbuşe adânc în ea, căci dacă ar fi eliberat durerea, s-ar fi spulberat şi ea dintr-o dată, mistuindu-se în neant.

Privi mândră şi neclintită cum Flint o părăseşte şi se îndreaptă spre colibe. Soarele apunea, iar fumul de la foc devenise mai dens – atât de dens că avea senzaţia că-i simte căldura, chiar de acolo, de pe

verandă. Câtă dezordine şi nesupunere! Fiul ei ar fi trebuit să fie alături de ea, nora ei la fel, ca să nu mai vorbim de propria ei fiică, ce era afară pe undeva, probabil chiar în mijlocul acelei mulţimi de sălbatici, cu credinţele lor păgâne şi cu capacitatea de a-şi schimba în fiecare moment starea de spirit, putându-se oricând transforma în ceva mult mai ameninţător.

Se întoarse cu spatele şi plecă, tocmai în momentul în care Dessie arunca ierburile de purificare în flăcări.

În aceeaşi clipă, Dayne, care era exact la marginea cercului unde Dessie îşi făcuse altarul, se apropie să privească momentul final al ritualului. Clipă de magie… Din nou simţi acea îmbrâncitură violentă în spate ş, pierzându-şi echilibrul, se duse drept spre foc.

Mâinile lor o traseră înapoi – mâini care n-ar fi trebuit niciodată să-şi atingă stăpâna, sub ameninţarea pedepsei cu moartea – mâinile acelea îndrăzniră să o apuce și o scăpară de flăcări.

— Ah, Doamne, ah, Doamne…

Marginea rochiei se aprinsese şi ei loveau flăcările care ţâşneau, încolăcindu-i picioarele.

Vai, Doamne...

Simţea că leşină; îi venea să ţipe...

— S-au dus, doamnă, spuse cineva. Gata, s-au dus. Va putea uita vreodată senzaţia provocată de acele mâini care au îmbrâncit-o şi apoi căderea neajutorată spre flăcări...?

— Vai, Doamne!

— Lăsaţi-mă să trec, lăsaţi-mă să trec...

Dessie o auzise; simţi atingerea mâinilor mari şi calde.

— Porţi talismanul? întrebă ea insistent.

— Da, şopti Dayne. Îl port.

— Bun, bun, spiritele te vor apăra; nimeni nu-ţi poate face rău, domnişoară Dayne. Ai norocul de partea ta... şi domnul tău vine să aibă grijă de tine.

— Flint... murmură ea slab.

El o prinse în braţe.

— Dessie...

— Este în regulă! Am făcut o vrajă şi de-asta n-a păţit nimic. Acum trebuie să continuăm cu purificarea, o s-o iau de la capăt şi o să gonesc acele spirite rele...

Capitolul 18

Două morţi, două accidente...

Nu-şi putea scoate asta din minte. Exista o legătură între ele? Moartea lui Harry o

înţelegea, urma moştenirea, dar Meline – de ce ar vrea cineva s-o omoare pe Meline?

Fiica lui Celie… care ştia secretele mamei sale…

Dar nu, trebuie să fi fost atât de mică, prea mică să cunoască semnificaţia celor întâmplate. Totuşi cineva a sugrumat-o şi i-a luat copilul nou-născut.

Nu avea sens.

Şi cineva încerca să… să ce? S-o omoare pe Dayne? S-o înece în mlaştină? S-o împingă în foc?

Ea ar fi putut muri.

Şi atunci cine ar fi moştenit?

O trecu un fior. Ştiuse tot timpul răspunsul – din momentul în care Harry dispăruse dintre cei vii atât di misterios, inexplicabil, de neînţeles. Cineva apăsase pe acel trăgaci asasin şi eliberase astfel moştenirea ei pentru a putea fi luată.

Şi acum acel cineva era pe urmele ei.

Nu era greu de ghicit cine.

— E timpul să începem muncile de iarnă, spuse Olivia a doua zi dimineaţă, când Dayne Îi se alătură, ei şi Lydiei, pentru micul dejun. Şi tu, de asemenea, draga mea fată. Bănuiesc că la şcoala aia fandosită a ta

nu te-au învăţat lucruri practice.

— *Mamă...* protestă Lydia. Am lucruri mai bune de făcut decât aşa ceva...

— Dacă este cum zici, nu te-am văzut făcându-le, îi răspunse Olivia sec. Vei veni cu noi în dimineaţa asta. Îţi garantez că viitorul tău soţ va fi foarte impresionat de câte lucruri vei şti să faci.

Îi aruncă o privire stranie Daynei.

— Aşa cum va fi şi fiul meu, bineînţeles.

Pe Dayne o irită tonul Oliviei.

— Îmi cunosc foarte bine îndatoririle casnice, Olivia, spuse ea stăpânindu-şi cu greu furia. Trebuie doar să-mi arăţi unde ţii proviziile, iar Praxine şi cu mâne ne vom ocupa de tot restul.

Olivia pufni. Ce tupeu avea! S-o trimită la plimbare ca pe un servitor, spunându-i că serviciile ei nu mai sunt necesare... Stăpâna de la Bonneterre – aroganta şi neruşinata fiică a unui ticălos... încă nu se împăcase cu ideea că acest mariaj fusese singura cale de a salva plantaţia de Harry şi Clay. Totuşi, era un lucru încheiat şi acum ar fi fost un gest gratuit să protesteze, ţinând cont şi de moartea recentă a lui Harry. L-ar fi împuşcat ea însăşi, dacă astfel ar fi putut preveni tot ceea ce se întâmplase în aceşti

ani.

— Hi bine, aici este cămara, totul este intact: Clay a adus înapoi cârligele în martie şi este timpul să facem împletiturile din trestie. Stai să văd. Materialele sunt acolo şi vei descoperi că Susie May şi Deecy sunt foarte pricepute la tăiat forme şi împletit.

Se întoarse către Lydia:

— Vezi, draga mea, când eşti stăpâna unei mari plantaţii, ai nenumărate responsabilităţi, în afară de a avea grijă de soţul tău. O grămadă de lucruri se fac sub supravegherea ta – totul, de la împărţirea proviziilor până la conservatul cărnii. A, nu spun că servitorii nu te vor ajuta, dar în gospodărirea unei case sunt mai multe treburi de făcut decât ai fi bănuit vreodată.

— Vu vreau să bănuiesc nimic, spuse Lydia arţăgos. De ce să nu mă distrez acum şi să mă gândesc la toate astea e ind mă voi mărita?

— Aşa este, ai perfectă dreptate. Ăsta *este* timpul tău de distracţie şi restul vine mai târziu.

Pe lângă asta, gândi Lydia plină de resentimente, *Peter nu-mi va pretinde niciodată să-mi murdăresc mâinile făcând toate aceste treburi gospodăreşti. Doar*

pentru asta există sclavi şi servitori.

Er.. Aproape sinistru să stea faţă în faţă cu Dayne aceasta semăna atât de mult cu Peter, că Lydiei aproape că-i venea să leşine.

— Deci, draga mea, ce-ar fi s-o lăsăm pe Dayne să-şi facă treburile ei şi să mergem să bem o ceaşcă cu ceai? Dayne, vino şi tu când termini.

Bătrâna vrăjitoare câştigase. Ea şi fiul ei se hotărâseră să se răzbune şi o făcuseră, dar Olivia nu avea nici atâta minte să recunoască faptul că preluarea îndatoririlor era o nouă victorie pentru Dayne.

Dar ea, Dayne, trebuia să aibă o ocupaţie: era încă prea tulburată, Boy încă nu venise înapoi şi Flint era plecat, străduindu-se zadarnic să-l regăsească. Se va întoarce, sau îl va aduce cineva. Era sigură de asta; toată lumea îl cunoştea pe Boy.

Doar dacă nu cumva Flint era cel care îl furase.

Un mic diamant. Unul preţios, perfect tăiat şi toate necazurile lui luaseră sfârşit.

— Dragul meu Clay, sunt complet uimit. Toţi banii şi la timp. Inventivitatea ta mă uimeşte. Codul tău de onoare, aderenţa la

valorile lumii tale mă impresionează.

Cu toate astea numărase fiecare dolar, de două ori, în timp ce Clay stătea acolo, arzând de dorinţa de a-i arunca banii în faţă.

— Prieteni, *Monsieur* Clay a reuşit. Datoriile lui sunt achitate; cuvântul lui este sfânt şi voi face cunoscut că *Monsieur* Clay este un om de încredere şi solvabil, pe care se poate conta – cel puţin în momentul de faţă.

— Cum spui… murmură Clay cu o grimasă. Cartea era curată şi deschisă din nou pentru el: duVallet spusese aşa şi cuvântul lui era sfânt.

Simţea deja cum îi surâde norocul. Un mic joc undeva şi în seara asta ar putea transforma o sută de dolari într-o mie.

— Prietene, ai intrarea asigurata oriunde vrei sa mergi. Dar îţi dau sfatul meu obişnuit. Nu te lăsa purtat. Nu încerca să-ţi dublezi norocul. Nu mă pune în situaţia să te văd întunecându-mi uşa din nou, cu o asemenea povară ca aceea de care tocmai te-ai descărcat. Şi, dragul meu prieten, mai gândeşte-te la propunerea mea de-a veni să lucrezi pentru mine. Dacă îți poţi stăpâni pofta de joc şi ţine datoriile sub control,

sunt nerăbdător să folosesc un om inteligent ca tine ei?

Banii parcă îl ardeau în buzunar. Era în New Orleans, oraşul femeilor și al banilor câştigaţi uşor. Ţinând cont de talentele lui, putea avea întreg oraşul la picioare.

Întâi cină la „Antoine”, ca să-şi celebreze victoria asupra celui mai respectat duşman, ca să-şi savureze viaţa, e chiar dacă pentru asta o sacrificase pe a altcuiva.

Dar ea era neglijabilă, pe când el, nu.

Pe măsură ce după-amiaza trecea, începu să se simtă ameţit de un fel de putere. *Norocul.* Îi simţea mirosul în aer – fin, seducător, momindu-l ca o sirenă, la fel de ispititor ca o femeie.

Un rând de cărţi, sau două, sau trei, pentru prima oară după ani de zile, avea destul în portofel ca să finanţeze aşa ceva. O rezervă suficientă cât să poată face o greşeală, să citească greşit expresia unui oponent, să decarteze o mână proastă.

Pentru prima oară, îi surâdea provocator Norocul, *vei controla situaţia…*

Da, controlase situaţia din momentul în care o forţase pe acea căţea să spună adevărul. Acum venise vreme; să-şi testeze norocul în continuare, să culeagă fructul şi

să transforme acei dolari norocoşi într-o avere, aceea pe care ar fi trebuit s-o aibă dintotdeauna.

Nyreen era obosită.

Obosită de viaţa la Montelette, de căldura sufocantă, obosită să aştepte, să linguşească şi îndeosebi obosită de indecizia exasperantă a singurului bărbat pe care-l dorise vreodată în viaţa ei.

— Iubitule, mă *plictisesc* de moarte.

— Şi eu mă plictisesc, spuse Peter întorcându-se pe partea cealaltă, după încă o repriză violentă şi desfrânată de sex cu Nyreen şi trupul ei insaţiabil.

— Ce ai de gând să faci cu plantaţia?

— O să decid asta după ce vine mama ta aici.

La naiba, la naiba, pentru numele lui Dumnezeu, de parcă aş fi vreo copilă cocoloşită ca Lydia Rutledge.

Sau asta dorea el cu adevărat? Nu ştia ce să creadă, pentru că o privea ca pe un trup ispititor, dar nu ca pe femeia cu care s-ar căsători. De parcă ar fi un rege, sau un Dumnezeu, sau cine ştie ce.

Rahat! Sângele lui era la fel de murdar ca şi al ei, doar că Harry şi-l mai curăţase

cumva, cumpărând această stupidă plantaţie şi transformându-se în regele zahărului din St. Foy.

Dar toate astea se vor duce de râpă cât de curând, dacă iubitul ei nu punea osul la treabă şi nu lua seama la ceea ce făcea „domnul Bastien”.

La naiba, trebuia să se ocupe ea şi de asta?

Tare-i venea să i-o spună de la obraz, dar se stăpâni la timp când realiză brusc adevărul: ea era târfa lui Peter – nimic mai mult. Poate chiar mai puţin.

Acest adevăr evident o izbi atât de violent, încât i se tăie respiraţia de furie şi neputinţă.

Nu o va lua niciodată de soţie. O va păstra ca pe o mulatră – poate chiar în New Orleans – o va umple cu sex și bani, dar atât.

Dacă Harry ar fi trăit, ar fi luat-o de nevastă şi ar fi trăit fericiţi pe veci, făcându-l să umble în genunchi pentru ea, doar mişcând un deget.

Dar acest fiu de câţiva… Trebuia să-l pună la punct, şi asta cât mai repede. Tot ce încercase până acum nu dăduse niciun rezultat şi vedea cum interesul lui ca ea să

rămână la Montelette pălea rapid.

— Poate că nu ar trebui să fiu aici când vine mama mea, ti sugeră ea mieros, căutând o cale de a-i gâdila sensibilităţile sleite.

— Unde dracu' altundeva ai putea fi?

— Păi, începu ea ridicându-se şi potrivindu-şi câteva perne la spate, Olivia Rutledge a fost foarte elocventă în a dezaproba faptul că eu stau aici, singuri cu tine. Chiar şi draga mea mamă ar fi şocată…

— Ar fi? protestă el slab. Nu ştie ce târfuliţă eşti? îşi poate ea imagina că te culcai cu doi bărbaţi în acelaşi timp, savurând fiecare clipă?

— Te excită, nu-i aşa? şopti ea. Spune-mi că nu ţi-ar plăcea dacă eu aş găsi alt iubit şi ar trebui să mă împărţi cu el…

— Doamne!

Se trase brusc de lângă el şi sări din pat.

— Plec.

— Ce?

Ea zâmbi, cu zâmbetul ei de pisică, se răsuci pe călcâie şi îşi puse, calmă, rochia.

— A fost plăcut, iubitule.

— Rahat! Treci înapoi aici, căţea!

— La revedere, iubitule. Vise plăcute.

Ieşi pe uşă, înainte ca el să o poată opri,

înainte ca mintea lui confuză să înţeleagă ce avea de gând să facă.

O prinse abia la uşa dormitorului ei şi o aruncă pe pat, sfâşiind rochia de pe ea.

— Nu te duci nicăieri, târfă, răcni el înainte de a pătrunde în feminitatea ei fierbinte şi umedă.

— Nu fi atât de sigur, iubitule! murmură ea, dăruindu-şi trupul cu poftă.

Ah, ar putea să moară pentru asta – acest corp tare, tânăr, asudând ca un taur în călduri, doar ca să-i facă ei plăcere. Dar venise timpul ca el să înţeleagă că primise prea mult şi că ea voia ceva în schimb. Trebuia să acţioneze rapid. O rochie, ceva lenjerie de corp – oricum nu avea prea multe lucruri – o bonetă care s-o protejeze de soare…

La naiba, ar fi trebuit să înveţe să călărească sau măcar să conducă o cabrioletă. Nu, cineva o va duce. Înghesui totul într-o geantă mică.

Olivia Rutledge avea dreptate. Trebuia să facă faţă realităţii. Dacă Peter voia un comportament elegant şi corect, atunci o să-i ofere un comportament civilizat şi va fi cea mai doamnă dintre doamne.

Între timp, el va afla ce-i lipseşte – îşi va

da Seama că fără ea nu poate trăi.

Ploua.

Căldura era neiertătoare, cerul de un cenuşiu sinistru. Şi atunci începu să toarne cu găleata.

Olivia ura zilele ploioase.

Lydia stătea ursuză la fereastră.

Flint era în biroul lui Verne, făcând socoteli.

Iar noua stăpână de la Bonneterre era jos în bucătărie, cu Praxine, băgându-şi nasul prin oalele fierbând, de parcă i-ar fi plăcut cu adevărat s-o facă.

Zilele ploioase erau cele mai rele: nu se întâmpla nimic ni Olivia nu găsea cu ce să-şi ocupe timpul – nici măcar nu putea citi – şi pe urmă căldura era prea sufocantă ca măcar *să încerci* să faci ceva.

Dar ploaia era bună pentru recoltă şi absenţa ei era singur îl lucru de care se temuse Flint. Aşa că ploua.

În timp ce afară ploua, Oliviei îi venea greu să evite gândul la săptămânile precedente. Rememora cum ameninţările, secretele, se cristalizaseră în acest moment domestic, când totul era dintr-o dată frumos aşezat la locul lui, iar ea devenise brusc un spectator.

Jos în bucătărie, Dayne asculta ploaia plină de tunete în timp ce cu mâinile murdare sorta distratră fructele şi legumele. Era o muncă ce trebuia să-i ocupe mintea, care îşi imagina fără rost cele mai fantastice scene de crimă, răzbunare şi moarte.,

Părea aproape imposibil de înţeles.

Soţul ei dorea atât de tare partea ei de plantaţie că-l şantajase pe tatăl ei ca s-o obţină, o luase de soţie pentru moştenire, îl omorâse pe Harry ca să grăbească intrarea în posesia moştenirii, încercase de două ori să o rănească, dacă nu chiar s-o omoare şi, de asemenea, îi furase calul ca să-i arate că acum el avea puterea.

Nu era întruchiparea unei Jezebel, cu toate biciurile şi fâşiile de piele. Se simţea înfiorată şi îngheţată de frică. Cum putea să se lupte cu el? Nimic nu putea fi dovedit. Moartea lui Harry era un accident. Singurul martor ocular la şantajul soţului ei nu va spune niciodată nimic. Cele două incidente care o implicaseră pe ea trebuie să fi fost doar în imaginaţia ei – alunecase pe marginea mlaştinii, păşise prea aproape de focul purificator. Boy fusese alungat de mirosul de moarte.

În concluzie, ea era surmenată şi avea

nevoie de mai multă odihnă. *La naiba!*

Simţi acea mică durere ameninţătoare făcându-şi loc în mintea ei. De câte ori încerca să găsească o explicaţie logică a evenimentelor din ultimele săptămâni, păţea la fel. Harry fusese ucis şi ea era în pericol – simţea asta, credea asta cu toată fiinţa ei – şi exista o singură persoană care dorea ceea ce era acum al ei.

Acesta era Flint.

Se duse la plită ca să arunce o oală plină cu fructe într-o căldare în care fierbea apă şi apoi se întoarse să pună vasul golit pe masa de alături.

— *Domnişoară Dayne!*

Auzi strigătul de alarmă al lui Praxine de parcă ar fi venit de departe, în mintea oi timpul depănându-se cu o altă viteză.

— *DOMNIŞOARĂ DAYNE…!*

Se mişcă când Praxine strigă din nou numele ei, dându-se la o parte, în timp ce marea căldare cu suc de fructe clocotind se răsturnă, trimiţând mai întâi o flacără albastră şi revărsându-şi apoi sucul fierbinte pe podea, exact unde fusese ea înainte.

Un accident – trebuie să fi fost un accident: agăţase cu mâneca marginea căldării sau ceva în genul ista… Dar nu era

arsă pe mână şi nu simţise vreo greutate agăţată de mânecă…

— Nu vă faceţi grijă de fructele alea, se bâlbâi Praxine, pentru că nu ştia ce altceva să spună.

Stăpână ei fusese la un pas de-a fi complet opărită – un centimetru sau o clipă dacă mai stătea nemișcată.

— Fac eu curăţenie, continuă ea.

— Mulţumesc, Praxine. Vocea îi tremura şi i se înmuiară picioarele. Cred… că o să mă duc puţin sus.

— Da, domnişoară.

Ieşi încet din bucătărie, scoţându-şi din mers şorţul stropit cu suc de fructe şi lăsându-l pe o masă.

Se apucă de balustrada de la scara de serviciu.

Vai Doamne, Doamne…

Se întâmplase din nou – alt accident, altă neatenție, alt lucru pe care doar şi-l imaginase. Trebuia să-i atragă atenţia Praxinei să nu spună nimic, nimănui. Se forţă să facă un prim pas dureros în sus, pe scări.

Trebuia să-l oprească.

Să-l oprească pe *el:* bărbatul care o cucerise cu sărutările sale şi o transformase

într-o Jezebel... Tot ce voia el era plantaţia Montelette, tot ce voia ea era să trăiască. Dacă el o succeda ca moştenitor la partea ei de Montelette, nu va întâmpina nicio problemă cu Peter. Acesta nu avea niciun sentiment pentru pământ; îl va vinde lui Flint cât ai clipi din ochi şi asta *s* probabil în orice condiţii dorite de el.

Dacă i se va întâmpla ceva neplăcut, nu va mira pe nimeni. Uite cum moartea lui Harry fusese uitată şi îngropată odată cu cadavrul lui. Iar acum ea avea peste tot accidente. Un moment de neatenţie şi va dispare şi ea. Nimănui nu i se va părea ciudat, pentru că ea fusese atât de distrată şi cu mintea aiurea din cauza morţii lui Harry... Ah, Doamne, vedea totul atât de limpede...

Se forţă să mai facă un pas şi apoi încă unul. Din câte bănuia, Flint o aştepta, gata s-o ajute, împingând-o în jos pe scări, în timp ce ar da impresia că este cel mai plin de solicitudine soţ din lume. Îi era o frică cumplită de ceea ce o pândea la capătul scărilor. Auzi un zgomot, un scârţâit, un pas şi înmărmuri. Apoi o voce pluti în jos, distorsionată de teroarea ei.

— Dayne, Dayne?

Vai, Doamne! Flint... Flint? ... De unde

venea? Şi de unde ştiuse că era ea?

Se întoarse şi fugi înapoi prin bucătărie, în ploaia şi în căldura grea de afară. Nu mai ştia unde altundeva să fugă. Ploaia cădea cu găleata, aproape la fel de solidă ca un perete.

În depărtare auzi zgomot de roţi şi nechezatul speriat al unui cal. O trăsură – cineva sosind? Pe această ploaie torenţială? Totuşi era o cale de scăpare!

Îşi făcu drum prin mocirlă şi ploaia orbitoare spre partea din faţă a casei, spre locul de unde veneau sunetele: protestele calului, scârţâitul roţilor când trăsura opri, zgomot de copite şi senzaţia sălbatică de libertate când ceva veni spre ea prin perdeaua torenţială a furtunii…

Boy! Doamne, Boy!

El ara, dansând şi bătând pământul cu copitele, în fuga Iii sălbatică şi liberă, nepăsător faţă de ploaie, alergând spre ea ca o născocire a propriei imaginaţii şi nu-l putea prinde, nu l putea opri…

Galopă sălbatic pe drumul spre grajd şi dispăru în spatele perdelei groase de ploaie şi ceaţă care împiedica vederea şi făcea ca totul să fie atât de difuz încât părea un vis.

Era udă leoarcă şi îngheţată, oscilând

între teroare şi bucurie. Veranda era în faţa ei, dar nu reuşea să se adune, să-şi caute refugiul acolo. Se simţea dezorientată, ameninţată de orice contact cu casa sau cu oricine din ea, dar era complet stoarsă de energie. Parcurse împleticindu-se ultimii câţiva metri până la adăpostul verandei şi se sprijini de cea mai apropiată coloană.

Voia să se ascundă. Avea nevoie să se ascundă ca să poată gândi. Nu o putea face cu furtuna urlând la un metru dincolo de verandă şi cu ameninţarea morţii atârnându-i deasupra capului ca o sabie.

Flint... Flint...

Îl putea părăsi, dar unde să se ducă şi ce să facă?

Nu se putea întoarce la Montelette. Era primul şi cel ma evident loc în care oricine ar căuta-o. Şi nu avea bani; nu ai ei, în orice c*az.* Aşa că alegerile ei erau limitate: să stea și să moară sau să plece şi să moară, pentru că, în mod sigur, o femeie singură ar muri pe străzi.

Aşa cum se întâmplase toată viaţa ei, nu avea nici n control asupra situaţiei. Nu putea să se adăpostească nicăieri în apropierea casei. Şi nu avea....

lipsa pg.372-373

Deci nu avea altă şansă: trebuia să-i ofere ospitalitatea, fie că voia sau nu şi nu se ştia pentru cât timp...

Olivia zâmbi forţat şi spuse:

— Desigur. Ai făcut ceea ce trebuia, Nyreen.

Ah, ştiu că am făcut...

— Eşti atât de bună, murmură Nyreen. Îţi sunt atât de recunoscătoare.

Dar nu părea deloc recunoscătoare. Părea mai degrabă mulţumită de sine, ba chiar triumfătoare.

Olivia îl sună pe Tuli.

— Domnişoara Nyreen va sta cu noi câteva zile. Pregăteşte o cameră, te rog, şi trimite-o pe Susie May să-i aducă bagajele, să-i arate unde se poate schimba şi odihni înainte de cină. Aşa, ai avut mult curaj să înfrunţi furtuna asta.

— Casa era atât de goală – Peter era plecat undeva – m-am simţit atât de singură, de izolată, depinzând doar de el şi de servitori... Nu, este timpul pentru mine să fac alte aranjamente şi vă asigur că nu voi abuza de ospitalitatea dumneavoastră mai mult decât e necesar.

Susie May dădu buzna în încăpere.

— La etaj e gata, doamnă Olivia.

— Excelent. Arată-i drumul musafirei noastre.

Nyreen o însoţi afară din încăpere, un zâmbet ciudat scăldându-i faţa.

Lydia o urmări cu scepticism în priviri.

— O urăsc.

— Vom face ceea ce este corect, spuse Olivia.

Singurul lucru corect este că acum nu stă cu Peter, gândi Lydia. Asta însemna că nu făceau împreună lucrurile alea urâte, care îi provocau silă. *Se va rezolva,* gândi ea. Luptase şi plănuise vreme îndelungată.

Trebuia să-l aibă. Trebuia!

Ploaie.

Venind pe urmele ghinionului dezastruos şi fără precedent din noaptea trecută.

Îl durea capul.

Ghinion…

DuVallet venise şi plecase – deja..

— Lipsit de înţelepciune, *Monsieur* Clay. Total lipsit. Toți acei dolari minunaţi şi toată acea bunăvoinţă, le-aţi făcut ferfeniţă, ca pe o bucată de hârtie aruncată în râu. Puf! A dispărut de parcă apa avea puterea s-o

topească. Nu eşti un om prost, *Monsieur* Clay. Şi de fapt am fost uimit când ţi-ai plătit datoria având bunul simţ să nu iei banii şi să încerci să-i înmulţeşti, dar a fost îndeajuns să retragi câţiva dolari şi ai reuşit să te îndatorezi mai rău ca înainte. Mă întreb ce ne facem, bunul meu prieten? Atât de mulţi bani. Atât de puţin timp. Două săptămâni, dragul meu prieten – două săptămâni foarte generoase. Sper că şi sursa ta va fi din nou generoasă, ei?

Sursa lui? *Sursa* lui? Un mic şi frumos diamant topit în abisul slăbiciunii.

Nu se va opri niciodată, o ştia. Nici măcar în cazul când câştiga miza cea mare, pentru că atunci ar fi vrut să vadă dacă o poate face din nou… şi din nou. Totul se sfârşea dacă era mort sau schilodit atât de rău încât să nu se mai poată mişcă.

Şi acum pierdea o zi din cauza ploii; nu. Se ducea niciodată, nicăieri, pe ploaie pentru că era atât de neplăcut, de dezagreabil, de *ud…*

Se răsuci în pat şi gemu.

Două săptămâni, două săptămâni… Se întreba ce era atât de magic în acest interval de două săptămâni…

Închise din nou ochii din cauza durerii

apăsătoare care făcea să i se învârtă capul.

Nu ştia ce va face. Nu mai era nicio Meline care să-l calce pe nervi, doar rima stupidă pe care ea o învăţase în copilărie şi diamantul mic şi perfect, care părea acum tot atât de imaginar ca legenda bijuteriilor lipsă ale mamei sale.

De-abia reuşea să-şi amintească versurile. De fapt, de-abia îşi amintea cum îl cheamă. Meline nu-i mai putea spune nimic acum. Cine îl va salva?

Trebuia să plece din New Orleans, trebuia neapărat, dar unde?

Nici măcar nu era în putere sau îndeajuns de coerent ca să gândească limpede.

Se putea întoarce la Bonneterre… întotdeauna se putea întoarce la Bonneterre. Putea… Putea să arunce măcar o privire…

Avea două săptămâni, cel mai slab credit şi cea mai proastă reputaţie financiară dintre toţi bărbaţii din New Orleans. Orinda putea fi considerată o chestiune moartă, neproductivă, destrămându-se, abia atingând valoarea pământului pe care era construită.

Bineînţeles, Olivia nu ştia asta şi el nu va ezita s-o folosească, dar numai în ultimă

instanţă, pentru că fratele lui mai mare, cel fără de pată, s-ar fi prins imediat de şmecherie.

Între timp va continua să caute. Dacă fusese un diamant, trebuie să fi fost mai multe. Un mic diamant nu era de ajuns pentru Meline să o Iacă să spere că el îşi va ţine promisiunile şi că ea va putea să fie liberă în cele din urmă.

Păcat că s-a apucat să-l enerveze cu versurile alea stupide. Cum dracu' erau cuvintele?

Dumnezeule!

Nu-şi putea permite să mai piardă nici o zi.

Se târî încet *jos din pat* şi începu pregătirile de plecare la Bonneterre, chiar pe ploaie.

Capitolul 19

Ploaia nu se oprea şi Dayne nu apărea, aşa că Flint, plin de furie, trântea şi bufnea prin casă ca o furtună.

— Era în bucătărie, spuse Olivia a suta oară. Fra şi Praxine – oalele, fructele – pentru numele fui Dumnezeu, Flint, ţi-am spus deja…

— De ce s-a întors şi a fugit?

— Nu ştiu, de unde aş putea să ştiu?

— La dracu'…

— Şi Praxine spune că o oală cu apă clocotită s-a răsturnat, aproape opărind-o. Şi apoi a dispărut! Cum se poate una ca asta? Bineînţeles că este sus la etaj sau poate cu Nyreen!

— Nu-i deloc probabil, răcni Flint, privind prin perdeaua de ploaie. Bună pentru recoltă, nefastă pentru oricine altcineva prins în mijlocul ei.

La dracu! Ar fi putut să alunece în noroi și să zacă pe undeva, la fel de neajutorată cum fusese Meline și la cheremul aceleiaşi forţe…

Nu putea, nu putea să se gândească la asta.

Drăcia dracului…

Ar fi trebuit să lămurească lucrurile dintre ei cu mult înainte de-a se întâmpla asta. Fusese prea îngăduitor şi răbdător cu o femeie căreia ştia că-i place să joace tare. Nu era o floare fragilă; nimeni nu era mai inflexibil, mai îndărătnic. În ciuda aparenţelor, totuşi, var fi fugit pentru că simţea legătura dintre ei la fel de intens ca şi el. Nu avea pe nimeni altcineva la care să se ducă dacă pleca de acolo, iar el o lăsase

prea mult, o trădase prea tare.

Dar se dusese undeva…

Ploaia era interminabilă, imposibil să-ţi dai seama ce parte a zilei este. În cele din urmă, cerul se întunecă şi căutarea lui fără rost deveni disperată.

Nu lipsea absolut nimic din camera ei: nu plănuise să plece – nu ar fi putut – şi totuşi nu era nicăieri în casă, deci nu putea fi decât acolo, afară…

Singură şi îngrozită?

Dorind cu disperare ajutor?

Cu ore în urmă ar fi cercetat zona, dar nu aveai unde şi te duci prin mocirla aia…

Îşi simţi întreg trupul încordat de neputinţă.

La naiba, la naiba, la naiba… *Dayne…!*

— Vine cineva, spuse Olivia brusc.

El auzise de asemenea la distanţă, în întuneric, huruiala slabă de roţi pe pietre, de-a lungul aleii.

— N-ar fi într-o trăsură… gândi cu voce tare

Flint, aproape pierzându-şi firea din cauza incapacităţii de a face ceva.

— Poate s-a pierdut. Poate cineva din josul mlaştinii a salvat-o, sugeră Olivia, ştiind că nici asta nu era foarte probabil.

Ea nu simţea mare durere că Dayne dispăruse. Dar să privească agonia lui Flint era aproape de nesuportat.

Paşi, pe scări…

Uşa se deschise şi apăru o umbră în spatele ei, prea mare şi voinică să fie Dayne.

— Măi, măi. Este cineva acasă? Binevoieşte cineva să-mi ureze bun venit? întrebă vesel Clay, aruncând de pe el pelerina udă leoarcă şi intrând în încăpere.

Peter se trezi singur în pat, cu senzaţia puternică de însingurare dată de ploaia răpăind pe acoperiş.

Unde dracu' era ea acum?

Dumnezeule, era nemiloasă. Un adevărat iad. Şi el nu avusese niciun scrupul să profite de ceea ce îi oferise ea din belşug. Fusese chiar iritat de atitudinea ei imorală faţă de tatăl lui, ba chiar un pic invidios că bătrânul ţap era încă un armăsar zburdalnic.

Nyreen nu era nicăieri şi se simţi frustrat că ea-l pusese în situaţia asta. Unde dracu' putea să fie?

Nimeni în camera ei – doar parfumul copleşitor, excitant ca o întruchipare a ei. Numai inhalându-l se şi simţi plin de dorinţă. Rahat! Târfa… cum îşi închipuia că-

şi va satisface el poftele dacă ea nu era acolo?

Nu-i de mirare că bătrânul se ţinuse după ea. Îşi petrecuse o săptămână pompându-şi frustrarea şi nevoia în trupul ei înfierbântat, plin de dorinţă, şi în momentul când el o dorea cel mai mult dispăruse…

La ce dracu' se aştepta? Ar vrea s-o ia de nevastă? Ce glumă blestemată… Dacă *ar vrea* o nevastă, ar căuta printre familiile de plantatori de elită, ar găsi o prostuță afectată, gata să se încline la cel mai mic capriciu al său şi care i-ar conduce casa cât timp el ar fugi pentru o mică escapadă la New Orleans.

Orice bărbat ştia asta, ar putea să jure că taică-su chiar l-a crescut în această speranţă. Şi-l amintea pe bătrân dispărând în oraş pentru luni de zile, iar mama rămânea calmă şi distantă în acest timp, niciodată nelăsându-i să vadă sau să audă nimic care l-ar fi putut denigra în ochii lor.

Nu se va lăsa niciodată înrobit de o căţea ca Nyreen, plină de pretenţii, dorind fidelitatea lui, dar care în schimb ar seduce pe fiecare bărbat ce i-ar ieşi în cale.

Femeie stupidă… Târfă nesătulă…

Presupunea că ar trebui s-o caute mai

întâi la Bonneterre. După toate probabilităţile. Olivia îl va invita să rămână şi dacă ea era acolo va decide pe loc rezolvarea problemelor cu ea şi cu trupul ei trădător.

Era o colibă mică, de lemn, cu suficient loc pentru o persoană, poate două, nu mai mult, având un aer dezolant de parcă ocupantul dispăruse demult, nu doar di; câteva zile.

Chiar lângă uşă, în dreapta, era un pat, un bufet şi o chiuvetă. La stânga era o masă pe care stătea o lampă cu petrol, două scaune şi un raft cu câteva cratiţe, farfurii, ceşti şi un ibric. În partea din spate a colibei era un mic cămin, deasupra *căruia* atârna agăţat un vas de fier şi pe spatele uşii era ataşată o scândură cu cinci cârlige de lemn.

Podeaua lucea de curăţenie, iar patul era acoperit cu o pătură solidă.

Dayne se putea descurca acolo.

Se aşează cu grijă pe pat şi ascultă o clipă răpăiala ploii pe acoperiş. Acoperişul ţinea destul de bine, ploaia nu trecea prin el. Părea atât de gol, de arid; mama Dessie luase şi arsese totul, umpluse pereţii şi streaşina cu ierburi protectoare şi incantaţii magice. Chiar şi patul: simţea aroma de

mărar, cedru, anason şi cuişoare ridicându-se din pături. Pe masă erau împrăştiate mai multe cuişoare şi mentă, la fel şi în căldarea de fier şi peste toată plita.

Dessie nu risca nimic. Şi nici ea n-o va face. Aruncă o privire prin cutiile de tablă. Erau cu făină, zahăr, sare. Luă ulciorul şi îl puse în faţa uşii ca să strângă apă de ploaie în el.

Avea un loc uscat unde să doarmă, îmbibat cu toată puterea mamei Dessie. Va avea ceva de băut şi poate, dimineaţă, nişte turte frământate şi coapte repede pe plită. Era tot ce putea face azi. Se întinse cu grijă în pat, ascultând ritmul obsedant al ploii pe acoperiş.

Prin întuneric, în toiul nopţii, sunetul ploii îţi dădea impresia că se aud voci.

Clay era întins pe pat, ascultând cadenţa ploii, încercând să-şi imagineze un locşor la care nu se gândise unde să caute bijuteriile.

Două săptămâni… Simţi o disperare copleşitoare. Nu se va sfârşi niciodată, niciodată. Avea nevoie de sursa proprie de fonduri pe care să le poată cheltui cum voia. Trebuia să se elibereze de constrângerile şi de lungul odgon care-l ţinea priponit la Bonneterre.

Era conştient de enormitatea faptelor lui, de ceea ce-i făcuse Melinei. Apoi, invariabil, urma furia pentru că, prin tăcerea ei, aceasta îl provocase s-o facă. Mai mult decât atât, simţea că ea a murit ştiind ascunzătoarea bijuteriilor.

Unde ar fi putut Celie să le ascundă? Cum dracu' erau versurile alea stupide?

Căută în memorie, încercând să-şi amintească vorbele rimate... O parte din cuvinte îi veneau în minte.

...Se*cretul vine dulce*

...la masă

...şi ia locul tău...

Puterea vine dulce...

Nu venea ea aşa întotdeauna? În ce loc de la Bonneterre, nu căutase încă? Răspunsul răsări în mintea lui dimineaţa, devreme. Coliba Celiei şi Melinei, un loc aparte şi interzis, un loc pe care nicio mână de alb nu l-ar atinge, unde un alb nu s-ar duce niciodată, orice s-ar întâmpla.

Olivia nu putea să doarmă. Asculta zgomotul ploii bătând în acoperiş şi se întreba dacă Dayne avusese aceeaşi soartă ca Meline.

Casa *ar fi din nou a mea.*

Nu era şocată de acest gând; era mai

degrabă îngrijorată. Obosise să lupte cu toate problemele, să scotocească veşnic după bani. O extenuase Clay cu felul lui uşuratic de a fi şi o exasperase felul de neînţeles în care Lydia alerga după Peter.

O femeie nu era niciodată liberă.

Petrecuse treizeci de ani servindu-şi soţul şi cine ştie cât timp va mai depinde şi de Flint.

Ura asta... Şi toate din cauza acelei mulatre, Celie, şi a felului cum o furase. Celie îi jetuise libertatea. Era cât se poate de simplu. Dacă Olivia ar fi avut bijuteriile, ar fi putut salva plantaţia Bonneterre, ar fi plătit nebuniile lui Verne şi ar fi rămas ceva și pentru ea.

Dar proasta, inocenta, naiva Celie pusese capăt la toate astea. Ei bine, o aranjase ea pe Celie, deşi ştia foarte bine că secretul bijuteriilor va muri odată cu ea. Dar căpătase măcar satisfacţia de-a vedea expresia chipului ei când căzuse pe spate pe scări, spre moarte.

Un simplu accident, nimic dovedit: ea o certa şi Celie s-a dat înapoi şi-a pierdut echilibrul şi s-a dus.

Nu era chiar aşa de deşteaptă. Olivia crezuse că este mult mai isteaţă decât Celie

şi că-şi va da seama unde sunt ascunse bijuteriile. Nu se găsise niciodată niciun indiciu, deşi „domnişoara” Meline a făcut mici referiri înţepătoare ici şi colo, încercând s-o provoace să-şi piardă firea, astfel încât Meline să poată dovedi că Olivia avea ceva de-a face cu moartea Celiei.

Nu-i dăduse niciodată satisfacţie Melinei.

Cercetase pe ascuns fiecare centimetru de la Bonneterre şi de pe pământurile ei, dar nu găsise nimic.

Însă nu încetase să spere.

În timp ce asculta ploaia torenţială bătând pe acoperiş, încercă să se pună din nou în locul Celiei.

Urde ar fi ascuns bijuteriile?

Într-un loc familiar, undeva unde ştia că se poate baza pe Meline să le protejeze, undeva cum ar fi căminul ei… Dar scotocise pe-ndelete coliba Celiei fără să găsească ceva.

Nici nu prea aveai unde căuta. Un pat, o masă, câteva cutii de tablă, salteaua… îşi amintea că mereu o stăpânise teama că cineva ar putea da buzna înăuntru surprinzând-o pe ea. Stăpâna plantaţiei în acel loc compromiţător…

Bineînţeles că era posibil să-i fi scăpat

ceva, o crăpătură în pereţi, în podea, vreo ascunzătoare secretă pe care în panica ei, s-ar fi putut să nu o fi observat…

Merita să mai facă încă o încercare, când aproape renunţase la orice speranţă de-a găsi ceva?

Merita să se furişeze afară în ploaia şi întunericul nopţii, cu o ultimă speranţă că Celie fusese îndeajuns de naivă să ascundă mica comoară în locul pe care-l putea păzi cel mai bine cu viaţa ei?

Se simţea îndeajuns de disperată să rişte. Aproape că nu avea de ales… Nimic altceva nu o putea salva.

Se dădu jos din pat şi începu să se pregătească de o nouă încercare.

Nyreen nu putea să doarmă. Stătea întinsă în acel pat străin, complet trează, dorindu-şi să nu fi plecat niciodată de la Montelette.

Asta cu certitudine *nu* era calea de-a trezi interesul lui Peter. În niciun caz. Era desigur unul dintre acei bărbaţi ce nu se lasă conduşi de sexul lor; probabil că ura femeile. Era categoric furios pe târfe.

Iar ea era întruchiparea acestora. Trebuia să tragă linie peste pierderile ei şi să fugă. Trebuia să se ducă drept spre Vest, să-şi

găsească mama şi să se instaleze pur şi simplu într-un oraş oarecare, unde era multă activitate şi came bărbătească la discreţie. Chiar şi acest gând o excita.

Deci fusese un vis irealizabil; poate că Harry murise degeaba şi Peter nu avusese niciodată intenţia de a-şi continua viaţa ca stăpân de plantaţie. Probabil intenţiona să-l cheme pe Flint Rutledge, care ar veni în fuga mare la Montelette, şi să-i înmâneze lui partea sa de moştenire.

O fată avea dreptul să viseze şi poate chiar să spere.

Se dădu jos din pat exact când zorile începură să apară la orizont. Bineînţeles, mai era varianta în care el ar fi proprietar peste toată plantaţia Montelette. Atunci poate s-ar răzgândi şi ar rămâne. Dar Dayne Templeton Rutledge era al dracului de greu de ucis. Şi numai despre ea se vorbise la cină, toţi fiind cu nervii la pământ, obsedaţi de dispariţia ei şi întrebându-se ce se întâmplase. Asta făcea, într-un fel, ca planurile ei să se evapore în neant.

Profitase de câteva momente bune: ca acela din ziua în care o împinsese în mlaştină, la Orinda…

Nu rămăsese să vadă reacţia Daynei la

lipsa lui Boy. Dusese calul cu ea şi apoi, când a plecat de la Montelette, a fost o treabă şi mai simplă să-l aducă acasă: l-a lăsat să alerge liber, odată ce-a intrat pe plantaţia Bonneterre.

Apoi, *mai târziu,* a fost şi mai uşor să se piardă într-o mulţime îndurerată, adunată în jurul magiei ciudate a mamei Dessie.

Căldarea clocotindă crezuse că va fi opera ei supremă. A venit mai devreme la Bonneterre, decât se presupunea că venise şi pândise să vadă unde se află Dayne. Luase o sapă din curtea din faţa hambarului, o introdusese pe furiş în bucătărie şi apoi împinsese căldarea cu sapa, trimiţând-o în zbor.

Păcat că nu mersese.

Ei bine, şi acum va ateriza în picioare indiferent ce s-ar întâmpla. Era obişnuită cu aşa ceva şi nu însemna că se dă bătută.

Nu ea, nu încă.

În special când Dayne dispăruse dintr-un motiv misterios. Poate soarta lucrase în favoarea ei.

Sau poate… poate…

Privi pe fereastră. Abia se ivise o geană de lumină şi încă ploua. Camera ei de la etajul trei era cu faţa spre dependinţele de la

Bonneterre. Vedea până departe încăperea unde se prepara zahărul, lăptăria, afumătoarea şi colibele sclavilor.

Era o linişte mormântală acolo, cu excepţia unui mic lucru neobişnuit: ieşea fum de pe coşul uneia din colibe – un firicel firav – dar cu mult înainte de ora la care se trezeau de obicei sclavii.

Se întrebă de ce. Oare Dayne fusese îndeajuns de deşteaptă să caute refugiu acolo?

Şi dacă era aşa, n-ar fi minunat ca *ea* s-o găsească pe Dayne singură şi izolată de toată lumea, într-un loc unde nimeni n-ar putea veni prea repede s-o ajute?

Îi plăcea foarte mult acest gând. Se ivea o ultimă şansă de-a fi cu Peter.

Se-ntrebă dacă să rişte şi să se ducă să vadă, dar nu era genul care stă prea mult pe gânduri.

Puse ceva haine pe ea şi ieşi pe uşă, înainte măcar de a-şi fi calculat şansele de reuşită.

Lydia nu putea dormi. Peter… Peter al ei! … era în casă cu ea, şi acea insidioasă Creatură la fel. Dacă ar fi ştiut, dacă măcar ar fi înţeles ce făcuse ea ca să le asigure

fericirea…

N-o să-l piardă acum din nou pentru acea Creatură.

Şi nu putea să stea pur şi simplu în camera ei, aşteptând şi întrebându-se. Trebuia să fie cu ochii pe uşa Creaturii, ca să evite o altă tăvăleală obraznică în patul ei. Măcar atât; apoi va avea sentimentul că face ceva… pentru amândoi.

Se strecură afară din camera ei apoi în jos pe hol, până la un mic alcov din apropierea camerei de oaspeţi, unde era instalată Creatura, şi se aşeza confortabil pe podea, urmărind din ochi orice mişcare.

Era acolo de o oră sau două, când Creatura dădu buzna afară din camera ei şi fugi ca o nălucă în jos pe scări, fără a privi în jur.

O clipă mai târziu, Lydia o urmă, ţinând în mână pistolul pe care-l folosise ca să-l omoare pe Harry Templeton.

Peter rezistă. Stătu toată noaptea în pat, gonind gândurile la trupul tentant al lui Nyreen, care era la douăzeci de metri de uşa lui.

Un musafir nu profita de gazda sa în felul acesta

— Pur şi simplu nu o făcea – şi el *era* un

gentleman, chiar dacă se simţea în acel moment ca un taur înfuriat.

Dar cine ar afla?

Ar putea pur şi simplu să se furişeze pe hol şi să între în camera ei, sperând din tot sufletul că Clay Rutledge nu se ține după ea.

La naiba! Rahat! Drace!

Nu mai putea suporta nicio clipă în plus.

Se strecură afară din dormitor şi ieşi pe vârfuri în hol, tocmai la timp ca s-o vadă pe Nyreen închizând încet uşa de la dormitorul ei şi coborând în fuga.

Lua-o-ar dracu! Când eşti n dată târfă aşa rămâi pentru totdeauna…

Un bărbat nu putea să aibă încredere în niciuna.

O va pune la punct… să-i fie învăţătură de minte.

Şi când o va prinde cu acel bastard, escroc şi mincinos, îl va ucide fără milă.

Flint nu putea să doarmă. Îşi petrecuse întreaga noapte afară, pe veranda superioară, ascultând ploaia, negăsind niciun răspuns şi nicio uşurare.

Ploaia se mai domolise acum, când zorile apărură la orizont.

Va trezi sclavii la cinci, când Agus va suna

clopotul mare din hambar. După aceea aveau jumătate de oră să se pregătească pentru ziua de lucru şi muncile care-i aşteptau.

Era normal să vadă un fir de fum ieşind pe coşul uneia din colibe. Observă asta absent, cu mintea la alte lucruri – ca pe o umbră ce se furişa prin ceaţa întunecată a dimineţii.

Umbre, detaşându-se de copacii întunecaţi şi îndreptându-se tiptil spre clădirile exterioare. Umbre hotărâte… îndreptându-se spre aleea cu colibe, în taină, la distanţă şi fără să ştie una de cealaltă.

La naiba, ce erau toate astea?

Le pierdu din vedere – una, două, trei – când se amestecară cu formele nedefinite ale sfârşitului de noapte.

Şi nu stătu prea mult pe gânduri înainte de-a fugi în jos, pe scări, ca să le urmărească.

Ea dormise în mireasma vrăjilor mamei Dessie, având senzaţia că nimic rău nu i se poate întâmpla aici.

Se trezise atât de devreme pentru că i se păruse logic să facă focul și turtele coapte, înainte ca altcineva să se trezească. Aprinse un mic foc în vatră, frământând apoi coca cu apa de ploaie strânsă în ajun.

Nu-i luă decât câteva minute să coacă aluatul într-o tavă mare, pusă sub căldarea atârnată deasupra căminului. O îndulcise probabil mai mult decât trebuia, dar măcar avea ceva gust şi oricum avea destulă apă de ploaie pentru băut.

Stinse focul şi se întinse la loc în pat, simţind încă senzaţia de calm şi aura de protecţie. Se gândi că poate chiar a aţipit, când i se păru că aude ca prin vis un zgomot apropiat. Dar îl auzi din nou şi se trezi brusc la realitate, lipindu-se de perete de parcă şi-ar fi putut ascunde prezenţa, contopindu-se cu el.

Uşa se deschise şi văzu prin ea linia slabă a tonurilor dimineţii pe cerul încă întunecat.

Observă atunci că ploaia slăbise în intensitate şi apoi văzu forma întunecată ce se furişa cu grijă în încăpere, pipăind încet prin jurul ei, probabil în speranţa că va găsi o lampă.

Era complet prinsă în cursă şi pur şi simplu îngheţată de spaimă.

Putea fi Flint, căutând-o pentru răfuiala finală…

Sau putea fi altcineva furişându-se lugubru prin noapte, având alte taine, alte motive, un hoţ lipsit de scrupule ce nu

dorea să aibă martori.

Auzi scăpărarea unui chibrit.

El o văzu, prezenţa ei fiind mărită de flacăra pâlpâitoare a lămpii care desena umbre tremurătoare prin cameră…

— La dracu’!

Se holbară unul la celălalt, de o parte şi de alta a încăperii înghesuite.

— Ce faci aici? Flint este pe cale să cheme o armată să te caute.

Nu-i venea nimic în minte; bineînţeles că Flint căuta cu înfrigurare să o găsească.

Darnici Clay nu avea niciun motiv rezonabil să se afle în acel moment acolo.

— Clay…

— *Rahat!* Nu spune nimic. În regulă? Trebuie să mă gândesc, trebuie să mă gândesc ce fac.

Dar ştia deja; mintea lui o refuza, deşi înţelegea că este singura cale.

Asta era cumnata lui, soţia fratelui său, fusese cât pe-aci să-i fie mireasă, i-ar fi adus cu zestrea ei tot confortul şi banii pe care i-ar fi dorit. Ar trebui să o urască pentru că i-a permis tatălui ei să fie atât de slab încât să se lase şantajat de Flint. Pierduse totul din cauza asta şi acum era redus la a scotoci prin coliba unei sclave, căutând ceva

ce nici măcar nu era sigur că exista.

Simţea furia crescândă şi cum se umple de resentimente. Nu putea s-o lase să-l dispreţuiască.. Văzuse deja prea multe. În mintea lui ea era Meline, întărâtându-l cu secretele ei şi ducându-l de nas.

Şi la fel ca Meline, ea se retrăsese în ultima clipă. Deci ce aveau în comun sclava şi domnişoara sudistă? Păi, amândouă nu erau decât nişte căţele, escroace şi mincinoase. Şi amândouă îl îngenuncheaseră cu trucurile lor stupide.

Aşa că de ce domnişoara Dayne n-ar merita aceeaşi soartă? Cui i-ar da prin cap s-o caute aici? Fra purul ghinion că Dayne se întâmplase să fie acolo, ghinionul lui nebun, care-l urmărise încă de când îl implorase ea s-o ia de nevastă şi el, ca un prost nu văzuse avantajele evidente. Ei bine, era prea târziu acum şi cu certitudine că nu o va lăsa să-l vadă scotocind prin coliba Melinei, în căutarea bijuteriilor.

Putea să vadă după expresia feţei ei că-i ghicea fiecare gând. Făcu un pas ameninţător, iar ea se refugie în spatele patului.

— Draga mea Dayne, nu există altă cale.

— Cel puţin mă pot gândi la o altă soluţie,

şopti ea. Tu e răsuceşti pe călcâie, te duci înapoi pe uşa pe care ai venit şi nu spui nimănui că eu sunt aici.

— Dar tu vei spune tuturor *că* eu am fost aici şi vor face o legătură pe care eu nu vreau s-o facă. Vezi, Dayne dragă?

Ei se puse un nod în gât şi cu efort înghiţi în sec.

— Nu, nu văd.

— Ei bine, am venit să caut comoara, ăsta-i ultimul loc unde ar putea fi şi intenţionez să o găsesc.

— Nu dacă o găsesc eu prima, spuse o voce din spatele lui, iar el se răsuci pe loc şi îngheţă.

— Creierele asemănătoare gândesc la fel, spuse Olivia trecând pe lângă el şi intrând în mica încăpere întunecoasă.

— Este uimitor, nu-i aşa, medita ea privind în jur. Nimic nu s-a schimbat. Ce-i, fiule, pari şocat? Ai crezut că după treizeci de ani petrecuţi la Bonneterre n-am văzut niciodată interiorul colibei unui sclav? Dragul meu băiat, este unul din primele locuri în care am început căutările. Ei bine, Verne întotdeauna se ocupa de detaliile astea, nu-i aşa, Clay? Şi tu. Ştia foarte bine cum arată o colibă pe dinăuntru. Dar îţi

spun eu, sunt uimită că de-abia este loc să strecori un ac, lăsând la o parte ascunzătoarea bijuteriilor. Ei? Pari surprinsă, Dayne! Ce credeai, că visez cu ochii deschişi? Nu, ştiam că Celie a păstrat o parte din ele. Pur şi simplu ştiam. Aşa cum Clay ştia că Meline are răspunsul, nu-i aşa, dragul meu? Mă întreb pe ce te-ai tocmit pentru micul ei secret şi ce ţi-a dat până la urmă în schimb, de te-a adus aici.

Ochii îi străluciră o clipă, ca şi cum ar fi făcut legătura de care vorbise Clay. Zâmbi.

— Ah, văd că nu ţi-a spus şi te-ai hotărât să o supui pedepsei capitale. Da… Eşti perfect capabil de aşa ceva. Am simţit şi eu odată pornirea asta. Celie era la fel de neclintită şi la fel de enervantă. Mă întreb dacă cineva poate moşteni o predispoziţie pentru crimă…

Începu să se plimbe încet prin cameră, atingând şi cercetând lucrurile, pereţii, lespedea cuptorului, căldarea, scaunele, masa…

— Dacă am putea găsi pietrele, Clay şi cu mine am putea fi liberi. Aş îndrăzni să spun că amândoi am părăsi plantaţia Bonneterre şi am lăsa soarta şi patrimoniul său în mâinile lui Flint şi ale tale. Atunci s-ar putea

să găsesc vreun sens vieţii mele, în afară de a coase hainele sclavilor, de-a turna lumânări şi a scrie în jurnale, aşa cum am făcut în ultimii treizeci de ani… Trebuie să-mi găsesc bijuteriile…

— Mamă…

— Ce ţi-a spus? Ce ţi-a spus înainte de-a muri?

— Nu-mi pot aminti pe de-a-ntregul…

Olivia îl îmbrânci.

— Nu eşti bun de nimic! Netrebnic şi slab – aşa ai fost întotdeauna…

— Erau nişte versuri ciudate, spuse Clay disperat, apucând-o de mâini. Ceva ce Celie a obligat-o să înveţe pe de rost când era copil, astfel încât să nu uite niciodată – ceva în genul să nu cauţi în trestie sau pe câmpuri şi că puterea este dulce şi vine la masă.

Amândoi ţâşniră spre cutia de tablă în acelaşi timp, Olivia ridicând lampa şi Clay răsturnând-o şi răspândind conţinutul ei.

— La dracu’…

— Caută sub scaune… şi sub pat…

O îmbrânci pe Dayne, dând-o la o parte.

— În vatră…

Căută.

— În şipcile acoperişului…

Luă scaunul pe care aproape că-l distrusese şi se urcă pe el pipăind în jurul grinzii şi acoperişului.

— Pe raft…

O făcu: sub raft şi sub vase şi în cutiile de tablă, vărsând făina, sarea şi zahărul pe toată podeaua.

— Nimic, nimic. La dracu', nimic…

Vocea îi era răguşită de furie:

— Acum, draga mea Dayne, tu trebuie să mori.

Capitalul 20

Nyreen îşi făcu drum până în întunericul din spatele colibei. Auzi voci – una de bărbat şi alta de femeie – şi simţi fiorul de satisfacţie că şi-a prins prada în capcană.

Se duse până la uşă, unde, la lumina lămpii cu gaz, îl vedea foarte clar pe Clay Rutledge şi umbra fustei unei femei, imediat în spatele său.

Fără îndoială că nu putea fi decât Dayne. Apoi vocea ei îi confirmă presupunerea, drept care Nyreen se furişă înapoi în spatele casei, să exulte de bucurie.

Încă o şansă, încă o ocazie nesperată să-l facă pe Peter moştenitor unic la Montelette.

Şi ce loc convenabil. Ceea ce avea de

făcut era să aprindă un foc şi totul va arde ca o claie de fân.

Poate că va scăpa şi de acel nesuferit de Clay Rutledge şi de mama lui pisăloagă.

Îngenunche lângă casă, căutând un chibrit, îl scăpără…

Cineva o prinse din spate, o lovi şi stinse chibritul.

— Lua-te-ar dracu, târfă!

Era vocea lui, respirând greu lângă urechea ei.

— Ce dracu' faci?

Ea stătea nemişcată ca o statuie.

— Mor…

— O să te omor eu, cu mâna mea.

— Peter…

— *Nu te mişca!*

Altă voce cunoscută de femeie – cu o furie diferita, venind spre ei de undeva, de deasupra.

Peter se răsuci, încercând să vadă prin întuneric.

— Tu, *escrocule!*

O voce tremurătoare, vulgară – Dumnezeule, era Lydia!

— Aş putea să te *ucid!*

— Lydia…

— *Nu! Nu! Nu te mişca…* în special

Creatura aia... ar fi mai bine ca nici măcar să nu *respire...*

— Lydia...

— Ştii tu, ştii tu măcar ce-am făcut pentru *noi* – pentru noi, Peter? Ştii tu de când te iubesc? Te-ai întors şi ai lăsat această Creatură să pună ghearele pe tine – şi-ţi mai şi place! Ah, Doamne, Dumnezeule...

Plângea, lacrimile şiroindu-i pe faţă, durerea ei fiind palpabilă şi aproape de nebunie.

— Ştii, ştii tu? Ai idee, *Peter?* Nu am ştiut despre Dayne Mama mi-a scris o scrisoare în care mi-a spus că Flint s-a întors, că s-a însurat şi că ai venit şi tu la Montelette. Eu eram sus, la Valloire, nu prea departe. M-am gândit că sunt acum o femeie în toată, firea şi că o să ne vedem... şi... Dar ştiam că acea ură veche şi stupidă ne va sta din nou în cale. Totul din cauza tatei şi a lui Harry Templeton. Apoi mi-am închipuit că fără Harry Templeton am putea *cu adevărat* să avem ocazia să ne cunoaştem unul pe celălalt – în sfârşit – aş putea c*u adevărat* să avem ocazia să ne cunoaștem unul pe celălalt - în sfârșit - aș putea *cu adevărat* să te iubesc şi să nu-mi mai fac griji legate de ce ne-ar putea opri...

Peter gemu profund.

— Lydia, spuse el cu blândeţe.

— Să ştii că pistolul este încărcat. În noaptea aceea i-am folosit că să-l omor pe Harry. Pur şi simplu am aşteptat să văd dacă iese din cameră în timpul nopţii, dar de fapt intenţionam să-l omor dimineaţă. Am avut noroc, nu-i aşa, pentru că nimeni nu m-a văzut şi nimeni nu a ştiut.

— N-am ştiut, şopti Peter.

— Am sperat că vei şti. Am crezut că poate vei înţelege când vei afla de cât de mult timp te-am iubit.

— N-am ştiut, n-aveam cum, de unde să fi ştiut?

Propriul meu tată, pentru numele lui Dumnezeu! Cum a fost posibil aşa ceva?

O simţi pe Nyreen tremurând de groază. O auzi şoptind:

— Este nebună, ne va ucide…

Trebuia să încerce să o facă să fie rezonabilă, chiar dacă era clar că bătea câmpii.

— Lydia, Lydia…

— Te-am văzut cu Creatura, Peter. Asta m-a durut cu adevărat. N-o să mai cred niciodată minciunile tale, nu acum…

— *Ah, Doamne…* Lydia…

— Este întuneric, dar ştiu exact unde eşti, Peter. Nu te mişca. Aş prefera sa fii mort decât cu *ea…*

Bum! El căzu din cauza impactului glonţului, a durerii şi a situaţiei ireale…

— Dumnezeule… M-a împuşcat…

Bum! Altă împuşcătură…

Lydia căzu în faţă, la picioarele lui Peter, cu sângele curgându-i din spate, moartă instantaneu.

— Ochi pentru ochi…

Vocea ca de tunet a lui Flint se auzi de undeva din întunericul care începea să se risipească.

— Ai păţit ceva?

— Rahat! M-a nimerit… în umăr, cred.

— Poţi să mergi?

— Cred că da…

— Atunci du-te dracului înapoi în casă. Eu trebuie să-mi salvez soţia.

Când auzi prima împuşcătură, Clay închise uşa de la colibă, trântind-o puternic.

— Sfinte Sisoe, *Flint…*

Dayne făcu o mişcare. Clay o împinse înapoi.

— Nu fii proastă, Dayne.

— N-ai făcut nimic.

— Draga mea, am mărturisit o crimă şi mama la fel. Nu am niciun dubiu că Flint a auzit întreaga poveste, întrebarea este ce va face el şi prefer să nu risc. Fratele meu este un judecător mai aspru decât orice juriu. Mamă?

— Trebuie să găsim bijuteriile alea, şopti Olivia din umbră. *Ştiu* că sunt aici…

— Nu există niciun loc unde pot fi, gemu Clay. Nu mai putem continua. Flint o să spargă uşa dintr-un moment în altul.

— *Nu voi pleca fără ele…*

— Dă-te înapoi, se auzi în dreptul uşii vocea lui Flint. Mamă, Clay, vin după Dayne…

— NU! ţipă Olivia, apucând unul din picioarele mesei şi aruncându-l spre uşă. NU!

— Mamă…

— O să-mi găsesc bijuteriile, Flint, şi o să ucid pe oricine îmi stă în cale, mă auzi?

El tăcu un moment şi apoi spuse:

— Las-o pe Dayne să iasă afară, mamă, şi poţi să cauţi liniştită tot restul vieţii.

— Nu! Nu! Sunt obosită de voi, bărbaţii din familia Rutledge. V-aţi învăţat să-mi luaţi totul. Acum am eu ceva ce vrei tu şi va trebui pur şi simplu să aştepţi, aşa cum am

făcut eu în toţi anii ăştia, fiule, cum am aşteptat ca tatăl tău s-o termine cu sclava aia, te-am aşteptat pe tine să te întorci acasă, am aşteptat ca Lydia să înceteze a mai fi aşa de copilăroasă în privinţa lui Peter, l-am aşteptat pe Clay să-şi asume şi el vreo răspundere… Ah, am aşteptat destul şi acum vreau ce-mi aparţine… Aşa că fii răbdător acum, Flint. Of, te-am botezat bine, nu-i aşa? Clay, trage scândurile podelei lângă raft să vedem ce e acolo, dedesubt.

Dar acolo nu era nimic.

Olivia înnebunea chiar în faţa ochilor Daynei.

Dayne se mişcă un pic, încercând să-şi întindă muşchii încordaţi şi Olivia vântură ameninţător spre ea piciorul mesei.

— Trebuie să…

— Nu trebuie să faci nimic, draga mea, decât dacă îţi spun eu. Clay! continuă cu acele scânduri.

El o făcu, rupându-le cu forţa dată de disperare, până când jumătate din încăpere se acoperi cu praf.

— Nu este nimic, mamă, pur şi simplu nimic…

— Dumnezeule, căţeaua aia hoaţă le avea,

ştiu că le avea. Lovi în cutiile de tablă, răspândindu-le prin încăpere, la picioarele Daynei şi spre pat.

Dayne auzi, iar Olivia nu, fiind cuprinsă de isterie.

Ceva se desprinsese din una din cutiile metalice, cea care aterizase cel mai aproape de picioarele ei.

— Ai căutat destul, mamă, strigă Flint de dincolo de uşă Intru!

— *Nu intra!*

— S-a terminat, mamă, strigă el, bătând în uşă cu patul puştii sale.

Bum!

— *Nu intra.* Te avertizez!

Bum!

— Nu *face usta, Flint, pleacă!*

Bum! Uşa se deschise brusc şi, în aceeaşi clipă, Olivia se aplecă, ridică lampa cu gaz şi o izbi de peretele din spate.

— Să te ia dracu'!

Peretele se aprinse ca hârtia şi se transformă instantaneu şi irevocabil într-un zid de foc.

Olivia îl îmbrânci şi fugi afară în aerul rece al dimineţii.

— *Mamă!* strigă Clay, fugind înnebunit după ea, prin fumul gros care se ridica.

— *Dayne…!*

Nu vedea nimic – nu o vedea.

— Sunt aici, sunt pe podea…

Pipăia în jurul ei, căutând cutia – cea de lângă piciorul ei, cea care făcuse un zgomot ciudat când fusese aruncată de Olivia.

El căzu pe podea lângă ea.

— Stai jos acum şi ţine-mă de mână. O să ne târâm afară de aici. Locul ăsta o să se prăbuşească.

Ea apucă mâna lui mare, puternică, caldă şi se târâră încet, afară din coliba în flăcări, în aceeaşi clipă în care Olivia se aruncă din nou înăuntru, cuprinsă de nebunie.

— BIJUTERIILE MELE! urlă ea şi dispăru în fum.

— Ah, Doamne, gemu Dayne când Flint o ajută să se ridice în picioare.

Câţiva sclavi alcătuiseră deja o brigadă de pompieri şi aduceau găleţi umplute cu apă din mlaştină.

— *Mamă!*

Clay alergă ca un apucat după ea – şi se opri brusc când ea dispăru în colibă.

— Trebuie s-o scot, n-o pot lăsa… *Mamă!*

Se târî înăuntru. Îl puteau auzi acoperind pârâitul flăcărilor şi fumului:

— *Mamă!*

— Pe urmă toţi se dădură înapoi îngroziţi, când flăcările trecură prin acoperiş şi, cu un ultim pârâit de protest, toată coliba se prăbuşi.

Pentru o clipă, Flint se simţi de parcă fusese judecător, juriu şi călău. L-ar fi putut trage pe Clay înapoi. Ar fi putut s-o lase pe Lydia în viaţă.

Va trebui să trăiască cu asta tot restul vieţii.

Coliba fumegândă era practic demolată. Trupul Lydiei fusese îndepărtat de mâinile blânde ale lui Agus şi dus în casă, pentru a fi pregătit de înmormântare.

Brigada de pompieri rămase să stingă fiecare ciot aprins, astfel încât să nu fie puse în pericol şi alte case.

Alături de Flint, Dayne, cu rochia, faţa şi tot părul pârlite îi puse în mână o cutie de tablă cu cuvântul „zahăr" zgâriat pe ea.

— Aproape că ai fost omorâtă încercând să salvezi asta. Ce dracu’ este?

— Nu ştiu încă, spuse ea, întorcând-o pe toate feţele. Poate răspunsul la o veche taină de familie.

— Vom merge înapoi în casă, hotărî el în cele din urmă. Aici nu mai este nimic de făcut.

Când Flint şi Dayne se întoarseră, rana lui Peter era bandajată şi el stătea confortabil în salon, cu Nyreen ursuză alături de el.

Privirea lui caldă se fixă imediat pe Flint, ce arăta răvăşit şi aproape gata să se prăbuşească.

— Îmi pare atât de râu.

— N-are de ce să-ţi pară rău, spuse el, evitând subiectul. Mama nu o lua niciodată în serios pe Lydia. Cum se puteau termina lucrurile în alt mod decât tragic?

— Dar Harry…

Flint privi spre Dayne.

— Lydia l-a omorât pe Harry ca să elimine, obstacolul din calea obsesiei ei pentru Peter. Mama intenţionat nu i-a spus cu *cine* m-am însurat, ci doar că m-am însurat. Mama… cu greu pot crede asta.

— Şi n-o uita pe Nyreen, spuse Peter cu stoicism, trimiţând-o direct în gura lupilor.

— Cum am putea s-o uităm pe Nyreen? adăugă Flint calm, aruncând o privire atentă spre Dayne. Ce-i cu Nyreen?

— Nyreen a complotat să pună mâna pe partea Daynei din Montelette. S-a gândit că un mic accident ar putea să ajute lucrurile şi nu avea nicio idee că Olivia plănuia să ardă coliba din temelii. A avut însă aceeaşi

inspiraţie şi aşa am descoperit de la bun început ce făcea la colibă – blestemat fie sufletul ei, să ajungă în iad…

— Nu trebuie să devii răuvoitor, spuse Nyreen, evitând s-o privească pe Dayne, pentru că oricum prefera să-l privească pe Peter. Eu l-am adus înapoi pe Boy.

Dayne simţi cum totul se prăbuşeşte în ea.

Deci nu Flint… *Niciodată* Flint…

Nyreen, din cauza căreia se întâmplase totul. Nyreen, care voise ca ea să plece, care dorise ca ea să moară. Una din dorinţele inimii ei se îndeplinise… aproape şi a doua.

Cu toate acestea Nyreen aterizase în picioare, ca o pisică, şi nici Peter, nici Flint nu păreau să aibă de gând să o chinuie cu vreo discuţie despre păcatele ei. Femeile ca Nyreen întotdeauna câştigau.

Întotdeauna.

Era lucrul pe care ea niciodată nu-l înţelesese: puterea. Nyreen o avea şi ea nu o va poseda niciodată.

— Plec, continuă Peter, iar Dayne îl privi cu reproş.

El clătină din cap şi continuă:

— Nu sunt fermier, Dayne. Şi trebuie să scot această fiinţă josnică afară din St. Foy

înainte de-a mai încerca să distrugă viaţa cuiva. Voi călători în *compania* ei, iar Flint va prelua conducerea plantaţiei Montelette şi îmi va trimite partea de profit. Astfel, dragă Dayne, vom fi cu toţii fericiţi şi mulţumiţi.

— O s-o fac, spuse Flint şi îi întinse mâna.

— Mă bucur că ai fost tu acela care a luat-o de soţie pe sora mea, spuse Peter şi îi strânse mâna cu căldură.

— Oricum vom face şi nişte acte.

— Hârtiile sunt bune întotdeauna, spuse Nyreen. Trebuie să-i trimitem una mamei mele şi să-i comunicăm că Harry a murit.

— Vom face şi asta, încuviinţă Peter. Vom face totul şi cândva, în viitor, ne vom întoarce… când lucrurile vor fi mai bune, iar rănile vindecate…

Dayne aprobă din cap.

— În regulă.

Dar nu ştia dacă poate să accepte faptul că Nyreen îi răpise de lângă ea şi tatăl şi fratele.

— Ce e aia din mâna ta? întrebă Nyreen şi Dayne privi în jos, spre cutia de tablă, de parcă n-ar fi văzut-o mai înainte.

— Era în colibă, spuse Dayne vag.

În colibă, când Olivia a lovit-o, ea a auzit

ceva, dar nu putea fi nimic acolo deoarece Clay o golise…

Totuşi, mai avea ceva greutate.

„Puterea vine dulce…” Clay o citase pe Meline. „… vine *la masă…”*

Singurul obiect, în afară de farfurii, care putea fi pus pe masă şi era gol, dar avea totuşi greutate.

O întoarse cu susul în jos şi o scutură. Greutate…

— Cred că este ceva aici, înăuntru.

Flint clipi din ochi.

— Am un cuţit.

Luă cutia de tablă şi scobi cu vârful cuţitului, adânc în fundul ei.

— Este prins foarte tare… dacă este ceva acolo.

— Un fund fals?

„Puterea vine dulce…” Cât de bine ştia asta!

Flint înfipse adânc vârful cuţitului în tablă şi desfăcu marginea cutiei.

— Iese… şi sus…

Apoi puse cutia pe cea mai apropiată masă, iar bijuteriile se rostogoliră afară: diamante frumos tăiate, rubine şi safire – mici, superbe, strălucitoare, o recompensă fabuloasă, cât pentru patru vieţi.

Continuă munca la plantaţie ca o ispăşire a păcatelor lui. Avea nevoie de timp ca să se vindece şi să-şi jelească mama, care îşi petrecuse toată viaţa în amărăciune, aşteptând o răsplată finală, ca să-şi jelească fratele, ce crezuse că totul pe lumea asta vine uşor, fără efort din partea lui.

Până prin iulie, trestia era deja înaltă şi plină de frunze, coaptă şi suculentă, unduindu-se deasupra capetelor sclavilor – o întindere verde, nesfârşită, cât puteai vedea cu ochii.

Asta era perioada anului când munca la câmp înceta. Se întindeau aracii, şi singura activitate la plantaţie era pregătirea încăperii unde avea să fie preparat zahărul.

Muncă multă, între două recolte, adunând lemn, curăţind maşinăria şi asamblând butoaiele în care zahărul va fi livrat.

Muncă fizică, astfel încât să poată îngropa în extenuare trecutul şi să nu se mai gândească la prezentul sau viitorul său.

Dar va veni vremea, va veni vremea curând; nu credea totuşi în povestea biblică despre păcatele tatălui.

Munca îl curăţa sufleteşte şi îl făcea să se simtă din nou întreg.

O jelea pe Olivia şi îşi regăsea sufletul pierdut.

Nu era Flint.

Nu fusese Flint…

Toate acele zile de incertitudine şi trădare şi *nu fusese* Flint, iar ea era atât de îndurerată, că nu ştia cum *vi* supravieţui.

Întotdeauna găsea ceva de făcut, era mereu preocupat, alergând între Montelette şi Bonneterre.

Îşi îngropase mama, fratele şi sora cu o pioşenie pe care ei nu o meritaseră cât fuseseră în viaţă şi dacă îi jelise, o făcuse în intimitate, în timp ce ea regreta amarnic eroarea pe care o făcuse.

Iar când Agus îl aduse pe Boy, după ce-l găsise rătăcind prin mlaştină, la o zi după furtună, avu în sfârşit senzaţia că cercul este complet.

Nu mai era vreme de jelit.

Munca de la plantaţie continua. Erau provizii de pregătit, haine de cusut, saltele de umplut, covoare de bătut, mobilă de reparat, lumânări de turnat, carne de pus la uscat şi, mai spre iarnă, urma sinistra, stârpire a porcilor sălbatici.

Se pierdu în rutina ingrată a treburilor

gospodăreşti, vindecându-şi inima rănită şi recâştigându-şi, măcar în parte, linişstea sufletească pierdută.

În septembrie îl luară pe Boy la St. Francisville şi îl lansară în prima cursă. Era nervos şi timid, nefiind obişnuit cu mulţimea, zgomotul şi competiţia cu alţi cai.

Cu el mai aveau un drum lung de parcurs, în septembrie, la Bonneterre, fertilitatea pământului era vizibilă peste tot în jurul lor. Începeau recoltarea trestiei. Culegeau ultimele legume ale verii şi puneau sămânţa pentru recolta de anul viitor.

Aerul era îmbibat de mirosul vegetaţiei coapte. Dayne simţea că şi cu ei se petrece la fel de câteva săptămâni.

Oroarea se stinsese şi Flint ajunsese la un fel de împăcare cu trecutul.

Însă ea nu-şi putea ierta faptul că nu avusese încredere în el şi suferea pentru pierderile lui teribile, pentru acea parte a trecutului său care nu se schimbase în tot timpul cât el fusese plecat şi nici acum, după atâta timp de la reîntoarcerea lui.

Când au săpat în colibă, excavând ruinele ca să scoată trupurile, au găsit, ascunse în resturile calcinate ale saltelei, monturile

bijuteriilor din care Celie detaşase pietrele preţioase.

Piese mici: cercei în special, un colier şi mai multe brăţări flexibile, toate amestecate cu resturi de fulgi şi strălucind aproape obscen în rămăşiţele dezolante.

Un furt fără sens care, pentru mai mult de treizeci de ani, afectase vieţi, provocând moarte şi devastare.

Flint luase pietrele preţioase şi ie îngropase lângă Olivia, pentru ca astfel ea să poată avea în moarte ceea ce nu găsise toată viaţa.

Dar în septembrie, când arşiţa verii începu să se ducă, Dayne îşi schimbă gândurile.

Poate că Flint chiar o dorise cu atâta disperare de făcuse acel târg diavolesc cu tatăl ei, asigurându-i astfel moştenirea.

După toate jocurile lor erotice ar fi putut el sa stea deoparte privind pasiv cum tatăl ei o dă cu nepăsare pe mâna lui Clay?

Mai ales ştiind ce hram poartă fratele lui.

Poate Flint chiar intenţionase să o salveze pe *ea…* chiar dorise să o facă soţia lui.

Acum erau singuri, ei doi, ţinându-şi ascunse gândurile, sentimentele, în timp ce aveau grijă de cele două plantaţii.

Uneori, când era angrenat din greu în munca de acolo, el dormea la Montelette. Cel mai adesea însă dormea în camera lui de la Bonneterre, venind târziu, plecând devreme, mereu tăcut şi preocupat.

Ea era perfect conştientă de prezența lui în încăperea de alături, cu atât mai mult cu cât mintea şi trupul ei se vindecaseră.

Când începu să se simtă puternică şi în siguranţă, feminitatea ei renăscu. Deveni conştientă de trupul şi de mişcările ei. Avea senzaţia că-l simte urmărind-o protector. Uneori, când luau cina împreună, putea să vadă acea mică strălucire senzuală din ochii lui negri precum cărbunele.

Percepea crescând în ea o receptivitate coaptă, aproape gata de cules, un sentiment bogat şi amplu, ca recolta ce era pe cale să vină. Deodată deveni plină până la a da pe dinafară de o nevoie fertilă, fragilă, care dacă nu era mânuită cu tandreţe, putea să îngheţe şi să moară.

Parcă era Eva, pe cale de-a face descoperirea din grădina ei, Edenul ei…

Se duse s-o vadă pe Dessie.

— Dessie, am nevoie de o vrajă.

— Nu ai nevoie de nimic, domnişoară Dayne, ai tot ce-ţi poţi dori. Ai pământul

tău, bărbatul tău… ce tot vorbeşti? Bărbatul ăla te iubeşte. Am văzut-o de când s-a-nsurat cu tine.

— Nu…

Nu ştia ce simţea el pentru ea…

Era dorinţa evidentă de a-şi satisface poftele cu trupul ei debordând de pasiune. Ca animalele, aşa fuseseră amândoi, nedorind nimic altceva decât să se provoace unul pe celălalt într-o eternă împerechere explozivă. Nici acum nu voia mai mult decât asta şi totuşi parcă era încă ceva, mult mai mult, dar nu ştia ce anume.

— Nu se-ntâmplă nimic, Dessie.

— Este nevoie de mai mult timp pentru vindecare, domnişoară Dayne.

— Ştiu, ştiu…

— Trebuie să potriviţi iarăşi totul de la început, domnişoară Dayne.

— Ştiu şi asta.

— Nu are niciun rost să ceri găinii ouă, adăugă mama Dessie cu şiretenie. Întotdeauna trebuie să le iei singură, când *le* vrei.

— Dessie!?

— Îţi dau ceva, dar tu eşti cea care trebuie să te duci în coteţ şi să găseşti cocoşul ăla bătrân.

Nu fusese la Orinda de când o găsise pe Meline şi simţi brusc dorinţa de-a se duce din nou acolo, să adune buruienile magice ale mamei Dessie şi să le arunce în apă, să şteargă răul ce se petrecuse acolo.

Ierburi plăcut mirositoare, care să atragă dragostea şi să o protejeze: cuişoare, scorţişoară, verbină, violete şi levănţică amestecate cu dafin şi orz şi nelipsita rădăcină de rodul pământului.

— Aruncă-le în apă, spusese Dessie. Aduc dragostea şi pacea înapoi la locul lor şi în tine de asemenea, domnişoară Dayne..

Stătu pe malul mlaştinii, lângă un copac îmbrăcat în muşchi, şi se gândi la scurta şi disperata viaţă a Melinei.

Dar, în cele din urmă se eliberă. Luă pachetul cu ierburi, le ridică deasupra mlaştinii şi le scutură ca cenuşa peste apă.

Era noapte, o noapte fierbinte, şi trupul ei era înfierbântat şi încordat de nevoia violentă pe care o ţinuse atâta vreme înlănţuită în ea.

El fusese plecat toată ziua, şi ziua dinainte, şi cu cât lipsea mai mult, cu atât mai mult îl dorea.

Cu cât se gândea mai mult la putere, cu

atât mai mult corpul ei răspundea cu o dorinţă acută, care depăşea orice alt considerent…

Nu putea suporta să simtă haine pe piele, când ardea de dorinţa de-a simţi braţele lui fierbinţi şi posesive. Îşi scosese hainele din clipa în care intrase în camera ei, atât pentru păgâna ei plăcere, cât şi ca să se supună primului ordin pe care i-l dăduse când o luase de nevastă.

Goală în camera ei, îl aştepta plină de dorinţă şi pregătită pentru el.

Corpul ei era ca un obiect separat, diferit de mintea ei şi nu putea, nu voia nicidecum, să se supună amintirilor trădătoare. Când era dezbrăcată în camera ei, îşi amintea. Îşi amintea puterea coaptă a dorinţei şi nevoia de a privi, şi cum nevoia de a privi exploda în nevoia de a atinge, iar nevoia de-a atinge se transforma în pofta nesfârşită de a poseda şi-a fi posedată; nimic altceva nu conta.

Iată că devenise din nou o Jezebel, răspunzând numai cerinţelor ei proprii, voluptuoase şi acute.

Dar o Jezebel nu va sta în camera ei, căscând ochii la cer pentru că îi era teamă de a nu fi refuzată.

O jezebel va lua ceea ce-şi doreşte; va conduce coteţul şi va avea toţi cocoşii la picioarele ei.

În căldura nopţii, conştientiza dorinţa languroasă scurgându-se în trupul ei, făcând-o să fiarbă de nerăbdare. Îşi simţea pielea ca de mătase, provocatoare, tânjind să fie mângâiată.

Jezebel nu avea nevoie de fâşii de piele sau biciuri, nu de data asta, în orice caz. Avea nevoie doar de profunzimea dorinţelor ei. Asta era de ajuns ca să se ducă le el şi să-l îngenuncheze.

Se dădu încet jos din pat şi se îndreptă cu hotărâre spre uşa de legătură.

Încă un moment şi va putea avea ce doreşte.

Roti încet mânerul şi deschise uşa.

Camera era plină de umbrele împrăştiate de lumina unei lămpi

El stătea întins pe pat, dezbrăcat, exact aşa cum îşi imaginase ea că va fi.

— Bună, dulceaţo… iată-mă… înfierbântat, tare şi gata pentru tine.

— Văd, murmură ea, gândindu-se că nu era bine să-i dea prea mult, prea repede.

Dar trupul ei spunea altceva.

Trupul ei tresălta cu sânii ridicaţi obraznic

de parcă cerşeau să fie mângâiaţi.

Păși încet spre el, neluându-şi nicio clipă ochii de la acea parte tare, bărbătească, pe care el o expunea cu atâta aroganţă, stând cu un picior strâns sub el şi celălalt pus peste saltea, astfel că trupul i se arcuia uşor, provocator.

Era teribil de încântată de imaginea sexului lui când stătea întins în poziţia asta şi se aşeză pe pat ca să aibă o privelişte completă.

El era pur şi simplu perfect; dorea să-l acopere cu sărutări, dar se stăpâni şi doar se sprijini de capul patului, expunându-se privirii lui, la fel de obraznic.

— O Jezebel din cap până în picioare, murmură el.

— Nu-i aşa? fu ea de acord, cu insolenţă.

O încânta ca el să o privească. Trupul ei răspundea perfect la patima din privirea lui, la reacţia lui posesivă.

Era a lui şi nu va dori nimic mai mult, niciodată.

Trupul îi vibra de dorinţă, în timp ce ochii lui o iscodeau prin toate locurile unde dorea ea să fie privită.

— Goală pentru mine, Jezebel; doar pentru mine.

Era o provocare.

Ea dădu din umeri: simţea puterea.

Ar trebui s-o facă să înţeleagă.

Ar trebui să-i arate.

— Aceleaşi reguli, continuă el, pe un ton sever şi inflexibil. Goală, aşteptând şi întotdeauna gata pentru mine. Oricând şi oriunde te vreau. O Jezebel nu trebuie să aibă nici un fel de dificultăţi în îndeplinirea acestor condiţii.

Îi plăceau aceste condiţii, le adora. Prin ele puterea devenise absolută.

Oricând, oriunde.

Goală şi gata pentru el.

Tot ce-şi dorea, pentru totdeauna.

El explodă. Făcu zece paşi — poate mai puţin — şi îi apucă trupul gol şi înfierbântat, aruncându-se asupra ei ca un animal înfăţişat; o trase spre el şi — ţinându-i cu o mână corpul care se zbătea şi răsucindu-i încheieturile la spate cu cealaltă — îşi zdrobi gura de a ei, o copleşi, o devoră proptind-o de unul din stâlpii balustradei.

DORINŢE ARZĂTOARE este

„SENZUAL..."
Affaire de Coeur

„ÎNFLĂCĂRAT..."
Heartland Critiques

„INCENDIAR..."
Rendezvous

ISBN-973-9199-34-8

EDITURA ELIS